



*Pomer
& Charbon*



*Amanda
Quick*

Poměr s Charlottou

Amanda Quick

Přeložila:
VĚNCESLAVA LEXOVÁ

Amanda Quick: Poměr s Charlottou
Vydání druhé.
Copyright © 1997 by Jayne A. Krentz.
Published by arrangement with Bantam Books, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2005 jako svou 976. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu *Affair* vydaného nakladatelstvím Bantam Books,
a division of Random House, Inc., New York, v roce 1997.
Český překlad © 1999, 2005 Věnceslava Lexová.
Přebal a vazba © 2005 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2005 Richard Carrasco.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-753-6

Irwynu Applebaumovi s velkou úctou a obdivem.

Vaše rozhodnutí publikovat populární román změnilo tvářnost knižního světa. Přivedl jste do středu vydavatelské politiky nové spisovatele s novými neotřelými hlasy a celou legii nových nadšených čtenářů, protože jste vždycky chápal, jak je důležité umět vyprávět dobrý příběh.

Díky.

PROLOG

Londýn / půlnoc

Charlotta neměla ani zdání, co to bylo, co ji probudilo v časných hodinách ještě před svítáním. Snad její mozek zaznamenal zaskřípání prkna v podlaze či tlumený mužský hlas. Ať byl důvod jakýkoli, rázem otevřela oči a posadila se na lůžku. Cítila, že se schyluje k něčemu strašlivému. Tělem jí projela mrazivá předtucha.

Hospodyně měla večer volno. Winterbourne, její nevlastní otec, se v poslední době nevracel domů před úsvitem. Charlotta si uvědomila, že v celém domě je jen ona a Ariel, její sestra.

Ale někdo právě kráčet halou a stoupal do schodů.

Odhodila přikrývku a chvějíc se došlápla na chladnou podlahu. V prvním okamžiku neměla sebemenší ponětí, co udělá.

Zavržalo další prkno.

Pomaloučku došla ke dveřím, nepatrně je pootevřela a vyhlédla do potměšilé chodby. Na jejím konci v hlubokém stínu se tyčily dvě postavy zahalené v těžkých pláštích. Stály před Arielinými dveřmi.

Jeden z mužů držel v ruce svíčku. Světlo odhalilo Winterbournovy odulé, prostopášené rysy.

„A pospěšte si s tím,“ zavrčel Winterbourne chraptivým hlasem. „A pak vypadněte. Už skoro svítá.“

„Ale já si přeju tohle vzácné potěšeníčko řádně vychutnat. Člověku se zřídka naskytne příležitost pobavit se s opravdovou pannou, navíc pocházející z tak vynikajícího rodu. Čtrnáct, říkal jste? Dobrý věk. Mám v úmyslu si dát na čas, Winterbourne.“

Charlotta potlačila výkřik zuřivosti a zděšení. Hlas toho druhého muže připomínal hudební nástroj vyluzující hluboké tóny, měl v sobě vznešenost a sílu, i když zněl ztlumeně. Byl to hlas, jenž by dokázal zkrotit divoká zvířata nebo okouzlit svou zpěvností, ale zároveň to byl ten nejděsivější zvuk, jaký kdy slyšela.

„Zbláznil jste se?“ sykl Winterbourne. „Pospěšte si, ať jste s tím co nejdřív hotový.“

„Dlužíte mi spoustu peněz, Winterbourne. Tak jistě nečekáte, že vyrovnáte svůj dluh tím, že mi dovolíte pobýt s tím mladičkým neviněním jen pár minut. Přejde mi velmi drahé, takže požadují nejméně hodinu.“

„To nejde,“ zamumlal Winterbourne. „Ta starší holka spí přímo na druhém konci chodby. Je to potvora. Je s ní těžké porízení. Jestli se vzbudí, nepřejte si vědět, co udělá.“

„To je váš problém, ne můj. Vy jste pánem téhle domácnosti, nebo ne? Nechám to na vás, abyste si s ní poradil.“

„Co si ksakru myslíte, že udělám, jestli se vzbudí?“

„Zamkněte ji v jejím pokoji. Svažte ji. Zacpěte jí ústa roubkem. Ztluče ji do bezvědomí. Je mi fuk, jak si poradíte, hlavně se postarejte, aby mi nějak nepřekazila mé potěšení.“

Charlotta opatrně zavřela dveře ložnice. Divokým pohledem přejela místnost zalitou měsíčním světlem. Zhluboka se nadechla a potlačila vzrůstající strach. Na okamžik se zamyslela a pak tiše přeběhla po koberci k truhle stojící nedaleko okna.

Chvíli se trápila s jejím zámkem. Nakonec truhlu otevřela a odsunula stranou dvě příkrývky. Pouzdro, v němž byla pistole jejího otce, leželo až na dně. Natáhla se po něm, roztřesenými prsty ho otevřela a vyňala těžkou zbraň. Bohužel nebyla nabitá. S tím nemohla nic dělat. Chyběl nezbytný střelný prach a náboj, a teď rozhodně ani nebyl čas učit se pistoli nabíjet.

Vrátila se ke dveřím, opatrně je otevřela a vyšla ke schodům. Ženskou intuicí poznala, že cizinec, který měl v úmyslu znásilnit Ariel, byl z těch dvou mužů nebezpečnější. Vycítila, že by mu sebenepatrnějším projevem bázně či nejistoty jen dodala odvahu, natož kdyby si všiml, jaká panická hrůza se jí zmocnila.

„Okamžitě zůstaňte stát, nebo budu střílet,“ vykřikla do tmy.

Winterbourne sebou překvapeně trhl. Plamen svíčky mu osvětlil ústa zkřivená nepříjemným překvapením. „Táhni k čertu, Charlotto.“

Druhý muž se otočil pomaleji. Při tom pohybu jeho plášť vydal tichý, šustivý zvuk. Slabý plamínek Winterbournovy svíce nevrhl žádné světlo na jeho rysy. Široký okraj klobouku spolu s vysokým límcem pláště mu vrhaly do obličeje hluboké stíny.

„Ksakru,“ zamumlal. „To je ta starší, předpokládám?“

Charlotta si uvědomila, že stojí v pruhu světla linoucího se z otevřených dveří. Cizinec pravděpodobně zahlédl obrysy jejího těla, jež se rýsovalo pod bílou plátěnou noční košilí.

Jak si v tuhle chvíli přála, aby pistole, kterou držela v ruce, byla ostře nabitá! Nikdy v životě necítila k nikomu takovou nenávisť jako teď vůči tomuhle tvorů. A taky nikdy nebyla tak vyděšená.

V tom okamžiku hrozilo, že strach, který se jí tak bezohledně zmocnil, zvítězí nad rozumem. Navíc byla hluboce přesvědčená, že ten, jemuž teď stojí tváří v tvář, není obyčejný muž, nýbrž nějaký netvor, lidská zrůda.

Vedena pouze instinktem Charlotta neproněsla jediné slovo. Oběma rukama pevně stiskla pistoli, pozvedla ji a zamířila, jako by byla nabitá, a natáhla kohoutek. Hlasité cvaknutí rozbilo ticho haly.

„Zatraceně, holka, zbláznila ses?“ Winterbourne se vrhl dopředu, ale okamžitě se bojácně zastavil. „Dej pryč tu pistoli!“

„Vypadněte!“ Charlotta nedopustila, aby se jí zbraň v ruce zachvěla. Veškerou pozornost soustředila na muže v černém plášti. „Oba! Okamžitě ven!“

„Ona to myslí vážně, Winterbourne, je schopná tu spoušť stisknout.“ Z netvorova vábivého hlasu kapal med i jed, ale nechyběla v něm ani značná dávka výsměchu, a to ji děsilo.

„Neodvážila by se.“ Přesto Winterbourne raději o krok ustoupil. „Charlotto, poslouchej mě. Nemůžeš být tak pošetilá a myslet si, že dokážeš chladnokrevně zabít člověka. Pověsí tě za to!“

„Tak ať!“ Charlotta mířila přímo na ně.

„Pojďte, Winterbourne,“ vybídl ho tiše muž v plášti. „Ať jsme radši pryč. Ta žába je schopná do jednoho z nás vpálit kulku, a jak se mi zdá, obětí bych byl zřejmě já. Žádná panna nestojí za tolik malérů.“

„Ale co mé úpisy?“ koktal Winterbourne třesoucím se hlasem. „Slíbil jste, že mi je vrátíte, když vám předhodím tu holku.“

„Jak to vypadá, budete si muset najít nějaký jiný způsob splacení svých dluhů.“

„Já žádné jiné zdroje nemám, pane,“ řekl Winterbourne zoufale. „Nezbylo mi nic tak cenného, co bych mohl prodat, abych vám zaplatil všechno, co vám dlužím. Šperky manželky jsou pryč, zbylo jen trochu stříbra. A ani tenhle dům mi neříká pane. Mám ho jen pronajatý.“

„Určitě přijdete na nějaký způsob, jak mi zaplatit.“ Netvor kráčel zvolna ke schodišti. Nespouštěl oči ze Charlotty. „Ale ujistiť uji vás, že

nemůžete ode mě žádat, abych prošel nevšímavě kolem mstícího se anděla s pistolí kvůli zajištění splátky svých peněz.“

Scházel dolů ze schodů s Charlottinou pistolí za zády. Vyhnul se světlu Winterbournovy svíčky, a tak se mu podařilo po celou dobu zůstat v přítmí. Charlotta se naklonila přes zábradlí a sledovala, jak otvírá dveře.

Vyděsila se, když se zastavil a vzhlédl k ní. „Věříte v osud, slečno Arkendalová?“ Jeho hlas se nesl nocí nahoru.

„O takové věci se nezajímám.“

„Škoda. Vzhledem k tomu, že jste právě dokázala, že patříte k těm vzácným osobám, které mají moc a dovedou ji uplatnit, měla byste opravdu té věci věnovat víc pozornosti.“

„Přestaňte žvanit a ihned opusťte tento dům.“

„Sbohem, slečno Arkendalová. Bylo to přinejmenším zábavné.“ Ještě naposledy zavlály šosy jeho pláště a pak se netvor odporoučel a zmizel.

Charlotta se zhluboka nadechla. Otočila se k Winterbournovi.

„Vy taky, pane. Ven, nebo to opravdu stisknu!“

Jeho odulé tváře se nakrabatily vzteky. „Uvědomuješ si, cos udělala, ty mrcho? Dlužím mu krvavý prachy!“

„Co je mi do toho, kolik mu dlužíte. Je to zrůda. A vy byste mu to nevinné dítě klidně předhodil. Takže i vy jste zrůda. Vypadněte odtud!“

„Nemůžeš mě vyhodit z vlastního domu.“

„Právě to mám v úmyslu udělat. Vypadněte, nebo po vás střelím. A nepochybujte o tom, Winterbourne.“

„Jsem tvůj nevlastní otec, proboha.“

„Jste podlý, ničemný lhář. A taky zloděj. Ukradl jste mně a sestře dědictví, které nám otec zanechal, a promrhal jste je v hazardních hrách. Čekáte ode mě nějakou loajalitu k sobě po tom, co jste nám provedl? Jestli ano, pak jste se dočista zbláznil.“

Popudilo ho to. „Ty peníze patřily mně, když jsem se oženil s vaší matkou.“

„Naposledy – opusťte tenhle dům.“

„Charlotto, počkej, nechápeš situaci. S tím mužem, který právě odešel, není radno žertovat. Donutil mě, abych mu dneska večer zaplatil dluh z karet. Musím to s ním urovnat. Nevím, co by udělal, kdyby se mi to nepodařilo.“

„Ven!“

Winterbourne otevřel ústa, ale hned je zase sklapl. Bezmocně zíral do ústí pistole a pak si s nesouhlasným mručením pospíšil ke schodišti. Přidrží se zábradlí, sestoupil dolů, prošel halou a vyběhl ze dveří.

Charlotta zůstala nehnutě stát na tmavém horním odpočívadle, dokud za Winterbournem nezaklaply dveře. Pak se několikrát zhluboka nadechla a zvolna spustila ruku s pistolí.

Svět jako by se na okamžik kolem ní zakomíhal a zhoupł. Zvuk povozů rachotících po ulici se zdál vzdálený a neskutečný. Znamé tvary haly a schodiště se ztrácely v tajemných stínech. Na konci chodby se pootevřely dveře Arieliny ložnice. „Charlotto? Zaslechla jsem nějaké hlasy. Děje se něco?“

„Ne, nic.“ Charlotta skryla pistoli v záhybech noční košile, aby ji sestra nezahlédla. Zvolna se otočila a podařilo se jí na tváři vykouslit i slabý úsměv. „Nic se neděje, Ariel. Winterbourne se jako obvykle vrátil domů opilý. Trochu jsme se pohádali. Ale už odešel. Dnes večer se nevrátí.“

Ariel chvíli mlčela a pak tiše řekla: „Kéž by tu byla ještě maminka! Někdy mě v tomhle domě přepadne velký strach.“

Charlotta utíčila v očích palčivé slzy. „I já se někdy bojím, Ariel. Ale brzy budeme volné. Zítra přece pojedeme do Yorkshire.“

Rozběhla se k sestře a jednou paží ji objala. Pistoli zasunula hlouběji do záhybů noční košile. Chladný kov jako by ji přímo propaloval.

„Už jsi prodala to stříbro a všechno, co zbylo z maminčiných šperků?“ zeptala se Ariel.

„Ano, včera jsem zastavila i čajový podnos. Nic už nezbylo.“

Během roku po předčasné smrti matky, která přišla o život nešťastnou náhodou při jízdě na koni, Winterbourne začal rozprodávat nejvzácnější kousky rodinných klenotů Arkendalových a větší stříbrné předměty, aby vyrovnal stále narůstající dluhy z hazardních her.

Když Charlotta zjistila, co se děje, uschovala několik prstenů, broží a přívěsek i zbytky stříbrného čajového servisu, které později potají prodala.

Winterbourne byl tak málokdy střízlivý, že si ani nepamatoval, kolik cenných věcí z domácnosti zmizelo. A když si přece jen občas všiml, že se něco ztratilo, Charlotta mu vždycky namluvila, že on sám to v opilosti donesl do zastavárny.

Ariel k ní zvedla oči. „Myslíš, že se nám Yorkshire bude líbit?“

„Bude, uvidíš. Pronajmeme si tam malý domek.“

„Ale jak budeme žít?“ Čtrnáctiletá Ariel projevovala překvapivé praktické vlastnosti. „Ty peníze, co jsi dostala za mamčinu věc, nám moc dlouho nevydrží.“

Charlotta ji objala. „Nedělej si starosti. Promyslím způsob, jak nás obě uživit.“

Ariel se zamračila. „Ale nehodláš dělat někde guvernantku, že ne? Víš přece, jak se těmhle ženám špatně žije. Nikdo jim pořádně nezaplatí a navíc se k nim lidi chovají moc ošklivě. A kdybys přijala místo někde v cizím domě, asi bychom nemohly zůstat spolu.“

„Můžu tě ujistit, že najdu jiný způsob, jak pro nás obě vydělat na živobytí,“ slibovala Charlotta.

Bylo všeobecně známo, že místo guvernantky nebylo nic záviděníhodného. Kromě nízké mzdy a ponižujícího zacházení tu existovalo riziko, že muži v domě budou guvernantku považovat za hračku k pošťasování.

Musím najít takovou práci, která zajistí mě i Ariel, uvažovala Charlotta.

Ale ráno bylo všechno jinak.

V Temži bylo nalezeno mrtvé tělo lorda Winterbournu. Plulo po hladině obličejem dolů s proříznutým hrdlem. Policie předpokládala, že se stal obětí nějakého zloděje. A tak nebyl žádný důvod utíkat do Yorkshiru, nicméně bylo třeba, aby si Charlotta našla zaměstnání.

Zpráva o Winterbournově smrti jí přinesla nepředstavitelnou úlevu. Ale věděla, že nikdy nezapomene na netvora s podmanivě krásným hlasem, s nímž se setkala v hale jejich domu.

Italské pobřeží, o dva roky později / půlnoc

Takže nakonec ses rozhodl mě zradit,“ řekl Morgan Judd a jeho hlas se rozlehl starobylou kamennou místností sloužící za jeho laboratoř. „Škoda. Ty a já jsme měli hodně společného, St. Ivesi. Spolu jsme mohli vytvořit pevné spojení, které by nám oběma přineslo netušené bohatství a moc. Tak výjimečný osud nás čekal – a ty ho klidně zmaříš. Ale ty stejně na osud nevěříš, co?“

Baxter St. Ives zuřivě sevřel prsty prokletý notes, který právě před okamžikem objevil. Otočil se obličejem k Morganovi.

Podle mínění žen se Judd podobal padlému andělovi. Jeho černé, přirozeně kadeřavé vlasy svou nedbalou úpravou připomínaly účes romantických básníků. Rámovaly vysoké, inteligentní obočí, zvýrazňovaly oči zvláštní ledové modři.

Morganův hlas mohl klidně patřit samotnému Luciferovi. Byl to hlas muže, který v Oxfordu zpíval na kůru, ve společnosti recitoval nenapodobitelným způsobem básně a vábil dámy z vysoké společnosti do postele. Byl to sytý, temný a přesvědčivý hlas, v němž se tajily skryté významy a nevyslovené sliby. Byl to hlas moci a vášně a Morgan ho využíval, jako konečně využíval všeho a každého k dosažení vlastních cílů.

Rodokmen muže byl stejně modrý jako led v jeho očích. Patřil k jedné z nejvznešenějších anglických rodin. Avšak ani jeho elegantní, aristokratický zjev nemohl zakrýt způsob, jakým náš muž přišel na svět.

Morgan Judd byl bastard. Právě toto bylo jednou ze dvou věcí, které podle Baxterova názoru měli oba muži opravdu společné. Tou druhou byla láska k chemii. A právě pro tuto vášň došlo dnes o půlnoci mezi nimi k divoké hádce.

„Osud je téma romantických básníků a romanopisců.“

Baxter si posunul brýle se zlatými obroučkami pevněji na nos. „Já jsem vědec. Nezajímám se o takové metafyzické nesmysly. Ale přesto vím, že člověk dokáže zaprodat svou duši ďáblu. Proč jsi to udělal, Morgane?“

„Předpokládám, že máš na mysli tu dohodu, kterou jsem uzavřel s Napoleonem.“ Morganova smyslná ústa rozvlnil chladně pobavený úsměšek.

Pokročil do středu ztemnělé místnosti a tam se zastavil. Záhyby jeho černého pláště se zavlnily kolem zářivě se lesknoucích vysokých bot. Baxterovi teď připomněl dravce s obrovskými křídly

„Ano,“ přitakal Baxter. „Mám na mysli ten tvůj obchod.“

„Na mém rozhodnutí není nic tajemného. Děláám to, co je třeba udělat k naplnění mého osudu.“

„A jen proto chceš zradit vlastní zemi?“

„Anglii ani tobě nic nedlužím. Je to země ovládaná zákony a nepsanými společenskými pravidly, která zakazují skvělým mužům jako ty a já zaujmout naše právoplatné místo v přirozeném řádu věcí.“ Morganovy oči zajiskřily v mihotavém světle svíčky. Jeho

hlas zaskřípal trpkou zuřivostí. „Ještě není příliš pozdě, Baxtere. Spojme své úsilí.“

Baxter zamával poznámkovým blokem. „Ty chceš, abych ti pomohl dokončit vzorce těchhle příšerných chemických sloučenin, které by pak Napoleon použil jako zbraň proti tvým krajanům? Asi ses opravdu zbláznil.“

„Já nejsem šílený, zato ty jsi ten největší hlupák, jakého znám.“ Morgan vytáhl z hlubokých záhybů černého pláště pistoli. „A i přes brýle, které nosíš, jsi úplně slepý, jestli nevidíš, že Napoleon znamená budoucnost.“

Baxter zavrtěl hlavou. „Snaží se uchvátit příliš velkou dávku moci. To ho zničí.“

„Je to muž, který chápe, že význačné osudy vytvářejí ti, jimž nechybí vůle a intelekt je modifikovat. A navíc, je to člověk, který věří v pokrok, jediný evropský vládce chápající potenciální hodnotu vědy.“

„Vím, že poskytuje obrovské částky na chemické a fyzikální pokusy.“ Baxter nespouštěl oči z pistole v Morganově ruce. „Ale pochop, že to, co vytváříš tady, v téhle laboratoři, použije jen na to, aby vyhrál válku. A to znamená, že tvoji souvrstevníci, Angličané, budou umírat krutou smrtí, jestli se ti podaří úspěšně vyrobit dostatečné množství toho smrtícího prostředku. To pro tebe nic neznamená?“

Morgan se zasmál. Jeho smích připomínal dunění obrovského zvonu. „Vůbec nic.“

„Upsal jsi peklu jak svou čest, tak svou rodnou zemi?“

„St. Ivesi, udivuješ mě. Kdy ti dojde, že čest je povražení určené k zábavě mužů narozených z manželského lože?“

„Nesouhlasím.“ Baxter si zasunul blok do podpaží, druhou rukou si sňal brýle a kapesníkem začal leštit skla. „Čest je vlastnost, kterou každý může získat a vytvarovat si ji podle svého.“ Pousmál se. „Asi jako vlastní představu osudu, podíváme-li se na ni zblízka.“

V Morganových očích se objevil tvrdý výraz opovržení a mrazivé zuřivosti. „Čest se hodí pro muže, kteří zdědili moc a bohatství už v kolébce, protože jejich matky měly dost rozumu na to, aby ještě předtím, než roztáhnou nohy, trvaly na manželské smlouvě. Je pro muže, jako byli naši vznešení otcové, kteří odkázali své tituly a majetek svým legitimním synům a na své levobočky se vykašlali. Čest není pro takové, jako jsme my.“

„Víš, jaká je tvá největší vada, Morgane?“ Baxter si opatrně znovu nasadil brýle. „Necháš se určitými věcmi příliš unést a ovlivnit. Chemik si nemůže dovolit žádný cit.“

„Kčertu s tebou, St. Ivesi.“ Morganova ruka pevněji sevřela pistoli. „Už mám právě dost toho tvého mimořádně únavného a nudného poučování. Tvou největší vadu zase já vidím v nedostatku odvahy změnit běh vlastního osudu.“

Baxter pokrčil rameny. „Existuje-li opravdu něco jako osud, pak očekávám, že ten můj bude až do dne, kdy vydechnu naposledy, naprosto nudný.“

„Obávám se, že ten den už nastal. Asi tomu nebudeš věřit, ale musím tě zabít, i když je mi to líto. Jsi jeden z mála mužů v celé Evropě, který by byl dokázal ocenit mé vynikající úspěchy. Škoda že už nebudeš naživu, abys byl svědkem mého naplněného osudu.“

„Jistě, zase ten osud. Takový nesmysl! Musím ti znovu opakovat, že tahle posedlost metafyzikou a okultismem je dalším nesprávným rysem povahy vědce. Kdysi ses tím jenom bavil, studoval jsi to pouze pro zábavu. Jenže teď ty nesmysly bereš vážně, a to je zlé.“

„Hlupáku.“ Morgan natáhl kohoutek pistole a namířil.

Čas vypršel. Už nebylo co ztratit. Baxter v zoufalství se bleskově natáhl po těžkém svícnu a spolu s hořící svící jím mrštil na nejbližší pracovní stůl plný roztodivných věcí.

Železný svícen se svíčkou s třeskem dopadl na skleněnou křivuli, která se okamžitě roztříštila. Její obsah, bledě zelená tekutina, se rozlil po pracovní lavici a kapal do dosud hořícího plamene.

Rozlitá kapalina děsivě vzplála.

„Ne,“ zaječel Morgan. „Bud' proklet, St. Ivesi!“

Stiskl spoušť, ale jeho pozornost byla soustředěná na šířící se oheň, nikoli na zamýšlený cíl. Kulka třeskla o okno za Baxterem. Jedna z malých okenních tabulí explodovala.

Baxter s blokem v ruce se rozběhl ke dveřím.

„Jak se opovažuješ narušovat mé plány?“ zařval Morgan. Z police za sebou popadl zelenou láhev a bleskově se otočil, aby zablokoval Baxterovi cestu. „Proklatý hlupáku! Nemůžeš mě zastavit!“

„Oheň se šíří rychle. Utíkej, proboha!“

Ale Morgan nedbal varování. S rysy zkřivenými zuřivostí vychrstl obsah zelené láhve přímo na Baxtera.

Ten instinktivně vymrštil paži k očím a otočil se.

Kyselina mu zasáhla rameno a záda. V první chvíli necítil nic kromě podivného chladu. Jako by ho někdo polil vodou. Ale v příštím okamžiku se chemikálie prosákla propálenou plátěnou košilí až k jeho pokožce a ožehla ji.

Strašlivá bolest, která jím projela, ho zbavila schopnosti uvažovat. Násilím se přinutil nevnímat bolest a myslet na útěk.

V místnosti bylo plno věcí, které oheň začal vesele stravovat. Brzy byla jizba plná hustého, páchnoucího kouře, to jak se láhve postupně tříštily a jejich obsah živil další a další plameny.

Morgan se vrhl k jedné zásuvce, otevřel ji, vytáhl druhou pistoli a hnal se za Baxterem. Přimhouřil oči, aby v houstnoucí cloně par dokázal přesně zacílit.

Baxter měl pocit, jako by mu někdo rval pruhy kůže z těla. Závojem kouře a bolesti viděl, že cestu ke dveřím už zablokovaly vysoké plameny. Tím směrem nebylo možné uniknout.

Kopl prudce nohou do stolu, na němž stála vývěva. Ta se zřítíla na podlahu, začala se kutálet místností. Nárazem do Morganovy nohy se zastavila.

„Zatraceně.“ Morgan se zapotácel a padl na kolena. Pistole třeskla o kameny. Baxter se rozběhl k oknu. Kusy jeho zničené košile na něm divoce vlály. Vyskočil na široký, kamenný parapet a podíval se dolů.

Pod ním hučelo rozbouřené moře. V slabém, stříbřitém měsíčním světle zahlédl zpěněné vlny přílivu narážející do skal, které tvořily základy starobylého hradu.

Z pistole vyšlehl plamen.

Baxter se vrhl do temných vod. Jeho skok do rozbouřených vln provázely silné exploze.

Podánilo se mu vyhnout se skalám, ale při prudkém nárazu do vody mu ze sevřené dlaně vypadl Morganův blok, aby navždy zmizel v mořských hlubinách.

Když se za okamžik vynořil z bičujících vln, uvědomil si, že přišel i o brýle. Ale na to, aby viděl, že laboratoř v hradní věži se proměnila v peklo, je ani nepotřeboval. Z vytlučených oken se valil děsivý kouř.

Takový požár nikdo nemohl přežít. Morgan Judd byl mrtvý.

Baxter si uvědomil, že způsobil smrt muže, jenž mu byl kdysi nejbližším přítelem a kolegou.

Tahle skutečnost téměř stačila k tomu, aby člověk začal věřit v osud.

Londýn, o tři roky později

Nutíte mě, abych se vyjádřila otevřeně, pane St. Ivesi. Jednoduše řečeno – neodpovídáte mé představě informátora.“ Charlotta Arkendalová položila sepjaté ruce na desku širokého mahagonového stolu a kritickým pohledem si měřila Baxtera. „Je mi líto, že jste zbytečně mařil čas.“

Rozhovor se pro Baxtera rozhodně nevyvíjel správným směrem. Poopravil si na nose brýle se zlatými obroučkami a v duchu se zapřísahal, že se nesmí nechat vyvést z klidu.

„Promiňte mi, slečno Arkendalová, ale měl jsem dojem, že si přejete zaměstnat osobu naprosto nenápadného a nezajímavého vzhledu.“

„Zcela správně.“

„Doufám, že jsem dobře pochopil váš přesný popis ideálního kandidáta – cituji: osoba mdlá jako panádlová polévka.“

Charlotta zamrkala velkýma, znepokojivě inteligentníma zelenýma očima. „Dost dobře mě nechápete, pane.“

„Zřídka se mýlím, slečno Arkendalová. Pracuji přesně, metodicky a uvážlivě. Chyby dělají ti, kdo jednají impulzivně nebo mají tendenci nechat se strhnout vášní. Ujišťuji vás, že tenhle rys povahy postrádám.“

„Co se týče vašeho názoru na vášnivě povahy, v tom s vámi mohu jediné souhlasit,“ řekla spěšně. „Je to opravdu jeden z problémů –“

„Dovolte mi ocitovat váš dopis, který jste napsala svému bývalému pomocníkovi, jenž nedávno odešel na odpočinek.“

„Není třeba. Víím dobře, co jsem napsala.“

Baxter její slova nevzal v úvahu. Sáhł do náprsní kapsy svého mírně pomačkaného kabátu a vyňal dopis. Přečetl tu zatracenou věc tolikrát, že už znal její obsah téměř z paměti, ale teď předstíral, že pozorně sleduje rozmáchlý rukopis.

Jak je Vám známo, pane Marcle, potřebuji vhodného člověka, který by zaujal Vaše místo pomocníka a informátora. Musí to být

osoba nenápadného, skromného vzhledu. Chci muže, který dokáže vykonávat svou práci nepozorovaně, pána, s nímž se mohu často vídat, aniž vzbudíme nežádoucí pozornost či vyvoláme nevhodné poznámky.

Kromě běžných povinností, které Vy jste v uplynulých pěti letech vykonával tak skvěle, musím Vás požádat, aby muž, jehož mi doporučíte, ovládal ještě něco jiného.

Nebudu Vás zatěžovat podrobnostmi týkajícími se situace, v níž se nacházím. Stačí, když řeknu, že vzhledem k nedávným událostem potřebuji spolehlivého, dostatečně ostražitého člověka, schopného ochránit mou osobu. Stručně řečeno, hledám člověka, který by plnil jak povinnosti strážce, tak i informátora.

Jako vždy je třeba vzít v úvahu výlohy. Tudíž spíš než hradit náklady, vyplývající ze zaměstnávání dvou mužů, z nichž každý by zastával jednu funkci, došla jsem k názoru, že je hospodárnější přijmout pouze jednu osobu, jež bude odpovědná za oba úkoly –“

„Ano, vybavuji si svá slova docela jasně,“ přerušila ho Charlotta mrzutě. „Ale to není důležité.“

Baxter umíněně pokračoval:

„Proto žádám, abyste mi poslal čestného muže, který splňuje výše uvedené požadavky, ale jehož zevnějšek je stejně mdlý a fádní jako panádková polévka.“

„Nevím, proč to celé čtete, pane St. Ivesi.“ Její poznámku nevzal na vědomí a četl dál.

„Musí být nadán vysokým stupněm inteligence, jelikož budu od něho požadovat služby obvykle vyžadující zjištění delikátních informací. A jako osobní strážce musí také umět zacházet s pistolí pro případ, že by v určitých záležitostech nastal obrat k horšímu. Především ale, pane Marcle, jak dobře víte, musí být diskrétní.“

„To stačí, pane St. Ivesi.“ Charlotta zvedla útlý svazek vázaný v rudé kůži a hlasitě jím pleskla o desku stolu, aby upoutala jeho pozornost.

Baxter zdvihl oči od dopisu. „Myslím, že většinu vašich požadavků splňuji, slečno Arkendalová.“

„Já se naopak domnívám, že ve skutečnosti jich splňujete jen několik.“ Věnovala mu mrazivý úsměv. „Pan Marcle by mi vás nikdy nedoporučil, kdyby tomu tak nebylo. Bohužel ale nesplňujete jeden velice důležitý požadavek.“

Baxter pomalu složil dopis a vsunul ho zpátky do kapsy. „Podle Marclea ale v tomto vašem případě hraje rozhodující úlohu čas.“

„Zcela správně.“ V jejích zuřících očích se jí náhle usadil úzkostný výraz. „Potřebuji někoho, kdo může okamžitě nastoupit.“

„Pak byste asi neměla být tak vybíravá, slečno Arkendalová.“

Zrudla. „Ale věc se má tak, pane St. Ivesi, že si přeji zaměstnat muže, který splňuje všechny mé požadavky, ne jen některé z nich.“

„Musím trvat na tom, že splňuji všechny, slečno Arkendalová.“ Odmlčel se. „Nebo téměř všechny. Jsem inteligentní, obezřelý a až překvapivě diskrétní. Přiznám se, že o pistole se moc nezajímám. Všeobecně je považuji za nespolehlivé.“

„Vida,“ spokojeně se zasmála. „Tak tady to máme. Další požadavek, který nesplňujete, pane.“

„Ale dost se vyznám v chemii.“

„V chemii?“ Zamračila se. „K čemu je to dobré?“

„Člověk nikdy neví, slečno Arkendalová. Považuji znalosti z chemie za docela užitečné.“

„Chápu. Tohle všechno je jistě velice zajímavé. Já ale bohužel žádného chemika nepotřebuji.“

„Trvala jste na podmínce, aby váš člověk neupoutával pozornost. Seriózní, ničím nenápadný muž.“

„Ano, ale –“

„Dovolte mi říci, že přesně takto mě často popisují. V každém směru mdlý a fádní jako ta příslovečná polévka.“

V Charlottiných očích už začal doutnat vztek. Vyskočila a obešla stůl. „Tomu se mi vůbec nechce věřit, pane.“

„Nedovedu si představit proč.“ Baxter si sňal brýle a zadíval se na Charlottu nervózně přecházející po malé pracovně. „Dokonce má vlastní teta tvrdí, že během necelých deseti minut dokážu v lidech, nacházejících se v dosahu dvaceti kroků ode mě, vyvolat nezvladatelnou nudu. Slečno Arkendalová, mohu vás ujistit, že nejenom nezajímavě vypadám, ale opravdu takový jsem.“

„Členové vaší rodiny třeba trpí poruchou zraku, pane. Vaši tetě doporučuji, aby si obstarala stejné brýle, jaké nosíte vy.“

„Má teta by si brýle na veřejnosti nikdy nevzala.“ Baxter si letmo vybavil neobyčejně elegantní Rosalind, lady Trenglossovou, jak si leští skla svých brýlí. „Ty své nosí jen tehdy, když je úplně sama. Určitě je na ní neviděla ani její vlastní služebná.“

„Což mi jen potvrzuje mé podezření, že už se na vás dávno pořádně nepodívala, pane. Možná od doby, kdy jste byl nemluvně.“

„Prosím?“

Charlotta se prudce otočila a zadívala se mu do obličeje. „Pane St. Ivesi, schopnost dobrého vidění má velice co dělat s tím, co od vás potřebuji.“

Baxter si rozvážně znovu nasadil brýle. Usilovně přemýšlel, jak odpovědět. A to nebylo dobré znamení. Musí se přinutit podívat se na celou situaci očima analyzujícího vědce, chemika.

Málo se podobala většině žen, které znal. Vlastně čím déle prodléval v její přítomnosti, tím víc se utvrzoval v přesvědčení o její naprosté jedinečnosti.

Ke svému překvapení si váhavě přiznával, že přesto, co o ní věděl, je jí fascinován. Byla o něco starší, než očekával. Mimochodem se dozvěděl, že je jí pětadvacet. Na obličeji se jí střídaly výrazy rychlostí chemické reakce. Oči měla zarámované hustým obočím a dlouhými řasami. Energický nos, vystouplé lícní kosti a výmluvná ústa svědčily o vášnivě rozhodnosti a nezkrotné vůli.

Zkrátka, pomyslel si Baxter, tohle je pěkně tvrdohlavá žena.

Její lesklé černé vlasy se dělily uprostřed nad vysokým, inteligentním čelem. Jemné kadeře byly vyčesané do pevného uzlu. Jen kolem spánků jí splývaly nakadeřené praménky.

Ted', uprostřed společenské sezony, kdy se nosily živůtky z průsvitných látek s hlubokými výstřihy šité tak, aby odhalovaly co největší část ženského těla, Charlotta měla na sobě překvapivě cudné šaty. Byly ze žlutého mušelínu, s vysokým pasem a dlouhými rukávy s bílými manžetami. Zpod jednoduchých volánů zdobících dolní lem šatů vykukovaly žluté kozinkové střevíce. Nedalo mu, aby si nevšiml jejich půvabných nožek s krásně tvarovanými jemnými kotníky.

Překvapen směrem svých myšlenek Baxter spěšně odvrátil zrak. „Promiňte, slečno Arkendalová, ale zřejmě jsem vás dost dobře nepochopil.“

„Vy prostě nemůžete pro mě pracovat.“

„Protože nosím brýle?“ Zamračil se. „Spíš bych se domníval, že právě ty vyvolávají představu oné fádnosti, kterou požadujete.“

„Problém nespočívá ve vašich brýlích.“ Ted' už byla značně podrážděná.

„Domníval jsem se, že jste je právě prohlásila za problém.“

„Copak neposloucháte? Začínám si myslet, že se mě úmyslně snažíte nechápat, pane. Opakuji, že k tomuhle zaměstnání nejste způsobilý.“

„Dokonale se pro ně hodím. Smím vám připomenout, že váš bývalý zaměstnanec mě doporučil právě pro tuhle práci?“

Charlotta připomínku odbyla jen mávnutím rukou. „Pan Marcle už není můj zaměstnanec. Teď je jistě na cestě do Devonu, kde na něj čeká nějaký pěkný domek.“

„Vzpomínám si, že opravdu prohlásil něco v tom smyslu, že cítí, jak moc si zasluhuje dlouhý a klidný odpočinek. Nabyl jsem dojmu, že jste byla dost náročná zaměstnavatelka, slečno Arkendalová.“

Ztuhla. „Prosím?“

„To nic. Marcleův odchod do výslužby není důležitý. Důležité je, že jste ho požádala, aby si našel za sebe náhradu, a dala mu instrukce, jak má jeho nástupce vypadat. Vybral mě, abych převzal jeho povinnosti a odpovědnost.“

„Při rozhodování v této záležitosti mám poslední slovo já, a proto vám říkám, pane, že vy to dělat nebudete.“

„Ujišťuji vás, že pan Marcle mě považoval za výjimečně vhodnou osobu pro takovou práci. S radostí napsal ten doporučující dopis, který jsem vám ukázal.“

Stříbřovlasý, vždy jako ze škatulky upravený John Marcle se právě balil, když dostal poslední instrukce od své již téměř bývalé zaměstnavatelky. Baxterovi se Marcleův odchod náramně hodil do jeho plánů. Nebo si to aspoň myslel, dokud se nepokusil přemluvit pochybovačného Marclea, že si přeje ucházet se o to zaměstnání.

Spíš než úlevu nad perspektivním vyřešením svého posledního „arkendalského problému“, jak to nazval, svědomitý Marcle pocítil nutnost odradit Baxtera od jeho úmyslu hned na počátku.

„Slečna Arkendalová je, jak bych to řekl, jaksi zvláštní,“ poznamenal Marcle, pohrávaje si se svým perem. „Jste si úplně jistý, že se chcete o to místo ucházet?“

„Naprosto jistý,“ odpověděl Baxter.

Marcle na něj upřel pohled zpod hustého, bílého obočí. „Odpusťte, pane, ale nedokážu přesně pochopit, proč si přejete u slečny Arkendalové vykonávat právě tuto práci.“

„Z obvyklých důvodů. Potřebuji zaměstnání.“

„Ano, jistě, chápu. Ale určitě by se našly i jiné možnosti.“

Baxter se rozhodl svou historku trochu přibarvit. Předpokládal, že nastala vhodná příležitost k důvěrnějšímu hovoru. „Oba víme, jak obyčejná a triviální bývají taková místa. Instrukce právníkům a různým agentům. Zařizování koupě a prodeje nemovitostí. Bankovní záležitosti. Všecko bez jakékoli inspirace.“

„Po pěti letech ve službách slečny Arkendalové vás mohu ujistit, že tu jde taky o rutinu a neinspirující práci.“

„Dychtím po něčem trochu jiném,“ rozohnil se Baxter. „Tohle místo mi připadá jako cosi mimořádného. Opravdu, cítím to jako určitou výzvu.“

„Výzvu?“ Marcle zavřel oči. „Pochybuji, že už znáte význam toho slova, pane.“

„Slýchal jsem, že se pohybuji ve vyježděných kolejích. Bylo mi doporučeno vnést do svého života trochu vzruchu, pane. Doufám, že tohle zaměstnání mi k tomu poskytne příležitost.“

Marcle zděšeně otevřel oči. „Říkáte, že hledáte vzrušení?“

„Ano, pane. Muži mého založení se v normálním běhu událostí něčeho takového dostane málokdy.“ Baxter jen doufal, že to nepřehnal. „Vždycky jsem žil klidným životem.“

A co víc, vždycky dával přednost své mírumilovné existenci, pomyslel si chmurně. To sakramentské poslání, jímž ho teta po vytrvalém žadonění pověřila, se stalo nepříjemným vybočením z jeho klidných, jakékoliv vzrušení postrádajících dnů.

Uvolil se k tomu jen proto, že Rosalind dobře znal. Měla sklon k dramatizování – nejvíc ze všeho litovala, že se nikdy nedostala na jeviště –, přesto se nedala unášet pošetilými fantaziemi a horečnými představami.

Rosalind opravdu znepokojily okolnosti kolem vraždy její přítelkyně Drusilly Heskettové. Policie usoudila, že tu ženu zastřelil lupič, který se vloupal do domu. Rosalind pojala podezření, že tím vrahem nemohl být nikdo jiný než Charlotta Arkendalová.

A tak Baxter nakonec souhlasil, že na žádost své tety se na tu situaci podívá zblízka.

Diskrétním pátráním získal informace, že ona tajemná slečna Arkendalová náhodou právě potřebuje nového zaměstnance. Baxter po této příležitosti skočil a začal se o práci ucházet.

Odůvodnil to vysvětlením, že při takovém zaměstnání bude mít možnost podniknout své vlastní vyšetřování. S trochou štěstí se mu

podatří celou záležitost v krátké době vyřešit, a pak se bude moci vrátit do tichého ústraní své laboratoře.

Marcle namáhavě vydechl. „Je pravda, že při práci pro slečnu Arkendalovou můžete zažít určité okamžiky vzrušení, ale vůbec si nejsem jist, že tenhle druh dobrodružství vám bude po chuti, pane St. Ivesi.“

„To posoudím sám.“

„Věřte mi, pane, jestli opravdu toužíte po vzrušení, spíš byste se měl vrhnout na hazardní hry.“

„Na to si nepotrpím.“

Marcle protáhl obličej. „Ujišťuji vás, že útrapy pekla jsou nic proti tomu, co vás čeká, když se zapletete do záležitostí slečny Arkendalové.“

O tom, že by Charlotta Arkendalová mohla být kandidátkou pro blázinec, Baxter zatím neuvažoval. „Vy ji pokládáte za šílenou?“

„Kolik vašich známých dam si žádá informátora, který má současně vykonávat povinnosti osobního strážce, pane?“

Skvělá otázka, říkal si v duchu Baxter. V tu chvíli mu celá ta záležitost připadala bizarnější. „Přesto bych se chtěl o to místo ucházet. Je očividné, proč potřebuje soukromého detektiva. Vy odcházíte do penze a ona vás musí někým nahradit. Ale třeba byste mi mohl laskavě vysvětlit, proč slečna Arkendalová vyžaduje tělesného strážce.“

„Jak bych k čertu mohl znát odpověď na tuhle otázku?“ Marcle odhodil pero, se kterým si až dosud hrál. „Slečna Arkendalová je velice svérázná dáma. Jsem v jejích službách od smrti jejího nevlastního otce, lorda Winterbourn. Mohu vás ujistit, že uplynulých pět let bylo nejdelšími roky mého života.“

Baxter ho přejel zvědavým pohledem. „Když jste své zaměstnání tak nenáviděl, proč jste v něm tak dlouho vytrval?“

Marcle si povzdechl. „Ona mimořádně dobře platí.“

„Chápu.“

„Ale musím přiznat, že kdykoli jsem od ní dostal dopis s instrukcemi, vždycky jsem se celý rozklepal. Nikdy jsem nevěděl, jaký podivný požadavek vznese příště. A to bylo ještě předtím, než si usmyslela, že do mých povinností zahrne i úlohu osobního strážce.“

„Jaké požadavky klade při běžné pracovní činnosti?“

Marcle zavřel. „Posílá mě zjišťovat informace o velice podivných lidech. Musel jsem se rychle vydat na sever, abych získal zprávy o

jistém pánovi. Z jejího pověření jsem vyslýchal šéfy veřejných domů a těch nejspínavějších míst. Musel jsem zjišťovat finanční záležitosti spousty mužů, které by šokovalo vědomí, kdyby se dozvěděli o jejím zájmu o ně.“

„Opravdu podivné.“

„A naprosto neženské. Takhle se nechová dáma. Přísahám vám, pane, kdyby tak dobře neplatila, byl bych toho nechal hned po prvním měsíci služby. Ale aspoň ode mě nevyžadovala dělat jí osobního strážce. Za to jsem moc vděčný.“

„Nemáte představu, proč se cítí být v nebezpečí?“

„Ani v nejmenším.“ Marcleova židle zavržala, jak se pohodlně opřel. „Slečna Arkendalová neuznala za vhodné se se mnou o tom bavit. Po pravdě řečeno, slečna Arkendalová se mi nikdy příliš nesvěřovala. Například nemám sebemenší ponětí o skutečném zdroji jejích příjmů.“

Baxter byl mistr v ovládání svých emocí. Jako bastard, přestože jeho otec byl bohatý hrabě, se tomuto umění naučil už v dětství. To nadání se mu teď hodilo. Marcleovým slovům věnoval jen povrchní zájem.

„Měl jsem dojem, že matka slečny Arkendalové, lady Winterbournová, získala značný majetek ve svém prvním manželství,“ poznamenal Baxter opatrně. „Předpokládám, že pak přešel na slečnu Arkendalovou a její sestru.“

Marcle povytáhl obočí. „Tomuhle by vás slečna Arkendalová nutila uvěřit. Ale já vám mohu říct, že Winterbourne promrhal téměř každou pencí dědictví Arkendalových ještě dřív, než ho před pěti lety zavraždil nějaký pobuda.“

Baxter si odložil brýle a začal je leštit kapesníkem. „Co tedy považujete za skutečný zdroj finančních prostředků slečny Arkendalové?“

Marcle si důkladně prohlížel nehty. „Budu k vám upřímný, pane. Třebaže jsem jí pět let pomáhal investovat a zařizovat záležitosti jejích příjmů, dodnes nemám představu, odkud ty peníze pocházejí. Jestli to místo přijmete, doporučuji vám následovat mého příkladu. Někdy je lepší všechna ta fakta neznat.“

Baxter si zvolna opět nasadil brýle. „Fascinující. Třeba zemřel nějaký její vzdálený příbuzný a zanechal dědictví, které pro ni bylo kompenzací za to, o něž ji připravil Winterbourne.“

„Tohle nebude ten případ,“ zavrtěl hlavou Marcle. „Před dvěma lety mi zvědavost nedala, a tak jsem se pokusil něco diskrétně zjistit. Slečny Arkendalovy nemají žádného bohatého příbuzného. Obávám se, že zdroj jejich financí je prostě jen další podivná záhada kolem slečny Arkendalové.“

O žádnou záhadu tu vůbec nešlo, jestli Rosalind došla ke správným závěrům, pomyslel si Baxter. Ta dáma byla vyděračka.

Vzdálené klepání vrátilo jeho myšlenky do současnosti. Pohlédl na Charlottu, která se zastavila u krbu a bubnovala prsty o jeho mramorovou římsu.

„Nechápu, jak si Marcle mohl myslet, že jste způsobilý zastávat tohle místo,“ řekla.

Baxter už toho měl právě dost. „Domnívám se, že by se nenašlo zrovna moc mužů, kteří by dokázali splnit vaše absurdní požadavky, slečno Arkendalová.“

Vzplála. „Ale rozhodně mi pan Marcle může najít pána, který se na tu práci bude víc hodit než vy.“

„Zapomněla jste? Marcle už je na cestě do Devonu. Mohla byste mi přesně říct, co je na mně tak nevhodného?“

„Ještě něco dalšího kromě nedostatečných znalostí, jak zacházet s pistolí?“ zeptala se až příliš sladce.

„Ano, něco jiného, než je tahle ‚vada‘.“

„Nutíte mě být hrubá, pane. Problém je váš vzhled.“

„Co je ksakru špatného na mém vzhledu? Neznám méně přitažlivého člověka, než jsem sám.“

Zamračila se. „Nekrmte mě takovými hloupými řečmi. Vy rozhodně nejste fádni a mdlý typ jako panádková polévka, ale právě naopak.“

Nechápavě na ni civěl. „Prosím?“

„Musíte velmi dobře vědět, pane, že vaše brýle jsou ubohou maskou.“

„Maskou?“ Začal pochybovat, zda dostal správnou adresu a nachází se u správné Charlotty Arkendalové. Třeba se ocitl v úplně jiném městě. „Jak se jmenuje ten ďábel, pod jehož maskou se podle vás skrývá?“

„Jistě nechováte iluzi, že tyhle brýle zakrývají vaši skutečnou povahu.“

„Mou skutečnou povahu?“ Baxterovi došla trpělivost. „Zatraceně, tak co jsem, když ne neškodný a neatraktivní?“

Rozhodila ruce. „Jste muž silných vášní, který dokáže zkrotit svůj nesporný temperament silou vůle.“

„Prosím?“

V přimhouřených očích plála neochvějná rozhodnost. „Takový muž nemůže doufat, že se bude pohybovat nepovšimnut. Kdybyste pro mě pracoval, rozhodně byste přitahoval pozornost. A takového muže nemohu potřebovat. Požaduji někoho, kdo se dokáže ztratit v davu. Někoho, jehož tvář si nikdo moc jasně nevybaví. Nechápete, pane? Váš vzhled působí dost..., jak bych řekla... nebezpečně.“

Baxter nebyl schopen slova.

Charlotta s rukama složenýma za zády přecházela po místnosti. „Zcela očividně nikdy nemůžete být považován za nenápadného člověka. Proto jistě chápete, že vůbec nevyhovujete mým účelům.“

Baxter si uvědomil, že na ni civí s otevřenou pusou. Byl zvyklý na mnoho výrazů, jimiž ho častovali, jako například bastard, nevychovanec a otrava, ale dosud nikdo ho neoznačil za muže silných vášní. Nikdo nikdy neprohlásil, že vypadá nebezpečně.

Byl mužem vědy. Byl hrdý na svůj objektivní, citů zbavený přístup k problémům, lidem a situacím. Tohle byla vlastnost, kterou vybrousil k dokonalosti před léty, kdy zjistil, že jemu jako levobočkovi hraběte Eshertona a nechvalně známé Emmy, lady Sultenhamové, bude navždy odepřeno jeho právoplatné dědictví.

Stal se předmětem dohadů a klepů od chvíle, kdy se narodil. Záhy se naučil hledat útočiště mezi svými knihami a vědeckými přístroji.

Ačkoli se některým ženám zdál zpočátku románec s nemanželským synem hraběte dost vzrušující, zvláště když se dozvěděly, že se jedná o značně zámožného levobočka, ten cit netrval dlouho. Slabé plamínky vyšlehlé během nečetných milostných poměrů hořely pouze velmi krátce, než zcela uhasly.

Po Baxterově návratu z Itálie před třemi lety měly jeho milostné aféry ještě kratší trvání. Popáleniny kyselinou na jeho zádech a ramenou se sice zhojily, ale zanechaly stopy na celý život.

Ženy reagovaly na hrubé, ošklivé jizvy šokem a zhnusením. Baxter jim to ani neměl za zlé. Nikdy nebyl hezký a spálená kůže jeho vzhledu nijak neprospěla. Aspoň že obličej zůstal ušetřen. Už se mu ale zajíдалo to nepohodlí, aby se vždycky ujistil, že než se svlékne a vklouzne za dámou do postele, budou všechny svíce zhasnuty a oheň v krbu uhašen.

Při poslední takové příležitosti asi před šesti měsíci se div neudeřil o čelo postele, když v hluboké tmě ložnice jedné vdovy zakopl o vlastní botu. Ten incident samozřejmě ovlivnil průběh zbytku večera a zchladil všechno nadšení.

Své potěšení a uspokojení hledal většinou ve své laboratoři. Tam uprostřed lesknoucích se kádinek, baněk, křivulí a zkumavek se mohl vyhnout prázdným konverzacím a frivolním činnostem společenské smetánky. V tomhle světě nikdy nenašel zalíbení. Byl to svět, kterému nikdy neporozuměl. Svět, který považoval za vyumělkovaný a nanicovatý. Svět, v němž se nikdy necítil doma.

Baxter ovládl své myšlenky a rychle se přiměl k chladné úvaze. Charlotta mu prostě dala najevo, že jeho služby nepotřebuje. Má-li ji přemluvit, aby ho zaměstnala, musí najít nový přístup.

„Slečno Arkendalová, jak se zdá, je tu jistý rozpor mezi vaším názorem na mou povahu a názory prakticky všech ostatních lidí na světě. Smím vám navrhnout vyřešení téhle záležitosti pomocí experimentu?“

Zpozorněla. „Jakého experimentu?“

„Doporučuji, abyste svolala členy své domácnosti a zeptala se jich na jejich názory. Jestli se shodnou, že mohu úspěšně vykonávat své povinnosti zcela nepozorován, zaměstnáte mě. Jestli jejich názory budou totožné s našimi, odejdu a po místě se poohlédnu jinde.“

Na okamžik znejistěla. Pak rychle a rázně přikývla. „Dobře, pane. Váš návrh mi připadá logický. Pokus provedeme okamžitě. Zavolám svou sestru a hospodyni. Obě mají mimořádně dobré pozorovací schopnosti.“

Zatáhla za sametovou šňůru zvonku visící vedle krbu.

„Souhlasíte, že se budete řídit výsledky tohoto testu?“ zeptal se opatrně.

„Máte mé slovo, pane.“ V jejím úsměvu se tajila špatně skrývaná vítězosláva. „Tu věc vyřídíme hned.“

Halou se rozlehly kroky. Baxter si poopravil brýle a pohodlně se opřel v očekávání výsledku experimentu.

Byl si jist výsledkem. Znal své silné stránky líp než kdokoli jiný. Nikdo ho nepřetrumfne, když si umíní vypadat tak fádne a nezajímavě jako ta pověstná panádková polévka slečny Arkendalové.

O dvacet minut později Baxter sbíhal ze schodů městského domu Arkendalových s pocitem jásavé radosti. Všiml si, že ten ostře

štiplavý březnový vítr, který mu ještě před hodinou připadal značně mrazivý, je teď čerstvý a osvěžující.

Může být při urovnání záležitostí něco spolehlivějšího než patřičně provedený vědecký pokus? říkal si v duchu, když mával na projíždějící drožku. Nebylo to snadné, ale nakonec to místo přece jen dostal. Jak předpokládal, Charlotta Arkendalová byla opravdu jedinou osobou v té malé domácnosti, a velmi pravděpodobně i jediným člověkem v celém Londýně, který by si ho kdy všiml v davu.

Nevěděl, jaké názory o něm vyslovily ostatní členky její domácnosti, ale rozhodně sdílely názor Johna Marclea. Charlotta byla opravdu velice zvláštní žena.

Rozhodně nesplňuje představu vyděračky a vražedkyně, pomyslel si Baxter.

2

Nechápu, proč se tak trápíš, Charlotto,“ Ariel se zastavila u příborníku, aby si prohlédla podnos s připravenou svačinou. „Mně se pan St. Ives jeví jako přesně ten typ, který hledáš – muž, jenž k sobě neupoutá pozornost, až půjde za svým úkolem. Taky se mi zdá ve výborné tělesné kondici. Není snad tak vysoký, jak by si člověk přál, ale statný, široko-ramenný a solidně vyhlížející. Myslím, že by se v případě nutnosti dobře osvědčil i jako osobní strážce.“

„Mně připadal dostatečně vysoký.“ Charlotta nechápala, z jakého důvodu vlastně hájí Baxterovu postavu. Proč jí vůbec záleželo na tom, aby se její sestře líbil? „Musela jsem zvednout hlavu, když jsem se mu chtěla podívat do očí.“

Ariel se usmála. „To proto, že jsi dost malá, což ti samozřejmě ani trochu neubírá na značné přitažlivosti.“

Charlotta se zašklebila. „Samozřejmě.“

„Po pravdě řečeno, pan St. Ives je sotva o tři centimetry vyšší než já.“

„Jsi na ženu hodně vysoká.“ A ztepilá a štíhlá jako proutek, a velmi hezká, velmi, pomyslela si Charlotta v návalu sesterské pýchy. Možná to byla spíš mateřská hrdost, vždyť se o Ariel starala od smrti jejich matky.

A Ariel se vyvedla, říkala si Charlotta. Vypěla v krásnou devatenáctiletou mladou dámu. Modrooká blondýnka s klasickými rysy a dokonalou postavou byla ožvlým obrazem jejich matky. V posledních letech Charlottu často sužovaly výčitky a pochybnosti. Až příliš dobře si uvědomovala, že nikdy nedokáže získat zpátky to, oč přišly. Ariel bylo teprve jedenáct, když jim zemřel jejich vysoký, hezký a milující otec.

Ani ne ve třinácti přišla o krásnou matku, plnou života. Pak Winterbourne promrhal dědictví, které mohlo Ariel zajistit mnoho věcí, včetně sňatku.

Charlottu nejvíc mrzelo, že nemohla své sestře umožnit vstup do společnosti. Se svým vzhledem, vystupováním a vzděláním, které získala nejprve od své emancipované matky a potom od Charlotty, by Ariel ve společnosti jistě dosáhla fantastických úspěchů. Navíc by si mohla do sytosti užívat opery a divadla a prožívat vzrušující zážitky na plesích a večírcích. Ariel po rodičích zdělila lásku k umění a zábavám. Mohla by se stýkat s lidmi stejných zálib, nebo se v rytmu valčíku vznášet v náručí nějakého hezkého mladého muže. O tohle všechno a mnoha dalších věcí byla Ariel ošizená.

Charlotta se přiměla myslet na současný problém. To nakonec dělala vždy, kdykoli hrozilo, že ji vzpomínky příliš rozesmutní. V takové chvíli se soustředila na budoucnost. A do budoucnosti právě teď patřil Baxter St. Ives.

„Kéž bych si byla panem St. Ivesem tak jistá jako ty.“ Charlotta se opřela lokty o stůl a podepřela si bradu dlaní.

„Je jako stvořený pro práci, kterou pro něj chystáš,“ prohlásila přesvědčivě Ariel.

Charlotta si povzddechla. Teď už bylo naprosto jasné, že ona byla jediná v tomhle domě, kdo rozpoznal, že v Baxteru St. Ivesovi je víc, než se na pouhý pohled zdá. Včera Ariel a hospodyně paní Wittyová svorně projevily spokojenost s náhradou za pana Marclea. Obě mluvily tak přesvědčivě, že Charlotta téměř zapochybovala o své instinktivní obezřelosti.

Téměř, ale ne zcela. Nabyla přece značné zkušenosti v hodnocení mužů a její intuice ji v podobných záležitostech zřídka zklamala.

Nicméně ji zmátla skutečnost, že ostatní za čůčkami Baxterových brýlí nezahledly pravdu, která mu plála v očích.

Tvrdil, že se zajímá o chemii, ale podle ní takto nevypadal moderní vědec. Ten muž měl oči alchymisty, jednoho z oněch legendárních hledačů posedlých bádáním po mystických tajemstvích kamene mudrců. Docela dobře si ho dovedla představit, jak se hrbí nad tyglíkem, pod nímž plane oheň, a provádí pokus, který mu pomůže přeměnit olovo ve zlato.

V jantarové hloubce jeho očí plála nesmírná inteligence, nezničitelná rozhodnost a železná vůle. Stejně vlastnosti byly vryty do jeho výrazného obličje. Ale vyčetla z jeho tváře ještě docela jiný

rys. Nedovedla ho definovat. Možná to byl náznak melancholie. Když o tom teď uvažovala, nezdálo se jí to vůbec zvláštní. Neboť ti, kteří se ponořili do nekonečného hledání mystických tajemství přírody, byli nepochybně odsouzeni zažívat okamžiky zoufalství a zklamání.

Baxter St. Ives byl zdaleka nejzajímavější muž, s nímž se kdy setkala. To si Charlotta musela přiznat. Avšak stejné vlastnosti, které ho činily přitažlivým, byly na druhou stranu nebezpečné. Přinejmenším v tom smyslu, že se nedokázal přizpůsobit a být poddajnější.

Požadovala člověka, který bude přijímat její rozkazy bez jakýchkoli připomínek, ne takového, kdo vyžaduje neustálá vysvětlení a odůvodnění. Nezdálo se jí, že by si Baxter jen tak hladce nechal něco nařizovat. Nebude to s ním snadné.

„Teď, když má pan St. Ives nové zaměstnání, snad si bude moci dopřát nového krejčího,“ zasmála se Ariel, odnášejíc svůj talíř zpátky ke stolu. „Ten jeho kabát mu rozhodně moc neseděl, a ta vesta... Všimla sis, že ještě nosí krátké kalhoty se zapínáním pod koleny, a ne normální dlouhé?“

„Všimla jsem si.“

Musela by být slepá, kdyby jí ušlo, jak bezvadně padnoucí krátké kalhoty prozrazovaly elegantně svalnatou linii jeho lýtek. V paměti si vybavila, jak Baxter seděl naproti ní v pomáčkaném modrém kabátě, hladké plátěné košili, v kalhotách dávno vyšlých z módy a nevyleštěných botách. Zamračila se. „Ale jeho oblečení bylo z velmi drahé látky.“

„Ano, ale zoufale nemoderního střihu, i pro muže v jeho postavení.“ Ariel se zakousla do párku. „A nákrčník měl nedbale uvázaný. Obávám se, že náš pan St. Ives nemá vůbec smysl pro módu.“

„Jeho práce nebude vyžadovat smysl pro módu.“

„Přesně tak,“ potvrdila Ariel. „Což jen dokazuje, že je právě takový, jakým se jeví, pán, který nutně potřebuje práci. Pravděpodobně druhorozený syn nějakého venkovského šlechtice. Víš, jak to bývá.“

Charlotta si nervózně pohrávala se svým šálkem kávy. „Asi ano.“ Bylo všeobecně známo, že mnoho druhorozených a dalších synů venkovské šlechty, které nečekalo následnictví rodinného statku, si muselo vydělávat na živobytí právě tímhle způsobem.

„Hlavu vzhůru,“ pobídla ji Ariel. „Jsem přesvědčená, že starý Marcle by nám St. Ives neposlal, kdyby nevěřil, že má k té práci patřičné vlohy.“

Charlotta pozorovala, jak si její sestra klade na talíř vajíčka a párky. Ona sama mívala obvykle po ránu velkou chuť k jídlu, ale dneska stěží vypila pouhý šálek kávy.

„Já nevím, Ariel. Prostě nevím.“

„Vážně, Charlotto, tohle vůbec nejsi ty. Ta pochmurná nálada ti nesluší. Jindy ráno jsi samá řeč...“

„Dnes v noci jsem špatně spala.“

Kdyby aspoň špatně, pomyslela si Charlotta, vždyť já nespala skoro vůbec. Celé hodiny sebou házela a převracela se a bylo jí všelijak. Ariel měla pravdu, dnes ráno měla skutečně náladu pod psa.

„Vysvětlila jsi panu St. Ivesovi proč potřebuješ osobního strážce?“ zeptala se Ariel.

„Zatím ne. Řekla jsem mu, aby se dnes odpoledne vrátil, že mu přesně vysvětlím všechny jeho povinnosti.“

Ariel vykulila oči. „Chceš říct, že nemá ani ponětí, proč jsi ho zaměstnala?“

„Ne.“

Po pravdě řečeno, potřebovala čas všechno si promyslet. Čas se ujistit, že přijetí nevyzpytatelného St. Ivese znamenalo správný krok. V sázce bylo hodně. Ale čím víc nad tou záležitostí uvažovala, tím méně možností nacházela.

Cítila se zoufalá.

Ariel odložila vidličku a podívala se sestře zpřímá do tváře. „Až se dozví podrobnosti, třeba to místo nebude chtít vzít.“

I Charlotta už o tom přemýšlela. Nebyla si jistá, zda by ji tahle možnost rozveselila či poděsila. „Třeba by všechno bylo mnohem jednodušší, kdyby pan St. Ives vzal do zaječích, až se dozví pravé jádro svých odpovědností.“

Na prahu se objevila paní Wittyová s konvicí čerstvé kávy v širokých, upracovaných rukách. „Já bych radši, kdyby neutek, až se dozví, co ho tu čeká, slečno Charlotto. Po Londýně zrovna neběhá moc pánů, co by byli ochotní vám pomáhat vyšetřovat vraždu.“

„To já vím,“ zamračila se Charlotta. „Přece jsem souhlasila, že pana St. Ivese přijmu, ne?“

„Jo, a díkybohu za to. Musím vám říct, že se mi tahle situace moc nelíbí. Pouštět se do vyšetřování nějaký krvavý vraždy, na to tu nejsme zvyklé.“

„I to já vím.“ Charlotta sledovala, jak paní Wittyová nalévá čerstvou kávu.

Hospodyně byla impozantní žena, jejíž monumentální proporce mohly soutěžit s postavami starověkých bohů. Za ty tři roky, co jim vedla domácnost, Charlotta jí nepřestávala být vděčná za její pevné nervy. Nenašlo by se mnoho takových, jimž by byla po chuti zaměstnavatelka s povolením, jaké si pro sebe zvolila Charlotta. A ještě méně by jich bylo ochotno poskytovat svým klientkám tak cennou pomoc.

Ale na druhé straně by se nenašlo tolik hospodyň, které by se oblékaly tak dobře jako paní Wittyová, pomyslela si Charlotta. Když někdo vyžadoval od svého personálu neobvyklé služby, pak ho přirozeně musel patřičně zaplatit.

„Má pravdu,“ zvažněla Ariel. „To, co máš v úmyslu udělat, Charlotto, by mohlo být opravdu nebezpečné.“

„Nemám jinou volbu,“ odpověděla klidně Charlotta. „Musím zjistit, kdo zabil Drusillu Heskettovou.“

Baxter vybaloval novou dodávku laboratorního skla, které potřeboval pro své náročné pokusy, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Co je, Lamberte?“ Vyňal z bedničky novou lesklou kádinku a zdvihl ji ke světlu, aby se jí pokochal. „Mám teď práci.“

Dveře se otevřely.

„Lady Trenglossová, pane,“ ohlásil Lambert svým hlasem hrobaře. Na sluhově přepadlém obličejí seděl bolestný výraz, ale to nebylo nic nového. Lambert se tak vždycky tvářil... Bylo mu šestašedesát a dávno překročil dobu, kdy většina mužů v jeho postavení užívá zasloužený odpočinek.

Roky si na něm vyžádaly svou daň. Trpěl velkými bolestmi kloubů. Měl zkřivené a oteklé ruce a během posledního roku se jeho pohyby ztelně zpomalily.

„Předpokládám, že si má teta přišla pro podrobnou zprávu o mém novém povolání,“ povzdechl si Baxter rezignovaně nad nevitáním rozhovorem. „Lady Trenglossová mi připadá nějak rozčilená, pane.“

„Uved'te ji sem, Lamberte.“

„Ano, pane.“ Lambert se chystal k odchodu, ale pak se zastavil. „Ještě něco bych vám měl říct, pane. Ta nová hospodyně před hodinou odešla.“

„Zatraceně.“ Baxter se zamračil na malou skvrnku ve skleněné baňce. „Zase další. To už je třetí během posledních pěti měsíců.“

„Ano, pane.“

„Na co si stěžovala tahle? Už kolik týdnů mi v laboratoři nic nevybuchlo a dávám si dobrý pozor, aby do chodby nepronikl žádný ošklivý zápach.“

„Paní Hardyová se zřejmě domnívala, že se ji snažíte otrávit, pane,“ řekl Lambert.

„Otrávit ji?“ To Baxtera rozzlobilo. „Proč by si to proboha myslela? Je vidět, že udržet si hospodyně je značně obtížná záležitost. Jak bych ji mohl otrávit?“

Lambert si mírně odkašlal. „Myslím, že říkála něco o lahvičkách chemikálií, které včera večer našla v kuchyni.“

„Kčertu, jen jsem si je tam postavil, protože jsem připravoval pokus, ke kterému potřebuji i kuchyňský škopek.“

„Zřejmě ji vyděsil pohled na ty lahvičky, pane.“

„Zatraceně. No, co se dá dělat. Vypravte se do zprostředkovatelny a sežeňte nám další hospodyně. Bůhví co budeme muset zaplatit tentokrát. Každá se mi zdá dražší než ta předchozí.“

„Ano, pane.“ Lambert ukročil dozadu, ale hned sebou trhl.

Přitiskl si dlaň na bolavou kyčli. Baxter se zachmuřil. „Dneska máte velké bolesti, že?“

„Ano, pane.“

„To je mi líto. Nová léčba, kterou podstupujete, nijak nezabírá?“

„Po každé návštěvě u doktora Flatta cítím na chvíli určité zlepšení, ale ta úleva je bohužel jen dočasná. Doktor mě ovšem ujišťuje, že se bolest postupně zmírní.“

„Hmm.“ Baxter se už dál na nic neptal. K léčebným postupům doktora Flatta nechoval sebemenší důvěru, protože ten při léčení pacientů používal živočišný magnetismus neboli mesmerismus, jak se tomu často říkalo. Bylo to všechno šarlatánství, jemuž vědci nevěřili. Renomované autority jako Benjamin Franklin z Ameriky a francouzský chemik Antoine Lavoisier před několika lety popřeli Mesmerovu práci. Jejich názory však nezabránily rostoucímu přílivu praktických lékařů prohlašujících, že použitím různých variací metod doktora Mesmera dosáhli podivuhodných výsledků.

„Lady Trenglossová, pane,“ připomněl mu Lambert.

„Ano, ano, uveďte ji. Chci to mít co nejdřív za sebou.“ Baxter pohlédl na stojací hodiny. „Za hodinu mám schůzku se svou novou zaměstnavatelkou.“

„Zaměstnavatelkou? Tak jí říkáš?“ Rosalind, lady Trenglossová, proplula kolem Lamberta a vpadla do Baxterovy laboratoře. „Jak zvláštní popis té bytosti.“

„Ale bohužel zcela přesný.“ Baxter se své tetě bryskně uklonil.

„Díky vám, madam, jak se zdá, mám konečně zajištěné výdělečné zaměstnání, ať se mi to líbí, nebo ne.“

„Tenhle svůj nápad mi za vinu nedávej.“ Rosalind sňala černobílý hedvábný čepce a s teatrální vznešeností dosedla na židli. Obdivuhodné černé vlasy prokvetlé stříbrem byly upravené do elegantního účesu, který zvýrazňoval její ušlechtilé rysy. V tmavých očích plála rozhodnost.

Baxter si ji měřil pohledem, v němž se snoubil rozmrzelý cit a značná netrpělivost. Rosalind byla mladší sestra jeho matky. Znal ji celý svůj život. I v šedesáti si zachovala vrozený smysl pro eleganci a styl, jenž obě ženy zdobil už od kolébky.

Emma a Rosalind Claremontovy v mladých letech si svým šarmem okamžitě získaly londýnskou společnost. Obě byly považovány za skvělé partie. Obě po dvacátém roce svého věku ovdověly. Žádná se znovu neprovdala. Radši vychutnávaly obrovskou moc, kterou získaly jako bohaté a krásné šlechtické vdovy. Jejich postavení a šarm jim umožnily přežít skandály a klevety, jež by jiné ženy úplně zničily.

Baxter se podmračeně usmál, když se Lambert tiše odšoural z laboratoře. „Musím přiznat, že mám jedinečnou kvalifikaci pro práci soukromého informátora.“

Rosalind se s mírně nakloněnou hlavou zamyslela nad jeho slovy. „Zvláštní, možná máš pravdu. Máš značné zkušenosti v oblasti financí, vid’?“

„To ano.“

„Pověz mi, co jsi objevil při své včerejší návštěvě u Charlotty Arkendalové.“

„V podstatě jsem se dozvěděl velice málo. Dnes odpoledne mi chce vysvětlit podrobnosti týkající se mého nového zaměstnání. Vlastně teď už ani ne za hodinu.“

Baxter se posadil za psací stůl, který používal ke svým záznamům. Náhle pod ním cosi křuplo. Vstal a zjistil, že právě zmačkal stránku, na níž měl zapsané poznatky týkající se nedávného experimentu.

„Kčertu!“ Zvedl pomačkaný arch kancelářského papíru a pečlivě ho uhladil.

Rosalind přejela zmuchlané poznámky pohrdlivým zrakem a pak se pronikavě zadívala na Baxtera. „Nenapínej mě. Jaké jsou tvé první dojmy ze slečny Arkendalové?“

„Zdála se mi...“ Baxter váhavě hledal správný výraz. „Dábelská.“

„Dábelsky chytrá, chceš říct?“

„Možná.“

„Podvádějící, chladnokrevná ničemnice?“

Baxter stále váhal. „Musím zdůraznit, madam, že ve skutečnosti nemáte jediný důkaz k jejímu obvinění.“

„Bah. Ty brzy nějaký najdeš.“

„Tím si nebuďte tak jistá. Mohu slečnu Arkendalovou vidět v mnoha úlohách.“ Včetně milenky. Ty představy se náhle vynořily odnikud, ale byly žhavé a intenzivní. Jeho tělo zareagovalo, jako by se náhle ocitl na lůžku vonícím vášní a touhou. Možná proto, že od jeho posledního románu už uplynula dost dlouhá doba, pomyslel si stísněně. „Ale není snadné v ní vidět vydírající vraždkyni.“

Rosalind ho zpražila pohledem. „Pochybuješ snad o tomhle úkolu, na němž jsme se domluvili?“

„My? Pokud vím, veškeré úsilí musím vynaložit já sám.“

„Nehraj si se mnou se slovíčky. Dobře víš, co mám na mysli.“

„Od počátku vám tvrdím, že mám pochybnosti,“ řekl Baxter. „Vážné pochybnosti. Především nemáte absolutně žádný důkaz, že Charlotta Arkendalová Drusillu Heskettovou vydírala, natož že ji zavraždila.“

„Drusilla se mi jednou večer, když jsme spolu vypily láhev portského, sama svěřila, že slečně Arkendalové zaplatila značnou částku peněz. Když jsem se jí ptala, proč něco takového udělala, nečekaně změnila téma hovoru. Pustila jsem to z hlavy až do chvíle, kdy byla zavražděná. Teprve pak jsem si vybavila, jak záhadně se tehdy chovala. Tohle nemohla být jen prostá shoda náhod, Baxtere.“

„Paní Heskettová byla vaše blízká přítelkyně. Určitě by se vám svěřila, kdyby ji někdo vydíral,“ poznamenal.

„Tím si nejsem tak jistá. Vydírání samo o sobě se vždycky dotýká nějakého intimního a osobního tajemství. Hrozí odhalit něco, co oběť

nechce, aby se kdokoli dozvěděl, možná hlavně její nejbližší přátelé.“

„Jestliže paní Heskettová byla ochotná platit, proč by ji vyděrač vraždil? Tohle nedává smysl, nemyslíte?“

„Kdo zná vyděračovy myšlenkové pochody?“ Rosalind vstala, napřímila se a důstojným krokem zamířila ke dveřím. „Třeba Drusilla přestala platit. Očekávám, že zjistíš pravdu o její smrti, Baxtere. Stanovila jsem si cíl, že spravedlnosti bude učiněno zadost. Podávej mi pravidelné informace.“

„Hmm.“

„Mimochodem,“ Rosalind se zastavila na prahu a ztlumila hlas. „Opravdu si myslím, že bys měl chudáka starého Lamberta poslat na odpočinek. V poslední době mu trvá celou věčnost, než mi přijde otevřít dveře. Dneska jsem čekala na schodech skoro deset minut.“

„Já naopak tuhle jeho liknavost při otevírání dveří považuji za jednu z jeho největších předností. Většina lidí, kteří ke mně jdou na návštěvu, to vzdá, aniž zjistí, že jsem doma, a to mi ušetří spoustu nepříjemností.“

Počkal, dokud Rosalind nevyšla z laboratoře. Pak zvolna zamířil k oknu a zkoumavě si prohlédl tři květináče na parapetu.

To byl jeho pokus. Každý obsahoval několik semen hrachoru nasetých do neúrodné půdy, do níž Baxter přidal svou nejnovější směs minerálů a chemických sloučenin. Zatím se tu neobjevila jediná známka života.

Hodiny v pracovně tikaly až neslušně hlasitě. Charlotta se uklidnila a v pohledu, který přes stůl vrhla na Baxtera, se měla zračit její zdatnost. Představa tohoto setkání ji děsila celý den.

Děsila se ho, a zároveň ho očekávala s jakýmsi nevysvětlitelným pocitem, jenž se dal nazvat morbidním vzrušením.

„Než vám dám pokyny ohledně vašich povinností, pane St. Ivesi, musím vám říct něco, co jsem nikdy nepovažovala za nutné sdělit panu Marcleovi.“

Baxter ji pozoroval s výrazem zdvořilého zájmu.

„Opravdu?“

„Musíte se přesně dozvědět, jak si vydělávám na živobytí.“

Baxter si sňal brýle a začal leštit skla velkým bílým kapesníkem. „Jistě, tohle by mohlo zajímat člověka, který se stará o vaše finanční záležitosti, slečno Arkendalová.“

„Ano, myslím že ano. Ale dost těžko se mi to vysvětluje.“

„Chápu.“

„Někdo by mohl říct, že má práce hraničí se skandálností, ale já cítím, že je spíše posláním.“

„Asi jako posláni jeptišky, chcete říct?“ Baxter zdvihl brýle proti světlu, zřejmě zjišťoval, zda na nich nezůstaly nějaké šmouhy.

„Ano.“ Nepatrně se jí ulevilo. „Skvělé přirovnání. Abyste byl informován, pane St. Ivesi, poskytují moje tak trochu výjimečné služby výhradně ženám, které přišly k větším penězům, třeba v podobě dědictví nebo nezvykle vysoké penze od svých vděčných zaměstnavatelů.“

„Rozumím.“

„Pomáhám váženým ženám určitého věku, které se ocitly samy na světě, mají svůj příjem a uvažují o manželství.“

Baxter si nesmírně pečlivě znovu nasadil brýle. Jeho oči alchymisty se zaleskly. „A jaký druh služeb těmto dámám poskytujete?“

„Provádím pro ně průzkumy. Velice diskrétní šetření.“

„Průzkumy čeho?“

Odkáslala si. „Zjišťujeme, v jakém prostředí se pohybují a jakou mají minulost pánové, kteří se s těmi dámami hodlají oženit.“

Dlouho na ni jen mlčky zíral, než se zeptal: „Minulost?“

„Je mým úkolem, pane, ba co víc, mým posláním, pomáhat takovým dámám přesvědčit se, že muži, kteří projevují touhu vstoupit s nimi do manželství, nejsou lovci věna nebo hýřilové. Pomáhám jim vyhnout se nebezpečí a úskalí, jemuž tyto ženy nevyhnutelně čelí.“

V pracovně se rozhostilo hluboké ticho. Baxter nedokázal odtrhnout zrak od její tváře.

„Dobrý bože,“ hlesl nakonec.

Charlotta se naježila. Tolik doufala, že na něj příznivě zapůsobí její jedinečné povolání. „Poskytuji hodnotné služby, pane.“

„Na co si, proboha, hrajete? Jistě si sama sebe nepředstavujete jako pouliční strážkyni pořádku?“

„Vůbec ne. Informace získávám tak delikátním způsobem, jak by to žádný strážník nedokázal. A s pýchou mohu prohlásit, že jsem osobně zachránila několik dam před nešťastným svazkem s muži, kteří by je byli připravili o jejich peníze.“

„U čerta! Už začínám chápat, proč si asi přejete mít svého osobního strážce, slečno Arkendalová. Za dobu svého působení jste si musela nadělat spoustu nepřátel.“

„Nesmysl. Pracuji naprosto diskrétně. Své klientky upozorňuji, že o mých službách mohou hovořit pouze s dalšími dámami, které je třeba budou potřebovat.“

„Tohle je neuvěřitelné, slečno Arkendalová. Jak, ksakru, při téhle práci postupujete?“

„Kromě toho, že posílám svého informátora shromáždit určité druhy informací, mám k ruce ještě svou sestru a hospodyni, které mi pomáhají.“

Baxter na ni zíral v úžasu. „Vaši hospodyni?“

„Paní Wittytová je mi velice nápomocná, když je třeba vyzvědět něco od služebnictva a personálu. Tihle lidé často vědí o svých zaměstnavatelích víc než kdokoli jiný. Až dodnes tohle perfektně fungovalo.“ Charlotta vstala a přistoupila k oknu. Zahleděla se na malou zahradu. „Ale stalo se něco hrozného.“

„Něco, co vás přimělo obstarat si osobního strážce i nového informátora?“ zeptal se otevřeně Baxter.

„Ano. Až donedávna všechny mé klientky byly ženy, které v životě dosáhly určitého postavení. Vážené, ale ne bohaté. Guvernantky, staré panny a vdovy z nižší šlechty. Ale před dvěma měsíci přišla nová zákaznice, která patřila k nejvyšší společenské vrstvě. Nesmírně mě to vzrušilo, protože to znamenalo, že bych mohla rozšířit svůj podnik i o movitější klientelu.“

„Kčertu!“ řekl téměř neslyšně Baxter.

Dělala, že to nevnímá. Teď už nebylo cesty zpátky. Prozradila toho příliš. Musí přitlačit a doufat, že se všechno povede. „Jmenovala se paní Drusilla Heskettová. Získala jsem informace, které požadovala, a podala jí zprávu. Zaplatila mi a já tudíž předpokládala, že tím celá věc končí. Doufala jsem, že mě doporučí některým ze svých přítelkyň.“

„Co se stalo?“

„Minulý týden ji našli zavražděnou v její vlastní ložnici. Podle policejní zprávy ji zastřelil lupič, který se vloupal do domu. Všechno služebnictvo mělo ten večer volno. Mám jistý důvod si myslet, že osoba, která ji zabila, byl jeden z těch mužů, o nichž jsem na její žádost sháněla informace.“

„Panebože!“

Obrátila se obličejem k němu. „Musím se dozvědět pravdu, pane.“

„Proč? Co to má společného s vámi?“

„Nechápete? Jestli muž, který ji zavraždil, patřil mezi ty, které jsem prověřovala a možná doporučila jako čestné a upřímné, pak v určitém smyslu nesu část odpovědnosti za její vraždu. Musím zjistit pravdu.“

„Proč si myslíte, že vrahem byl jeden z jejích nápadníků?“ vyhrkl Baxter.

„Dostala jsem od paní Heskettové lístek právě v den její smrti. Stálo v něm, že se ji v uplynulých dnech někdo dvakrát pokusil přejet, jednou na ulici, podruhé v parku. V obou případech se jednalo o černý faeton. Bála se, že ty incidenty nebyly pouhé shody náhod, nýbrž skutečné pokusy zbavit ji života.“

„Kčertu!“

„Neviděla tomu člověku do obličeje, ale došla k logickému závěru, že jednoho z jejích ctitelů tak rozzuřilo její odmítnutí nabídky k sňatku, že se ji pokusil zavraždit. Příští ráno jsem se dozvěděla o její smrti. Tohle nebyla náhoda, pane. Musím zjistit pravdu.“

„A očekáváte, že já vám v tom šíleném hledání pomohu?“

„Ano, moc v to doufám.“ Začínal jí jít na nervy. „Souhlasil jste, že to místo přijmete, a já vám hodlám platit skvělou mzdu, pane. Očekávám, že budete plnit obě své funkce – informátora i osobního strážce. Všechno mi připadá úplně jednoduché a jasné.“

„Asi stejně jednoduché a jasné jako flogistonová teorie spalování,“ odtušil Baxter.

„Prosím?“

„Ale nic, slečno Arkendalová. Jen jsem si mimochodem vzpomněl na ten starý nesmysl, s nímž přišli Němci a který se týkal látky zvané flogiston. Tahle teorie prý měla vysvětlit spalování látek. Vztahuje se k chemii. Pochybují, že vám to něco říká.“

Povytáhla obočí. „Naopak, pane St. Ivesi, je mi velice dobře známo, že před několika lety Lavoisier provedl několik mimořádně chytrých pokusů, které vyvrátily starou teorii flogistonu.“

Baxterovi bylo, jako by ho někdo udeřil. „Vy se zajímáte o chemii, slečno Arkendalová?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Ale ve škole jsem musela prostudovat Hovory o chemii. Autor Basil Valentine. Byla to prakticky povinná četba téměř všech mladých lidí v Anglii. Některé z těch informací mi utkvěly v paměti.“

„Rozumím,“ poznamenal Baxter s neproniknutelným výrazem. „Zřejmě jste Valentinovu knihu považovala za mimořádně otravnou?“

„Chemie nepatří k mým oblíbeným předmětům.“ Omluvně se na něj usmála. „Mám jiné zájmy.“

„Tomu docela věřím.“

„Asi bychom se měli vrátit k problému vraždy paní Heskettové,“ ozvala se stísněně Charlotta.

„Samozřejmě. Povězte mi, slečno Arkendalová, jak si představujete, že najdeme toho vraha?“

„Slečna Heskettová v uplynulém měsíci odmítla čtyři muže. Jeden, nějaký pan Charles Dill, před dvěma týdny zemřel na srdeční infarkt, takže ho můžeme vyloučit z podezřelých. Ostatní tři jsou lordové Lennox, Randeleigh a Esly. Mám v úmyslu si promluvit se všemi. Ale nejprve musíme začít s prohlídkou místa zločinu.“

Baxter zamžikal jako sova. „Prohlídkou?“

„Chci prohledat dům Drusilly Heskettové, abych tam našla nějakou stopu.“

„Cože máte v úmyslu udělat?“

„Pane St. Ivesi, vy se opravdu musíte snažit dávat větší pozor. Nemůžete očekávat, že vám budu všechno opakovat. Přeji si prohledat všechny místnosti v domě paní Heskettové. Přesvědčila jsem se, že ten dům je prázdný. Vy mě doprovodíte a budete se snažit být mi užitečný.“

Baxter na ni zůstal civět jako na bytost z jiné planety. „Kčertu!“

3

Četla Hovory o chemii a ví, co je ona zdiskreditovaná flogistonová teorie. Dokázala by se o Lavoisierovi běžně bavit. V její pracovně byla spousta vynikajících knih na různá témata, s nimiž se zřejmě taky obeznámila. No a co? pomyslel si Baxter. Stupeň jejího intelektu nevyklučoval skutečnost, že by mohla být vyděračka a vražedkyně.

Kolik vzdělaných darebáků z vyšších vrstev společnosti dokázalo žvanit o vědeckých faktech, připomněl si. Dobré vzdělání nebylo zárukou čistého srdce a čestnosti. Například Morgan Judd byl jedním z nejinteligentnějších a nejsectějších mužů, s nimiž se Baxter kdy setkal.

S pocitem neblahého tušení se opatrně rozhlédl ulicí zahalenou mlhou. Všude panoval rozvážný klid. Maximálně solidní, úctyhodné sousedství. Nestály tu žádné velké rezidence, přesto domy očividně patřily majitelům se slušnými příjmy.

Dosud nemohl uvěřit, že se v tak ohavné noci nechal vytáhnout ven, navíc za takovým účelem, jako je pátrání po stopách vtahujících se k případu vraždy.

Charlotta buď byla úplně naivní, nebo šílená, že ho použila jako svého pomocníka a osobního strážce, který jí poskytne ochranu při

provádění jejího plánu. Dáma zapletená do vydírání a vraždy určitě potřebovala muže, který by současně zastával funkci informátora i osobního strážce.

Baxter potlačil povzdechnutí. Na tenhle druh činnosti opravdu nebyl stavěný. V laboratoři byl přece život o tolik jednodušší, mnohem logičtější a uspořádanější.

„Máme štěstí, že je dneska večer mlha, vidíte, pane St. Ivesi?“ Charlottin hlas tlumila kápě její pláštěnky a tlustá vlněná šála. „Aspoň nás nebude vidět, a i kdyby nás někdo zahlédl, neuvidí natolik jasně, aby poznal, kdo jsme.“

Baxtera otrávil její optimistická nálada. Pohlédl na ni, jak stála vedle něho před potemnělým domem Heskettových. Pláštěnka jí poskytovala anonymitu. I on si uvědomoval své stejně dobré maskování. Vyhrnul si široký límec pláště a sklopil okraj klobouku hluboko do čela, aby měl jistotu, že jeho rysy splynou s hustými stíny.

Slabá plynová světla, nedávno nainstalovaná v této části města, nedokázala proniknout hluboko do mlhy. Pokud se on a Charlotta vzdálí z úzkého pruhu světla, které šířila kolem sebe lampa, rázem se ocitnou v bezpečné vzdálenosti, kde je nikdo neuvidí. Přesto Baxter považoval za nejlepší řešení pokus odradit svou novou zaměstnavatelku od jejích riskantních počínů.

„Udělal byste dobře, slečno Arkendalová, kdybyste si uvědomila možná rizika. Jak už jsem vám radil, tohle vaše malé dobrodružství je plné nebezpečí. Ještě není příliš pozdě vrátit se. Povož, který jsem najal, čeká v parku nedaleko odtud.“

„Už ani slovo prosím, St. Ivesi,“ řekla ostře. „Pokoušíte se mi tenhle projekt rozmluvit od první chvíle, kdy jsme o něm začali mluvit. Už je to únavné. Nezaměstnala jsem vás pro to, abyste mě znervózňoval.“

„Jen jsem cítil povinnost vám poradit.“

„Ani kvůli vašim radám vás nezaměstnávám, pane. Už mlčte. Nemáme kdy na žádná vaše další varování a temné předpovědi. Je čas se do toho dát.“

„Jak si přejete, slečno Arkendalová.“

Sledoval, jak odstrčila nízkou železnou branku u hlavního vchodu a pustila se dolů po schodech vedoucích ke kuchyni.

Ta část domu, projektovaná tak, aby umožnila přístup služebnictvu a dodavatelům, ležela pod úrovní ulice. Ze tmy, v níž se ztrácely

obrysy schodů, stoupaly spirály mlhy. Charlottina zahalená postava se jako duch ponořila do černočerné tmy dřív, než se Baxter vzmohl na další varování nebo argumenty.

Prudce se pohnul, aby Charlottu předhonil. Dostihl ji ve chvíli, kdy se zastavila ve stínu nedaleko kuchyňských dveří.

„Dovolíte, slečno Arkendalová?“

„Dobře pane, ale slibte mi, že už mě nebudete déle zdržovat.“

„To mě ani nenapadlo. Držte se zpátky.“

„Proč, pane?“

„Slečno Arkendalová, teď varuji já vás, abyste to nezdržovala zbytečnými otázkami. Když už máme provést tenhle idiotský kousek, záleží na rychlosti.“

„Jistě, pane St. Ivesi.“ Charlottiny střevice lehce zašramotily o kámen, když ucouvla.

„Jděte, prosím.“

Baxter v té husté tmě neviděl vůbec nic. Potřeboval trochu světla, ale neodvážil se použít lucernu, dokud se neocitli uvnitř domu.

Sáhl do kapsy svrchníku a vytáhl jednu ze tří malých skleněných fiól, které tam měl schované. Fiólu prudkým pohybem rozpůlil. Vyšlehlo jasné, silné světlo. Tělem zakryl záři, rychle se rozhlédl a už viděl kuchyňské dveře.

Charlotta překvapeně vykřikla. „Proboha, co to je, pane St. Ivesi?“

„V poslední době jsem se věnoval nové metodě výroby pohotovostního světla.“ Baxter vylovil z kapsy sadu ocelových páčidel. „Snažím se teď vyvinout takové, které vydrží déle než pár sekund.“

„Chápu,“ řekla Charlotta hlasem plným obdivu. „Úžasné důmyslné, pane. Odkud máte tak maličké nářadí?“

„My muži s tímhle zaměstnáním musíme být zruční, abychom si udrželi práci.“ Před odjezdem do Itálie se naučil zacházet s paklícem, protože dobře věděl, že na hradě Morgana Judda bude muset zdolávat několikery zamčené dveře.

Světlo už zmíralo. Baxter vybral vhodné páčidlo a vsunul je do zámku.

Přimhouřil oči a lehce jím pootočil. Ozvalo se slabé cvaknutí. Zámek odskočil přesně v okamžiku, kdy planoucí světlo prsklo a zhaslo.

„Vynikající práce, pane St. Ivesi.“

„Je to pouze věc názoru.“ Baxter se opřel do dveří a opatrně vstoupil do kuchyně. „Na nového majitele tohoto domu by to zřejmě nezapůsobilo. Naopak, asi by měl velice vážné námitky, že jsme mu násilně vnikli do domu. Já být na jeho místě, zcela určitě bych je měl.“

„Už jsem vám řekla, že jsem si to zjišťovala. Dům je prázdný, a takový pravděpodobně zůstane až do příjezdu dědice paní Heskettové, který rozhodne, jak s ním naloží. Jedná se o nějakého vzdáleného příbuzného žijícího kdesi ve Skotsku.“

Je zcela nemohoucí. Nikdo ho takhle brzy neočekává.“

„A co služebnictvo?“

„Všichni odešli krátce po té vraždě. Nebyl tu nikdo, kdo by jim proplatil mzdu. Teď máme to místo pro sebe.“

„Jste-li opravdu rozhodnutí pustit se do hledání nějakých stop, pak bychom to měli provést hodně rychle.“ Baxter zavřel dveře u kuchyně a rozsvítil lucernu. „Nařídil jsem kočímu, aby v případě, že se do půlhodiny znovu neobjevíme v parku, nás přišel hledat.“

„Půlhodiny?“ Charlottino nesouhlasné zamračení jasně odhalilo tlumená nazlátlá záře lucerny. „Nevím, jestli nám tak krátká doba postačí k projití celého domu.“

Baxter se rychle rozhlédl prázdnou kuchyní. „Čím dřív skončíme, tím líp.“

„Musím vám stále připomínat, pane, že vy tuhle záležitost neřídíte? Jste můj zaměstnanec a budete poslouchat mé příkazy.“

Baxter proběhl kolem ní do haly. Otevřel další dveře a uviděl prázdný obývací pokoj, nepochybně doménu hospodyně. „Můžeme taky začít horními ložnicemi a pak domem projít zpátky dolů.“

„Poslyšte, pane St. Ivesi –“

„Neloudejte se, slečno Arkendalová.“ Baxter bral schody po dvou. „Prvním pravidlem vloupání se do domu je jednat rychle a účinně. Teď tedy, protože mám lucernu, navrhuji, abychom pracovali společně.“

„Počkejte na mě.“ Na schodech se ozvaly zvuky Charlottiných lehkých kroků. „Vážně, pane, jakmile tohle skončí, vy a já si budeme muset vážně promluvit o vašich přesně vymezených povinnostech.“

„Jak je líbo, slečno Arkendalová.“ Na odpočívadle zahnul za roh a vydal se po schodech nahoru. „Ušetřili bychom čas, kdybyste mi řekla, co tu vlastně dneska večer hledáme.“

„Kéž bych to věděla!“ Připadala mu trochu zadýchaná, jak se za ním hnala, aby mu stačila. „Doufám, že něco užitečného objevíme.“

„Tomu moc nevěřím.“ Zastavil se nahoře na schodech a přehlédl celou dlouhou potměšlou chodbu. „Tady jsou asi ložnice. Máme začít na konci?“

Charlotta se zastavila vedle něho a snažila se očima proniknout noční tmu. „To mi připadá logické.“

„Já vždycky jedním logicky, slečno Arkendalová.“

„Já taky, pane St. Ivesi.“ Se zvednutou bradou jako první zamířila ke dveřím na konci chodby.

Baxter ji následoval do první ložnice, kde postavil lucernu na stůl a pozoroval, jak Charlotta hbitě, s vážným a napjatým výrazem vytahuje a znovu zastrkuje zásuvky. Ať už šlo o cokoli, tohle pro ni nebyla žádná hra, uvědomil si.

„Smím se vás zeptat, jak dlouho už provozujete tu vaši dost neobvyklou profesi, slečno Arkendalová?“ Baxter se postavil před šatník a otevřel dveře.

„Začala jsem krátce poté, co byl před několika lety zavražděn můj otec.“ Charlotta nahlédla do hluboké zásuvky toaletního stolku. „Má sestra a já jsme zůstaly téměř bez prostředků. Ženám se nenaskytá příliš velký výběr povolání. Mohla jsem se stát buď guvernankou, což by nás dvě neuživilo, nebo nalézt jiné řešení.“

Baxter odsunul stranou obleky, aby zkontroloval zadní stěnu skříně. „Co vás inspirovalo právě pro takové řešení?“

„Můj nevlastní otec,“ odpověděla Charlotta chladně. „Lord Winterbourne. Byl to člověk nenasytně lačnící po penězích, který poté, co matka ovdověla, využil příležitosti a přemluvil ji, že se postará nejen o ni, ale i o mě a mou sestru, ovšem ve skutečnosti jen dychtěl zmocnit se jejích peněz.“

„Chápu.“

„Má ubohá matka zemřela několik měsíců po sňatku s Winterbournem. Myslím, že si nikdy neuvědomila jeho pravou povahu. Byl to sobecký, hrubý a necitelný tvor. Ani má sestra, ani já jsme pro něho netruchlily.“

„Zřejmě se vám daří mnohem líp bez něho,“ prohodil Baxter, který se právě ponořil do další skříně.

„To rozhodně.“ Charlotta se sklonila a poklekla vedle postele. „Ve společnosti se pohybuje spousta takovýchhle opovrženíhodných exemplářů, pane St. Ivesi. A většinou ženy v situaci mé matky jsou

mimořádně zranitelné. Mají velice málo prostředků, jak se dozvědět skutečná fakta o minulosti svých nápadníků a jejich finančním postavení.“

„Tak jim nabízíte své služby.“ Baxter přistoupil k oknu a nahlédl za těžké záclony. „Nalezli vraha vašeho otčima?“

„Ne.“ Charlotta se zvedla a rozhlédla se po místnosti ve snaze nalézt další možnou skrýš. „Udělal to nějaký bezejmenný pobuda.“

Jak příhodné, pomyslel si Baxter. „Tím, že jedna z vašich klientek byla zavražděná, jste se v relativně krátkém čase nepřímou dostala do styku s další vraždou. Spousta lidí prožije celý život, aniž se k takovému zločinu kdy nachomýtnou, natož aby se jim to naskytlo dvakrát.“

Charlotta se prudce otočila obličejem k němu. „Nač narážíte, pane?“

„Pouhý postřeh. My, co se zajímáme o vědu, nemůžeme nechat bez povšimnutí zvláštní momenty logiky a neobvyklé souvislosti.“ Už se chystal znovu zatahnout záclonu, když na opačné straně ulice zahlédl jakýsi nepatrný pohyb.

Přimhouřil oči. Odraz záře z plynové lampy byl natolik silný, že osvětlil temnou postavu, kradoucí se hustou mlhou. Zřejmě nějaký sluha, který se vrací do služby po večerním volnu, napadlo Baxtera.

Nebo někdo, kdo měl větší právo pohybovat se v těchto končinách než on a Charlotta?

„Děje se něco, pane St. Ivesi? Na co se díváte z toho okna?“

„Jen jsem pozoroval ulici.“ Nejasná postava zmizela. Baxter spustil záclonu. „Myslím, že jsme tuhle ložnici podrobili opravdu důkladné prohlídce. Pojďme do další.“

„Ano, jistě. Chtěla bych nalézt pokoj paní Heskettové.“ Charlotta uchopila lucernu a pospíšila ke dveřím.

Když ho míjela, uštědřila mu ostrý, káravý pohled. Pláštěnka za ní zaválala šustivým, vířivým pohybem, který jako by odrážel hněv své majitelky.

Baxter ji zvolna následoval.

O chvíli později, když měli prohledanou polovinu poslední ložnice, Baxter zaslechl, jak Charlotta překvapeně vydechla.

„Našla jste něco?“ otočil se k ní.

Vkleče se snažila zpod velké skříně s dlouhým zrcadlem vytáhnout nějaký předmět, který tam objevila.

„Co byste řekl tomuhle, pane St. Ivesi?“ podala mu objemný, v kůži vázaný svazek a prudce ho rozevřela.

„Co je to?“ Přešel po koberci blíž k ní. „Časopis?“

„Ne, skicář akvarelů.“ Charlotta obrátila několik stránek, na nichž zářily něžné pastelové kresby. „Tohle velmi pravděpodobně patřilo paní Heskettové.“ Náhle se zarazila a upřeně se zahleděla na jednu skicu. „Dobré nebe!“

Baxter s povytaženým obočím prohlížel akvarely. „Jak je vidět, paní Heskettová projevovala značný zájem o klasické sochařství.“

„Skutečně,“ připustila suše Charlotta. „Většinou samí řeční a římsští bohové. Hm, navíc mimořádně dobře stavění.“

„Opravdu.“

Mlčky spolu prohlíželi skicář plný obrázků soch nahých mužů. Charlotta si odkašlala. „Několik těchto soch jsem viděla v Britském muzeu. Musím ovšem přiznat, že paní Heskettová uplatnila značnou uměleckou svobodu při ztvárňování určitých anatomických částí.“

„Dalo by se to tak říct.“

Charlotta prudce sklapla skicář. „Její volba námětu nás nemusí zajímat. Důležité je, že jsem tohle našla zastrčené pod skříní, aby to nebylo vidět.“

„Co je na tom tak divného? Mnoho žen rádo maluje akvarely.“

„Máte naprostou pravdu. I mou sestru Ariel to baví.“ Charlotta zvedla hlavu a oči jí zajiskřily. „Ale ta neschovává náčrtník pod skřín.“

Náhle pochopil, kam ji zavedly její dedukce. „Moment, slečno Arkendalová. Radil bych vám nečinít neopodstatněné závěry. Je značně nepravděpodobné, že Drusilla Heskettová svůj skicář úmyslně schovala. Nepochybně ho do těch míst zcela náhodou odkopl některý ze sloužících, kteří to po její smrti tady uklízeli.“

„Nesouhlasím s vámi, pane. Myslím, že tam byl schován úmyslně.“

„Jestli ano, pak to bylo kvůli námětu. Paní Heskettová si možná nepřála, aby se její služebnictvo dozvědělo, že ji baví malovat obrázky nadměrných falusů.“

Charlotta zamrkala. Odvrátila pohled a rázným pohybem se snažila zastrčit skicář pod pláštěnku. „Přesto ho chci podrobně prozkoumat. Vezmu si ho s sebou.“ Vzdala se pokusu dostat objemnou knihu pod pláštěnku, a tak si ji jen pevně přitiskla k hrudi.

Baxtera udivila její náhlá nervozita. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že ji přivedl do rozpaků. Představa, že tu příšernou slečnu Arkendalovou vyvedlo z míry použití slova falus, ho pobavila.

„Slečno Arkendalová, cítím povinnost vám připomenout, že vynesete-li tenhle svazek z domu, spácháte něco, co se dá nazvat trestným činem krádeže.“

„Nesmysl. Jen si to na chvíli vypůjčím.“

„Vypůjčíte?“

„Pustila jsem se přece do zjišťování okolností smrti své klientky,“ připomněla mu břitce. „A k tomu potřebuji co nejvíc informací.“

„Jaký druh informací očekáváte, že najdete ve skicáři plném obrázků mužských aktů?“

„Kdo ví!“ Prudce se otočila a se značnou rozhodností mu přikázala. „Pojďme! Ještě musíme prohledat dolní místnosti.“

Baxter ji s tichým zaklením následoval. Avšak zvědavost a jakési nejisté svědění na zátylku mu napovídalo posečkat. Vrátil se zpátky k oknu, nepatrně poodhrnul záclonu a zahleděl se dolů do ulice. Z téhle ložnice se mu naskytl podobný pohled jako z té první místnosti, kterou s Charlottou prohledávali.

Mrha zhoustla. Ze světla plynové lampy na protější straně ulice zbyl teď jen zářivý bod, který okolí nijak neosvětloval. Baxter hezkou chvíli čekal, snažil se ve stínech zahlédnout jiné stíny, ale žádný pohyb nezjistil.

„Tak pojd'te, pane St. Ivesi,“ zvolala Charlotta tiše z haly. „Musíme si pospíšit.“

Baxter spustil záclonu a otočil se ke dveřím. Třebaže neměl žádný důkaz, že by se v té mlze někdo schovával, pocit nebezpečí ho neopustil. Nedovedl si to vysvětlit.

Šel za Charlottou dolů.

Krátce nato zastrčil poslední zásuvku ve stole a vytáhl z kapsičky u vesty hodinky. „Je čas odejít, slečno Arkendalová.“

„Ještě pár minut.“ Charlotta stála na špičkách a vracela na policičku s knihami pár svazků, které předtím sundala. „Už jsem téměř hotová.“

„Nemůžeme déle otálet.“ Baxter zdvihl lucernu.

Přejela po policích rychlým, znepokojeným pohledem. „Ale co když jsme přehlédli něco důležitého?“

„Vždyť ani nevíte, co hledáte, tak jak poznáte, že vám ušlo něco důležitého?“ Vzal ji rázně za paži a spěšně odváděl k hale. „Rychleji, slečno Arkendalová.“

Pohlédla na něj v náhlém strachu. „Děje se něco, pane?“

„A vy se ptáte?“ Táhl ji po schodech ke kuchyni. „Je po půlnoci a my se tu bavíme prohledáváním domu dámy, která byla nedávno zavražděná. A teď se dokonce chystáte sebrat něco, co kdysi patřilo obyvatelce tohoto domu. Spousta lidí by mohla tuhle situaci považovat za dost překérní.“

„Váš sarkasmus není na místě, pane. Když jsem se vás ptala, jestli se něco děje, měla jsem na mysli něco jiného než vaše obavy. Najednou se mi zdáte nějak nejistý.“

Její vnímavost ho udivila. Měla pravdu. Od okamžiku, kdy v závoji mlhy zahlédl toho muže, zmocnil se ho nezvladatelný neklid.

Už pěkně dlouhá doba uplynula od chvíle, kdy zažil stejný pocit. Přesně tři roky.

Byl vědec, a tak odmítal něco takového jako zlou předtuchu. Ale i ten pocit, který tehdy zažil, byl přinejmenším památný. Zůstaly mu jizvy jako důkaz, jak blízko se přiblížil ke smrti – stačilo málo, a byl by se nechal zabít.

„Opatrně, pane, nebo oba na těch schodech upadneme,“ zašeptala Charlotta. „Těžko bychom se pak odtud dostávali se zlomenýma nohama.“

„Už jsme skoro zpátky u kuchyně,“ prohlásil Baxter, když minuli pokoj hospodyně. „Teď zhasnu lucernu. Půjdeme dál potmě. Držte se mě.“

„Proč nezhasnete tu lucernu, až vyjdeme na ulici?“

„Protože nechci nikomu poskytnout možnost, aby si nás všiml.“

„Ale v téhle mlze nás stejně nikdo nemůže vidět,“ namítla Charlotta.

„Záře lucerny bude viditelná, i když naše obličej ne. Jste připravená?“

Pohlédla na něj zvláštním, zkoumavým pohledem. Předpokládal, že se s ním bude dál dohadovat o té lucerně. Ale výraz jeho obličej je zřejmě přesvědčil, aby to nechala být. Se skicářem přitisknutým pevně k hrudi jen rychle přikývla.

Baxter zhasl světlo a v okamžiku se kuchyň ponořila do hluboké tmy.

Spoléhaje na svou orientační paměť, Baxter ji opatrně vedl zpátky ke dveřím, které se snadno a jen s nepatrným, zrazujícím zaskřípěním otevřely. Z ulice je uvítala matná záře pouliční lampy pronikající mlhou.

Charlotta stoupla na první z kamenných schodů. Baxter ji uchopil za paži a zadržel ji. Poslechla a čekala, až jí dá znamení, že může bezpečně vystoupit nahoru do úrovně ulice.

Naštěstí se už na nic neptala. Byl jí vděčný za to dlouhé ticho. Zůstal nehnutě stát a chvíli pozorně naslouchal. Odněkud z dálky zaslechl rachocení kol po dlažbě, ale nezpozoroval nikoho, kdo by číhal poblíž.

Dal Charlottě znamení. Vyběhla tiše schody a on hbitě za ní. Jakmile se ocitli na ulici, otočil se a táhl ji k parku, kde čekal povoz.

Stíny před nimi se náhle bez varování rozestoupily.

Z mlhy se vynořila mohutná postava, pořízek v objemném kabátě kočího a v klobouku s nízkým dýnkem. Záře blízké plynové lampy matně osvětlila obrovskou pistoli s dlouhou hlavní v jeho ruce.

„Copak tu pohledáváme?“ zachrptěl muž. „Co tu má ten párek co čmuchar do mejch věcí?“

„Ustupte,“ nařídil mu Baxter.

„No, no, jen ne tak zhurta.“ Světlo bylo sdostatek silné na to, aby odhalilo v mužově obličejí velké, tmavé díry místo zubů. „Zrovna ste vyšli z mého domu, a mně ani nenapadne nechat vás vdejt s něčím, co patří mně.“

„Vašeho domu?“ vyhrkla užasle Charlotta. „Jak se opovažujete? Náhodou vím, že tenhle dům ještě nedávno patřil někomu jinému.“

„Slečno,“ ozval se tiše Baxter. „Tohle není vhodná doba –“

„Povídám vám, že je to můj barák,“ zavrčel ten hromotluk na Charlottu. „Vyčítám si ho, je to tři dni, a od té doby to tu důkladně sleduju.“

„Sledujete? Z jakého důvodu?“ zeptala se Charlotta.

„Abych se samozřejmě ujistil, že majitel na hezky dlouhou dobu odjel a že se nemínil nečekaně vrátit uprostřed noci.“

„Dobré nebe, takže vy jste opravdovský lupič.“

„Jo, to sem, máte pravdu. Opravdickej lupič.“ Muž se nadul pýchou. „A pracuju vopatrně, ještě mě nikdy nechytli. Vždycky se napřed ujistím, že majitelé jsou mimo město, než jdu na věc. Dneska večír jsem se právě k tomu chystal, a co nevidím? Podivnej párek, co se mi snaží vlízt do zelí a ukrást, co patří mně.“

„Řekl jsem, abyste ustoupil stranou, a nebudu to znovu opakovat,“ řekl Baxter tišším hlasem.

„To rád slyším. Dneska večír nemám zrovna čas na nějaký nudný řečičky.“ Muž ještě naposledy sjel Baxtera posměšným pohledem a pak se bezzubými ústy usmál na Charlottu. „A vy, madam Všetečná, mi honem ukažte, s čím jste chtěla pláchnout! Zalíbilo se vám snad nějaký stříbro? Pár tretek ze šperkovnice? Ať je to, co chce, patří to mně. Dejte mi to!“

„Žádné cennosti jsme z toho domu neodnesli,“ prohlásila Charlotta.

„Určitě jste něco šlohlí.“ Muž se zamračeně zahleděl na skicář. „Co je tohle?“

„Jen kniha. S vámi nemá nic společného.“

„Kniha mě nezajímá, ale podívám se, co máte pod tou pláštěnkou. Sázím se, že jste tam nastrkala pár pěkných věcí a možná i nějaký náhrdelník, nebo dva. Rozepněte tu pláštěnku.“

„Nic takového neudělám.“ V Charlottině hlasu zaznělo ledové pohrdání.

„Užvaněná mrcha, co? No, aspoň malá ukázka, co se stane, jestli mi nevedevzdáte to, co sem si po právu vydělal.“

Muž se s překvapivou rychlostí otočil, zvedl do výše pistoli a jako s kyjem jí hrozivým obloukem švihl nad Baxterovou hlavou.

„Ne,“ vyjekla Charlotta. „Počkejte, neubližujte mu. On jen pro mě pracuje.“

Baxter bleskurychle uhnul svištící zbrani. Vytrhl z malé krabičky v kapse jednu ze skleněných fiól, rychle odstranil uzávěr a její obsah vychrstl přímo do útočnickova obličeje. Speciální sloučenina ve styku se vzduchem okamžitě vyšlehla děsivým plamenem. Šokovaný pobuda příšerně zařval a nemotorně ucouvl, chráně si oči dlaněmi. Pistole zařinčela o dlažbu.

Baxter přiskočil a tvrdou pěstí zasáhl muže do brady. Muž, ještě oslepený tím nenadálým světlem, které mu explodovalo před obličejem, se zapotácel.

„Ty hnusnej bastarde. Já nevidím, jsem slepý.“

Baxter neviděl důvod, proč ho ujišťovat, že neuvidí jen krátce. Stiskl Charlottinu paži. „Pojďte. Slyším kočár.“

„Tohle není spravedlivé,“ zakvílel lotr. „To já jsem si všim toho prázdného domu. Je můj. Najděte si jinej.“

Charlotta se po něm ohlédla. „Oznámíme úřadům, že se potulujete v těchto končinách. Měl byste radši hned zmizet.“

„Tak dost.“ Baxter zahlédl v dálce světlo drožky a vybídl Charlottu k většímu spěchu. „Máme dost vlastních problémů.“

„Nechci, aby si ten lotr myslel, že se smí vloupat do domu paní Heskettové a ukrást, co se mu líbí.“

„Proč ne? Právě jsme udělali totéž.“

„Vypůjčení skicáře je něco úplně jiného,“ namítla zadýchaně.

„Hm.“ Drožka už byla téměř u nich.

„Musím přiznat, že na mě velice zapůsobilo, jak jste se vyrovnal s tou situací, pane St. Ivesi. To, co jste udělal, bylo opravdu velice chytré.“

Baxter její obdivná slova ignoroval, spíš se cele soustředil na okamžik, kdy se tmavý kočár vynoří z mlhy.

Nejprve se objevili koně jako pár šedivých fantomů a za nimi mohutná silueta vozu. Kočí, kterého si Baxter ze Severedgesových stájí najal spolu s koňmi a kočárem, už mnohokrát Baxterovi poskytl služby, takže si zvykl na výstřelky svého klienta.

Baxter byl pravidelným návštěvníkem nájemných stájí. Považoval za účinnější a hospodárnější objednat si povoz, kdykoli potřebuje, než si držet vlastní stáj. Na oplátku za věrnost Severedgesovým stájím a za okamžité placení účtů mu byly zajištěny dobré služby a diskrétnost.

„Není něco v pořádku, pane?“ zeptal se kočí, když před nimi zastavil koně.

„Nic, co bychom spolu s mou společnicí nezvládli.“ Baxter otevřel dveře kočáru, chytil Charlottu kolem pasu a lehce ji vysadil do drožky. „Odvezte nás zpátky k domu slečny Arkendalové.“

„Ano, pane.“

Baxter nastoupil, zavřel dvířka a klesl na sedadlo naproti Charlottě. Vůz se kodrcavě rozjel.

Ujistil se, že závěsy na oknech jsou stále spuštěné. Pak se otočil k Charlottě. V bledé záři nástropní lampy jí jasně zářily oči.

„Pane St. Ivesi, nemohu vám dostatečně poděkovat za všechno, co jste dneska udělal,“ řekla. „Vaše jednání bylo vpravdě šlechetné a hrdinské. A ta vaše úžasná duchapřítomnost! Všechny mé pochybnosti ohledně vašeho zaměstnání se zcela rozplynuly. Pan Marcle měl šťastnou ruku, když vás ke mně poslal.“

Nečekaně jím projel prudký vztek. Byla by se dneska v noci nechala zabít, napadlo ho. A teď si tu klidně sedí, září nadšením a chválí ho jako sluhu, který mimořádně dobře vykonal své povinnosti. Tohle by dokázalo nazvednout každého logicky myslícího člověka.

„Těší mě, že jste spokojená s mými službami, slečno Arkendalová.“

„Ano, jsem. Velice spokojená. Určitě budete své úkoly plnit skvěle.“

„Ale podle mého profesionálního názoru,“ pokračoval tichým hlasem, „vaše zbrklé jednání dnes večer bylo nesnesitelné. Pro takovou pošetilost neznám omluvu. Zřejmě jsem nebyl při smyslech, když jsem vás nechal prohledávat dům Drusilly Heskettové.“

„Nepamatuji se, že bych vás žádala o dovolení, pane.“

„Mohla jste se zranit, nebo vás dokonce mohl zabít ten muž, který nás obtěžoval na ulici.“

„Nehrozilo mi nebezpečí, díky vám, pane. Opravdu nevím, co bych si bez vás byla dnes večer počala.“ Zajiskřilo jí v očích. „Až dosud mi žádný muž nepřispěchal na pomoc, pane St. Ivesi. Bylo to opravdu úžasně vzrušující. Přesně něco takového, o čem se píše ve středověkých románech nebo v některé z Byronových básní.“

„K čertu, slečno Arkendalová –“

„Byl jste báječný, pane.“ Nečekaně se zvedla, překonala tu krátkou vzdálenost, která je od sebe oddělovala, vrhla se mu kolem krku a bouřlivě ho objala. Její zřasená pláštěnka se na něm lehounce rozprostřela. Baxtera náhle obklopila něžná, vábící, nepopsatelná vůně. Byla to směsice Charlottina lehkého květinového parfému, bylinné esence mýdla, které používala, a neuvěřitelně jedinečného, vysloveně ženského pachu jejího těla.

Cítil, jako by ho někdo hodil do jedné z těch chemických nádob. Jako by nějaká neviditelná vývěva vysála z atmosféry všechen kyslík. Jediné, co zbylo k dýchání, byla vůně Charlotty.

Ten poznatek jím projel silou elektrického náboje a vyvolal v něm žár. Staří alchymisté věřili, že pomocí ohně je možné proměnit surové olovo v trpytící se zlato. A Baxter právě v této chvíli poznal, že žár v jeho krvi dokáže vztek proměnit v hlubokou sexuální touhu.

Chtěl ji. Teď. Dnes v noci. Nikdy v životě ještě nepocítil takovou touhu po ženě.

Když se od něho chtěla odtáhnout, vzal do dlaní její obličej. Sklonil k ní hlavu zcela přemožen silou své vášně.

„Promiňte mi, pane St. Ivesi.“ Charlotta vypadala polekaně. Nejistě se usmála a očima zabloudila k jeho ústům. „Nechtěla jsem vás přivést do rozpaků. Dala jsem se jen unést vzrušením uplynulého okamžiku.“

Neodpověděl. Nevzmohl se na jediné slovo.

Udělal pouze jedinou věc, kterou byl schopen udělat. Políbil ji.

4

V prvním okamžiku Charlotta nemohla pochopit, co se stalo. Uvědomila si jen to, že Baxterova ústa se přitiskla na její a že ji políbil. A pak jí to došlo! Chtěl se s ní milovat, přímo tady, v drožce.

Plameny divoké, živočišné vášně, kterou mu zahlédla v očích hned při prvním setkání, vzplály. Oslnily její smysly stejně, jako blesk oslní zrak.

Bylo to, jako by vešla do neznámé, veliké místnosti, v níž se blyštěla řada zrcadel a zářilo nepřirozené množství obrovských svící. Všechno jí připadalo vzrušující, matoucí a trochu děsivé. Neviděla dveře. Kudy by prchla, kdyby se ukázalo, že únik je jediné řešení?

Baxter se vpil do jejích rtů a chraptivě zasténal. Dlaněmi jí obemkl obličej a něžným, ale pevným stiskem jí dokázal svou sílu. Cítila, jak se mu na nohou napínají svaly.

Zalila ji nepředstavitelně teplá vlna v místech, která s touhou prozatím nikdy nespojovala, a ta způsobila, že se celá rozechvěla.

„Charlotto,“ ozval se Baxter tichým, nekonečně vábivým hlasem, v němž se ozvala potřeba, naléhavá žádost i bolestná touha. „Charlotto.“

Zaryla prsty do jeho ramen a mimovolně rozevřela rty.

Na okamžik odtrhl svá ústa od jejích, nepatrně zvedl hlavu a zadíval se na ni tak vášnivým pohledem, až ji to vyděsilo. Na zlatých obroučkách jeho brýlí se odrazilo světlo pouliční lampy.

Oči alchymisty, napadlo ji.

Náhlym, netrpělivým pohybem strhl brýle a odhodil je na protější sedadlo. „Kčertu! Co jste to se mnou provedla?“

Jen potřásla hlavou, neschopná od něho odvrátit pohled. Uvědomila si, že se tiskne k jeho ramenům, jako by se bála, že klesne do bezedného moře, jestli se od něho odloučí. „Právě jsem vám chtěla položit stejnou otázku.“

„Kčertu!“ Znovu sklonil svá ústa k jejím.

Cítila, jak mu ruka vklouzla pod kápi pláštěnky, aby ji polaskala vzadu na krku. Měl silné a teplé prsty. Něha toho dotyku v ní vyvolala další vlnu vzrušení.

Rychlým pohybem ji k sobě přivinul a strhl na klín, takže teď téměř ležela v jeho náručí. Spočinula v kolébce jeho paží. Odhrnul límec pláštěnky, sklonil hlavu a něžně se dotýkal rty jejího hrdla.

Zalapala po dechu, když ucítila, jak jí Baxterova ruka sevřela ňadro. Horkost dlaně pronikla slabou vlněnou látkou šatů. Ale nedokázala se odtáhnout. Celé její tělo naplnil neskutečný pocit naléhavosti. Bezděčně sevřela klopy jeho pláště.

„Pane St. Ivesi –“

Rukou zvolna sjížděl přes křivku jejího ňadra, stále níž, až se dotkl boku. Opatrně ho stiskl.

„Ach, bože,“ zašeptala a zachvěla se.

Svým mohutným pevným mužstvím se přitiskl k jejímu stehnu. Zavřela oči a nechala se unášet další nepředstavitelnou vlnou slasti. Měla pocit, jako by upadla do příjemného hypnotického stavu. Takhle se asi cítí ti, kdo věří na mesmerismus, na působení živočišného magnetismu.

Zoufale zatoužila dotýkat se jeho těla. Pevně ho objala. Fascinovalo ji, co objevila. Přes látku lněné košile nahmatala hladké, mohutné hrudní svaly. Opájela se žářem a pachem jeho těla. Chtěla víc, mnohem víc.

Zlehka jí vyhrnul sukni nad kolena. Rukou hbitě uvolnil podvazek a začal něžně laskat vábivě teplou pokožku. Vzrušeně vydechla.

Kočár zvolna zastavoval.

Ztuhla. Okamžitě se vrátila do skutečnosti.

„Kčertu!“ Baxter se rychle napřímil. Naklonil se přes Charlottu a sáhl po brýlích ležících na protějším polštáři. Zlehka odhrnul záclonku. „Dojeli jsme k vašemu domu. Jak jsme se sem dostali tak zatraceně brzy? Chtěl jsem vám toho dneska večer tolik říct.“

„A já s vámi projednat spoustu věcí,“ řekla zadýchaně Charlotta. Připadala si jako vykořeležená. Ze všech sil přemáhala rozpaky. Ale cítila, jak ji zalévá horko a naplňuje zvláštní pocit očekávání. „Ani jsme nezačali probírat události dnešního večera.“

„Ne, to ne.“ Zpod přimhouřených víček pozoroval, jak rychle dosedla na protější sedadlo a snažila se uklidnit. „Zítřka za vámi zajdu.“

Baxterovo odměřené chování zchladilo její nadšení. Ten muž ji před pouhým okamžikem vášnivě líbal, říkala si, a teď s ní mluví, jako by ho něčím urazila. Pak jí došlo, že i jeho patrně vyvedl z míry příliv vášně, který je na krátkou chvíli oba přemohl.

Musela si přiznat, že ji jeho objetí vzrušilo. Ale na ní, coby Baxterově zaměstnavatelce, ležela odpovědnost za další vývoj situace. Baxter si teď bezpochyby ostře vyčítá, že podlehl.

Předklonila se, aby se dotkla jeho ruky. Doufala, že ho tím uklidní. „Nedělejte si starosti, pane. Vy nenesete sebemenší vinu na tom, k čemu právě došlo. Byli jsme oba příliš rozrušeni tím, co jsme právě prožili.“

Překvapil ji Baxterův upřený pohled. „Tohle si myslíte?“

„Ano, jistě. Je to jediné vysvětlení. Hrozba násilí dokáže vyburcovat ty nejdivočejší vášně.“

„Máte s něčím takovým hodně zkušeností?“

„Ne, vlastně ne,“ přiznala. „Ale znám dost dobře Byrona, abych věděla, že to, co se právě stalo, není nic neobvyklého. Tváří v tvář nebezpečí se v člověku vzbouří všechny smysly a... dostavuje se vzrušení.“

„Dobry bože! Na základě tvorby nějakého zatraceného básníka docházíte k takovým závěrům?“

Trochu se jí dotklo jeho očividné pohrdání. „Byron popisuje temné vášně velmi přesvědčivě. Zdá se, že má správný názor na jejich

účinek. Myslím, že každý by mohl načerpat poučení z jeho děl. I z tvorby dalších romantických básníků.“

„Člověk by se tomu mohl leda zasmát, nebýt to tak absurdní.“

„Jen se snažím podat vám logické vysvětlení události, která vás očividně znepokojuje, pane St. Ivesi.“

Zadíval se na její ruku, která teď spočívala na jeho. Když vzhlédl, v očích spatřila nebezpečný lesk. „Děkuji vám, slečno Arkendalová, ale myslím, že tenhle zážitek přežiju bez pomoci vaší podivné logiky. Den, kdy budu hledat vysvětlení a objasnění u nějakého prokletého básníka, bude dnem, kdy sám sebe odsoudím do blázince.“

Spěšně odtáhla ruku. Baxter byl očividně ve špatné náladě. Nemělo smysl ho teď uklidňovat.

„Dobře.“ Snažila se hovořit vesele a klidně. „Do rána určitě oba na celou tuhle záležitost zapomeneme.“

Několik vteřin mlčel. Dvojí zadunění zvenčí ohlásilo, že kočí seskočil ze svého sedátka.

„To se uvidí,“ poznamenal konečně Baxter.

Charlotta se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Až se zítra uvidíme, porovnáme naše pozorování domu paní Heskettové.“

„Ano.“

„Zatím budu mít možnost prohlédnout si skicář s akvarely. Třeba v něm najdu něco užitečného.“

„O tom pochybuji.“ Baxter se předklonil a hřbetem dlaně jí nadzvedl bradu. „Ted' poslouvejte, a poslouvejte dobře. Dnes večer vás bezpečně doprovodím až do domu. Než půjdete spát, přesvědčíte se, že všechna okna jsou zavřená a dveře zajištěné zástrčkami.“

Zamrkala. „Jistě, pane St. Ivesi. Vždycky před spaním zkontroluji všechny zámky. Ujišťuji vás, že je to můj velmi starý zvyk. Ale pochybuji, že dneska večer se naskytá nějaký důvod k mimořádné ostražitosti. Ten lotr, který nás oslovil na ulici, nebyl v stavu v takové mlze sledovat tenhle povoz.“

„Možná máte pravdu, nicméně uděláte přesně to, co vám říkám. Je to jasné?“

Charlotta instinktivně vycítila, že nesmí Baxterovi dovolit, aby v jejich spojení získal převahu. Ona přece musí všechno řídit, ona bude poroučet. „Oceňuji váš zájem a starost, ale já jsem vaší zaměstnavatelkou. I když jsem ochotná vyslechnout vaši radu,

musíte pochopit, že mám své vlastní názory a činím vlastní rozhodnutí.“

„Vy uděláte víc, než že jen uposlechnete mou radu, Charlotto,“ prohlásil Baxter s až rozčilujícím klidem. „Vy se jimi budete řídit.“

V tom okamžiku se otevřely dveře kočáru. Charlotta, až příliš dobře si vědoma přítomnosti kočího, stojícího zdvořile ve stínu, se spokojila s pouhým povytažením obočí. „Dnes večer jste se projevil jako vynikající pomocník, pane, ale nepochybně existují i jiní kvalifikovaní odborníci, kteří vás mohou nahradit. Budete-li si přát získat zpět své místo, měl byste projevovat aspoň špetku úcty ke své zaměstnavatelce.“

Z jeho očí vyšlehl pobavený plamínek. „Vyhrožujete mi propuštěním, Charlotto? Po tom všem, co máme dnes večer za sebou? Jsem zdrcen.“

Jeho tichý smích ji tak rozzuřil, že měla co dělat, aby se před kočím ovládla. Mlčky si nadzvedla sukně a chystala se sestoupit z vozu.

Kočí jí s vážnou tváří úslužně podal ruku, aby jí pomohl ze schůdků. V slabé záři kočárových lamp mu dost dobře neviděla do obličejů, ale byla by přísahala, že v jeho navenek neúčastném pohledu zahlédla jiskřičku pobavené účasti.

Baxter vystoupil z kočáru, vzal ji za paži a dovedl k předním schodům u jejích dveří. Vzal si od ní klíč a vsunul ho do zámku.

„Dobrou noc, pane St. Ivesi.“ Charlotta vstoupila do haly a hned se k němu otočila čelem. Nasadila chladný, autoritativní úsměv, jaký vrhne zaměstnavatel na svého zaměstnance, který právě vykonal dobrou práci. „Ještě jednou vám chci zopakovat, jak mě potěšila ta dramatická ukázka vašich profesionálních dovedností, kterých jsem byla dnes večer svědkem.“

„Děkuji.“ Baxter se širokou rukou opřel o rám dveří a měřil si ji přemítavým pohledem. „Je tu ale ještě něco.“

„A co, pane?“

„Asi byste mě měla oslovovat křestním jménem. Za stávajících okolností se mi zbytečné formality zdají dost nesmyslné.“

Vyrazil jí těmi slovy dech. Mlčky na něj hleděla.

Očividně spokojen s její reakcí, odstoupil od dveří a tiše je před ní zaklapl.

Dvacet minut nato, ještě pěkně navztekaný, vpadl do dveří své knihovny. Nemohl uvěřit, jak se mohl takhle zapomenout.

„Ksakru!“

Rychlým krokem došel k malému stolku vedle krbu, na němž stála křišťálová karafa. Jak jen se to mohlo stát? Vždycky byl pánem svých emocí a nálad, sípěl. Byl mužem vědy. Celý svůj dosavadní život zasvětil logice, rozumu a ovládání.

Zvedl karafu a nalil si do sklenky štědře brandy. Už si nevzpomínal, kdy se to naučil ovládat své city. Bylo to něco, co vždycky uměl. I při náhodných sexuálních vztazích nikdy nepřipustil, aby vášeň převládla nad zdravým rozumem. Vždycky si uvědomoval, jak by mu to mohlo uškodit.

Polkl doušek silné brandy, pak přiložil do ohně.

A korunu tomu nasadila Charlotta, která si dovolila vysvětlovat jeho chování nějakými příklady, které vyčetla z Byronovy přemrštěné dramatické poezie. Tohle stačilo, aby se člověk uzamkl ve svatyni své laboratoře a nikdy se odtud nevynořil.

Usedl do oblíbeného křesla, kde tak rád četl a pozoroval plameny v krbu. Připomínaly mu Charlottu. Ty plameny, stejně jako ona, vyvolávaly mimořádně prchavé chemické reakce, které by dokázaly neopatrného muže spálit.

Zavřel oči. V duchu znovu viděl rudě se lesknoucí plameny v Charlottiných vlasech osvětlených září lucerny. Toužil zabořit prsty hluboko do jejího nebezpečného tepla. Ruka divoce obemkla sklenku s brandy.

Nebyl sám, kdo v tom kočáru ztratil vládu nad sebou, připomněl si. Charlottina reakce na jeho chování byla přece jasná. Kdyby kočí nezastavil, večer by byl skončil úplně jinak.

Vybavila se mu živá představa Charlottina zadečku spočívajícího mu na klíně, jejích drobných nehtů zarývajících se mu do zad.

Potřeboval další hlt brandy, aby si znovu připomněl dosud nemizující chuť Charlottiných rtů. Stále cítil její vůni. Jeho dlaň si pamatovala tvar jednoho skvostně pružného, plného prsu.

Čeká ho velmi dlouhá noc.

Dnes večer mu logika a rozum byly málo platné. Věděl, že nedokáže odehnat vzpomínky na Charlottu ve svém náručí. Bylo to příliš strhující, příliš svůdné.

Ale až ji uvidí příště, ovládne se, určitě. Nedovolí, aby se mu situace znovu vymkla z rukou.

Zadíval se na sklenku a uvědomil si, že už je téměř prázdná. Postavil ji na stolek vedle křesla. Teprve teď si všiml, že na něm leží

složený a zalepený arch papíru. Okamžitě ho poznal. Byl to vzkaz, který mu byl doručen chvíli před tím, než odešel z domu na schůzku s Charlottou.

Poslala ho vdova po jeho otci, Maryann, lady Eshetonová. V tomto týdnu už to byl její třetí vzkaz.

„Ksakru!“ S rezignovaným povzdechem Baxter sáhl po dopisu a rozlomil pečeť.

Zpráva byla téměř totožná s těmi dvěma, které mu Maryann zaslala v předcházejících dvou dnech. Sdělení bylo velice krátké a jasné.

*Milý Baxtere,
potřebuji s Tebou mluvit. Jedná se o velice naléhavou záležitost.
Žádám Tě, aby ses u mě zastavil, jak nejdříve to bude možné.*

*Upřímně Tvá
lady E.*

Baxter lístek zmačkal a hodil do ohně stejně jako ty předchozí. Měl zcela jiný názor na naléhavost situace než ona. Maryanniny nejvážnější problémy měly vždycky něco společného s penězi, zvláště se jméním Eshertonů. Baxterův otec požádal svého levobočka, aby se staral o dědictví, dokud Maryannin syn Hamilton nedosáhne věku pětadvaceti let. Maryann takové uspořádání vůbec netěšilo, stejně jako Hamiltona.

Baxter musel ještě několik let přetrpět tenhle nevděčný úkol, než bude moci hodit veškerou odpovědnost do klína svému nevlastnímu bratrovi. Netrpělivě pustil z hlavy své staré problémy a zamyslel se nad těmi novými. Lokty se opřel o kožená opěradla křesla a zíral do ohně.

Ať se ty noční události dají vysvětlit jakkoli, jedno je jisté. Číhalo tu nebezpečí, a Charlotta se ocitla v jeho středu.

Seděl v setmělé místnosti s karmínově rudými závěsy. V pánvi na uhlí pomalu dohořival oheň. Hutný, kořený dým kadidla rozbouřil jeho smysly. Jeho mysl se naladila na metafyzické síly. Byl připraven.

„Vlož mi karty, má láska,“ zašeptal.

Kartářka otočila první kartu. „Zlatý pták – tvor s orlí hlavou, křídly a lvím tělem.“

„Muž.“

„Vždycky.“ Kartářka zvedla oči a pohlédla na něj přes nízký stůlek. „Dej si pozor. Tenhle tvor se ti postaví do cesty.“

„Dokáže změnit mé plány?“

Otočila ještě jednu kartu a zaváhala. „Fénix.“ Sáhla po další a otočila ji lícem nahoru. „Rudý prsten.“

„Takže?“

„Ne. Ten první může způsobit potíže, ale nakonec zvítězíš.“

Usmál se. „Ano. A teď mi pověz o té ženě.“

Kartářka otočila další kartu. „Dáma s kříšťálovýma očima. Hledá.“

„Ale nenajde.“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Nenajde, co hledá.“

„Konečně, je to jen žena. To nebude problém.“

A ani s věštkyní nebude problém, jakmile tohle skončí, pomyslel si. Až přijde čas, zbaví se jí. Ale teď ji potřeboval a vůbec mu nebylo zatěžko držet ji v zajetí pout jejích vlastních vášní.

„Co říkáš téhle zvláštní skice, Ariel?“ Charlotta přisunula k sestře skicář akvarelů Drusilly Heskettové. „Jsi v současných uměleckých stylech zběhlejší než já. Už jsi někdy viděla něco podobného?“

Ariel si právě hodlala nalít další šálek čaje. Pohlédla na skicář, teď otevřený přibližně uprostřed. Vytréštila oči při spatření obrázku nahé sochy zobrazené na levé straně papíru.

„Ne,“ odpověděla suše. „Nemyslím, že bych se kdy setkala s něčím podobným.“

Charlotta ji sjela káravým pohledem. „Nemám na mysli sochu, ale tu drobnou kresbu v rohu. Vypadá to jako kruh s trojúhelníkem uvnitř. A po krajích a uprostřed jsou postavičky.“

„Ano, vidím.“ Ariel potřásla hlavou. „Vůbec se to nepodobá žádným z oněch módních motivů, které jsem viděla v La Belle Assemblée nebo v Ackermannovu Repository of the Arts. Třeba by se to dalo najít v některém jiném ženském časopisu.“

„Možná to má egyptský nebo římský původ.“

„To se mi nezdá.“ Ariel špičkou prstu přejela špatně nakreslený vzor. „Bůhví kolik dekoračních vzorů bylo okopírováno podle egyptských a římských památek. Každá londýnská švadlena či modistka je používá. A od doby, co přišel do módy starověký Zamar, všude se to hemží delfíny a mušlemi. Ale tenhle vzor neznám. Proč tě tak zajímá, má nějaký význam?“

„Drusilla Heskettová ho z nějakého důvodu umístila na tuhle stránku ve svém skicáři akvarelů. Do skicáře, kam zřejmě malovala pouze obrázky nahých soch.“

Ariel upřela na sestru tázavý pohled. „Ale tohle není akvarel, nýbrž perokresba.“

„Ano. A naprosto se liší od všech ostatních kreseb ve skicáři.“

„Opravdu,“ pousmála se Ariel. „Jen uvažuji, je-li paní Heskettová typem klientky, kterou doufáš přilákat z těch lepších módních kruhů. Jak se zdá, projevuje živý zájem o mužská těla.“

„Jistě, ale její chutě už teď nejsou důležité. Mě teď znepokojuje pomyšlení, proč se rozhodla do svého náčrtníku dokreslit tenhle mimořádně podivný vzor.“

„Co je to za narudle hnědou skvrnu na vazbě?“ zeptala se náhle Ariel. „Nějaká barva?“

„Možná.“ Charlotta se dotkla špinavého místa špičkami prstů. „Ale co když je to zaschlá krev?“

„Proboha!“

„Co když paní Heskettová po tom smrtícím výstřelu žila ještě natolik dlouho, že stačila zastrčit svůj skicář pod skříň?“ hlesla Charlotta.

„To už se asi nikdy nedozvíš.“

„Ne, zřejmě ne.“ Charlotta si zamyšleně skousla dolní ret.

Ariel pozvedla šálek s čajem a přes okraj pozorovala sestru. „Musíš si zodpovědět spoustu otázek, ale i já se tě teď na něco zeptám.“

„Na co?“

„Co přesně se stalo včera večer, když jste šli prohledávat dům Drusilly Heskettové?“

Charlotta se napřímila. „Řekla jsem ti to přece už včera. Spolu s panem St. Ivesem jsme objevili ten skicář, a když jsme odcházeli z domu, na ulici nás oslovil chlap, který se chtěl vloupat dovnitř. A to je všechno.“

„Spíš mi leží v hlavě tvé vylíčení úlohy St. Ivese v celé té záležitosti.“

Charlotta se spokojeně usmála. „Jak jsem řekla, pan St. Ives se zachoval obdivuhodně.“

„Slovo ‚obdivuhodně‘ nejsi zvyklá používat, zvlášť ne při popisu příslušníka opačného pohlaví.“

Charlotta si rozpačitě odkašlala. „Upřímně řečeno, pro tuhle mimořádnou situaci nenalézám vhodnější vyjádření. Pan St. Ives se zachoval chytře, duchapřítomně a překvapivě statečně. I teď se celá třesu při pomyslení, co se mohlo stát, kdyby mě nedoprovázel.“

„Prostě člověk na svém místě a dokonalý osobní strážce, chceš říct?“

„Dokonalý. Pan Marcle měl šťastnou ruku, když mi ho doporučil jako náhradu za sebe.“

„On tě políbil, vid’?“ zeptala se náhle Ariel tiše.

„Dobrý bože, co to říkáš? Proč bych pro všechno na světě měla líbat Johna Marclea?“ Charlotta natáhla ruku po šálku s čajem. „Je to moc hodný člověk, ale aspoň o třicet let starší než já, a kromě toho si nemyslím, že se nějak zvlášť zajímá o ženy.“

„Moc dobře víš, že mám na mysli pana St. Ivese, a ne pana Marclea.“

Charlotta cítila, jak jí vzteky rudnou tváře. „Ty si myslíš, že mě pan St. Ives políbil? Kde jsi proboha přišla na tak bláznivý nápad?“

„Když jsem včera večer vešla do tvé ložnice, abych se zeptala, jak dopadla ta vaše dobrodružná cesta, vypadala jsi...“ Ariel zaváhala, zřejmě hledajíc patřičné slovo, „jinak.“

„Jinak?“

„Rozpálená. Vzrušená. Celá jsi zářila.“ Ariel mávla rukou v neurčitém gestu. „I mírně rozcuchaná. A v očích jsi měla dost zvláštní výraz.“

„Vážně, Ariel, tohle je přespříliš. Chvilí předtím jsem zažila značně rozčilující setkání s nebezpečným chlápkem. Jak asi má člověk podle tebe po takové události vypadat?“

„Není mi známo, jak nějaká průměrná dáma vyhlíží, když se jen taktak vyhne útoku nějakého kriminálního, ale vím, jak vypadáš ty.“

„Co tím pro všechno na světě myslíš? Nic takového jsem ještě nikdy nezažila.“

„Ale zažila, vybavuji si to zcela přesně.“ Ariel opatrně postavila šálek na talířek. „Před pěti lety. Noc předtím než nějaký zloděj podřízl Winterbournovi hrdlo. Tu noc jsem tě slyšela v hale. Použila jsi tatínkovu pistoli, abys Winterbourn a jednoho z jeho hráčských kumpánů vyhnala z domu.“

Charlotta na ni ohromeně civěla. „Neuvědomila jsem si, že jsi pochopila, co se tu noc stalo.“

„Zprvu jsem to moc nechápala, ale později ano. Ale i tehdy mi bylo jasné, že ses dokázala vypořádat s velice nebezpečnou situací. A pak jsem zahlédla ten výraz v tvých očích. Ale nebyl stejný, jaký jsem u tebe spatřila včera v noci.“

„Je mi to líto. Nechtěla jsem, aby ses někdy dozvěděla, jaký ďábel byl Winterbourne.“

„Jeho společník byl rozhodně horší, ne?“

Charlotta se při té vzpomínce otřásla. „Byla to zrůda. Ale to se stalo už hodně dávno, Ariel. A obě jsme tím bezpečně propluly.“

„Víš, že si docela přesně vzpomínám na tvé chování? Ruce jsi měla jako kus ledu. A v očích tvrdé odhodlání.“

Charlotta si třela spánky. „Nevím, co ti na to říct. Byla jsem tenkrát strašně vyčerpáná. Na nic jiného si nevzpomínám.“

„Včera večer jsi taky prožila chvíle děsu. Ale ruce jsi studené neměla. A oči ti jen zářily. Vyzařovalo z tebe vzrušení, dychtivost, radost.“

„K věci, Ariel.“

„Tak tedy: myslím si, že tě pan St. Ives políbil.“

Charlotta úlekem rozhodla ruce. „No dobrá, tak mě políbil. Ty noční události nás oba dost rozrušily a znervóznily. Nebezpečí někdy takhle působí na smysly.“

„Vážně?“

„Ano,“ řekla rázně Charlotta. „O tomto problému velice často píše básníci. I smysly chladného a inteligentního člověka, který ani neví, co je vášeň, může rozbouřit vzrušující zážitek.“

„Dokonce i takového člověka, jako je pan St. Ives?“

„Ted' jsem vlastně měla na mysli sebe,“ usmála se smutně Charlotta. „Ovšem i pan St. Ives je inteligentně uvažující člověk s chladnou hlavou, ale přesto zřejmě i on občas podlehne vášním.“

Ariel překvapením pootevřela ústa. „Prosím?“

„Pod tou vnější vyrovnaností a chladnokrevnou rozvahou se skrývá muž nebezpečně silných vášní.“

„Silné vášně? Pan St. Ives?“

„Vím, že jsem na počátku měla určité obavy, ale teď už nevěřím, že by nám jeho povaha mohla nějak zvlášť uškodit,“ prohlásila Charlotta s hranou srdečností. „Jsem přesvědčená, že si ve své práci povede velice dobře.“

„Jsem ráda, že jsi spokojená, ale začínám mít jisté pochybnosti, Charlotto. Jestliže tě pan St. Ives políbil, pak je všechno zcela jinak. Co o něm vlastně víš?“

„Co máš na mysli?“ zeptala se udiveně Charlotta. „Pan Marcle mu dal skvělé doporučení.“

„Ano, ale to je tak všechno, my jsme se dosud o něj vůbec nezajímaly. Dokonce jsme si o něm nezjistily ani takové informace, jak to běžně děláme, jedná-li se o naše klienty.“

„Nebud' směšná. Spolehej na mé dokonalé instinkty v podobných záležitostech. Přece mě znáš.“

„I já mívám správné instinkty. A pan St. Ives mi začíná vrtat hlavou.“

„Dělat si starosti je absolutně zbytečné.“

„Charlotta, dovolila jsi mu, aby tě líbal.“

„No, a co má být?“ Charlotta si tleskla do dlaní. „Byl to jen polibek.“

„Ty se nemáš co nechat líbat,“ odušila nesmlouvavě Ariel.

Charlotta si uvědomila, že nemá cenu se dohadovat. Zkušenost její matky s lordem Winterbournem i její vlastní postřehy vyplývající z jejího povolání, kdy musela nahlížet do temných minulostí některých otrlých pánů s takzvaně počestnými úmysly, ji zbavily téměř všech iluzí o mužích.

To ovšem neznamenalo, že neměla několik delších romantických vztahů a že jí snad chyběla přirozená zvědavost zdravé mladé ženy. Vždyť přes všechno vzpomínky na manželství jejích rodičů zůstaly krásné a přicházely chvíle, kdy by dala nevímco za to, aby poznala stejně hluboké štěstí, jaké její matka sdílela s otcem.

Na druhé straně si však byla vědoma, jak velké riziko žena postupuje při uzavírání manželství. Neměla zájem o pevný manželský svazek, což bylo vzhledem k jejímu věku i okolnostem zcela pochopitelné, ale pohrávala si s myšlenkou na diskrétní románěk.

O takových věcech se ale bohužel snáz uvažuje, než se provádějí. Především pro ženu v její situaci nebylo snadné nalézt vhodného muže.

Nepohybovala se ve společenských kruzích. Nedostávala pozvání do společnosti a nikdo ji nikomu nepředstavil. Ta hrstka vážených pánů, kteří během let vstoupili do jejího života, v ní neroznítala

žádné silné city. Mnozí z nich, jako například Marcle, byli příliš staří. Ani setkání s ostatními v ní nic neprobudilo.

Mít poměr s někým, kdo v ní nevyvolá opravdu spalující vášeň, jí nepřipadalo smysluplné. Proč riskovat, pokud člověk neočekává dráždivé, povzbuzující emoce a vzrušující city, o nichž píší básníci? Podobný pocit jí například projel včera v noci při Baxterově polibku. Při té vzpomínce ji zamrazilo. Opravdu uvažovala o možnosti začít si románek s Baxterem St. Ivesem?

Pohlédla na ten podivný znak, který Drusilla Heskettová nakreslila do skicáře s akvarely. Ten vzor byl záhadný. Ne nepodobný jejím citům k Baxterovi.

5

Dáma ve vašem postavení nikdy nemůže být dost opatrná, slečno Pattersonová.“ Charlotta se usmála na ženu sedící naproti ní. Zastávala teorii, že klientkám dělá dobře, když je pochválí za jejich prozíravost a opatrnost. „Jednala jste moudře, když si chcete ověřit dojem, jakým na vás zapůsobil pan Adams.“

„Řekla jsem si, že musím být opatrná.“

„Dobře jste udělala. A já jsem zase šťastná, že vám mohu oznámit dobrou zprávu. Naše šetření prokázala, že není důvodu pochybovat

ani o důvěryhodnosti pana Adamse, ani o jeho dobré finanční situaci.“

„Musím se přiznat, že vaše sdělení mi přineslo velkou úlevu. Ani nevím, jak vám poděkovat.“ Honoria Pattersonová, příjemně baculatá žena s hezoučkým obličejem a teplýma očima, teď přestala nervózně svírat malou kabelku ležící v jejím klíně.

Z Honorie vyzařovala jakási sladká, něžná ženskost, téměř mateřskost, díky níž vypadala mnohem křehčí. Charlotta se nedala oklamat. Až příliš dobře věděla, že každá žena, která si, po téměř deseti letech odsloužených v roli guvernantky, zachovala silného ducha a optimismus, není žádná křehká květinka.

Honoria byla jednou z mnoha typických klientek, jimž Charlotta pomáhala. Blížila se třicítce a nikdy se nevdala. Od sedmnácti let si musela sama těžce vydělávat na živobytí, a pak náhle přišla k malému, řádnému a zcela nečekanému dědictví.

Jakmile se rozkřikla zpráva o dívčině bohatství, vyrojil se přirozeně celý zástup nápadníků. Ona ale většinu z nich bez váhání odmítla. Jako guvernantka se velice brzy naučila být ve střehu před úmysly pánů. Avšak jeden, William Adams, vdovec něco málo přes třicet, s dvěma dětmi, v ní vzbudil zájem a nakonec zřejmě získal i její srdce.

Jak vyprávěla Charlottě, roky, kdy do hlaviček svých mladých svěřenkyň vtloukala zásady logiky a zdravého rozumu, ji samotnou naučily uplatňovat těžce získanou moudrost, rozvahu a smysl pro opatrnost. Přítelkyně, která vedla zprostředkovatelnou pro vychovatelky, jí doporučila Charlottu.

„Těší mě, že jsem vám mohla nějak pomoci,“ poznamenala Charlotta. „Zejména v případě, jako je tento, kdy jsme při šetření dosáhli pozitivních výsledků.“

„Mám pana Adamse opravdu ráda,“ vyhrkla Honoria a celá zruměnila. „A jeho děti jsou báječné. Ale víte, jak to chodí. Dámy našeho pokročilejšího věku musí zajímat úmysly mužů. Co si budeme namlouvat – svět nás považuje za zbylé na ocet.“

Zbylé na ocet.

Charlotta si povzddechla. Jí už bylo pětadvacet. Kam se všechen ten čas poděl? žasla. Zdálo se jí, že to bylo sotva včera, kdy si zoufale přála vybudovat si postavení, které by jí umožnilo uživit sebe a sestru. Tomuto úkolu věnovala veškerou svou energii a vášně, a tak

si ani neuvědomovala, jak čas letí. Mrknutím oka uplynulo celých pět let.

Nelitovala, že překročila to, co společnost považovala za věk vhodný pro sňatek mladých dam. Její obchodní podnikání pozoruhodně vzkvétalo a ona už opravdu nevypadala jako čerstvá absolventka školy. Právě v tuhle chvíli si uvědomila, oč vlastně přišla, když nikdy nepoznala vzrušující vášeň.

Samotnou ji překvapil ten pocit melancholie, jemuž na okamžik podlehla. Nebyla přece osamělá. Plně se realizovala ve své práci. Naplňoval ji pocit uspokojení. Byla nezávislá. Co víc by si mohla přát?

Přesto by nechtěla, aby Ariel kráčela přesně v jejích šlépějích. Obchodní činnost byla důležitá a Ariel o ni projevovala opravdový zájem. Ale Charlotta nechtěla, aby jí sestra obětovala všechno, jako to udělala ona. Teď už to tak naléhavě nepotřebovaly. Jejich příjem stačil na pohodlný, i když ne přímo luxusní život. Jestliže vyjde Charlottin plán získat klientelu ze společenské smetánky, budou si moci dopřát i trochu toho přepychu.

Byla by dala bůhvíco za to, aby se Ariel dostalo příležitosti vychutnat některé z nevinných radostí mladých žen. Mělo by se to stát součástí jejího dědictví. Ta pokročilá léta, o nichž se zmínila Honoria, se dostavila nějak příliš rychle.

Se snadností, vypěstovanou dlouhým návykem, Charlotta potlačila vtíravé myšlenky. Donutila se soustředit pozornost na svou klientku.

„Rozumná, inteligentní žena musí být v podobné situaci opatrná, slečno Pattersonová,“ prohlásila energicky.

„Navíc, když nejsem žádná krasavice,“ poznamenala Honoria věcně jako žena, která už dávno přijala tuhle životní realitu.

Stejně jako já. Charlottu bodlo u srdce. Vášeň, kterou Baxter včera večer projevil, zcela určitě vyvolalo pouze rozčilení, které oba sdíleli. Musela se připravit na situaci, že za normálních okolností už ji neshledá tak přitažlivou, neboť stimulující účinky nebezpečí vprchaly.

„A co se týče toho nedávného dědictví po mé sestřenici,“ pokračovala Honoria, „jistě chápete, proč jsem cítila potřebu zjistit všechno o panu Adamsovi.“

„Chápu.“

„Nikdy jsem neočekávala, že se vdám. Přesvědčovala jsem samu sebe, že jsem se svým životem docela spokojená, když jsem teď

finančně nezávislá. Ale objevil se pan Adams a já náhle viděla další možnosti. Máme spoustu společných zájmů.“

„Pociťuji radost za vás.“

Nebylo to poprvé, kdy se jedna z Charlottiných klientek po obdržení příznivých informací takhle rozpovídala. Dámy, které vyhledávaly její služby, se zpočátku chovaly uzavřeně a značně zdrženlivě. Všechny bez rozdílu usedaly poněkud strnule na židli na protější straně stolu. Šálky s čajem jim poskakovaly na podšálcích. Ruce v rukavičkách se nervózně chvěly. Obličeje vyjadřovaly stísněnost.

Po špatných zprávách se obvykle vyřinuly slzy. Charlotta s tím počítala, proto pro takové nešťastné příležitosti měla v zásuvce stolu zásobu lněných kapesníků.

V opačném případě příznivé informace často vyvolaly mírnou euforii. Některé klientky horečně toužily si s někým popovídat o nedávno ověřených ctnostech svých citelů.

Charlotta většinou jen poslouchala a občas prohodila povzbuzující slovíčko. Spokojené klientky ji pak diskrétně doporučovaly dalším zájemkyním. Při poslední schůzce si mohla dovolit velkomyslně jim věnovat svůj čas.

Ale dnes odpoledne pociťovala ono nevysvětlitelné nutkání hovořit. „Jsem šťastná za vás, slečno Pattersonová. A těší mě, že jsem mohla potvrdit váš správný názor na pana Adamse. Přesto si musíte uvědomit, že když dojde k uzavření sňatku, žena vždycky podstupujete určité riziko.“

Honorie se na ni tázavě podívala. „Riziko?“

„Udělal jsem všechno pro to, abych se ujistila, že pan Adams není opilec. Není vášnivý sázkař. Nenavštěvuje vykřičené domy. Má spolehlivé příjmy a jeho povaha se zdá vyrovnaná a klidná.“

Honorie se rozzářila. „Prostě báječný pán.“

„Ano. Ale chápejte, že nemohu poskytnout absolutní záruku na to, že i po svatbě pan Adams zůstane takovým vzorem mužské dokonalosti.“

„Prosím?“

Charlotta se impulzivně předklonila. „Mohl by se další rok rozhodnout, že opustí vás i své děti, aby mohl odjet za dobrodružstvím do jižních moří. Nebo by ho mohl znudit nový manželský život a začal by nudu zahánět přílišnou konzumací vína.“

A co když upadne do melancholie a začne být mimořádně nepříjemný. Existuje spousta věcí, které mohou pokazit manželství.“

„Ano, asi máte pravdu.“ Honoria se neklidně zavrtěla na židli a v očích se jí objevil znepokojený výraz. „Uvědomuji si, že pro podobné situace neexistují žádné záruky.“

„Přesně tak. A přesto jste se rozhodla kráčet cestou vedoucí k manželství.“

Honoria se zamračila. „Zdáte se mi najednou podivně rozčilená, slečno Arkendalová. Děje se něco?“

„Jen se trochu divím, proč tolik trváte na manželství s panem Adamsem. Jako by se nenaskýkala jiná alternativa.“

„Už jsem vám řekla, že žádný z těch ostatních pánů mě vůbec nezajímal.“

„Tou alternativou jsem neměla na mysli toto. Slečno Pattersonová, smím vám položit otázku trochu důvěrnějšího rázu?“

Honoria zalétla pohledem ke dveřím, jako by odhadovala vzdálenost. „Co byste si přála vědět, slečno Arkendalová?“

„Promiňte, ale vrtá mi hlavou, z jakého důvodu neuvažujete o možnosti diskrétního románu s panem Adamsem. Proč riskovat nebezpečí manželství?“

Honoria na ni ušasle civěla. Charlottu na okamžik přepadly obavy, jestli ji neodpustitelně neurazila. V duchu proklínala své impulzivní jednání. Obchod je přece obchod, říkala si. V žádném případě si nemohla dovolit nahánět svým klientkám strach.

„Chcete říct – mít poměr?“ zeptala se Honoria s udivující otevřeností.

Charlotta se zarděla. „Připadalo by mi to jako obvyklé řešení. Mladá dáma by si nemohla dovolit milostný román, aniž by vyvolala skandál, ale žena našeho, hm, zralého věku, má víc svobody. Pokud ovšem zachová naprostou diskrétnost.“

Honoria pozorovala Charlottu s přemýšlivým výrazem na obličeji. Pak se na jejích rtech objevil zvláštní úsměv. „Zřejmě už tohle své povolání vykonáváte příliš dlouho, slečno Arkendalová.“

„Jak prosím?“

„Došlo mi, že to neustálé šťourání do soukromí pánů vás zřejmě přivedlo až k cynickému názoru na svět, a zvláště na muže. Možná vám unikl důvod, co ženu především vede k rozhodnutí nechat si zjistit potřebné informace.“

„Prosím?“

„Některým lidem může milenecký poměr docela vyhovovat.“ Honoria si upravila stuhý kloboučku a rázně vstala. „Ale pan Adams a já se společně těšíme na něco mnohem krásnějšího.“

„Nerozumím vám.“

„Není snadné to vyjádřit slovy, slečno Arkendalová. Jestliže si vlastní intuicí nedokážete zodpovědět svou otázku, pochybuji, že bych vám na ni mohla odpovědět já. Stačí, když řeknu, že člověk vstupuje do manželství s jistou nadějí.“

„S nadějí?“

„A důvěrou. A představou budoucnosti.“ Honoria na ni vrhla litující pohled. „Románek nic z toho nemůže nabídnout, nemyslíte? Sám svou podstatou skýtá velice omezené spojení dvou lidí. A teď mi promiňte, už musím jít. Ještě jednou vám děkuji za vaše služby.“

Charlotta vyskočila, poháněná otázkami, které naléhavě musely ven. Najednou si přála vědět, co Honoria Pattersonová hledá v manželství, co by vyvážilo děsivé riziko, že by žena mohla zůstat připoutaná k muži typu Winterbourn. A že by se mohla ocitnout ještě v horší situaci – že bude navždy připoutaná k takové zrůdě, jakým byl onen netvor kradoucí se před pěti lety potměnlou chodbou ke dveřím Arieliny ložnice.

Charlotta si všimla, že se Honoria zastavila na prahu. Její obličej vyjadřoval vážné znepokojení.

„Není vám dobře, slečno Arkendalová?“

„Nic mi není.“ Charlotta se zhluboka nadechla. Co se to s ní probíhá děje? Natáhla ruce a položila dlaně na desku stolu, aby se uklidnila. Silou vůle ze sebe vynutila cosi jako společenský úsměv. „Omlouvám se. Zazvoním na hospodyni, aby vás vyprovodila.“

Ještě ani nestačila zatáhnout za sametovou šňůru zvonku, když se ozvalo ostré zaklepání. Dveře pracovny se otevřely a v nich se zjevila majestátní postava paní Wittyové. „Přišel vás navštívit pan St. Ives, madam. Říká, že má s vámi dojednanou schůzku.“

Charlottiny neklidné myšlenky a nezodpovězené otázky pohřbil prudký tlukot srdce. Baxter byl tady. Marně se snažila potlačit slabý výbuch radosti, který ji prostoupil.

„Děkuji vám, paní Wittyová. Slečna Pattersonová je právě na odchodu. Vyprovodíte ji, prosím?“

Paní Wittyová ukročila s vyčkávavým pohledem na Honorii. „Ano, paní.“

Honorina vyšla do chodby pružným radostným krokem, který se zcela lišil od toho, jímž před krátkou chvílí vstoupila.

V tom okamžiku Charlottu napadlo, že se jí právě naskýtá skvělá příležitost provést na Baxterovi další pokus.

„Slečno Pattersonová, ještě moment, prosím.“ Charlotta oběhla stůl a spěchala ke dveřím pracovny. Vyhlédla do chodby.

Baxter tam stál, obklopen neotřesitelnou aurou bezbřehého klidu, který Charlottu tak fascinoval a současně rozčiloval. Druzí si mohli jeho sebeovládání vysvětlovat trpělivostí v podstatě seriózního, dost nudného člověka, ale ona věděla, že je v tom něco zcela jiného. Byla to ukázka jeho vnitřní síly a vyrovnanosti.

Při pohledu na něj si jen tiše povzdechla. Měl na sobě tmavomodrý plášť jednoduchého střihu, který, ač mírně pomačkaný, odhaloval dokonalou linii jeho ramen. Slušel mu i nedbale uvázaný nákrčník, klasické kalhoty a vysoké boty. Na módu si očividně nepotrpěl, nebyla pro něj důležitá. Byl to muž oplývající hlubšími city.

Jeho pohled se na okamžik setkal s jejím. Za skly brýlí se mu zaleskly oči. S neklidným pocitem vytušila, že Baxter přesně uhádl její myšlenky. Zalilo ji horko a dostala sama na sebe zlost. Nebyla přece už dávno žádné třetídlo, byla světaznalá žena, které nesluší se červenat, kárala se v duchu.

„Přála jste si ještě něco, slečno Arkendalová?“ zeptala se Honorina zdvořile.

Charlotta vkročila do chodby. „Než odejdete, slečno Pattersonová, smím vám představit pana St. Ivese?“ Honorina se otočila k Baxterovi a Charlotta dodala: „Je to můj informátor.“

„Pane St. Ivesi,“ zamumlala Honorina.

„Slečno Pattersonová.“ Baxter naklonil hlavu v krátké úkloně.

Charlotta velice bedlivě pozorovala obličej své klientky, na němž se neobjevila ani stopa překvapení, zvědavosti či čehokoli jiného, co by naznačovalo, že Honorina považuje Baxtera za někoho jiného, než by měl být – pro ni byl opravdu Charlottiným zaměstnancem.

Zvláštní, pomyslela si Charlotta. Přistihla se, že potřásá hlavou a usmívá se na Honorii. „Pan St. Ives mi moc pomáhá. Nevím, co bych si bez něho počala.“

Baxterovi se zaleskly oči. „Lichotíte mi, slečno Arkendalová.“

„Ani v nejmenším, pane St. Ivesi. Jste neocenitelný.“

„Těší mě, že to říkáte.“

Honorina se na oba matně usmála. „Omluvte mě, prosím, mám před sebou ještě několik návštěv.“ Otočila se a bez ohlednutí vyšla předními dveřmi ven.

Charlotta vyčkala, dokud paní Wittyová za ní nezavřela dveře, načež vybídla Baxtera: „Jen pojďte dál, pane St. Ivesi. Musíme projednat spoustu věcí.“

Baxter přešel chodbu, aby se k ní připojil. „Dosud nevíte ani polovinu, slečno Arkendalová.“

Jeho poznámku nechala bez povšimnutí a oslovila hospodyni. „Přinesla byste nám laskavě čerstvě uvařený čaj, paní Wittyová?“

„Ano, madam.“ Paní Wittyová zamířila chodbou ke kuchyni.

Charlotta zavřela dveře a prudkým pohybem se otočila k Baxterovi. „Slečna Pattersonová při tom představování nehnula ani brvou. Zřejmě vás naprosto samozřejmě považovala za mého pracovníka.“

„Řekl jsem vám, že mi nebude dělat sebemenší potíže hrát tu úlohu.“ Nepatrně zkřivil rty. „Vy jste jediná, kdo neustále zpochybňuje mou překvapivou schopnost udělat ze sebe nenápadného a fádního chlápka.“

Chmurný tón jeho hlasu ji vyděsil. „Pro všechno na světě, co se děje, pane?“

Postavil se k oknu. „Včera večer, když jsme se rozloučili, jsem hodně přemýšlel.“

„I já.“

„Pochybují, že jsme došli k podobným závěrům.“

„Pane St. Ivesi, nechápu, o čem to mluvíte.“

„Je tu pár věcí, které vám musím vysvětlit.“

„Jakých věcí?“ znejistěla. Třeba už lituje toho včerejšího kratičkého návalu vášně. „Pane, chováte se dnes dost záhadně. Stalo se něco?“

„Kčertu! Oba se honíme za nějakým vrahem. To se vám zdá v pořádku? Pro vaši informaci, Charlotto, tenhle druh podnikání není obvyklým zaměstnáním pro dámy. A musím podotknout, že ani muži v tom nenacházejí zálibu.“

„Chápu.“ Utekla se ke své hrdosti. „Máte-li nějaké postranní myšlenky, můžete samozřejmě na práci v mých službách rezignovat.“

„Obávám se, že nadále nemohu plnit úlohu vašeho informátora bez ohledu na to, jak skvěle se pro ni hodím.“

Konec. Tak brzy. Než jsem ho vůbec stačila poznat. Baxter se chystal vyjít ze dveří. Vyděsil ji až bolestný pocit, který se jí zmocnil při představě, že by ho mohla ztratit. Bylo to absurdní. Vždyť toho muže sotva znala. Musí se naučit zvládat své city.

„Snad byste mi to mohl laskavě vysvětlit, pane,“ ozvala se ostře.

„Asi by bylo nejlepší začít od samého začátku.“ Konečně se k ní otočil obličejem. Z jeho očí nic nevyčetla. „To, že jsem žádal o přijetí do vašich služeb, nebyla náhoda. Už předtím jsem zašel za Johnem Marclem s úmyslem zjistit všechno, co se týkalo vaší finanční situace.“

„Dobré nebe!“ Charlotta pocítila v pažích studivé, ledové mravenčení. Zvolna se svezla na židli. „Z jakého důvodu?“

„Má teta byla blízkou přítelkyní Drusilly Heskettové. Požádala mě, abych zjistil podrobné informace o její vraždě. Stopa vedla okamžitě k vám. U vás vlastně začala.“

„Panebože!“

„Myslela si, že nesete odpovědnost za vraždu paní Heskettové.“

„To ne!“ Ať už se obrnila před čímkoli, co uslyší, tohle rozhodně nečekala. V prvním okamžiku nebyla schopna slova.

„Ano, já vím,“ zahučel Baxter. „Upozornil jsem vás, že tohle se mi nebude snadno vysvětlovat.“

„Musím si to trochu ujasnit. Vaše teta se domnívá, že jsem zabila ubohou paní Heskettovou? Ale co jí mohlo přimět k takovému názoru?“

„Skutečnost, že vám paní Heskettová nedávno vyplatila značnou peněžní částku.“

Tohle Charlottu rozzuřilo. „Ale to bylo za mé poskytnuté služby. Přece jsem vám řekla, že jsem pro Drusillu Heskettovou zjišťovala informace o pánech, kteří měli zájem se s ní oženit.“

Baxter si projel rukou vlasy. „Já už to teď vím, ale má teta to nevěděla. Paní Heskettová si zřejmě cenila vaší důvěryhodnosti. Mojí tetě se nikdy nesvěřila s pravým důvodem svých návštěv u vás. Po vraždě se Rosalind domýšlela toho nejhoršího.“

„Chápu. Jak si vaše teta přesně vysvětlila fakt, že mi paní Heskettová zaplatila značnou finanční částku?“

„Předpokládala, že jste Drusillu vydírala.“

„Vyděračství,“ zaúpěla Charlotta a složila hlavu do dlaní. V mozku jí divoce tančily představy, jak se v důsledku nesmyslných pověstí, že by mohla být vražedkyní, zcela bere za své její těžce

vydřené postavení. „Čím dál horší. Od neuvěřitelného se dostáváme ke skutečně bizarnímu.“

„Ano.“ Baxter zvolna přešel po koberci a zůstal stát za židlí před stolem.

Charlotta zvedla hlavu a stísněně pozorovala, jak zařal prsty do opěradla vyleštěné mahagonové židle. Uneseně zírala na jeho velké, schopné ruce.

„Pokračujte, pane. Mám pocit, že to zdaleka není všechno.“

„Poté co došla k názoru, že jste vyděračka, nebylo pro mou tetu zatěžko nabyt přesvědčení, že jste slečnu Heskettovou taky zabila.“

„Ne, to asi ne. Chápu, jak jeden nesprávný předpoklad vede k dalším.“

„Vy a má teta byste si bezpochyby výborně rozuměly. Myšlení vás obou je stejně nevyzpytatelné.“

„Pokračujte, pane St. Ivesi. Dokončete to.“

„Jak jsem řekl, logické důvody mě vedly k vašemu zaměstnanci, panu Marcleovi.“

„Proč?“

Pokrčil rameny. „Došel jsem k názoru, že jednalo-li se o vydírání, pak bylo nejlepší začít finanční stránkou věci.“

Mlčky ocenila směr jeho brilantní logiky. „Jak jste zjistil, že John Marcle byl můj zaměstnanec?“

„Na tom nebylo nic těžkého. I já mám svého informátora.“

Zachvěla se. „Ano, samozřejmě.“

„Přikázal jsem mu, aby se poradil s mými bankéři, kteří se dozvědí potřebné od vašich bankéřů. O Marcleovi jsem se nejen dozvěděl, ale současně jsem i zjistil, že hledá někoho na své místo.“

„Tak jste se ucházel o práci u mě.“ Zvolna vydechla. „Jste zatraceně chytrý, pane.“

Po kratičkém zaváhání dodal podivně neutrálním tónem: „V tomhle oboru mám už za sebou pár zkušeností.“

„V jakém oboru? Jako poradce ve finančních záležitostech nebo slídlil?“

„Vlastně v tom i v tom.“ Pohlédl na své ruce zařaté do opěradla židle. Když znovu vzhlédl, v jeho očích se objevil smutek. „Co se týče obchodní stránky věci, podařilo se mi během několika let nashromáždit poměrně značné jmění.“

„Jmění?“ Bože, dneska mě opravdu stíhá jeden šok za druhým, žasla.

„Vlastně dvojí. Mé vlastní a jmění mého nevlastního bratra.“

„Aha.“ Polkla. „A co vám vyneslo to slídění?“

Na jeho tváři zahlédla bolestný výraz. „Slovo slídil bych raději nepoužíval.“

Přimhouřila oči. „Slídilové se zrovna netěší dobré pověsti, co? Odporná banda bez kouska cti v těle.“

„Jistě.“ Ostře řezané rysy v jeho tváři se ještě více prohloubily. „Sama profese může být potřebná, ale není považována za úctyhodnou.“

Charlotta se cítila příšerně. Zasluhoval hrubou urážku, ale z nějakého důvodu si přála nepodlehnout naléhavé touze ho urazit.

„Omlouvám se,“ vyhrkla. „Pánové se nesnižují ke slídění.“

„Ne, opravdu ne.“ Ani se nesnažil nějak se obhájit.

„Ale čestný muž,“ dodala značně opatrně, „by mohl pro patřičné úřady vykonat tajné poslání.“

„Ujišťuji vás, že k tomu jsem se nikdy nenabídl,“ poznamenal suše Baxter. „Mé znalosti chemie byly tím, co zaujalo úřady. U mého otce se objevil vysoce postavený člověk, aby se zeptal, zda budu ochoten pomáhat při šetření. Otec za mnou přišel a já souhlasil, že se na to podívám.“

„Kdo je vlastně vaším otcem?“

„Čtvrtý hrabě z Eshertonu.“ Baxterovy ruce zhouply židli dozadu. „Zemřel před dvěma lety.“

„Esherton.“ Ta zpráva Charlottu zcela vyvedla z míry. „Nechcete mi, doufám, tvrdit, že jste pátý hrabě z Eshertonu? To už by vážně bylo přespříliš, pane.“

„Ne. Já jsem levoboček, Charlotto, ne hrabě.“

„Díkybohu aspoň za to.“

Baxtera její reakce dost překvapila. „Současným hrabětem z Eshertonu je můj bratr Hamilton.“

„To se mi ulevilo.“

Baxter pod obroučkami brýlí povytáhl obočí. „Opravdu?“

„Rozhodně. Jinak by se to všechno ještě víc zkomplikovalo. To tak, aby mi tu navíc pobíhal nějaký hrabě.“ Náhle ji něco napadlo. „Jak se jmenuje vaše teta?“

„Rosalind, lady Trenglossová.“

„Panebože, další titul.“ Zamračila se. „Trenglossová. Ted’ si vzpomínám, že se o ní Drusilla Heskettová jen tak mimochodem zmínila.“

„Jak jsem řekl, paní Heskettová byla dobrou přítelkyní mé tety.“

Charlotta stůsněně přikývla. „Je zcela přirozené, že na žádost své tety chcete o té vraždě zjistit co nejvíc. Na vašem místě bych udělala totéž.“

„Je to od vás velice ohleduplné.“ Svá slova doprovodil vážným úsměvem.

„Říkáte mi snad tohle všechno proto, že jste nakonec došel k závěru o mé nevině, co se týče vyděračství a z toho vyplývající vraždy?“

„Především jsem nikdy nebyl přesvědčený, že jste zlotřilá osoba.“

„Děkuji vám aspoň za tohle.“

„Ale vyskytly se určité okolnosti. Víte, já vždy sleduji určitou linii, dokud nenaleznu opačný důkaz.“

„Typický přístup vědce,“ poznamenala Charlotta, která pozorně sledovala hrot pera. „A jaký důkaz, který jste odhalil, vás přesvědčil o mé nevině, pane St. Ivesi?“

„Především jste se nevyznala v domě Drusilly Heskettové.“

Charlotta prudce vzhlédla. „Prosím?“

„Paní Heskettová byla zavražděná ve vlastním domě. Přesně ve své ložnici.“

„Ano, to vím.“

„Když jsme včera večer vystoupili po schodech na horní odpočívadlo, zaváhala jste. Nevěděla jste, která ložnice je její, dokud jste nezjistila, že je to ta, v níž měla své osobní věci.“

„Aha.“ Charlotta polkla. „Velice logické.“

„Taky jste zřejmě nevěděla, co doufáte v tom domě nalézt. Zakopla jste o ten skicář, ale jinak jste si nebyla jistá, co vlastně hledáte. Zcela očividně jste tam nehledala konkrétní důkaz, který by mohl prokázat vaši účast na vraždě.“

Mělo ji bezpochyby těšit, že ho jeho vypěstované logické myšlení dovedlo k závěru, že ty zločiny nespáchala. Ale z nějakého důvodu se deprese dosud nezbavila. Co očekávala, že uslyší? Že Baxterovi stačí jen se na ni podívat a okamžitě jí uvěřit? Absurdní.

„Takže,“ řekla se sebejistotou, kterou za stávajících okolností považovala za přiměřenou, „ted', když jste vyřešil otázku mé viny v oné věci, budete si přirozeně přát rezignovat na své služby u mě a zabývat se svými záležitostmi.“

„Ne tak přesně.“

„Za současných okolností dokonale logické. Vždyť nemáte potřebu pokračovat v práci pro mě. Můžete taky –“ Zarazila se, když jí teprve teď došla jeho předchozí slova. „Co myslíte tím ‚ne tak přesně‘?“

Baxter přestal svírat opěradlo židle, otočil se a přešel místnost. Zastavil se před knihovnou a teď stál k Charlottě zády. „Přál bych si pokračovat na té věci s vámi, Charlotto.“

Její pochmurná nálada byla ta tam. „Vážně?“

„Problém, který nás svedl dohromady, stále trvá,“ zdůraznil. „Máme ještě před sebou úkol zjistit, kdo zavraždil paní Heskettovou. Vy a má teta přece chcete znát odpověď.“

„Ano.“ Najednou jako by z ní spadla všechna tíha. „Ano, uděláme to, pane. A na starém přísloví ‚víc hlav, víc ví‘ je určitě hodně pravdy.“

„Ale v naší spolupráci bude třeba udělat malou změnu.“

Po zádech jí přeběhl mráz. „Změnu?“

Otočil se a spojil ruce za zády. „Obávám se, že se nadále nemohu vydávat za vašeho pracovníka.“

„Přiznávám, že jsem o tom měla pochybnosti, i když sestra a hospodyně mě přesvědčovaly, že není důvod k obavám. Ale myslím, že reakce slečny Pattersonové na vás dokazuje, že jste opravdu schopen docela úspěšně pokračovat v této roli.“

„Problém je,“ řekl opatrně Baxter, „že naše pátrání nás velmi pravděpodobně zavede do okruhu známých Drusilly Heskettové.“

„Ano, jistě. A co má být?“

„Známi paní Heskettové jsou i známými mé tety. A lidé v těchto kruzích mě znají.“ Zkřivil rty do chladného úsměvu. „A ti, kdo mě neznají, o mně vědí. Jsem přece bastard hraběte Eshertona. Ve světě společenské smetánky se rozhodně nemohu pohybovat bez povšimnutí.“

„Chápu.“ Charlotta horečně přemýšlela. „Musíme přijít na nějakou jinou výmluvu pro to, že jsme tak často spolu.“

„Téměř celou noc jsem přemýšlel o tomto problému,“ řekl. „Myslím, že jsem uvážil všechny možnosti.“

Vyčkávavě se na něj usmála. „Tedy?“

„A došel jsem k nevyhnutelnému závěru, že vpravdě existuje pouze jediný společensky přijatelný důvod pro naše neúměrně časté společné trávení času.“

„A co jste vymyslel?“

„Zasnoubení.“

Pár vteřin nemohla popadnout dech.

„Prosím?“ Konečně se jí podařilo opatrně vyřknout tohle jediné slůvko.

„Spolu oznámíme, že jsme se zasnoubili a budeme se brát,“ prohlásil s prchavým, sarkastickým úsměvem. „A vzhledem k nastalé situaci musím skutečně trvat na tom, abyste mi začala říkat Baxtere.“

6

Baxter se připravil, že dojde k výbuchu. Ale ani přes své mimořádné znalosti nedokázal předvídat Charlottinu první reakci. Neučinila jediný pohyb. Jen vytřeštila oči a hned je zase přimhouřila. Několikrát otevřela ústa, aniž cokoli řekla.

A pak došlo k výbuchu.

„Zasnoubení?“ Vyskočila ze židle s razancí legendárního Vesuvu. Zpoza barikády svého stolu na něj vrhla divoký, nevěřící pohled. „Zešílel jste, pane?“

„Velmi pravděpodobně.“ Baxter nemohl pochopit, proč ho její reakce tolik urazila. Dala se přece očekávat. Proč ji ksakru tolik rozlítla představa, že bude hrát jeho snoubenku?

Nicméně vzhledem k prožité noci strávené spíše ve stavu sexuálního vzrušení bylo by ho potěšilo vidět poněkud méně hlučnou reakci a méně pohrdání v jejích očích. Nebyl přece jediný, kdo včera v noci podlehl vášni.

„To je ale bláznivý návrh.“ Charlotta se už patrně silou vůle přiměla ke klidu. „Co vás to jen napadlo?“

„Myslel jsem, že mé vysvětlení bylo jasné.“ Spoléhal na své logické dedukce. Charlottu považoval za inteligentní ženu. Proto předpokládal, že na celý problém a jeho řešení bude nahlížet tak jako on. „Máme-li přesunout naše pátrání do kruhů známých mé tety, nemůžete mě nadále vydávat za svého osobního strážce. Bylo by to k ničemu. Pro naše spojení potřebujeme nějaký pádný důvod, kterému lidé uvěří.“

„Pádný důvod, kterému lidé uvěří,“ opakovala otupěle.

„Ano.“ Baxtera náhle přepadlo naléhavé nutkání začít přecházet po místnosti. Zmobilizoval všechny své síly a přinutil se zůstat stát na místě. Přecházení sem tam bylo podle něho jasným znakem nevyrovnaného emocionálního stavu. A jeho emoce nebyly přece nikdy nevyrovnané.

„Myslíte si, že tomuhle důvodu se dá věřit?“

„Jestli jste přišla na něco lepšího, rád si to poslechnu.“

„Musí existovat lepší důvod.“ Charlotta bubnovala prsty o desku stolu. „Nechte mě chvíli přemýšlet.“

„Jak je libo.“ Zmocňoval se ho čím dál větší neklid. Aby ten pocit překonal, zvedl knihu ležící na sousedním stolku. Nepřítomně si přečetl nápis na kožené vazbě. Při spatření Byronova jména tiše zaklel a odložil svazek zpět tak rychle, jako by se o něj spálil.

„Mohli bychom předstírat, že se známe díky společnému zájmu o chemii,“ pronesla zvolna Charlotta. „Řekneme, že jsme se seznámili na schůzi jedné z vědeckých společností.“

„To by stačilo tak pro první setkání a občasnou konverzaci na veřejnosti, ale nic víc.“

„Pak se tu naskytá další možnost.“

Ona skutečně dychtí najít další alternativu, pomyslel si zlostně. Představa zasnoubení, ač jen fingovaného, jí očividně připadá odporná. „Dobrá, co je to?“

Přejela ho rychlým, zkoumavým pohledem, než se upřeně zadívala na globus umístěný vedle okna. „Co když vaši tetě a okruhu jejích

známých dáme najevo, že mezi vámi a mnou vznikla... romantická náklonnost.“

„Právě tohle jsem považoval za podstatu svého plánu.“

„Měla jsem na mysli spíš jakési nezákonné sblížení.“ Se zrůžovělými tvářemi nepřestávala pozorovat ten globus. „Že spolu máme – milostný poměr.“

„Zatraceně! Přejete si, aby si lidi mysleli, že mezi námi je milostný poměr? Tak idiotský názor jsem nikdy neslyšel.“

Mírně vysunula bradu. „Mně zase připadá naprosto rozumný.“

„Ale ne v mém případě.“

„Co tím chcete říct?“ Prudce otočila hlavu a teď opravdu zrudla. „Panebože! Snad mi nechcete naznačit, že se v tomhle smyslu o ženy nezajímáte? Vždycky jsem věděla, že pan Marcle k něčemu takovému neinklinuje, ale po včerejší noci jsem nabyla dojem, že vy ano. Vy takový sklon máte.“

„Určité sklony opravdu mám,“ prohlásil Baxter naprosto klidně. „Ale ve společnosti je neprojevuji.“

„Prosím?“

Povzddehl si. Rozhovor se rozvíjel mnohem hůř, než předpokládal. „Nejsem ten typ, který svými milostnými aférami baví společenskou smetánku. Otevřeně říkám, že nejsem jako můj otec.“

„Chápu.“ Přesto vypadala dost zmateně.

„Charlotto, lidé, kteří mě znají, velice dobře vědí, že bych se ve společnosti nikdy neblýskal nějakou milenkou, zvláště ne poměrně mladou ženou, která ještě nebyla vdaná. Považoval bych to za velice ostudné.“

„Zřejmě začínám chápat situaci. Jste opravdový džentlmen, pane, a je od vás velice šlechetné, že se staráte o mou pověst, ale mohu vás ujistit, že mi pomluvy vůbec nedělají těžkou hlavu.“

„Sakramentsky dobře víte, že by vás klevety měly zajímat, jestli chcete, až tahle záležitost skončí, dál provozovat své povolání.“ Byl to výstřel do tmy, ale nic jiného ho v tu chvíli nenapadlo.

Vykulila oči. „Dobré nebe! Na tuhle stránku věci jsem rozhodně nepomyslela. Opravdu se domníváte, že klepy kolem romantického poměru mezi námi by mohly poškodit mou obchodní činnost?“

Baxter vycítil vhodnou příležitost a okamžitě se jí chytil. „Společnost dokáže být v názoru na tyto věci značně nestálá a pokrytecká. Musíte si uvědomit, že dámy z lepších kruhů, které máte

v úmyslu získat jako své klientky, jsou známy svými vyššími požadavky na ty, které zaměstnávají, než na sebe samy.“

„Chápu, co máte na mysli.“ Charlotta studovala své ruce. „Má hospodyně, paní Wittyová, mi nejednou vyprávěla historky o dámách z vyšších kruhů, majících za sebou spoustu afér, jež na druhé straně neváhaly okamžitě propustit služku, kterou jejich kočí přivedl do jiného stavu.“

„Přesně tak. Takové dámy by určitě váhaly svěřit se ženě, která má očividně nemorální vztah s mužem v mém postavení.“

„Ve vašem postavení?“

„Dovolím si vám připomenout, že jsem bastard.“

„Bastard, který se ze všech sil snaží nezavdat příčinu k pomluvám.“

„Chci se tomu vyhnout asi proto, že s tím žiju ode dne svého narození.“

„Ano, jistě.“ Znovu zvolna usedla na židli. „Omlouvám se, pane. Nevzala jsem v úvahu vaše city v té záležitosti. Určitě to bylo pro vás často krušné.“

„Řekněme, že jsem ty skandální splašky nepovažoval zrovna za svůj oblíbený nápoj.“ Nebyla mu po chuti účast, kterou zahlédl v jejích očích. Neklid, který se v něm hromadil, hrozil ho zahltit. Přistoupil k oknu. „V uplynulých dvaatřiceti letech jsem si toho užil až dost.“

„Nepochybně.“

Opřel se rukou o okenní parapet. „Co jsem vám o sobě řekl hned při našem prvním setkání, byla čistá pravda. Jsem fádni jako ta vaše příslovečná panádlová polévka. A navíc mi to takhle vyhovuje. Těžce jsem se dopracoval ke klidné, spořádané existenci, která ode mě nevyžaduje chodit do společnosti. Naučil jsem se vyhýbat situacím, kde by mohlo docházet ke zbytečnému rozruchu a klepům. Svého soukromí si považuji nade všechno na světě.“

„Plně chápu.“

Vyhlédl do deštěm prosáklé zahrady a před očima se mu vybavily obrázky z vlastní minulosti. „Nepěstuji skandální aféry s okouzujícími vdovami. Nedovoluji vášním vyvolávat chaos v mém životě. Nenechám se zatahovat do milostných poměrů, které by mě zavazovaly k tomu, abych za svítání obhajoval čest své milenky. Nevyvolávám zlostné hádky se svou metresou uprostřed přeplněného plesového sálu, zatímco mě z balkonu pozoruje můj pětiletý syn.“

„Tomu ráda věřím.“

Baxter zaťal prsty do okraje parapetu. „Neplodím nelegitimní děti, které pak na posměšky svých kamarádů musí odpovídat pěstmi. Neplodím potomky, kterým, protože byli počati jako levobočci, jsou navždy upírány jejich pozemky a dědictví, jež měly být jejich.“

„Stručně řečeno, pane St. Ivesi, vaše osobní vztahy se neubírají stejnou cestou jako milostné aféry vašich rodičů. Vystihla jsem to správně?“

„Ano.“ Co ho to ksakru popadlo? žasl. Snažil se od sebe odehnat ty staré představy. Nikdy neměl v úmyslu tohle vyprávět Charlottě. Nikdy nic takového neudělal, ty nejosobnější vzpomínky si nechával pro sebe.

„Blahopřeji vám, pane,“ řekla tiše Charlotta. „A obdivuji vás.“

Otočil se tak rychle, že loktem srazil globus. Svět se rozkomíhal a řítit na podlahu. V zuřivém vzteku nad svou nenadálou neohrabaností i nad vším, co přispělo k jeho rozčilení a nedostatku sebekontroly, prudce se po něm ohnal, ale nestačil ho zachytit. Globus spadl na koberec.

„Zatraceně.“ S pocitem naprostého idiota se soustředil na to, jak dostat globus tam, kde před chvílí ještě stál. Pak pohlédl na Charlottu, která ho velice bedlivě pozorovala. „Proč mi, proboha, říkáte, že mě obdivujete?“

„Jste očividně muž silné vůle a výjimečné statečnosti. Vytvořil jste si svá vlastní pravidla. Ač nevlastníte titul, který by vám měl pokrevním právem patřit, vašim majetkem je čest a odvaha.“

Nesmírně ho překvapila upřímnost jejích slov. Aby skryl své rozrušení, překřížil paže na hrudi a jedním ramenem se opřel o stěnu. Utekl se k chladně pobavené poznámce: „Je od vás laskavé, že to říkáte.“

„V tom máme něco společného.“ Charlotta se dotkla ozdobného stříbrného kalamáře na svém stole. „Nebývají to jen nelegitimní potomci, kteří musejí někdy stát stranou a pozorovat, jak jim kradou jejich dědictví. Sestra a já jsme kvůli druhému manželovi naší matky přišly o většinu toho, co mělo být naše.“

„Winterbournovi.“

„Ano.“ Charlotta pevně skousla rty. „Kdykoli pomyslím na všechny ty věci, o něž Ariel kvůli němu přišla, na všechno, co jsem jí nemohla dát, já... jistě mi rozumíte.“

Upřeně ji pozoroval. „Pokud máme být k sobě naprosto upřímní, musím se přiznat, že i já vás velice obdivuji.“

Rychle vzhledla. „Opravdu?“

„Jsem si vědom, že dáma, která se náhle ocitne v situaci, kdy se má postarat nejen o sebe, ale i svou mladší sestru, nemá velké možnosti volby. Značně jste na mě zapůsobila tím, co všechno jste dokázala.“

Překvapeně se na něj usmála. „Děkuji vám, pane St. Ivesi. Vaší pochvaly si opravdu velice cením.“

„A právě kvůli hlubokému obdivu, který k vám chovám,“ pokračoval, „určitě pochopíte, proč vám nechci dovolit ničit si svou pověst v téhle věci.“

Okamžik vzájemného porozumění byl rázem ten tam.

Vybuchla. „Snažíte se mnou manipulovat, pane.“

„Pokouším se vás přesvědčit logikou a rozumem. Je-li správný váš předpoklad, že Drusillu Heskettovou zabil někdo z jejích nápadníků, pak ten člověk může docela dobře být někdo z těch, kteří se pohybují ve vyšších společenských kruzích. Je to tak?“

„Ano, ale všichni nápadníci paní Heskettové – až na jednoho – patřili ke společenské smetánce,“ poznamenala netrpělivě. „Pan Charles Dill byl jediný, kdo se nepohyboval ve vybrané společnosti, a ten, jak už jsem vám řekla, zemřel na infarkt téměř čtrnáct dní předtím, než byla paní Heskettová zavražděná.“

„Máte pravdu. Pak jeden z těch, v nichž by třeba mé nevhodné chování vyvolalo podezření, mohl být její vrah.“

Charlotta údivem pootevřela ústa. Protáhla obličej. „Možná máte pravdu.“

„Tudíž, vzhledem k mému osobnímu přání vyhnout se skandálu a pomlouvám a vzhledem k vaší touze nezničit si možnosti svého budoucího obchodního podnikání nám zbývá pouze ta jedna alternativa. Oznámíme naše zasnoubení. Poskytne nám to dokonalou záminku chodit do společnosti a přitom provádět naše šetření.“

V místnosti se náhle rozhostilo napjaté ticho.

„My?“ opakovala Charlotta velmi zdvořile.

„Jste snad stále rozhodnutá vystopovat vraha Drusilly Heskettové, nebo ne?“

„Byla mou klientkou, která třeba přišla o život proto, že jsem možná nezjistila nějaké důležité informace.“ Charlotta se zhluboka nadechla. „Dlužím jí spravedlnost.“

„Nesouhlasím. Nic takového jí nedlužíte. Ale uvědomuji si, že vás nemohu odvracet od vašeho cíle.“

„Ne, nemůžete mě zastavit.“

„Jak už jsem vám vysvětlil, i já jdu za stejným cílem. Slíbil jsem to své tetě.“ Podíval se jí upřeně do očí. „Jak se zdá, musíme spolupracovat, abychom dosáhli společných cílů.“

Charlotta zvolna zavrtěla hlavou v gestu vyjadřujícím směsici rezignace a nevěřivosti. „Všechno, co jsem ve vás vycítila hned při našem prvním setkání, se ukázalo správné, pane St. Ivesi.“

Zamračil se. „Jak tomu mám rozumět?“

„Jste skutečně velice nebezpečný muž.“

„Zasnoubený? S Charlottou Arkendalovou?“ Rosalind s třeskem postavila svůj titěrný šálek s čajem na podšálek. „Neuvěřitelné! Přece jsi nemohl jít a rovnou se zasnoubit s takovým tvorem! Ty ses minul rozumem!“

„Je to možnost, kterou jsem důkladně rozvážil,“ přiznal Baxter.

„Děláš si ze mě blázný?“ Rosalind na něj vrhla káravý pohled. „Velice dobře víš, že jsem nikdy dost dobře nechápala tvůj nepochybně zvláštní smysl pro humor. Teď mi přesně vysvětlí, oč se tu jedná.“

„To už jsem snad vysvětlil, ne? Je to logický postup za předpokladu, že mám pokračovat v tom, čím jsi mě pověřila.“

Přešel salon, aby zkontroloval nový komín, který právě opravovali nad krbem. Umně vyřezávaný vzor v orientálním slohu dokonale ladil s ostatním zařízením místnosti, kterou Rosalind dala nedávno zbrusu nově vytapetovat. Salon v egyptském stylu s tapetami plnými hieroglyfů, palem, podivných soch a uměleckých sloupů se proměnil ve scenerii zamarského nádvoří.

Ta proměna byla poslední v dlouhé řadě podobných změn, k nimž došlo v rozlehlém městském domě. V době, kdy Baxter tady vyrůstal se svou matkou a tetou, měl možnost hrát si v domku Etrusků, studovat v čínské zahradě, šermovat v řeckém chrámu a bezpečně vylézt z římského náhrobku.

V den, kdy si Baxter zařídil vlastní bydlení, stanovil si základní pravidlo k řízení své domácnosti: žádnou změnu interiéru za účelem nového módního trendu.

Při pohledu na tetin pozlacený komín si teď uvědomil, že vždycky odolal změnám a zmatku, které s sebou přinášejí.

Už jako dítě vypožíval, že k zásadním změnám v jeho domově docházelo vždy po zvlášť silném citovém výbuchu v životě jeho rodičů. Ti byli mistry ve vyvolávání mileneckých hádek, po nichž následovalo vášnivé usmířování. Doslova vychutnávali podobné scény, zejména když se odehrávaly před publikem. Nevadilo jim, že diváky někdy tvořil pouze jediný malý chlapec.

Baxter měl již předem hrůzu z nevyhnutelných bitev, vystrašeně čekal na usmíření a mezitím snášel krutost svých vrstevníků.

Od nejútlejšího dětství se vši silou snažil v sobě potlačovat i pouhý náznak bouřlivých povah svých rodičů, které by mohl zdědit. Svůj život si uspořádal po svém. Hermeticky ho uzavřel před proniknutím silných citů, jako vždy hermeticky uzavíral své zkumavky před unikáním zamořujících výparů.

Říkal si, že jediné vzrušení, jemuž podlehe, mu může dát pouze jeho práce v laboratoři. Ale teď do jeho přesně uspořádaného a vymezeného světa náhle vnikla Charlotta, a on dostal strach, že nebude mít sílu odolat provedení několika riskantních experimentů.

„Jsi naprosto přesvědčený, že tahle slečna Arkendalová je vskutku tak nevinná?“ zeptala se Rosalind.

„Ano.“ Baxter odtrhl pohled od ozdobného vlysu na krku. „Nemám nejmenší pochybnosti. Až ji poznáte, pochopíte.“

„No, když sis tak jistý...“ poznamenala váhavě Rosalind.

„V té věci nemám příliš na vybranou. Je rozhodnutá vystopovat vraha Drusilly Heskettové jako vy. Nedokážu jí to vymluvit, takže mi nezbývá nic jiného než pracovat na té věci s ní.“

„Máš v úmyslu použít tohle fiktivní zasnoubení jako záminku, abyste vy dva mohli pracovat společně?“

„Je to jediný způsob.“

Ta slova Rosalind nepřesvědčila. Opřela si paži o elegantně tvarované opěradlo zelené stylové pohovky a upřeně se zadívala na Baxtera. „Nevím, co na to říct.“

„Jak se věci mají, nechci, abyste vůbec něco říkala. Ani svým nejbližším přátelům. Nikdo nesmí vědět, že zasnoubení je jen fingované, chápete? Absolutně nikdo.“

„Má to být spiknutí? Baxtere, myslíš si snad, že se smírím s takovýmto bizarním plánem?“

„Naopak, znám vás příliš dobře, Rosalind, a proto vím, že se vám celá ta věc bude navýsost zamlouvat. Odpovídá přesně vaší touze po dramatičnosti.“

Rosalind se pokusila o uražený pohled. „A tohle ty říkáš své vlastní tetě?“

„Dívejte se na věc takto: vrahem může být nějaký vysoce postavený muž ve vašem okruhu známých.“

Otřásla se. „Jsi si opravdu jistý, že hledáš muže? Vraždkyní může být i žena.“

Pokrčil rameny. „Paní Heskettová poslala Charlottě list, v němž píše, že se ji zřejmě někdo snaží zabít. Měla obavu, že jednoho z jejích nedávných nápadníků mohlo rozzuřit její odmítnutí.“

„Chápu. Tohle by opravdu stálo za to zjistit.“

„Tušil jsem, že dojdete k podobnému názoru. Charlotta a já musíme někde začít, takže máme v úmyslu zahájit naše šetření u nápadníků paní Heskettové. Ten poslední odmítnutý byl lord Lennox.“

„Lennox.“ Rosalind se zamračila. „Drusilla si jeden čas na něj dost potrpěla. Prohlašovala, že je tu kus chlapa, že má výdrž.“

„Výdrž?“

Rosalindě se po tváři mihl pobavený úsměv. „Drusilla u pánů oceňovala výdrž a vitalitu. Dokázala ji ohodnotit i u kočího, lokaje či stájníka. Mám-li to povědět nezaobaleně, Drusilla si potrpěla na každého muže, který s ní udržel krok v posteli.“

„Rozumím.“ Baxter sňal brýle a z kapsy vytáhl kapesník. „Za předpokladu, že vrahem byl jeden z jejích milenců, máme zřejmě před sebou dlouhý seznam jejích potenciálních vrahů.“

„O tom pochybuji. Motiv pro vraždu by měla jen hrstka těch dobyvatelů. Třeba bych vám mohla trochu pomoci, Baxtere.“

„Právě vás chci požádat o laskavost.“

„O jakou?“

Baxter si znovu nasadil brýle. „Velice bych ocenil, kdybyste vzala mou snoubenku na nákupy.“

„Na nákupy?“

„A s ní i její sestru. Účty můžete poslat mně.“

Rosalind se zaleskly oči. „Dobrý bože, Baxtere, ty mě ale překvapuješ. Tohle se ti vůbec nepodobá. Opravdu si myslím, že se začínáš trochu podobat svému otci.“

„Díky za upozornění. Dám si pozor.“

Tři dny nato Charlotta stála na prahu přeplněného plesového sálu a její obličej vyjadřoval nelíčené potěšení.

„Musím vám říct, pane St. Ivesi, že ať celá ta naše záležitost dopadne jakkoli, budu navždy zavázaná vaší tetě.“

Baxter upil z číše šampaňského. „Mé tetě?“

„Lady Trenglossová umožnila mé sestře neuvěřitelný úspěch. Víím, že to není hlavním účelem dnešního večera, ale přesto mě to těší. Ariel je zadána téměř na každý tanec. Jen se na ni podívejte, jak se vznáší na parketu. Co říkáte, nepřipadá vám jako krásný motýlek?“

Baxter podmračeně zapátral očima mezi tanečníky, aby našel Ariel. Nebylo to těžké. Byla vyšší než většina ostatních dívek. Spatřil ji v náruči mladého muže, zjevně uneseného její krásou, jak se otáčí v rytmu veselého valčíku.

„Zdá se, že se dobře baví,“ poznamenal.

„Ano. Moji rodiče by na ni byli pyšní. Lady Trenglossová měla pravdu, když prohlásila, že se Ariel musí oblékat jen do modré a zlaté. Obě barvy se k ní dokonale hodí.“

Baxter si teprve teď uvědomil, jak Charlottě sluší šaty z kanárkově žlutého saténu. Jen zdůraznily krásu jejích tmavých vlasů a vábivou zeleň očí. Živůtek měl hluboký čtvercový výstřih, odhalující smetanově bílá ramena a jemný náznak něžného vyklenutí ňader. Na hlavě jí seděl okouzlující výtvor modistky – klobouček olemovaný žlutými pery.

Uvědomil si, že to je vlastně první příležitost, kdy ji vidí v něčem jiném než v pracovních šatech až ke krku upnutých a s dlouhými rukávy. V módě se příliš nevyznal, přesto podle jeho názoru byla nejpřitažlivější ženou v sále.

Napil se šampaňského. „Modrá a žlutá jsou velmi hezké barvy. Já ale dávám přednost žluté.“

„Žlutá by Ariel vůbec neslušela.“

Přeměřil si ji postranním pohledem. „Měl jsem na mysli vaše šaty.“

„Och.“ Odměnila ho zářivým úsměvem. „Díky. I vy v tom černobílém vypadáte velice pěkně, pane St. Ivesi. Sluší vám.“

Nepoznal, míní-li svá slova jako lichotku, či ne. Náhle se cítil povinen vysvětlit jí svůj omezený výběr večerního oblečení. „Jak už jsem vám řekl, nechodím často do společnosti.“

„Ano, říkal jste, že se snažíte vyhýbat světu společenské smetánky.“

„Pak taky nemám žádný důvod pořizovat si příliš bohatý šatník, když téměř nikam nechodím.“

„Černá barva je praktická.“

„Ani nevím, jak bych si měl podle poslední módy uvázat nákrčník.“

„Rozumím.“

„Připadá mi zatraceně hloupé, když si muž uváže nákrčník tak důmyslně, že pak ani nedokáže otočit hlavu.“

„Není nad jednoduchost,“ souhlasila Charlotta zdvořile.

Cítil, že vteřinu od vteřiny víc a víc ztrácí nit hovoru. Rozhlédl se v touze nalézt inspiraci a zhluboka si oddechl, když na obzoru zahlédl svou tetu s lordem Lennoxem v závěsu.

„Je čas dát se do práce,“ připomněl jí tiše Baxter. „Člověk, který sem míří s Rosalind, byl poslední nápadník Drusilly Heskettové.“

„Ten plešatý pán s hustým knírem je Lennox?“

„Ano. Byl bych si myslel, že ho znáte od vidění.“

Zamračila se. „Po pravdě řečeno, nikdy jsem ho vlastně neviděla. K tomu, aby člověk zjistil, zda je někdo flamendr nebo karbaník, není obvykle třeba znát jeho fyziognomii.“

„Ne, asi ne.“

Charlotta našpulila rty. „Nicméně jsem si představovala, že se jedná o mladšího muže.“

„Co vás k tomu vedlo?“

„Asi to, jak mi ho paní Heskettová popsala.“

„Copak o něm říkala?“ zajímalo Baxtera.

„Něco jako že Lennox v ložnici připomíná hřebce. Tvrdila, že má výdrž.“

Baxter se málem zadusil douškem šampaňského. „Aha. Proč ho odmítla?“

„Zdál se jí příliš starý. Nebyla si jistá, jak dlouho potrvá ta jeho výdrž.“

„Lennox není žádný mladík, má dvě provdané dcery. Jeho dědici, který je nejmladší z dětí, je asi jednadvacet. Právě před chvilkou jsem ho zahlédl u bufetu.“

„Lennoxův dědic?“

„Ano. Myslím, že se jmenuje Norris. Bavit se s Hamiltonem. Jsou blízcí přátelé.“

„Kdo je Hamilton?“

„Omlouvám se.“ Baxter opatrně postavil prázdnou sklenku na podnos právě procházející služebné. „Měl jsem říct pátý hrabě z Eshertonu.“

„Ach, ano, váš bratr.“

„Můj nevlastní bratr.“

„To je jedno.“ Charlotta se otočila, aby s vřelým úsměvem pozdravila Rosalind. „Dobrý večer, lady Trenglossová.“

Rosalind se s úsměvem zastavila. Zachytila Baxterův pohled a mrkla na něj. V duchu zaúpěl. Jeho teta, přesně jak předpokládal, se báječně bavila.

Rosalind vtáhla Lennox před Charlottu tak vítězoslavně, jako by jí předávala cenu.

„Má drahá, dovolte mi představit vám svého přítele lorda Lennox.“

„Lorde,“ zamumlala Charlotta.

Baxterovi se stěží podařilo skrýt překvapení při pohledu na její decentní, nehlubokou poklonu. Graciézní poklesnutí zdůraznil stejně graciézní úklon hlavy. Obojí bylo zřetelným svědectvím její minulosti a výchování. Byla opravdu vychovaná pro mnohem vyšší postavení ve společenské hierarchii, než bylo to, v němž se pohybovala.

„Dobrá, dobrá, je mi skutečným potěšením, má drahá.“ Lennox sklonil svou lesknoucí se hlavu nad Charlottinou rukou v rukavičce.

„Dovolte mi říci, že vypadáte báječně. Opravdu jako obrázek. Zářívá jako samo jaro.“

„Děkuji vám, lorde,“ znovu zaševalila Charlotta.

Lennox vrhl na Baxtera zpod hustého obočí vědoucí pohled. „Je načase, abyste si našel manželku, St. Ivesi. Muž vašeho věku by se měl zabývat mnohem zajímavějšími věcmi než trávit čas s haldou chemikálií v laboratoři, nemám pravdu?“

„Zajisté.“ Baxter se vyhnul Charlottinu pohledu.

„Prchavé látky, chemikálie...“ Lennox se naklonil blíž k Baxterovi a ztlumil hlas, aby ho Charlotta s Rosalind nezaslechly. „Být vámi, těm věcem bych teď, kdy se máte ženit, dal vale. Nikdy nevíte, kdy by vám výbuch mohl poničit nějaké důležité orgány. Byla by ostuda vlézt o svatební noci do postele a zjistit, že vás nějaký zatracený experiment nešťastnou náhodou připravil o kulky.“

„Budu mít vaši radu na paměti,“ řekl Baxter.

„Mluvím ze zkušenosti, St. Ivesi.“ Lennox poklepal Baxtera po rameni. „A teď, neměl byste námitky, kdybych na parket vyzval vaši roztomilou snoubenku?“

V tu chvíli Baxterovi došlo, že určité námitky opravdu má. Představa Charlotty v náručí jiného muže, třebaže tak starého, že by mohl být jejím dědečkem, byla až překvapivě nepříjemná. Ale v Charlottiných očích zahlédl záblesk a pochopil, že by si měl svůj názor raději nechat pro sebe.

„Mám pocit, že by má snoubenka pěkným tanečkem nepohrdla.“ Poopravil si brýle na nose. „Mám pravdu, Charlotto?“

„Velice ráda si s vámi zatančím, lorde Lennox.“ Charlotta se jemně dotkla jeho rukávu.

„Skvělé.“ Lennox ji galantním krokem odváděl na taneční parket. „Prosím...“

Baxter sledoval, jak se oba vmísili do davu tančících.

„Přestaň se tak mračit, Baxtere,“ napomenula ho tiše Rosalind, „nebo si lidi budou myslet, že se chystáš chudáka Lennox vyzyvat na souboj.“

„Den, kdy kvůli ženě vyzvu nějakého muže na souboj, bude dnem, kdy přestanu studovat chemii a pustím se do alchymie.“

„Někdy si z tebe zoufám. Kde je tvá vášeň? Tvé smysly? Tvé city? Ne, nesnaž se mi na to odpovídat.“ Rosalind se upřeně zahleděla do davu. „Vážně si myslíš, že Lennox mohl zavraždit ubohou Drusillu?“

„Pochybuji. Předně nemá finanční motiv. A podle mě na vraždu nemá tu patřičnou povahu.“

Rosalind na něho užasle pohlédla. „Proč tedy potom tady maříme čas?“

„Vysvětlil jsem ti přece, že Charlotta tvrdí, že Drusilla Heskettová učinila jakousi podivnou poznámku o jednom ze svých zcela nedávno odmítnutých citelích. Lennox mezi ty muže patří. Musíme postupovat logicky.“

„Myslím, že tohle dává smysl. Lennox je pro tuto chvíli jediný, na němž můžeme pracovat. Zjistila jsem, že Randeleigh a Esly jsou už pár dní na venkově. Mají se vrátit až koncem měsíce.“

„Zařídím, aby na tom zapracovali moji informátoři a zjistili, co se dá.“

„Stejně si ale ani jednoho z nich nedovedu představit jako vraha.“

„Ani já ne,“ připustil Baxter.

„Když už mluvíme o logice,“ řekla rozvážně Rosalind, „myslím, že by bylo naprosto rozumné, abys svou snoubenku taky vyzval k tanci.“

„Netančil jsem už léta. A stejně jsem to nikdy pořádně neuměl.“

„Na tom nezáleží, Baxtere, já jen...“ Rosalind se zarazila při spatření osoby, která se objevila za synovcovými zády, a svá další slova doprovodila chladným úsměvem. „Když mluvíme o lidech, kteří mohou mít motiv pro vraždu, tak tady přichází lady Eshertonová.“

Ohlédl se a uviděl, jak se k nim blíží Maryann. Rázem si vybavil ty tři její vzkyazy, které v uplynulých dvou týdnech naházel do ohně. „Kčertu!“

„Nemůže mít žádný důvod k hovoru se mnou,“ poznamenala Rosalind, „takže to musíš být jediné ty, koho touží přiskřípnout. A teď mě prosím omluv, zdá se, že na protějším konci sálu vidím jednu ze svých drahých přítelkyň.“ Obrátila se a odšustila.

„To je ale zbabělost!“

Zůstal sám tváří v tvář vdově po svém otci.

Maryann bylo dvaapadesát. V osmnácti se provdala za tehdy třiačtyřicetiletého Baxterova otce. Byl to jeho druhý sňatek. Z prvního se nenarodilo žádné dítě a on zoufale toužil po dědici.

Královna krásy společenské sezony Maryann si mohla mezi muži vybrat vhodnější partie, ale na naléhání svých ctižádostivých rodičů políčila na Eshertona. On naproti tomu potřeboval panenskou manželku s neposkvřenou pověstí a bezúhonným rodinným zázemím. Jejich sňatek byl zlatým hřebem společenské sezony. Oslav se zúčastnili všichni, včetně milenky hraběte, lady Sultenhamové. Svou drobnou postavou, šedýma očima a vlasy barvy medu byla Maryann téměř ve všech směrech pravým opakem Emmy. Baxterovi někdy vrtalo hlavou, zda si ji jeho otec nezvolil za svou ženu jen proto, že se ani trochu nepodobala jeho tmavovlasé, tmavooké milence, nebo prostě kvůli tomu, aby měl nějakou změnu.

Dva roky po oné svatbě Emma, které se v jejích sedmatřiceti letech zdálo, že už je příliš stará na to stát se matkou, porodila hraběti prvního syna. Esherton byl Baxterem nadšen. Na počest významné události uspořádal velkolepou oslavu. Nic ale bohužel nemohlo změnit skutečnost, že Baxter je levoboček, a tudíž nemůže zdědit titul.

Uplynulo dalších deset let, než se Maryann konečně podařilo dát lordovi dědice. Baxter si byl dobře vědom, že ta uplynulá léta pro ni nebyla nijak snadná. Hrabě se nikdy netajil svou náklonností k nelegitimnímu synovi, ani svou silnou vášní k Emmě.

Baxterovi se vůbec nelíbil Maryannin dnešní výraz pevné rozhodnosti. Nevěstil nic dobrého. Jako vždy, když se s ní musel setkat, vybavil si přísahu u otcovy smrtelné postele, kdy mu oba slíbili, že se nikdy nebudou vzájemně ignorovat, i kdyby po tom sebevíc toužili.

Jeho otec je spolu svázal až do dovršení Hamiltonova pětadvacátého roku věku. Dnes večer měl tu scénu před očima tak jasně, jako by se všechno událo teprve včera. Stál vedle masivního lůžka s vyřezávanými sloupky a proti němu na opačné straně se postavila Maryann s Hamiltonem.

„Nastal čas, abych se rozloučil se svými dvěma pěknými syny.“ Arthur, čtvrtý hrabě z Eshertonu, sáhl po Baxterově a Hamiltonově ruce. „Jsem na vás na oba hrdý. Lišíte se od sebe jako den a noc, ale každému z vás koluje v žilách má krev. Slyšíš mě, Hamiltone?“

„Ano, otče.“ V pohledu, který Hamilton vrhl na Baxtera, doutnalo pohrdání.

Hrabě stočil oči k Baxterovi. „Jsi Hamiltonův starší bratr, na to nikdy nezapomeň.“

„Je nepravděpodobné, že bych zapomněl své příbuzenství s ním, pane.“ Baxtera náhle naplnil pocit neskutečnosti. Nemohl uvěřit, že ten velký, energický a vitální muž, který ho zplodil, umírá.

Esherton mu rozechvělými prsty krátce stiskl ruku. „Odpovídáš za něho i za jeho matku.“

„Pochybuji, že budou ode mě něco potřebovat.“ Baxter ucítil, jak otcovy kdysi tak silné a pevné prsty ochabují, a snažil se potlačit vláhu, která se mu drala do očí.

„Mýlíš se,“ zašeptal chraptivě Arthur. „Stanovil jsem to ve své poslední vůli. Máš v sobě vyrovnanost a rozvahu, Baxtere, a víš, jak zacházet s penězi. Sakra, synu, odmalička byl na tebe spoleh. Hamilton je příliš mladý na to, aby spravoval panství. Do jeho pětadvaceti let si se vším musíš poradit ty.“

„Ne.“ Maryann si jako první uvědomila plný dosah manželských slov. Ruka jí vylétla k hrdlu. „Můj pane, cos to udělal?“

Arthur natočil hlavu na polštáři a zvedl k ní oči. Přes svou slabost dokázal na tváři vyloudit aspoň stín svého typického zlomyslného úsměšku. „Jsi teď hezčí, než když jsem si tě bral, má drahá.“

„Eshertone, prosím! Cos to provedl?“

„Žádný strach, Maryann. Vložil jsem do Baxterových rukou rodinné finance do doby, než Hamilton víc dospěje.“

Maryannin šokovaný pohled se setkal s Baxterovým. „Takové opatření není třeba.“

„Obávám se, že je. Hamilton má v sobě mou horkou krev, má sladká. Potřebuje čas, aby se ji naučil ovládat. Nedovedu si vysvětlit, proč moji synové jsou tak zatraceně rozdílní, ale je to tak.“ Eshertona přepadl vyčerpávající kašel.

Baxter vycítil, že jeho otec se zase o krůček přiblížil čekající temnotě. „Pane...“

Arthur se vzpamatoval ze záchvatu kašle a unaveně klesl zpátky do polštářů. „Vím, co dělám. Hamilton bude ještě pár let potřebovat tvé vedení a rady, Baxtere.“

„Otče, prosím,“ zašeptal Hamilton. „Nepotřebuji, aby Baxter disponoval mými penězi a rozhodoval za mě. Jsem dost starý na to, abych se postaral o pozemky Eshertonů.“

„Jedná se jen o několik let.“ Arthur se chřaptivě zasmál. „Dopřej si ještě pro pár mladických nerozvážností. Kdo by nad tebou mohl líp bdít než tvůj starší bratr, co?“

„Ale on přece není můj opravdový bratr,“ odporoval Hamilton. „Je nevlastní.“

„Jste bratři, jak je Bůh nade mnou.“ V jantarových očích starého hraběte na kratičký okamžik vzplála bývalá síla, když se znovu obrátil k Baxterovi. „Rozumíš mi, synu? Jsi Hamiltonův bratr. Chci, abys mi na to přísahal.“

Baxter stiskl otci ruku. „Rozumím. Prosím, uklidněte se, pane.“

„Tvou přísahu, proboha!“

„Máte ji,“ řekl Baxter tiše.

Hrabě se uklidnil. „Pevný a s jasnou hlavou. Spolehlivý jako východ slunce.“ Zavřel oči. „Věděl jsem, že se mohu na tebe spolehnout, že se postaráš o rodinu.“

Když se Maryann před ním zastavila, vzpomínky byly rázem ty tam.

„Dobrý večer, Baxtere.“

„Maryann.“

„Neodpověděl jsi mi na mou žádost o schůzku. Poslala jsem ti tři vzkazy.“

„Byl jsem zaneprázdněn jinými záležitostmi,“ odpověděl s ledovou zdvořilostí, kterou si léty vypěstoval právě pro podobné příležitosti. „Jestli se jedná o peníze, víte přece, že jsem dal bankéři instrukce splnit jakékoli vaše rozumné požadavky.“

„Tohle nemá s penězi nic společného. Kdyby ti to nevadilo, ráda bych si o té věci pohovořila v soukromí. Můžeme vyjít do zahrady?“

„Možná někdy jindy. Mám v úmyslu si příští valčík zatančit se svou snoubenkou.“

Zamračila se. „Tak je tedy pravda, že ses zasnoubil?“

„Ano.“ Baxter zachytil pohled, který na něj vrhla Charlotta v Lennoxově náručí. Oba se v rychlém rytmu otáčeli na tanečním parketu. Výdrž.

„Chápu. Asi bych ti měla blahopřát.“

„Nemusíte se přemáhat.“

Maryann pevně stiskla rty. „Baxtere, prosím. Musím s tebou mluvit o Hamiltonovi. Bojím se o něho. Tvůj otec mi přece řekl, že budu-li kdy potřebovat tvou pomoc, mohu za tebou přijít a ty mi ji poskytneš.“

Baxter zvolna otočil hlavu, aby se setkal s Maryanninými zoufalými očima, a uvědomil si, že nemá na vybranou. Přisahal otcí.

„Asi máte pravdu, madam,“ přijal nevyhnutelné. „Bude bezpochyby nejlepší, když si promluvíme venku v zahradě.“

7

Slyšela jsem, že jste dobře znal ubohou paní Heskettovou.“ Charlotta si ke své zlosti dodatečně uvědomila, že její hlas zní trochu zadýchaně. Nebylo snadné udržet Lennoxovo tempo. Byl na parketu pánem a ona už úplně vyšla ze cviku. „Příšerná věc, ta vražda. Člověk žasne, kam ten svět spěje!“

„Máte pravdu. Neuvěřitelná událost.“ Lennox vzosným plavným pohybem vtáhl Charlottu doprostřed parketu. „Vy jste ji taky znala, vidíte?“

„Nebyly jsme si nijak blízké, ale často jsme spolu hovořily a ona se zmínila o vás, lorde.“

„Měl jsem ji velmi rád. Abyste věděla, chtěl jsem si ji vzít. Ale bohužel mou nabídku odmítla. Nemohl jsem uvěřit, když jsem slyšel, že ji nějaký lotr zavraždil. Příšerné!“

„Opravdu. Říkáte, že jste ji měl rád?“

„Drusillu? A jak! S velkým potěšením jsem pobýval v její společnosti. Drusilla byla někdo, to mi věřte. Ta žena měla výdrž, jestli mi rozumíte.“

„Právě tohle tvrdila o vás, lorde.“

„Opravdu?“ Lennoxovým obličejem přelétl výraz radosti. „To rád slyším. Budu tu dámu postrádat, i když odmítla mou nabídku k sňatku.“ Zamrkal. „Víte, Dru mi dala jasně najevo, že nebude proti občasnému laškování v posteli i poté, co se rozhodne pro manžela.“

„Chápu.“

„Abyste věděla, právě tu noc jsem ji měl navštívit.“

Charlotta prudce zvedla hlavu. „Vy jste šel za ní tu noc, co byla zavražděná?“

„Ne, ne, měl jsem tam jít, ale na poslední chvíli jsem dostal zprávu, že je nemocná a že mě nemůže přijmout. Často mě napadlo, co by se bylo stalo, kdybych tam ten večer šel.“

„Jistě.“ V tu chvíli se div nesrazili s jiným tančícím párem – starším mužem v modrém kabátě a jeho partnerkou v bledě levandulových hedvábných šatech. „Lorde Lennox, snad bychom měli...“

„Dru měla hlavu na svém místě.“ Lennox provedl tak odvážný obrat, že se jen taktak vyhnuli dalšímu páru. „Pochopila, že manželství není na překážku, aby si sem tam užila trochu zábavy.“

„Jistě.“ Charlotta koutkem oka zahlédla záblesk levandulového hedvábí. Věnovala Lennoxovi úlevný úsměv a horečně přemýšlela, jak dál klást opatrné otázky.

Problém byl, že se jí Lennox jevil přesně takový, jak to dokládala její dřívější zjištění – dobrosrdečný a finančně dobře si stojící. Nedokázala si ho představit jako vraha. Nicméně Drusilla ve svém posledním dopisu výslovně uvedla jeho jméno.

„Pozoruji, že váš snoubenec míří do zahrad s lady Eshertonovou,“ oznámil Lennox Charlottě při další divoké otáčce na parketu. „Nezávidíte mu. Starý pán nechal St. Ivese v pěkné bryndě, když ho přinutil ochraňovat rodinné peněženky a nést za ně odpovědnost.“

Charlotta si okamžitě vybavila, co jí Baxter řekl o spravování finančních záležitostí nevlastního bratra včetně svých. Předpokládala, že je tomu tak jen kvůli Baxterovým finančním schopnostem. „Má to znamenat, že starý hrabě ve své poslední vůli pověřil St. Ivese řízením veškerého majetku?“

„Není žádným tajemstvím, že starý Esherton ustanovil Baxtera vykonavatelem do doby, než Hamilton dovrší pětadvaceti let. Podle mě to bylo správné rozhodnutí. Každý vidí, že mladý Hamilton potřebuje ještě trochu času, aby se usadil. Je po svém otci, to tedy ano. Starý hrabě byl v mládí pěkný ptáček.“ Lennox se odmlčel. „Když se to tak vezme, za celá léta se ani moc nezměnil. Prostopášník do posledního dechu.“

„Rozumím.“

„Ale co se týkalo majetku, měl za ušima,“ pokračoval Lennox. „Když ho zdědil, táhlo mu na třicítku a dokázal ho spravovat opravdu dobře. Baxter v tomhle směru podědil otcovu hlavu a starý pán to věděl. Ale tím se St. Ives dostal do nezáviděníhodného postavení, které s sebou nese spoustu nepříjemností a pohrdání.“

„Jistě máte pravdu.“

Na Lennoxově obličeji se objevil nečekaně znepokojený výraz. „Hamilton není jediný mladík, který v poslední době vede trochu nezřízený život. Jako by si většina té mladé krve chtěla co nejvíc užít. Přiznám se, že i můj vlastní syn Norris mi teď dává dost zabrat. Víte, jsou s Hamiltonem přátelé.“

„Zřejmě se cele věnují nerozvážným mladickým radovánkám a nenechají si to vymluvit,“ poznamenala opatrně Charlotta. „Zběsile se vrhají do víru života, přespříliš pijí a riskují své krky při odvážných kouscích.“

„Kéž by to bylo jen tohle,“ povzdychl si. „Já rozhodně nepatřím k těm, kdo by mladým mužům nepřál pořádně se v mládí vybouřit. V tomhle věku jsem se něco navyvádl, to musím přiznat. Dokonce jsem div nepřišel o život při souboji kvůli jedné mladičké ctižádostivé operetní baleríně. Vlezl jsem do ringu a pokusil se o pár kol s boxerem Bullem Keeleyem. Pustil jsem se i do pašování francouzské brandy. Takovéhle věci jsem prováděl.“

„Chápu.“

„Ale to všechno byly jen nevinné výstřelky mládí.“ Lennox znovu zakroužil po parketu. „Ale dneska dospívat v muže je mnohem riskantnější, než bývalo za mých mladých let.“

„Tomu nerozumím.“

„Ta hráčská doupata jsou mnohem nebezpečnější,“ pronesl Lennox hrozivě vážným hlasem. „Onehdy jeden Norrisův přítel přišel o všechn svůj majetek v místě zvaném Zelený stůl. Mladý Crossmore se vrátil domů a vpálil si kulku do hlavy.“

„Příšerné!“

„Varoval jsem Norrise, že nedá-li si pozor, pošlu ho na co nejdelší cestu po Evropě.“

„Pomohla vaše výhrůžka?“

„Norris ví, že netoleruji žádné hlouposti. Hamilton bohužel nemá vedle sebe otce, který by mu přitáhl uzdu. Jeho otec tohle hodil na krk St. Ivesovi, včetně odpovědnosti za majetek.“

Hudba zahrála poslední tóny a konečně umlkla. Charlotta málem nemohla ani popadnout dech, ale se zářivým úsměvem se Lennoxovi lehce uklonila. „Děkuji vám, lorde, vidím, že potřebuji trénink.“

„Máte výdrž,“ s tímhle ujištěním ji odváděl z parketu. „Mohu vám přinést sklenku limonády nebo šampaňského?“

„Ne, díky, asi půjdu za lady Trenglossovou.“

„Ach, ano, nádhernou Rosalind. Roztomilá žena.“ Na okamžik zesmutněl. „Velice postrádá svou sestru.“

„Matku pana St. Ivese?“

„Ano. Emma zemřela před čtyřmi lety. Zamlada ona a Rosalind byly duší společnosti. S nimi se nikdo ani chvíličku nenudil. Emma byla ale bujnější. Její milostný román s Eshertonem trval až do její smrti. Člověku se vůbec nechce věřit, že St. Ives je potomkem toho páru.“

„Pročpak?“

„Mladý Baxter je povahou úplný opak svých rodičů. No, po Eshertonovi v určitém směru něco podědil. Rozhodně oči. A má matčiny tmavé vlasy. Ovšem postrádá Emmin smysl pro humor a její okouzující chování, a nemá bohužel v sobě ani špetku stylu St. Ivesů.“

„Stylu St. Ivesů?“

„Víte přece, co se říká o mužích z rodové linie St. Ivesů. Dělají všechno ve velkém stylu. Hamilton se tímhle řídí, ale Baxter bohužel

vypadá, jako by si vydělával na živobytí tím, že se dá někým najímat jako informátor.“

„Zdání může klamat, pane. Omluvte mě, prosím.“

„Jistě, jistě. Tanec s vámi byl pro mě potěšením.“

Charlotta se otočila a zamířila k francouzským dveřím; byly otevřené, aby do rozpáleného sálu propustily večerní vzduch.

Dveřmi prošla na širokou terasu osvětlenou barevnými lucernami. Sem tam se ozval tlumený šepot nebo smích dvojic, které se diskrétně ukryly do stínů. Pod terasou se prostírala rozlehlá temná plocha parku.

V bezprostřední blízkosti nebylo po Baxterovi ani vidu, ale Charlotta si byla téměř jistá, že se do sálu nevrátí.

V dostatečně jasném měsíčním světle se rýsovaly tvary pečlivě udržovaných živých plotů a hustých chumáčů keřů. Někde tam byl určitě Baxter. Ve společnosti se necítil dobře.

Docela se mu podobalo uchýlit se do zahradní samoty až do chvíle, kdy bude čas odejít.

Sešla po kamenném schodišti a pustila se po pěšině vedoucí až do středu parku. Její měkké kozinkové střevíčky nezvučně klapaly po vydlážděné cestě. Byla chladná noc. Překřížila ruce, aby se aspoň trochu zahřála. Bez pláštěnky tu dlouho nevydrží.

Hluboký ženský hlas plný úzkosti ji přiměl zastavit se. Po své levici na opačné straně živého plotu se pohybovala nějaká dvojice. Už chtěla pokračovat v cestě, když zaslechla Baxterovu charakteristicky břitkou odpověď.

„Nevím, co kčertu očekáváte, že udělám, madam. Hamiltonovi je dvaadvacet.“ Na okamžik zaváhal, než velmi suše dodal: „A koneckonců je hrabě z Eshertonu.“

„V mnoha směrech je dosud chlapec.“ Ženin hlas byl podbarven zoufalstvím. „A tolik se podobá svému otci. Musíš něco udělat, Baxtere. Od smrti jeho lordstva je Hamilton čím dál svéhlavější. Zpočátku jsem to považovala za období, z něhož se dostane, až se vzpamatuje ze svého zármutku. Ale v poslední době on a jeho nejbližší přítel Norris...“

„Lennoxův dědic?“

„Ano. Našli si nějaké nové kumpány a já se obávám nejhoršího. Po večerech teď už vůbec nechodí do svých starých klubů. Hamilton mi říká, že radši navštěvují ten, který právě objevili. Místo, kterému se říká Zelený stůl.“

„Hodně mladých mužů dává spíš přednost klubům, kde se víc pobaví, než aby se stýkali s muži generace svých otců.“

„Jistě, ale myslím, že to místo je karbanické doupě.“

„Uklidněte se, Maryann. Hamilton nemůže promrhat jmění Eshertonů během jedné noci hazardní hry. Jistě víte, že mám ještě tři roky dohled nad vašimi finančními fondy.“

„Nikdy jsem si nepomyslela, že budu jednou děkovat Bohu za manželovu prozíravost v téhle věci, ale musím přiznat, jak je dobré, že Hamilton dosud nemá přístup ke svému majetku. Nicméně tu existuje ještě spousta rizik číhajících na mladíka jeho temperamentu.“

„Jako například?“

„Nevím.“ Maryann zvýšila hlas. „A to je na tom to nejhorší, Baxtere. Nevím vlastně přesně, čím se zabývá. Jen se o tom doslýchám. A dovídám se strašné věci, příšerné věci, jaké se dějí v těch hráčských doupětech.“

„Jste příliš úzkostlivá, Maryann.“

„Ne příliš úzkostlivá, ale doslova vyděšená. V poslední době se tolik mluví o zpuštění a orgiích mladých lidí, že to musí vyděsit každou matku. Například se mi doneslo, že lidé tam užívají opium, aby upadli do stavu vytržení.“

„Možná že se tak baví pár básníků, ale myslím, že je jich opravdu málo.“

„Kdo ví, co se opravdu děje v tom Hamiltonově novém klubu? Řeknu ti, že můj syn není v poslední době ve své kůži. Neposlouchá mě. Musíš si s ním promluvit.“

„Jaký máte důvod se domnívat, že mě vůbec vyslechne?“

„Jsi má jediná naděje, Baxtere. Tvůj otec na tebe vložil odpovědnost bdít nad Hamiltonem, než dosáhne dospělosti. Nepopírej to. Všichni jsme slyšeli příkazy vašeho umírajícího otce.“

„Dost překvapující, nemyslíte?“ ozval se Baxter podivně hloubavým tónem. „Můj otec ještě ze záhrobí dokáže vyvolat zmatek v životě nás všech. Zajímalo by mě, jestli se baví pozorováním těch malých, neustále se odehrávajících dramat.“

„Nemluv o jeho lordstvu s takovou neúctou. Baxtere, spoléhám na tebe. Musíš Hamiltona zastavit, než se dostane do vážných potíží.“

Charlotta zaslechla cosi podobného zdušenému vzlyku. Zašustily hedvábné sukně a v trávě se ozval tichý klapot střevíčků. Spěšně ucouvla do hlubokého stínu, když se Maryann vynořila zpoza

vzdáleného živého plotu, a pozorovala, jak se žena rychle vrací zpátky k terase osvětlené lucernami.

Nastala chvíle ticha, než se z opačné strany plotu ozval Baxterův hlas: „Zaslechla jste dost, nebo si přejete, abych pro vás shrnul patřičné detaily našeho rozhovoru?“

„Pane St. Ivesi.“ Charlotta se prudce otočila.

V první chvíli ho v té tmě nerozeznala. Pak spatřila, jak se vynořil z hlubokého stínu vysokého plotu a kráčí k ní. Jakmile se objevil v pruhu slabého měsíčního světla, zahlédla jeho nevlídný, rozhodný výraz.

„V nejbližších dnech už mě budete muset začít oslovovat křestním jménem, Charlotto.“

„Omlouvám se, pane. Neměla jsem v úmyslu tajně naslouchat.“

„Ale moc dobře se vám to povedlo.“

„Bezděčně jsem vyslechla poslední část vašeho rozhovoru s lady Eshertonovou.“

„Nedělejte si starosti.“ Zastavil se před ní. „Jsme přece partneři, ne?“

„Jistě, ale to mi nedává právo vtírat se do vašich rodinných záležitostí.“

„Klidně můžete. Společnost se mými rodinnými záležitostmi baví už léta. Vyzpovídala jste toho chudáka Lennox?“

Povzddechla si. „Myslím, že jsem dostala všechny informace, které jsem si dneska večer slibovala získat. Skutečně jsem se dozvěděla, že měl navštívit paní Heskettovou právě tu noc, kdy zemřela, ale pak mu byl doručen vzkaz, aby nechodil, že je nemocná, a tudíž ho nebude moci přijmout.“

„Hm. Pochybuji, že by tohle všechno přiznal, kdyby byl vinen.“

„To je pravda. Nedovedu si ho představit v roli vraha.“

„Souhlasím. Jestli vás to uspokojilo, pak můžeme odejít.“ Baxter ji vzal v podpaží a spolu se vraceli k velkému domu. „Mám po krk toho společenského ruchu. Ještě chvíli setrvat v tomhle blázinci, a zajdu nudou.“

„Chápu vás, ale Ariel se tak výborně baví. Velice nerada bych jí říkala, že odejdeme. Je teprve půlnoc.“

„Pravda, a pro společenskou smetánku večer právě začal. Nemějte obavy o svou sestru. Mám nápad. Necháme ji v péči mé tety, která ji před svítáním doprovodí.“

„Nebude to lady Trenglossovou obtěžovat?“ zeptala se Charlotta.

„Ani v nejmenším. Naše zasnoubení i Arielino uvedení do společnosti prožívá celou duší a báječně se baví.“ Vystoupili spolu po schodech na terasu a vešli do nádherně osvětleného tanečního sálu.

„Najdu Ariel a řeknu jí, že může jít s vaší tetou. Bude nepochybně znovu na parketu. Sázím se, že se odtamtud nehnula celý večer.“ Charlotta se postavila na špičky a zapátrala očima v hustém davu tančících.

„Už ji vidím,“ hlásil Baxter.

„Ano, ano, já taky.“ Usmála se při pohledu na Ariel ladně kroužící v rytmu valčíku. „Tančí s nějakým velice hezkým mladíkem, který má ovšem nemožně uvázaný nákrčník. Zajímalo by mě, kdo to je.“

„Jmenuje se Hamilton,“ poznamenal Baxter suše. „Lord z Eshertonu. Můj nevlastní bratr.“

Půl hodiny nato povoz kymácivě zastavil před domem Arkendalových. Baxter se vytrhl z pochmurných myšlenek, do nichž upadl během té krátké cesty. Pohlédl na Charlottu sedící na protějším čalouněném sedátku a nemohl pochopit, co ho to napadlo navrhnout jí, aby tak záhy opustili společnost.

Pravda, neměl prázdnou chuť setrvat na plese, zvláště ne po tom nepříjemném rozhovoru s Maryann, ale rozhodně ještě nechtěl popřát Charlottě dobrou noc.

Teď se ocitli před jejím domem. Večer skončil a nezbýval čas na další hovor nebo cokoli jiného.

Pěkně promarnil poslední půlhodinu, jen co je pravda. Na člověka pyšnického se svými schopnostmi logického uvažování a silou intelektu dokázal někdy jednat jako úplný idiot.

Charlotta vyhlédla z okénka. „Zdá se, že jsem doma, pane St. Ivesi.“

Baxter zaslechl, jak kočí sestoupil z kočáru. „Kčertu!“

Charlotta jen mlčky povytáhla obočí. Z duše rád by si přál vědět, co si myslí. V podobných případech si jasně uvědomoval, jak špatně rozumí opačnému pohlaví. Co ale teď věděl naprosto přesně, bylo, že jí v žádném případě nechce dát dobrou noc.

„Charlotto...“

Dveře kočáru se otevřely – a jeho dosud nenapadla jediná záminka, jak oddálit loučení.

S měkkým zašustěním sukni se Charlotta snesla ze schůdků. Baxter ji váhavě následoval. Vzal ji za loket a odváděl ke schodům vedoucím k hlavnímu vchodu jejich domu.

Hlupák. Ztracený idiot. Promarnil celou půlhodinu času. Mohl prožít ten čas v kočáře s Charlottou v náručí, a místo toho ho strávil v trudných úvahách o minulosti a současnosti. Tím vším byla vinna Maryann. Zkazila mu náladu a vůbec celý večer. Jak typické.

Charlotta vytáhla klíč ze své korálkové kabelky. „Nechcete jít dál na sklenku brandy, pane St. Ivesi?“

Baxter, stále ponořen do svých chmurných úvah, měl pocit, že se přeslechl. Uvědomil si, že ho pozoruje s otázkou v očích.

„Brandy?“ Chvatně jí vzal klíč z ruky a prsty, které ho vůbec nechťely poslouchat, přece jen po menším úsilí odemkly dveře.

„Vím, že je pozdě, ale měli bychom projednat ještě spoustu věcí.“ Hbitě vešla do potměšilé haly a otočila se k němu obličejem. „Měla jsem tolik práce s přípravou na dnešní večer, že jsem dosud neměla příležitost ukázat vám jeden malý obrázek, který jsem objevila ve skicáři paní Heskettové.“

Chtěla s ním mluvit pracovně.

„Děje se něco, pane St. Ivesi?“

Uvědomil si, že doposud stojí na předních schůdkách. „Proč myslíte?“

„Ach, bože, doufám, že jsem neurazila váš smysl pro to, co se patří.“ Utkvěla na něm omluvným pohledem. „Ujišťuji vás, že se naprosto nemusíte obávat o svou pověst. Kromě vašeho kočího se nikdo nedozví, že jste ke mně na chvíli zašel. Paní Wittyová je přes noc pryč, šla navštívit svou sestřenici. Do zítřka se nevrátí.“

„Rozumím.“

Zasmála se. „A jestli si vzpomínáte, jsme zasnoubení. Stručně řečeno, pane St. Ivesi, vaše čest je u mě zcela v bezpečí.“

Usmála se na něj.

„Asi bych si dal tu brandy. A velkou.“ Vešel do vydlážděné haly a velice pečlivě za sebou zavřel domovní dveře.

Okny vedle dveří pronikal dovnitř dostatek měsíčního světla, aby viděl, jak Charlotta vyklouzla ze svého večerního pláště a pověsila ho na věšák.

Sledoval, jak zvedla ruku, aby zapálila nástěnný svícen. Nemohl odtrhnout oči od křivek jejích ňader mírně se zdvihajících v rytmu

jejích pohybů. Okamžik nato vzplálo teplé světlo a rozlilo svou záři po její hladké pleti. Magická záře lampy odhalila oheň skrytý v jejích temných vlasech a proměnila žlutou saténovou róbu ve zlato. Když se obrátila a pohlédla na něj, její oči připomínaly malé třpytící se skvosty, udivující svou hloubkou.

„Půjdeme do mé pracovny, pane St. Ivesi? Ukážu vám ten malý obrázek paní Heskettové.“

„Samozřejmě,“ slyšel se Baxter, jak říká.

Projela jím drásavá touha, když viděl, jak Charlotta míří do tmavého pokoje. Pohled na ladné pohupování jejích boků pod zlatými sukněmi mu vzbouřil krev v žilách.

„Brandy je na stolku u okna,“ volala Charlotta z pracovny. Světlo znovu zazářilo, jakmile rozsvítla další lampu uvnitř malé místnosti.

Záře vycházející z otevřených dveří lákala Baxtera vábivou silou čarodějného kouzla. Na okamžik zaváhal.

Vstoupit dovnitř asi nebylo to nejlepší, co by mohl udělat. Rozhodně žádný rozumný, logický čin.

„Zatraceně!“ Divoce trhl uzlem svého nákrčníku a zamířil přes halu, aby vešel do snového světa ležícího na opačné straně dveří Charlottiny pracovny.

„Co jste říkal?“ zeptala se, když vstoupil.

„Nic důležitého.“ Přistoupil ke krbu a rozhrábl oheň, načež zamířil ke stolku s brandy.

Charlotta obešla psací stůl a sehnula se, aby otevřela spodní zásuvku. „Tu stránku ze skicáře, na níž je ten malý záhadný obrázek, jsem vytrhla. Pokud vím, na žádném dalším akvarelu se už nevyskytuje. Ale všechny jsou velice zvláštní.“

„Skutečně.“ Baxter hltal očima Charlottin pěkně zakulacený zadeček, když se skloněná přehrabovala v dolní zásuvce. „Velice vzrušující.“

„Pokaždé, když jsem se snažila promluvit si o tom obrázku s Ariel, zcela bezděčně jí sjel pohled na ty nahé postavy. A paní Wittyová zrovna tak.“

„A co vy, Charlotto? I vás rozrušily ty mužské akty?“

„Na práci se dokážu soustředit.“ Charlotta se napřímila a položila na stůl list opatrně vytrženého papíru.

„Skutečně.“ Silou vůle se soustředil, aby nalil brandy do dvou sklenek. „Ta schopnost patří i mezi mé silné stránky.“

Otočil se a se sklenkami v rukou se na ni zadíval. Seděla za stolem. Jestlipak má vůbec představu, jak světlo lampy teple hladí křivky jejích řader a prohlubuje tajemnou záři jejích očí?

„Nebyla jsem spokojená s výsledky, jakých jsem dosáhla svými otázkami u Lennox,“ zamračila se Charlotta. „Zdálo se, že ho víc znepokojují rizika číhající v současné době na mladíky, než aby se zajímal o smrt Drusilly Heskettové.“

Baxter před ní postavil jednu sklenku. Ten vytržený list ze skicáře ignoroval. „Zřejmě jsou si Lennox s Maryann v něčem podobní.“

„Myslím, že rodiče každé generace se obávají nebezpečí, jemuž jejich potomci musí čelit.“

„Nepochybně.“ Uvědomil si, že bude-li tu stát a popíjet ještě jednu jedinou minutu a dívat se přitom na Charlottina nahá ramena a něžně se zvedající řadra, neodolá... a už od ní nedokáže odtrhnout ruce.

Donutil se přejít k oknu, doufaje, že pohled na zahradu zalitou měsíčním světlem, ochladí jeho rozbouřenou krev. Ale jediné, co spatřil, když se zadíval do skla, byl Charlottin odraz.

„Když už mluvíme o lady Eshertonové,“ řekla tiše, „co uděláte se svým bratrem Hamiltonem?“

Zůstal nehnutě stát. „To je to poslední, o čem bych si přál dnes večer mluvit.“

„Chápu. Zmínila jsem se o té záležitosti proto, že vám zřejmě ležela na mysli celou cestu domů.“

„Nezatěžujte se mými osobními problémy, Charlotto. Poradím si s nimi.“

„Ano, samozřejmě.“ Po kratičkém zaváhání, jako by jí to nedalo, dodala: „Mají pravdu.“

Pozoroval její odraz, když zvedla sklenku s brandy a napila se. „Kdo?“

„Lennox a lady Eshertonová.“ Zvolna postavila sklenku na stolek. „Na mladou generaci číhají mnohá nebezpečí.“

„Bez urážky, Charlotto, ale vy nejste právě v situaci, abyste rozebírala pojem nebezpečí. Rád bych vám připomněl, že právě vy jste považovala za nezbytné najmout si informátora, který bude současně zastávat funkci vašeho osobního strážce.“

„Jsem dospělá žena a dobře vím, co dělám. U mnohem mladších lidí je to jiné.“

Cosí v jejím hlase upoutalo Baxterovu pozornost. „Nepřipadá mi, že mluvíte všeobecně.“

Dlouho nic neříkala. „Tu noc předtím, než byl můj nevlastní otec zabit, přivedl do našeho domu zrůdu.“

Baxter se pomalu otočil. „Zrůdu?“

„Winterbourne tomu individuu dlužil spoustu peněz.“ Charlotta se zahleděla do sklenky, jako by v ní viděla minulost. „Můj nevlastní otec měl v úmyslu zaplatit své dluhy tím, že tomu zvířeti předhodí mou sestru.“

„Proboha, Charlotto. A co se stalo?“

„Popadla jsem pistoli po otci, a Winterbourn i to zvíře jsem vyhnala z domu.“ Sklenka v její ruce se nepatrně zachvěla. „Nevrátili se.“

Představil si ji, jak shlíží dolů na ty nebezpečné muže ozbrojená pouze pistolí. Projel jím nápor divokého vzteku a současně strachu. „Jste velmi statečná žena.“

Snad ho ani neslyšela. „Příští ráno našli Winterbourn mrtvého. Prý mu nějaký lapka prořízl hrdlo. Nevím, co se skutečně stalo poté, když ti dva opustili dům, ale vím, že se můj nevlastní otec toho netvora bál. Někdy mě napadlo, jestli ho ten chlap nezabil kvůli nesplaceným dluhům z karbanu.“

„Každý muž, který dokáže vrhnout mladou ženu do něčích rukou jen proto, aby vyrovnal své směnky, zasluhuje smrt.“

„Ano.“ Charlotta k němu zvedla oči. „Ani na okamžik si nemyslete, že po Winterbournovi truchlím nebo že cítím nějakou vinu za to, že jsem ho vyhnala do noci, kde byl zabit. To mě netrápí.“

Díky své životní zkušenosti Baxter vycítil děs skrývající se pod Charlottiným drsným jednáním. To poznání bylo ne nepodobné okamžikům naprostého pochopení, které se u něho dostavovaly ve chvíli, kdy mu zdárný pokus ozřejmil významnou vědeckou pravdu. Tenhle současný poznatek byl však mnohem intimnější povahy než cokoli, co kdy objevil ve své laboratoři.

„Chápu,“ řekl tiše. „Nemůžete se smířit s myšlenkou, že i po letech se ten netvor dosud někde pohybuje.“

„Máte pravdu. Nemohu zapomenout. Ta vzpomínka se někdy vrací v podobě snu. A já se vzbudím uprostřed noci ve stejnou hodinu jako tenkrát, kdy se to stalo. Ve snu se vidím, jak stojím v temné hale před sestřiným pokojem, v ruce pistoli. Stejně jako tenkrát. Ale teď ten netvor ví, že pistole není nabitá.“

„Kristepane!“ Baxtera až zamrazilo. „Chcete říct, že ta pistole nebyla nabitá?“

„Léta ležela uschovaná v truhle. Neměla jsem žádné náboje ani prach. V hale byla úplná tma a ani Winterbourne, ani ten chlap nevěděli, že držím nenabitou zbraň. V mém snu se ovšem to zvíře směje, protože zná pravdu. Ví, že ho tentokrát nemohu zadržet.“

Baxter pokročil dopředu. „Charlotto...“

„A ve snu jsem si vědoma, že nedokážu svou sestru ochránit.“

„Je to jen sen, Charlotto.“ Baxter zaváhal. „Taky se mi zdává jeden sen, a je tak nepříjemný, že mě vzbudí uprostřed noci.“

Pozorně se mu zadívala do obličeje. „Sny dovedou potrápit.“

„Ano.“ Postavil sklenku na stolek. „Ale teď mluvmе o jiných věcech.“

„Samozřejmě. O našich zjištěních.“

„Ne, o tom ne. Líbil se vám ten valčík?“

„S Lennoxem?“ Charlotta protáhla obličej. „Myslím, že teď chápu, proč ho Drusilla Heskettová přirovnávala ke hřebci.“

Tázavě povytáhl obočí.

Zasmála se. „Jeho lordstvo má opravdu značnou výdrž. Když přestali hrát, měla jsem pocit, že už nejsem schopná udělat jediný krůček.“

Baxter ji chvíli zamyšleně pozoroval. „Řekl jsem vám, že dnes večer vypadáte nádherně?“

Zamrkala. „Prosím?“

„Nejspíš jsem opomněl vyjádřit vám svou poklonu. Omlouvám se.“

„S tím si nedělejte starosti, pane St. Ivesi.“ Složila ruce na stole a slabě se na něj usmála. „Jsme obchodní partneři, nikoli intimní přátelé.“

„Ještě něco jsem opomněl udělat.“ Obešel stůl a sklonil se, aby položil ruce na Charlottina obnažená ramena. Měla teplou a neuvěřitelně jemnou pokožku.

„Co to bylo?“

„Nepožádal jsem vás o tanec.“ Zlehka ji vzal za ruce a pomohl vstát. „Domníváte se, že kdybychom si začátkem večera spolu zatančili valčík, mohla byste mě teď oslovovat křestním jménem?“

Ve světle lampy byly její oči temně zelené. S úsměvem mu zvolna položila paže kolem krku. „Nevím. Proč mě nepožádáte a pak uvidíme?“

„Zatančete si se mnou, Charlotto.“

„Ráda, Baxtere.“

Na tuto chvíli čekal celý večer.

Sklonil hlavu a dotkl se jejích úst.

8

Baxter ji políbil způsobem, jako by prováděl experiment. Charlotta to poznala s naprostou jistotou hned v okamžiku, kdy se jeho rty dotkly jejích. Tento polibek byl jiný než ten, který procítila onehdy večer v kočáře. I když ji pevně objal a vroucně k sobě přitiskl, cítila, že tentokrát mu jde o něco jiného.

Líbal ji s rozmyslem, jako by prováděl nějaký pokus. Napadlo ji, že snad věří, že dokáže regulovat svou touhu stejným způsobem, jakým seřizoval plameny, které potřeboval k zahřátí prchavých chemikálií.

Jakmile si to uvědomila, zmocnil se jí bezmezný vztek. Není přece nějakou podivnou směsí, kterou je třeba testovat a zkoušet v laboratoři. Zesílila stisk svých paží kolem jeho šíje a přitiskla se k němu. Najednou se pevně rozhodla ukázat, že Baxter nemůže zůstat pouhým pozorovatelem své vlastní vášně.

Měl-li tohle být pouhý experiment, pak ať se ho zúčastní spolu s ní.

„Charlotto.“ Baxterova ústa přejížděla po jejích, chutnala, zkoušela, zkoumala. Jeho zdvižené ruce hýčkaly v dlaních její hlavu. Zabořil jí prsty do vlasů a uvolnil vlásničky. „Vyslovte mé jméno ještě jednou.“

„Baxtere.“ Celým tělem jí projela tak horká vlna vzrušení, že ji musel cítit i on.

„Ještě.“ Přejel jí palci po linii brady.

„Baxtere.“

„Otevřete ústa, víc.“

Poslechla, a v tu chvíli tiše, zdušeně zalapala po dechu, když se jí Baxterovy zuby něžně zaťaly do dolního rtu.

„Neublížím vám,“ zašeptal.

„Já vím.“ Přimkla se k němu, dávajíc mu tak najevo, aby se ještě víc zmocnil jejích úst.

Prsty se probíral jejími vlasy. Vlásničky jedna po druhé dopadaly na leštěný povrch stolu. A pak ruce sjely níž, aby na kratičký okamžik spočinuly na jejích obnažených ramenou.

„Jste tak hebká.“ Přejel po křivce jejího hrdla a ústy spočinul na malém oušku. „Všechno je na vás tak hladké a něžné.“

Položila mu ruce na hrud' a vychutnávala dotek napnutých svalů pod chladivou lněnou košilí. „A vy tak silný a pevný.“

Zvedl hlavu, sňal brýle a odložil je na stůl vedle spadaných vlásniček.

Pohlédla mu do očí a zatajil se jí dech. Bez závoje brýlí alchymistův oheň, hořící v jeho zraku, plál jasnějším plamenem než roztavené zlato. Tušila nebezpečí, ale ty plameny ji fascinovaly a vzrušovaly.

„Chci cítit vaše řadra ve svých dlaních.“ Baxter lehce zatáhl za rukávy šatů. Lehce sklouzly z ramen a spolu s nimi i živůtek. Stála tu do pasu obnažená. Zachvěla se, když si uvědomila, že světlo lampy ozářilo její ztvrdlé bradavky. Cítila bolest, ale byl to nádherný vzrušující a neuvěřitelný pocit. Slyšela svůj vlastní tichý výkřik, když je Baxter potěžkal v dlaních.

„Jsi krásná.“ Mluvil tak hlubokým a chraptivým hlasem, že mu téměř nerozuměla. Palci drsně přejížděl hroty jejích vzedmutých řader. Vzrušením se nemohla ani nadechnout, jediné, po čem toužila, bylo cele se ponořit do jeho dráždivého, typicky mužského pachu, který jí vzbouřil všechny smysly.

Pocítila nepředstavitelnou touhu objímat jeho tělo. Mezi prsty drtila látku jeho košile. Prudce zaklonila hlavu. „Baxtere, to je nádherné.“

„Ano.“ Sklonil hlavu a obkroužil jednu její bradavku zuby.

„Panebože!“ Rychle mu uvolnila nákrčník a roztřesenými prsty mu začala chvatně rozpínat košili. Ztuhl. „Ne!“

Nedbala na to. Ruce jí vklouzly pod chladivou látku košile.

„Kčertu!“ Ani se nehnul. Jako by očekával ránu, o níž věděl, že se jí nemůže vyhnout.

Dychtivě se ho dotýkala, vychutnávala žár a sílu jeho těla. Prsty projížděla ostré kudrnaté chloupky na jeho hrudi, načež kolem něho ovinula paže a dlaně mu položila na záda.

Ucítila zhrublou kůži a hned poznala, oč jde. Baxter měl na zádech ošklivé jizvy.

Ted' zase strnula ona. Zvedla hlavu a podívala se na něj. „Utrpěl jste zranění?“

„Před třemi lety.“ Jeho oči se proměnily v tmavé tůně. „Ty rány se už zahojily.“

„Co se stalo?“

„Kyselina.“

„Dobrý bože! Úraz v laboratoři?“

V jeho úsměvu nebyla ani jiskřička humoru. „Dalo by se to tak říct.“

„Lituji vás. Muselo to bolet, hrozně bolet.“

„Ted' už ne. Ale ty jizvy jsou nevzhledné. Dopřejte mi chvílku, zhasnu světlo.“ Ucoul.

„Není třeba.“ Zvolna, opatrně mu stáhla košili z ramen a odhodila ji na koberec. Přes celé jeho pravé rameno se táhly bledé, sraštělé pruhy spálené kůže. Zavřela oči před bolestí, kterou musel vytrpět.

„Charlotto...”

„Nemůžeš si přece myslet, že by mě urazil pohled na tvá zranění. Nejdůležitější je, že se rány už zhojily.“

Velice jemně se dotkla jedné z jizev na jeho rameni. Pak si stoupla na špičky a políbila ji. Zachvěl se. Svými rty pomalu přejížděla od hrdla k ústům.

„Charlotto.“ Těsně ji k sobě přitiskl.

Na okamžik necítila v jeho objetí nic odtazitého či vzdáleného, pouze nahromaděný žár planoucí v jeho nitru. Přemohla ji drsná, bolestivá smyslnost jeho polibku.

Vzdala se tomu plameni, který jen umocňoval její vzrušení.

Sevřel ji v pase, pozvedl a políbil na řadra.

Vzdechla, když ucítila jeho zuby na bradavce. „Baxtere!“ Přitiskla se k němu s podivným pocitem zoufalství.

Odesl ji na pohovku a okamžik nato se místnost otočila kolem své osy. Pak ucítila pod sebou měkkost polštářů, bohatě nařasené sukně jí zavířily kolem stehů.

Než si uvědomila, co se s ní děje, Baxter ji uzamkl svým tělem. Bylo těžké, ale tak vzrušující. Váha jeho těla ji vtiskla hluboko do sametové pohovky. Cítila látku jeho kalhot na obnažené pokožce nad podvazky punčoch.

A také ucítila vzrůstající tlak jeho vzrušeného mužství. Zatajila dech.

Zvedl hlavu a zadíval se jí do očí. „Chci vás.“

Zírala do planoucích dýmů jeho pohledu a utápěla se v kouzlu vzájemné touhy.

Byla si jista, že neexistuje jiný muž silné vůle jako Baxter, který by se díval na ženu s tak spalující vášní, a přitom uvnitř zůstal chladným experimentátorem.

Zabořila mu prsty do vlasů a nesnažila se skrýt údiv. „Nikdy jsem netušila, že by mohl existovat tak spalující cit.“

„Jsem rád, že teď to víte.“ Hladově ji políbil.

Cítila, jak jí jeho ruka něžně přejíždí po noze a vklouzává pod sukně šatů. Prsty jí jemně hnětl lýtko.

Zaryla nehty do pevných svalů jeho zad a ramen.

Zasténal. Jeho ruka už okupovala vnitřní stranu jejího stehna a pak se přitiskla na ono pulzující místočko mezi nohama. Vsunul do ní jeden prst a jemným tlakem si razil cestu kolem drobných sevřených svalů.

Nápor vzrušení ji celou rozechvěl. „Prosím, prosím.“ Neklidně se zavrtěla v očekávání, co přijde dál. „Nepřestávejte.“

Velice zvolna vytáhl prst a znovu ho do ní vsunul. Současně zaměstnal i svůj palec, který lehounce laskal ten malý napjatý hrbolek smyslnosti.

„Baxtere.“ Nedokázala na nic myslet. Přelévaly se přes ni vlny rozkoše. Přimkla se k němu, v duchu toužíc po ukončení těch nepředstavitelných muk, a zároveň neschopná se z nich vymanit. „Baxtere.“

Sklonil hlavu k jejím řadům. Cítila, jak se v ní pohybuje jeho prst. Místo aby stále hlouběji prozkoumával její stezičku lásky, přitiskl se výš a nepřestával laskat to tolik citlivé místočko.

Nesnesitelné napětí jí spoutalo tělo. Nikdy předtím nepocítila tak neodbytnou, vzrušující potřebu a touhu. Intuice jí napovídala, že ten neustálý se stupňující tlak přece musí jednou skončit.

Přitiskla se k Baxterovým ramenům.

Musela přece existovat nějaká úleva.

Zatím se ale zalykala tím nádherným neklidem, který hraničil s bolestí a naprostým vyčerpáním.

Přišlo to bez varování – vyvrcholení se dostavilo v několika prudkých, ulevujících záchvěvech.

„Baxtere.“

Její výkřik se odrazil od stěn pokoje. Tak křičí člověk řítící se z neuvěřitelně vysokého útesu.

Baxter ji pevně svíral v náručí, zatímco se snášela dolů pružnou atmosférou, v níž pouze on představoval jediný pevný předmět. Omamný pocit zázraku ji oloupil o řeč.

Postupně se vracela do skutečnosti a začínala si uvědomovat praskání ohně v krbu a cítit měkkost pohovky pod svými zády.

Baxter dosud celou vahou spočíval na jejím těle. Když vzhledla, spatřila, jak ji pozoruje náruživým pohledem.

„Bylo to úžasné,“ zašeptala. „Nádherné.“

S úsměvem jí vtiskl polibek na obočí. „Ano, bylo.“

Dotkla se jeho brady. „Pro vás to ale nebyl takový zážitek, vidíte?“

„Tentokrát ne.“ Nadzvedl se a opatrně se vymotal ze změti jejích sukní. „Ale příště bude.“ Drsným prstem se dotkl kraje jejích úst. „Aspoň doufám.“

„Baxtere, počkejte. Kam jdete?“

„Musíme si přece promluvit.“

Vstal a přešel pokoj k místu, kam dopadla na podlahu jeho košile. Plameny z krbu mu na zádech a ramenou ozářily jizvy po kyselině. Tolik bolesti, užasla Charlotta. Alespoň že oheň nezasáhl oči, určitě by byl oslepl.

Sledovala, jak zvedl košili a vklouzl do ní rychlými, navyklými pohyby. Poté v rozhalené košili přistoupil ke stolu, našel své brýle a nasadil si je. Beze slova zamířil ke krbu, postavil se před něj a zíral do plamenů.

Charlotta, znepokojená změnou jeho nálady, se zvolna posadila a snažila se upravit si živůtek šatů. „Stalo se něco?“

„Ne.“ Vytáhl ze stojanu pohrabáč a naklonil se, aby prohrábl plameny. „Ale rád bych si něco vyjasnil, než budeme v tomto směru pokračovat.“

Pozorovala ho. Tmavé vlasy měl rozčuchané, jak je sotva před chvílí laskala rozechvělými prsty. Záře plamenů vrhala kruté stíny na zrůzněnou teď tvář. Znovu si uvědomila onen zneklidňující pocit obezřelosti, který ji varoval hned při jejich seznámení.

„O čem to mluvíte? Co si chcete vyjasnit?“ zeptala se opatrně.

„Chcete mít se mnou poměr, Charlotto?“ Ta slova byla vyřčena chladně, naprosto nezúčastněně. V Baxterově hlasu nebyla ani stopa citu.

„Poměr?“ Najednou se cítila tak nejistá, že si stěží dokázala zapnout šaty. „S vámi?“

„Měl jsem dojem, že se vzájemně přitahujeme.“

„Ano, ale...“ zarazila se. Nevěděla, co říct. Po pravdě řečeno, právě tohle byla ta možnost, o níž uvažovala.

„Podle mých zkušeností podobný vztah není nepodobný iluzi,“ pokračoval. „Existuje po určitou dobu a pak vyprchá.“

„Rozumím.“ Jeho konstatování se nedalo popřít. Samotné vášni se nedá důvěřovat. To ona věděla líp než kdo jiný. Na základě tohoto prostého principu si přece vybudovala kariéru. Pouze opravdová láska je schopná dodat určitý prvek bezpečí a jistoty. „Domníváte se, že oheň, který nás teď zahřívá, brzy sám uhasne, že?“

„Na základě svých pozorování podobných jevů mohu dokázat, že nuda dokáže nakonec i ty nejvřelejší plameny obrátit v popel.“

„Takhle končily vaše dřívější milostné pletky?“

„Jsem chemik, ne básník.“ Baxter máchl rukou. „Postupem času je ten rozdíl výraznější.“

„Nerozumím.“

„Je to asi takhle. Jakmile vyprchá počáteční fyzická přitažlivost, zdám se ženám dost nudný.“

„Cože? Ženy že vás považují za nudného?“ Tohle bylo přespříliš. Vztek, který v ní teď vzplál, na chvíli překryl pocit smutku zaplavujícího její nitro. „Jak se opovažujete? Nesnažte se mi podsouvat takové nesmysly. Jestli nemáte zájem o dlouhodobý vztah, pak mějte aspoň tolik slušnosti, abyste mi to řekl. Nečekejte, že uvěřím, že všechny vaše dřívější milostné aféry skončily proto, že jste své milenky unudil k smrti.“

Překvapeně se na ni zadíval. „Ujišťuji vás, že je to pravda.“

„Hloupost.“ Vstala z pohovky a rukou si upravila sukni. „Hledáte výmluvy. Měla jsem o vás lepší mínění.“

Prudce se k ní otočil obličejem. „Nevymlouvám se, jen se snažím jednat prakticky.“

„Skutečně!“ Hrdě se napřímila. „A co vaše tak skvělá reputace, pane St. Ivesi?“

„Tahle šaráda se zasnoubením, kterou jsme vymysleli, nám poskytne dokonalý plášť pro milostný poměr.“

„Ne, tuhle šarádu, jak tomu říkáte,“ sykla, „jste si vymyslel vy, a má vydržet pouze do okamžiku, než se nám podaří najít toho lotra, co zavraždil Drusillu Heskettovou.“

„Nevím, proč by nemohla pokračovat i poté, kdy dosáhneme našeho prvotního cíle.“

„Běžné zasnoubení trvá přinejmenším rok.“

„Nedokážu odhadnout délku vašich předchozích milostných avantýr, ale ty mé v průměru trvaly maximálně dva měsíce.“

„To vám nedává nijak dobré doporučení, pane.“

„Ale je to zatraceně pravda. Takže?“ Přimhouřil oči. „Jaká je vaše odpověď? Máte zájem mít se mnou milenecký poměr, nebo ne?“

Chvěla se, ale tentokrát nikoli vášní, nýbrž vzteky. Zvedla hrdě bradu. „Jistě nečekáváte, že vám odpovím okamžitě. Sdělím vám své rozhodnutí, až budu mít příležitost celou věc dobře promyslet.“

„Kčertu!“ Baxter mávl rukou k pohovce. „Po tom, co se tu právě odehrálo, mi říkáte, že si to musíte promyslet?“

Chladně se usmála. „Svým klientkám často radím, aby důležitá osobní rozhodnutí nedělaly v žáru vášně.“

Se zatnutými zuby beze slova zamířil k ní. Zvuk kroků tlumil vysoký koberec.

Charlotta se zhluboka nadechla. Dohnat Baxtera k tomu, aby ztratil vládu sám nad sebou, by bylo příliš riskantní, i když fyzické násilí by rozhodně nepoužil. Hluboko uvnitř cítila, že by jí nikdy neublížil. Jenže může se na svůj úsudek spolehnout?

Než mohla zjistit, co Baxter zamýšlí, zaslechla, jak v hale před dveřmi pracovny zaskřípěla prkna podlahy. Strnula.

I Baxter se zarazil. Zalétl pohledem ke dveřím a pak se podmrčeně podíval na Charlottu. „Někdo z vašeho personálu?“

„Ne.“ Prudce se otočila a zírala na dveře pracovny. „Řekla jsem vám, že má hospodyně odešla na celou noc. Ariel to být nemůže. Byli bychom slyšeli přijet kočár vaší tety.“

V chodbě zaduněly kroky. Charlotta pochopila, že někdo utíká chodbou ke dveřím v zadní části domu.

„Zatraceně!“ Baxter vyrazil. „Zůstaňte tady.“ Rozrazil dveře a vyběhl do haly.

Charlotta jednou rukou popadla těžký stříbrný svícen, druhou si nadzvedla sukně a hnala se za ním.

Privítala ji tma. Někdo zhasil nástěnný svícen, který předtím osvětloval chodbu. Pronikal sem pouze paprsek světla zpod dveří pracovny.

Ze zadní části domu byly slyšet kročeje. Dvoje kroky, Baxterovy a toho, kdo vnikl do domu.

Vkročila do hluboké tmy chodby.

Chladný průvan ji upozornil, že zadní dveře jsou patrně dokořán. Na konci chodby zahlédla matnou záři měsíčního světla. Vetřelec už byl venku. Uprchl do zahrady.

Zastavila se na prahu a snažila se očima proniknout stíny. Nezpozorovala nikoho, kdo by se pokoušel prosmýknout se ve stínu keřů.

„Baxtere? Kde jste?“

Žádná odpověď.

Zmocnila se jí panika. Ten nezvaný host byl nepochybně ozbrojen. Neslyšela sice žádný výstřel, ale věděla, že tihle lidé dávají přednost

tichým zbraním – ostří nožů. Představa, že by někdo mohl zranit Baxtera, který teď třeba umírá někde poblíž, ji vyhnala do noci.

„Baxtere! Proboha, kde jste? Ozvěte se, Baxtere.“

„Myslím, že jsem vám nařídil zůstat uvnitř.“ Baxter se náhle vynořil z černočerné tmy. Měsíční světlo mu dopadlo na tvář a odrazilo se ve skle brýlí.

„Jste v pořádku?“

„Ano.“ Vzal ji za paži a odváděl zpět k domu. „Ale nepodařilo se mi ho chytit. Zmizel na cestě za zahradou. Zřejmě se tu vyzná. Než se rozhodl pro tohle noční vloupání, musel si asi důkladně prostudovat dům a najít únikovou cestu. Přesně věděl, kam jde.“

„Díkybohu že jste ho nechytit. Mohl mít nůž nebo pistoli.“

„Je od vás laskavé, že máte starost o mé zdraví.“

„Sarkasmus není na místě.“

„Omlouvám se.“ Vtáhl ji do dveří. „K sarkasmu se obvykle uchyluji tehdy, když v jednom večeru zažiju přílišné vzrušení.“

Charlotta se rozhodla jeho poznámku ignorovat. Baxter měl plné právo na špatnou náladu.

„Dobré nebe,“ zašeptala, když zavřel dveře. „Teď mi něco napadlo. Předtím jsme neslyšeli žádný zvuk ani v hale, ani na schodech, to znamená, že ten muž se musel skrývat v domě už při našem příjezdu.“

„Velmi pravděpodobně.“

„Příšerné pomýšlení!“ Otrásla se. „Když si představím, že byl tady a poslouchal celou tu dobu, co vy a já... jsme... jsme...“ Nedokázala se přinutit dokončit větu.

„Zřejmě už byl nahoře, když jsme přišli.“ Baxter zapálil lampu na stěně. „Bezpochyby se rozhodl vyčkat s útekem až do chvíle, kdy si byl jistý, že jsme plně zaneprázdněni.“

„Myslíte, že nás slyšel?“

Lhostejně pokrčil rameny. „Možná.“ Sklonil se, aby zkontroloval zámek na dveřích. „Ale mám dojem, že ho mnohem víc zajímalo, jak se nepozorovaně dostat ven než nás sledovat.“

„Jestlipak něco neukradl?“ Zamračila se na Baxtera, který stále ještě prozkoumával zámek ve dveřích. „Co tam děláte?“

„Pokouším se přesně určit, jak se dostal dovnitř. Když jsme se vrátili, přední dveře byly zamčené, takže musel vejít zadním vchodem.“ Se zamyšleným výrazem v tváři se narovnal. „Ale tenhle

zámek není poškozený a nejsou tu ani rozbitá okna, což by nasvědčovalo, že se ten člověk tady vyzná.“

„To je hrůza! V mém domě se potuloval profesionální člen nějaké lupičské bandy.“ Charlotta si rukama třela prostydlé paže. „Musím se porozhlédnout, co tu chybí. Jen doufám, že neukradl stříbrný čajový servis nebo pozlacené hodiny.“

„Projdu domem s vámi.“ Baxter zamířil ke schodům. „V té tmě jsem ho na okamžik zahlédl, ale nezdálo se, že by něco nesl. Doufejme, že všechno najdeme na svém místě.“

„Baxtere?“

Netrpělivě se na ni ohlédl. Bylo zřejmé, že ho ruší v přemýšlení. „Co je?“

„Děkuji vám.“ Charlotta se rozechvěle usmála. „Bylo od vás velice statečné, že jste toho chlapa zahnal.“

„Patří to k mým každodenním povinnostem, slečno Arkendalová.“

Vůně kadidla naplňovala místnost, v níž vládla černá a karmínově rudá barva. Jeho smysly byly připravené. Nastal čas.

„Hádej mi z karet, má lásko.“

Kartářka položila na stůl první kartu. „Žaludská sedma.“

„Je neodbytný.“

Obrátila druhou. „Dáma s křišťálovýma očima.“

„Nepříjemnost.“

Žena vytáhla z balíčku další kartu. „Stříbrný prsten.“ Vzhlédla. „Žaludská sedma a dáma se spojily.“

„To spojení se musí zpretrhat. Poradím si s tím.“ Předklonil se. „A co fénix?“

Věstkyně zaváhala. Pak na stole obrátila další kartu lícem nahoru. „Fénix zvítězí.“

„Ano.“ Tohle ho uspokojilo.

Žena vykládající karty se chvěla touhou. Vzal ji za ruce a stáhl dolů na koberec. Znal dobře slabosti té první karty. A jednou z oněch slabostí byla dáma s křišťálovýma očima, žena, která teď patřila tvoru na žaludské sedmě.

Mohl existovat uspokojivější způsob, jak zničit čestného muže, než když se pošlape poctivost někoho, jehož ochranu onen muž považuje za otázku své cti?

„Že se někdo vloupal do domu?“ Ariel přestala zajímat míchaná vajíčka, která si právě nabírala na talíř, a upřela udivený pohled na Charlottu. „Tomu se mi nechce věřit. Říkáš, že byl přímo tady v domě, když jste se vrátili domů s panem St. Ivesem?“

„Ano.“ Charlotta si pohrávala s ubrouskem a v duchu si promítala včerejší události, o kterých ale rozhodně nehodlala mluvit. „Spolu s panem St. Ivesem jsme zašli do pracovny, abychom si promluvili o výsledcích našich pátrání z uplynulého večera, a pak jsme zaslechli nějaký podivný zvuk v hale. Víš přece, jak u kuchyně vrže podlaha, když po ní někdo chodí.“

„Ano, to vím. A co bylo pak? Ukradl něco?“

„Díkybohu ne. Pan St. Ives se za tím chlapem pustil a pronásledoval ho až na zahradu.“

Ariel naklonila hlavu na stranu. „St. Ives ho honil?“

„Ano. Je odvážný a fyzicky zdatný. Ale ten chlap měl náskok a ztratil se ve tmě.“

„Fyzicky zdatný?“ žasla Ariel. „To bych si o něm nepomyslela. No dobrá, pokračuj. Řekni mi i ten zbytek.“

„Není už co dodávat. Když ten lotr uprchl, prošli jsme s panem St. Ivesem celý dům. Zkontrolovali jsme stříbro a další věci, které zloděj mohl odnést, ale zdálo se, že nic nechybí. Pan St. Ives si myslí, že jsme ho vyrušili ještě dřív, než mohl něco provést.“

„Díkybohu.“ Ariel se zamyšleně posadila. „Je to velice podivné. Někáký vagabund si musel zjistit, že dům bude té noci prázdný, a rozhodl se využít příležitosti.“

„Vypadá to tak.“

„Jaké štěstí, žes nebyla sama, když jsi zaslechla ty kroky v chodbě.“

„Máš pravdu.“

„Proč jsi mi o tom neřekla, hned jak jsem se vrátila z plesu?“ divila se Ariel.

„Vždyť se nic nestalo. Nepovažovala jsem za důležité na tebe čekat a hned ti to vyklopit.“ A zároveň jsem neměla chuť se zmiňovat o tom, že po Baxterově odchodu jsem celé hodiny ležela a naslouchala kašdickému zaskřípění a zapraskání v domě, dodala v duchu Charlotta. Když si byla jistá, že v domě vládne naprostý klid, soustředila své myšlenky na Baxtera. Vybavila si, jak se po tom incidentu rázem změnilo jeho chování. Znovu viděla před sebou jeho chladně uvažující tvář. Pak už nehovořil o vztahu mezi nimi.

Nevěděla, má-li se cítit uklidněná, či hluboce nespokojená.

„Bylo už dost pozdě, když mě lady Trenglossová přivezla domů ve svém kočáře,“ přiznala Ariel. „Nikdy předtím jsem tak dlouho neponocovala. Od jejího lordstva jsem se dozvěděla, že během společenské sezony bývá zvykem být vzhůru až do ranního rozbřesku.“

Charlotta si namazala toast angreštovým džemem. „Bavila ses dobře?“

Šťastný ruměnec zalil Arieliny tváře. „Prožila jsem nádherný večer. Připadalo mi, že jsem se rázem ocitla v docela jiném světě.“

„Ve světě, který maminka tolik milovala.“ Charlottou projel záchvěv známé melancholie, která ji vždy přepadla při vzpomínkách na dobu před Winterbournem. „Vzpomínáš si, jak moc milovala matka plesovou sezonu?“

„Byla tak krásná, když večer odcházela,“ poznamenala Ariel s měkkým výrazem v očích. „A jak to slušelo tatínkovi... Pamatuji si, jak ráda jsem stávala u okna a sledovala jejich společný odjezd ve fiakru. Představovala jsem si je jako princeznu a prince z pohádky.“

V salonku se rozhostilo ticho. Ale Charlotta rázně zahнала minulost. Věděla, že Ariel se snaží o totéž. Nemělo smysl si vzájemně připomínat, jak ta pohádka skončila.

„Všimla jsem si, že jsi u Hiltsonových tančila s hrabětem z Eshertonu,“ prohodila Charlotta.

Ariel se začervenala. „Ano a pak ještě později večer na večírku u Toddů. Je to vynikající tanečník. A jak zajímavě umí hovořit.“

„Hezký muž.“

„Ano, to je. A dokonalý džentlmen. Byla bych si přála s ním tančit každý valčík. Ale to by určitě vedlo ke klepům.“

„Samozřejmě.“

„Kolem třetí odjel do svého klubu a pak už jsem ho neviděla.“

To šťastné vzrušení v Arieliných očích působilo Charlottě starosti. Nebyla si jistá, co má říct. Vlastně ani nevěděla, má-li vůbec cokoli říkat. Její sestra byla rozumná dívka, mnohem chladněji uvažující a vyrovnanější než většina jejích vrstevnic, nemusela mít o ni obavy. Ne, rozhodně neudělala chybu, když sestře dopřála trochu společenské zábavy.

Charlottu napadlo, že by se spíš měla obávat sama o sebe. Při vzpomínce na vášnivé objetí jí celým tělem projela vlna spalující horkosti. Probuzená představivost kreslila vzrušující obrazy.

Ale pak si vybavila, s jakým chladným a neúčastným tónem se jí zeptal, zda se chce stát jeho milenkou, jak ji na pohovce promyšleně dráždil, sám však dokázal svému vzrušení odolat. Ano, pro něho byla jen předmětem vhodným pro pokus. V jeho milostné hře nebyl kousek citu.

Paní Wittyová strčila hlavu do dveří. „Přišla za vámi nějaká dáma, slečno Charlotto. Tvrdí, že se jedná o naléhavou záležitost.“

„Klientka?“ Charlotta zmačkaně pohlédla na hodiny. „Je teprve jedenáct. Až do odpoledne nemám nikoho objednaného.“

„Tahle klientka se zdá trochu zoufalejší než většina ostatních.“ Paní Wittyová povytáhla obočí. „Zřejmě okamžitě potřebuje manžela, jestli chápete.“

Charlotta strnula. „Chcete říct, že nabývá na objemu?“

„Těhotná jako samice ovce na jaře,“ prohlásila vesele paní Wittyová. „Být na jejím místě, neztrácela bych čas zjišťováním informací o kterémkoli muži, co by mi učinil nabídku. Chytla bych ho dřív, než by si to mohl rozmyslet.“

Ariel zvedla oči. „Jestli chceš, promluví s ní, Charlotto.“

Paní Wittyová pohlédla na Charlottu. „Ptala se výslovně po vás, slečno Charlotto. Řekla, že s nikým jiným nechce mluvit.“

„Uveďte ji do pracovny, paní Wittyová.“ Charlotta se zvedla od stolu. „Povězte jí, že hned jsem tam.“

„Ano, slečno Charlotto.“ Paní Wittyová se chystala k odchodu.

„Ještě něco,“ vyhrkla Charlotta. „Chtěla bych vás požádat o laskavost, paní Wittyová. Víme, že služebnictvo paní Heskettové bylo v tu noc vraždy mimo dům, ale napadlo mě, že by stálo za to promluvit si s její hospodyní. Třeba by nám mohla sdělit něco o večerním programu své zaměstnavatelky. Myslíte, že byste ji mohla najít?“

Paní Wittyová přikývla. „Pokusím se o to.“

„Budu tady, kdybys mě potřebovala, Charlotto.“ Ariel si dala na talířek další porci míchaných vajíček. „Lady Trenglossová říká, že se musím posilnit na dnešní večer, čeká mě hned několik společenských událostí. Prohlašuje, že společenská sezona od ženy vyžaduje značnou výdrž.“

„Lady Trenglossová se v těchto věcech nepochybně vyzná.“

Charlotta vyšla ze dveří. V hale se zastavila před zrcadlem, aby se, ještě než vstoupí do pracovny, ujistila o svém dokonale upraveném vzhledu.

Návštěvnice přibližně Charlottina věku seděla před stolem. Se světle hnědými vlasy a jemnými rysy skýtala docela pěkný obrázek.

Byla v dost vysokém stupni těhotenství. Dlouhý modrý plášť obepínal vzduté kulaté břicho.

„Slečna Arkendalová?“ Žena zvedla k Charlottě znepokojené oči zrudlé nedávným pláčem.

„Ano.“ Charlotta za sebou tiše zavřela a věnovala ženě uklidňující úsměv. „Obávám se, že mi hospodyně zapomněla oznámit vaše jméno.“

„Protože jsem jí ho neřekla.“ Žena si přetřela oči zvlhlým kapesníčkem. „Jmenuji se Juliana Postová, a jsem tady proto, že jsem zaslechla řeči o vašem zasnoubení s panem Baxterem St. Ivesem. Je to pravda?“

Charlotta se zastavila uprostřed místnosti. „Ano, jistě. Proč se ptáte?“

Juliana se rozvzlykala do kapesníčku. „Protože jsem byla jeho poslední milenkou. Nosím jeho děťátko. Je to lump, zničil mou pověst, slečno Arkendalová. Myslela jsem, že byste měla vědět, co je to za člověka.“

Charlotta šokovaně zírala na Julianinu skloněnou hlavu. „Co to, proboha, říkáte?“

„Slíbil mi manželství, slečno Arkendalová.“ Juliana se namáhavě zvedla. „Řekl, že se vezmeme. Proto jsem se dala přemluvit a nebránila se jeho objetí. Ale když se dozvěděl, že jsem těhotná, odkopl mě. Nemám žádnou rodinu. Nevím, co se se mnou stane.“

„Jestli to má být pokus vylákat ze mě peníze...“

„Ne, ne, tak to není.“ Juliana s pláčem rychle zamířila ke dveřím.

„Slečno Postová, počkejte, musím se vás na něco zeptat.“

„Nedokážu o tom mluvit.“ Juliana se zastavila na prahu a ohlédla se na Charlottu s očima plnými hořkosti. „Přišla jsem dneska za vámi proto, že jsem považovala za svou povinnost upozornit vás, že St. Ives není jen bastard svým původem, nýbrž i charakterem. Já jsem ztracená, slečno Arkendalová. Ale vy máte ještě čas se zachránit. Dejte si pozor, nebo dopadnete jako já.“

9

Charlotta zaslechla, jak se za Julianou Postovou s prásnutím zabouchly domovní dveře. Pospíšila si do haly, kde vyhlédla z okna. Juliana se právě vyhoupla do fiakru s čilostí překvapující u ženy v tak pokročilém stupni těhotenství.

Charlotta se prudce otočila, strhla z věšáku slaměný klobouček s hlubokým dýnkem a širokým okrajem a chvatně vklouzla do docela slušného kabátu pověšeného hned vedle.

Paní Wittyová se vynořila s kuchyně. Otrhla si ruce o čistou bílou zástěru chránící její nové vlněné šaty a zamračeně pohlédla na Charlottu. „Co se děje?“

„Musím sledovat tu ženu, co právě odešla.“ Charlotta rozrazila domovní dveře a seběhla dolů ze schodů. „Chci vědět, kam jede.“

„To je šílenství,“ volala za ní paní Wittyová. „Odjela v kočáře. Jak si představujete, že ji pěšky dohoníte?“

„V téhle části města všechno jezdí tak pomalu, že když si pospíším, tak ten fiakr dohoním.“ Charlotta si v běhu narazila na hlavu klobouk a pádila za ženou.

„Ale musela byste za ní běžet hodně daleko,“ vykřikla ještě paní Wittyová.

Charlotta si jí už nevšíkala. Když i po chodníku běžela jako o závod, otočilo se po ní několik chodců. Měřili si ji udivenými a neschvalujícími pohledy. Ale řekla si, že ti, kdo ji znají, už ji stejně považují za trochu zvláštní. Cizí lidé jen nechápavě vrtěli hlavami při pohledu na ženu proplétající se změtí kočárů a povozů, které v tuto denní dobu zaplňovaly vozovky. Pomalu se ploužící fiakr zahnul za roh ulice. Charlotta si uvědomila, že vezme-li to přes park, vzdálenost si podstatně zkrátí.

Otočila se a proběhla mřížovými vraty, jimiž se vstupovalo do parku. Narazila si klobouk hlouběji do čela a sotva dechu popadajíc, se náhle vynořila na protější straně.

Ted' uznala, že paní Wittyová měla pravdu. Takovým tempem se nemohla dostat daleko. Julianin povoz měl před ní už pořádný náskok.

Přelétla ulici zoufalým pohledem. Uprostřed bloku domů stál dvoukolák s koníkem naložený květinami, s asi patnáctiletým povozníkem. Rozběhla se k němu a máváním upoutala mladíkovu pozornost.

Když se přiblížila, hoch na ni vrhl zvědavý pohled. „Chcete si koupit náký kytky, madam?“

„Ne, ale dobře ti zaplatím, když mě svezíš a dohoniš ten fiakr před námi.“

Chlapec se zamračil. „Nevim, jestli by mi otec tohle dovolil, madam.“

„Dobře ti zaplatím.“ Charlotta si nadzvedla sukně a chystala se vylézt na vozík. „Když mi pomůžeš, koupím všechny kytky, co máš.“

„No...“

„Jen pomysli, celý zbytek dne budeš mít volno, a až se dnes odpoledne vrátíš domů, tvůj otec bude šťastný, žeš všechno prodal.“

Chlapec se stále tvářil pochybovačně. „Budete chtít úplně všechny?“

„Ano, úplně všechny.“ Charlotta se usadila a povzbudivě se na mládence usmála. „Miluji květiny.“

Chlapec ještě chvilíčku váhal. Pak pokrčil rameny. „Můj táta vždycky říká, že lidi maj zvláštní nápady.“

Prudce trhl opratěmi. Podsaditý poník zděšeně poskočil a pustil se do rychlého cvalu. Charlotta až zalapala po dechu, když vůz prudce vystřelil, aby dohnal drožku.

Patnáct minut nato dvoukolák zahnul za další roh do skromné uličky. Charlotta pozorovala, jak Julianin povoz zastavil před malým domkem.

„Zastav tady, tohle mi stačí,“ řekla Charlotta. „Nemusíš na mě čekat. Cestu domů už najdu sama.“

„No, a co moje kytky?“

„Nezapomněla jsem.“ Charlotta si podkasala bohatě nabíranou sukni a opatrně slézala z vozu. „Poslouchej, co ti řeknu. Odvez všechny květiny do mého domu a řekni mé hospodyni, že jí vzkazují, aby zaplatila každičký kousek.“

„Tak dobrá.“ Chlapec se na ni upřeně zadíval. „Určitě nechcete, abych na vás počkal?“

„Ne. Pak si najmu drožku.“ S úsměvem mu rychle vysvětlila, jak se dostane k jejímu domu. „Je to od tebe velice pozorné, ale já už se o sebe pak postarám.“

„Jak myslíte.“ Chlapec mlaskl na poníka.

Charlotta čekala, dokud kára s květinami neodrachotila ulicí, a teprve poté zamířila k domku, do kterého Juliana vstoupila. V duchu přemítala a připravovala si slova, kterými tu ženu požádá o vysvětlení jejího jednání. Nakonec si řekla, že ji určitě něco případného napadne, až bude uvnitř.

Vystoupila po schodech ke dveřím a zabušila klepadlem. Nejprve bylo ticho, po chvíli ale uslyšela zvuk těžkých kroků a vzápětí nato otevřela dveře obtloustlá hospodyně.

„Ano, madam?“

„Ohlašte prosím své paní mou návštěvu,“ řekla rozhodně Charlotta.

Hospodyně si ji podezíravě změřila. „Jste objednaná?“

Podivná otázka, pomyslela si Charlotta. Hospodyně se mohla zeptat, zda je návštěvnice očekávaná či ne, ale slovo objednaná se užívalo pro obchodní návštěvy. Charlottiny klientky se také objednávaly.

„Ano,“ odpověděla klidně Charlotta. „Mám dojednanou schůzku.“

„Trochu brzy.“ Žena se zabručením poodstoupila a otevřela dveře dokořán. „Slečna Postová obvykle přijímá své klienty až odpoledne.“

„U mě udělala výjimku.“ Charlotta spěšně prošla otevřenými dveřmi, než si to hospodyně stačila rozmyslet. „Jedná se o dost naléhavou záležitost.“ Hospodyně se na ni tázavě podívala, ale neřekla nic. Zavřela dveře. „Mohu vědět, jak se jmenujete?“

Charlotta vyhrkla první jméno, které ji napadlo. „Paní Wittyová.“

„Dobrá, pojdte prosím tudy. Oznámím slečně Postové, že jste tady, paní Wittyová.“

„Děkuji vám.“

Když následovala hospodyně, rozhlížela se zvědavě halou. Dřevěné obložení se lesklo po nedávném navoskování. Dlaždičková podlaha byla čistá a naleštěná. U jedné stěny stála skříň z dubu a ebeny bohatě zdobená mosazí. Juliana Postová nevypadala na bohačku, ale rozhodně netrpěla ani nouzí. Po pravdě řečeno, zařízení jejího bytu svědčilo o tom, že se jí vede velice dobře na zničenou ženu, jakou před Charlottou sehrála.

Hospodyně otevřela dveře na protější straně haly. „Prosím, pojd'te dál, paní Wittyová. Dojdu pro slečnu Postovou.“

Charlotta vklouzla do malého salonku a zůstala překvapeně stát.

Nacházela se v místnosti zařízené v orientálním stylu. Vládly tu dvě barvy – černá a sytě rudá. Místnost byla prosycená vůní kadidla, třebaže v pánvi na žhavé uhlí v tuhle chvíli oheň nehořel.

Bylo poledne, ale tady klidně mohla být půlnoc. Okna byla zakrytá těžkými závěsy z rudého sametu, které v salonku vytvářely dojem nepřírozené temnoty. Ze stropu visely vzdouvající se pruhy rudých a černých draperií tvořících jakýsi příkrov. Jediné světlo vydávaly dva vysoké svícny ve tvaru lotosu.

V místnosti nebyly židle, ale po červenočerném koberci byla rozeseta spousta karmínově rudých polštářů lemovaných černými třásněmi. U krbu stála nízká šarlatová pohovka.

Uprostřed pokoje na malém ebenovém stolku ležela hromádka karet.

„Paní Wittyová?“ ozvala se Juliana Postová ode dveří. „Bohužel si nevzpomínám, že bychom si domluvily schůzku, ale myslím, že vás mohu přijmout.“

Charlotta si sundala klobouk a zvolna se otočila.

Juliana se už stačila převléknout. Teď měla na sobě volnou šarlatovou tuniku posetou korálky.

„Neobjednala jsem se,“ řekla Charlotta.

Juliana ztuhla. „To jste vy!“ V očích se jí mihl výraz strachu. „Co tu děláte? Jak jste mě našla?“

„Celkem snadno.“ Charlotta si s úsměvem změřila Julianinu teď naprosto štíhlou postavu. „Už se zřejmě nebojíte, že budete vyhozena na ulici?“

Julianu její slova pobouřila. „Asi by bylo nejlepší, kdybyste okamžitě odešla, slečno Arkendalová.“

„Nemám v úmyslu odtud odejít bez vysvětlení.“

„Žádné vysvětlení vám nedlužím.“

Charlotta dlouho mlčela, načež zamířila k malému stolku z ebenového dřeva. „Tohle nejsou karty, s nimiž se hraje whist.“

„Ne.“

Charlotta se naklonila a zvedla balíček. Pozorně si prohlédla zdobné rubové strany karet a pak se zadívala na podivné figury na lícu. Vzpomněla si, že podobné karty viděla kdysi dávno na jednom maškarním plese, kde se s nimi hrálo.

„Věštíte osud, slečno Postová?“

Juliana na ni vrhla ostražitý pohled.

„Vykládáním karet poskytuji mladým dámám rady v záležitostech lásky a manželství.“

„Za peníze.“

Julianin úsměv studil. „Přirozeně.“

„Když mi vaše hospodyně před okamžikem otvírala, předpokládala, že jsem objednaná. Domnívala jste se, že jsem přišla proto, abyste mi vyložila z karet?“

„Ano.“

Charlotta se pozorně rozhlédla. „Musím vás pochválit, jak to tu máte zařízené. Vytvořila jste velice působivé prostředí pro výkon svého povolání.“

„Děkuji.“

„Zdá se, že vám tenhle obchod vynáší.“

„Snažím se.“ Julianiným obličejem přeletěl výraz zatrpklého vzteku. „Mladé dámy s moderními názory na život tuto mou profesi začínají považovat za velkou módu. Některým připadá vykládání osudu z karet zábavné, jiné to berou vážně, ale obě skupiny rády zaplatí za pobavení, které jim poskytují.“

„Provozujete toto povolání už dlouho?“

„Začala jsem s tím krátce poté, co můj drahý poručník rozházela poslední zbytky mého dědictví.“ Na Julianině tváři se objevil cynický úsměšek. „Tehdy mi bylo osmnáct. Jakmile došly peníze, začala jsem mu v jeho domě překážet.“

„To mi něco připomíná,“ poznamenala Charlotta. „Zdá se, že váš poručník je ze stejného těsta jako byl můj nevlastní otec.“ Odložila balíček karet. „Slečno Postová, my dvě máme něco společného.“

„O tom značně pochybuji.“

„I já mám malou živnost, která poskytuje služby ženám. A z podobných důvodů jako vy jsem si musela najít práci. Aspoň se nám oběma podařilo uniknout obvyklému osudu žen, které se ocitnou v naší situaci,“ pousmála se. „Žádná z nás se nestala guvernantkou ani nemusela šlapat chodník.“

„Prosím, odejděte,“ zašeptala Juliana. „Neměla jste sem vůbec chodit.“

„Žena to nemá lehké, chce-li jít v tomhle světě vlastní cestou, vidíte?“

Drobné zvonečky zdobící Julianin rudý háv se nelibozvučně rozcinkaly. Juliana přitiskla zaťaté pěsti k tělu.

„Nemyslete si, že mě donutíte k nějaké výpovědi. Nic vám neřeknu.“

„Jsem připravená vám zaplatit za informaci, po níž pátrám.“

Z Julianina hrdla se vydralo skřehotavé zasmání. „Jste bláhová, jestli si myslíte, že na světě existuje takové množství peněz, které by mě dokázalo přimět odpovědět na vaši otázku.“

„To cítíte tak úžasnou loajalitu k člověku, který vás najal, abyste sehrála úlohu odvržené milenky?“

„Uzavřela jsem obchod. A ten jsem vykonala. Co se stane dál, to už není má věc. Prosím, okamžitě odejděte!“

Charlottě se náhlým poznáním až zatajil dech. „Vy máte strach.“

„Nesmysl.“

„Koho se to bojíte? Povězte mi to! Třeba bych vám mohla pomoci.“

„Pomoci mně?“ Juliana na ni vrhla nevěřící pohled. „Nemáte představu, o čem mluvíte.“

„Slečno Postová, myslím, že za jiných okolností by se z nás mohly stát přítelkyně.“

„Co vás proboha vede k podobným závěrům?“

„Považovala bych to za zcela samozřejmé,“ odpověděla Charlotta klidně. „Domnívám se, že máme mnoho společných zájmů a starostí. Například: posíláte účty svým klientům po jejich návštěvě u vás, či požadujete zaplacení předtím, než jim poskytnete službu?“

Juliana se zamračila. „Očekávám, že zaplatí hned při návštěvě. Dávno jsem se přesvědčila, že po zaslání účtu klienti s jeho zaplacením nespěchají.“

„Získala jsem podobnou zkušenost hned na začátku své kariéry.“

Juliana se váhavě zeptala: „Čím se vlastně zabýváte?“

„Chcete mi říct, že ani toto o mně nevíte?“

„Vím o vás jen, kde bydlíte a že jste zasnoubená s Baxterem St. Ivesem. Najali mě, abych sehrála určitou roli, a já to splnila. Tím to mělo skončit.“

„Chápu. A protože se obě zabýváme podobnou činností, mohu vám klidně povědět něco bližšího o mém zaměstnání. Tak především, snažím se, aby služby, které poskytují svým klientkám, byly prováděny přísně důvěrně.“

Její slova očividně vzbudila Julianinu zvědavost i přesto, že kartářka stále ještě sledovala Charlottu s určitou ostražitostí. „A konkrétně jaké služby tedy poskytujete?“

„Velice diskrétní. Často mě vyhledávají ženy, které dostaly nabídky k sňatku, a já pak zjišťuji zázemí mužů, kteří vyjádřili touhu oženit se s nimi.“

„Co přesně zjišťujete? Tomu nerozumím.“

„Snažím se ověřit, zda nápadníci mých klientek nejsou zhýralci, karbaníci nebo obyčejní lovci věna. Chci mít prostě jistotu, že se mé klientky nedopustí chyby a neprovdají se za muže typu vašeho poručníka či mého nevlastního otce.“

„Zajímavé. A tyhle průzkumy provádíte sama?“

„Mám pár pomocníků.“

Julianu to nechtěně zaujalo. „Ale jak získáváte ty informace?“

„Z mnoha zdrojů. Některé otázky mi zodpoví služebné v domácnosti nebo personál zaměstnaný v hráčských doupatech či vykřičených domech.“ Charlottiny rty zkřivil úsměšek. „V takových místech si služebnictva nikdo nevšímne.“

„Máte úplnou pravdu.“ Juliana užasle potřásla hlavou. „Takže vy získáváte informace o prostředí, v němž se ti páni pohybují. Mimořádně chytrý nápad.“

Charlotta se neubránila skromnému úsměvu vyjadřujícímu pýchu. „Od někoho, kdo stejně ví, jaké jsou obtíže, které s sebou přináší založení si vlastní pracovní existence, mě ta pochvala obzvlášť těší.“

„Myslím, že se jedná o mimořádně nebezpečnou záležitost,“ poznamenala Juliana.

„Nemohu říct, že bych se kdy dostala do nějaké problematické situace.“ Až donedávna, dodala Charlotta pro sebe.

Juliana vypadala nejistě. Ohlédla se přes rameno, jako by si byla jista, že se tam někdo objeví. A pak náhle přikročila blíž k Charlottě a tlumeným hlasem prohodila: „Opravdu se domníváte, že za jiných okolností bychom se mohly stát přítelkyněmi a kolegyněmi?“

„Ano.“

„Jako někdo, kdo by mohl být vaší přítelkyní a kolegyní, vám teď dám dobrou radu. Není mi známo, jakým způsobem jste svázaná s Baxterem St. Ivesem, ale něco přece jen vím. Udělala byste dobře, kdybyste se do budoucna vzdala všeho, co vás s ním nějak spojuje.“

Charlottu ta slova ochromila. „Jak to myslíte?“

„Víc vám nemohu říct.“ Juliana mávla rukou ke dveřím. „Musíte okamžitě odejít. A už se nevracejte. Nikdy.“

Charlottu naprosto vyvedl z míry ten očividný strach, který se teď objevil v Julianiných očích. „Dobrá.“ Otočila se a zvolna zamířila ke dveřím. „Ale kdybyste změnila názor nebo potřebovala mou pomoc, prosím, vzkazte mi. Víte, kde mě najdete.“ Položila ruku na knoflík u dveří.

„Slečno Arkendalová?“

Charlotta se otočil. „Ano?“

„Vy jste dnes ráno tomu mému divadýlku nevěřila, co?“ Juliana se jí upřeně zahleděla do tváře. „Ani na okamžik?“

„Ne, ani na chvíličku.“

„Smím se zeptat proč? Jsem tak špatná herečka?“

„Jste velice přesvědčivá herečka,“ řekla Charlotta zdvořile. „Ale pana St. Ivese znám dost dobře. Není z těch, kdo by opustil své nenarozené dítě.“

Juliana protáhla obličej. „Jste překvapivě naivní, když uvážím, jaké jste si zvolila povolání. Dám vám ještě jednu radu, slečno Arkendalová. Nevěřte muži, jenž ve vás dovede vzbudit vášně. Takoví muži jsou nebezpeční kouzelníci.“

„Jsem si až moc dobře vědoma rizik. Ve svém zaměstnání je vidím každý den. Na shledanou, slečno Postová.“ Charlotta vyšla z místnosti prosycené vůní kadidla a velice tiše za sebou zavřela dveře.

Až teprve na chodníku před malým domkem Juliany Postové se zhluboka nadechla.

Baxter přemýšlel, kde se v něm vzal ten bláznivý nápad, že požádal nevlastního bratra, aby za ním toho dne ráno přišel. Nechápal, co ho k tomu mohlo tak naléhavě přimět, ale jedno věděl zcela jistě – udělal chybu.

„No, Baxtere, jsem tu na tvůj vzkaz.“ S těmi slovy se Hamilton začal procházet po laboratoři.

Nebyl to snadný úkol. Musel projít křivolakou uličkou mezi pracovními stoly, vývěvou a vysokým stojanem, na němž byly upevněné obrovské čočky, které Baxter používal, když potřeboval ke svým pokusům vyvolat co největší žár.

Hamilton byl jako vždycky oblečen v dokonale padnoucí oblek. Jeho bohatě nabírané žlutohnědé kalhoty, vesta s krémově růžovými proužky, pečlivě uvázaný nákrčník a krátký dvouřadový kabát svědčily o jeho vytříbeném vkusu.

Baxter ho zamyšleně pozoroval. Bylo zvláštní, jak Hamiltonovi obleky vždycky bezvadně padly, a nosil je s přirozenou, napohled nedbalou elegancí. Byl vysoký, štíhlý a dovedl se lehce pohybovat. Jeho krejčí ho milovali. Rukavice mu dokonale tvarovaly jeho ruce s dlouhými prsty a nákrčník neměl chybu. Boty se leskly jako zrcadlo.

Na Hamiltonově oděvu se nikdy neobjevila podivná skvrna od zbytku nějaké chemikálie, pomyslel si Baxter. Jeho kabát se nikdy ani trochu nepomačkal. Hamilton nenosil brýle. Starý hrabě, jejich otec, měl v sobě tutéž vrozenou, sebejistou eleganci a schopnost udávat módu.

Baxter si byl dobře vědom, že on jediný se vymyká všeobecně rozšířené představě o mužích St. Ivesova rodu, konajících všechno ve velkém stylu.

„Děkuji, žes přišel tak brzy,“ řekl Baxter.

Hamilton ho přejel rychlým, zkoumavým pohledem. „Doufám, že nebudeš zbytečně marnit můj čas. Rozhodl ses snad konečně pustit mě k penězům?“

Baxter se s rukama složenýma na prsou opřel o jeden z pracovních stolů. „Chybí ti peníze? Při pohledu na ten drahý nový kočár, co stojí venku, se mi tomu nechce věřit.“

„Ksaku, dobře víš, že o tohle nejde.“ Hamilton se prudce otočil a ramena mu ztuhla vzteky. „Jsem hrabě z Eshertonu a mám právo na své dědictví. Otec si přál, abych ty peníze dostal.“

„Ale v patřičné době.“

Hamilton přimhouřil oči. „Je mi jasné, že ti dělá dobře, když můžeš nad mými fondy uplatňovat svou dočasnou moc.“

„Ne tak docela,“ přiznal po pravdě Baxter. „Nemám vůbec žádnou radost z toho, že na mě otec vložil břemeno, kterým je řízení tvých finančních záležitostí. Chceš-li vědět pravdu, je to zatraceně nepříjemné.“

„Nečekej, že ti tohle uvěřím. Oba moc dobře víme, že ti vláda nad mými financemi skýtá určitý druh pomsty.“ Hamilton se zastavil nedaleko stolu, na němž stály váhy. Zvedl jedno z malých mosazných závaží a prohlížel si ho. „Vychutnávej si to, dokud můžeš. Titul už mám – a za pár let budu mít přístup i ke svému jmění.“

„Věř nebo ne, očekávám, že svůj život docela krásně prožiju bez titulu či tvého majetku. Ale to v tuto chvíli není důležité. Důvod, proč jsem tě sem pozval, Hamiltone, se týká něčeho jiného než tvé finanční situace.“

„Mohl jsem si myslet, žes nezměnil názor na spravování mého dědictví.“ Hamilton vhodil závaží zpátky do misky a zamířil ke dveřím. „Myslím, že můžu klidně odejít, jak se zdá, nemáme si co říct.“

„Tvá matka má o tebe starost.“

„Má matka?“ Hamilton se rázem zastavil. „Moje matka s tebou mluvila o mně?“

„Ano. Vyhledala mě včera večer na jednom z večírků, kde jsem byl se svou... snoubenkou.“

„Neznám důvod, proč by matka dělala něco takového,“ vybuchl Hamilton. „Nedovedu si to vůbec představit. Vždyť ona tě nesnáší. Pouhý pohled na tebe jí působí utrpení.“

„Toho jsem si vědom, a proto už sama skutečnost, že se mnou chtěla hovořit o svých obavách, rozhodně svědčí o tom, jak je vším zneklidněna.“

„A co ji tak znepokojuje?“ zeptal se Hamilton zachmuřeně.

„To, jak se bavíš.“

„To je holý nesmysl. Myslí si, že mě pořád může držet na vodítku jako malé děcko. Ale já už jsem muž. Matka musí pochopit, že mám právo se bavit s přáteli. Je zcela přirozené, že trávím víc času ve svém klubu.“

„V tom klubu, jehož členem ses nedávno stal,“ poznamenal zvolna Baxter. „Jak se jmenuje?“

„Proč tě to zajímá?“

„Pouhá zvědavost.“

Hamilton po chvilce váhavě pokrčil rameny. „Jmenuje se ‚Zelený stůl‘. Ale jestli uvažuješ o jeho členství, měl by sis to radši nechat ještě jednou projít hlavou.“ Odměřeně se usmál. „Opravdu si nemyslím, že by byl vhodný pro muže tvého pokročilého věku a toužícího po klidu.“

„Chápu. Neměj obavy. I ve svém vlastním klubu trávím velice málo času, takže nemám zájem vstupovat do dalšího.“

„To se mi ulevilo. Nedovedu si představit nás dva ve stejném klubu. Bylo by to značně trapné.“

„Nepochybně.“

„Nemáme stejné zájmy.“

„Ne.“

Hamilton na něj teď upřel podezřivý pohled. „Tebe přece nepřitahuje metafyzika se svými záhadami.“

„Tvůj předpoklad je naprosto správný.“

„A ani si nemyslím, že bys chtěl diskutovat o nejnovějších dílech romantických básníků.“

„Tenhle předmět se opravdu nenachází na nejvyšším stupni žebříčku mých oblíbených témat k rozhovoru u večeře,“ připustil Baxter.

„A určitě by tě nezajímal ani pokus s rozličnými metodami, pomáhajícími dopátrat se pravdy v oblasti filozofie nadpřirozena.“

„Tohle se ocitá ještě na nižším stupínku mých oblíbených témat než romantická poezie,“ souhlasil pobaveně Baxter. „Takže tohle jsou náměty, jimiž se bavíte u Zeleného stolu?“

„Většinou.“

„Domníval jsem se, že to místo je spíš karbanické doupe než filozofický salon.“

„Moji přátelé a já jsme si vytvořili klub uvnitř klubu. Vedení Zeleného stromu nám vyhradilo oddělenou místnost.“

„Aha. Myslím, že radši zůstanu ve své laboratoři.“

„Ano, to by bylo nejlepší. U Zeleného stolu by tě to stejně nebavilo.“ Hamilton přešel pohledem zkumavky vyrovnané na protějším stole. „Otec tady ve tvé laboratoři strávil hodně času.“

„Velice se zajímal o vědu a o mé pokusy.“

„Vždycky tvrdil, že jsi úžasný,“ zkřivil rty Hamilton. „Říkal ti Krvavý hrdina kvůli nějakému úkolu, který jsi za války tak skvěle splnil.“

Baxtera ta informace překvapila. „Přeháněl.“

„Tím jsem si jist. Ty máš k hrdinovi trochu daleko.“

„Máš pravdu. Být hrdinou znamená mít značnou energii a silné city. Obojí by člověka mé povahy příliš zatěžovalo.“

Hamilton zaváhal. „Když mi bylo čtrnáct, otec mě přinutil prostudovat knihu, kterou jsi napsal pod pseudonymem – Rozhovory o chemii.“

„Určitě se ti musela zdát hrozně nudná a únavná.“

„Ano, vlastně ano. Ale podle jednoho návodu se mi podařilo vyrobit slabou kyselinu a pak jsem tím polil jednu svou knihu.“ Hamilton se usmál. „Všechny stránky jsem úplně zničil.“

„Hamiltoně, je mi jasné, že nemáme téměř nic společného, ale pojí nás společný zájem o tvé dědictví.“

Hamiltonovi zděšeně zasvítily oči. „Poslyš, Baxtere, jestli si myslíš, že ukradneš můj majetek –“

„Uklidni se, není důvod k obavám, nemám v úmyslu zmocnit se tvých peněz.“ Baxter zamířil k oknu a pozorně se zahleděl na tři květináče se zasetým hrachorem stojící na parapetu. Zatím se neobjevil ani jediný zelený výhonek. „Ale napadlo mě, že ty peníze, které teď spravuji za tebe, jednoho dne budou tvé, a třeba projevíš zájem, jak se naučit je co nejlépe investovat.“

„Vysvětl mi to blíž.“

Hamilton si ho změřil zkoumavým pohledem. „Mohl bych tě poučit, jak jednat s bankéři a obchodníky. Rád bych tě naučil různým druhům výhodných investic. Jak zaměstnávat lidi, které budeš potřebovat k řízení svého panství. Prostě tyhle a další věci.“

„Nechci od tebe nic jiného než peníze, které po právu náležejí mně. Nejsem dítě, které potřebuje učitele na to, jak zacházet s penězi. Od tebe se nemůžu nic naučit. Ani jedinou ztracenou věc. Pochopils to?“

„Ano.“

Se znechuceným a zlostným výrazem se Hamilton znovu otočil ke dveřím. „Už jsem tu dneska promrhal až příliš času. Mám lepší věci na práci.“

Dveře se před ním rázně otevřely právě v okamžiku, kdy sahal po knoflíku. Objevil se Lambert a lhostejně oznámil Baxterovi: „Chce s vámi mluvit nějaká netrpělivá návštěvnice, pane.“

„Baxtere!“ Charlotta vběhla do laboratoře, aniž vyčkala na Lambertovo řádné ohlášení. „Musím vám sdělit, co se právě stalo. Zažila jsem něco skutečně pozoruhodného... Och!“ Poněkud zmateně se zarazila, když se div nesrazila s Hamiltonem. „Omlouvám se, pane, neviděla jsem vás.“

„Myslím, že jste si s mým nevlastním bratrem nebyli včera večer představeni,“ řekl Baxter. „Jestli si vzpomínáte, odešli jsme z plesu poněkud dříve.“

Charlotta pohlédla chvatně na Baxtera. Tváře jí teď přímo plály, ale ona si nebyla jistá, zda ta barva je výsledkem jejího rozčilení, či tím, že si vzpomněla na uplynulou noc plnou vášně.

„Ano, odjeli jsme brzy,“ zamumlala zdvořile.

„Dovolte mi tedy představit vám hraběte z Eshertonu,“ řekl obřadně Baxter. „Hamilton, toto je má snoubenka, slečna Charlotta Arkendalová.“

„Vaše lordstvo.“ Charlotta obdařila Hamiltona teplým úsměvem.

Baxter pozoroval její půvabnou úklonu.

„Slečno Arkendalová.“ Když jí Hamilton stiskl ruku, rázem mu z obličeje zmizel nazlobený výraz a v očích se rozhořel dychtivý ohníček. „Včera večer mě lady Trenglossová představila vaší nádherné sestře. Byla mi dopřána velká čest zatančit si s ní. Je to nesmírně okouzující mladá dáma.“

„V tom s vámi souhlasím, lorde,“ přikývla Charlotta.

Baxter si nepatrně odkašlal. „Ještě jsi mi nepoblahopřál k mému zasnoubení, Hamiltoně.“

Na Hamiltonově tváři se objevil výraz omrzelosti, ale požadavek slušnosti přece jen zvítězil.

„Omlouvám se. Hodně štěstí vám oběma. A teď mě prosím omluvte, mám naspěch.“

„Samozřejmě,“ řekla Charlotta.

Hamilton s úklonou spěšně zamířil ke dveřím.

Charlotta vyčkala, dokud nebyli sami, načež Baxtera obdařila zářivým, schvalujícím úsměvem.

„Tak jste se přece rozhodl vzít bratra trochu do parády.“ Rozvázala si stuhý klobouček. „Lady Eshertonovou to určitě velice potěší.“

„Tak to není. Hamilton každou mou radu odmítá.“ Baxter zaletěl zamračeným pohledem k hodinám. „Kde jste ksakru byla, Charlotto? Už před půldruhou hodinou jsem vám poslal domů vzkaz, a od vaší sestry mi přišla zpráva, že jste někde venku.“

„To je dlouhá historka.“ Zvolna se otočila na patě a s velkým zájmem se rozhlížela po laboratoři. „Tak tady provádíte své chemické experimenty.“

„Ano.“ Sledoval ji, jak jde k okennímu parapetu.

„Co máte v těch třech květináčích?“

„Semena hrachoru. Chci ověřit, jak na půdu, vyčerpanou pěstováním mnoha druhů rostlin, zapůsobí dodání určitých minerálů.“

Charlotta se špičkou prstu dotkla hlíny v jednom kořenáči. „Semena dosud nevyrašila.“

„Ne,“ připustil. „A možná že ani nikdy nevzejdou. Tak to bývá s mnoha pokusy. Jakou historku jste mi přišla povědět?“

„Něco naprosto ohromujícího.“ Když se k němu otočila, znovu se vzrušením zachvěla. „Asi bych měla začít od začátku. Dneska ráno mě poctila svou návštěvou dáma, která mi do očí tvrdila, že je s vámi těhotná.“

„Cože?“

„Vzmužte se, Baxtere. Pokračování bude ještě zajímavější.“

10

Vy jste tu ženu sledovala až k jejímu domu?“ užasl Baxter. „Vy jste ji vyslýchala v jejím vlastním bytě? Tomu nevěřím! To byl ale bláznivý, idiotský a potrhlý nápad!“

„Naopak. Bylo to jediné logické rozhodnutí, které jsem za těchto okolností mohla provést,“ namítla chlácholivě Charlotta. „Musela jsem zjistit, co měla slečna Postová za lubem. To jistě pochopíte.“

„Kčertu!“ Pod nánosem vzteku Baxter pocítil svíravý strach a marně se snažil zvládnout tu bouřlivou směsici citů. Byl si vědom, že jeho reakce má k logickému vysvětlení daleko, ale nemohl si pomoci. „Jak jste se mohla odvážit takhle riskovat? Zbláznila jste se?“

Charlottu jeho výbuch zlosti opravdu vyvedl z míry. „Žádné riziko jsem nepodstoupila. Jen jsem si s ní pohovořila.“

„Měla jste si dřív promluvit se mnou, než jste podnikla něco tak nebezpečného.“ Máchl rukou. „Předpokládám, že jsem vaším partnerem. A taky osobním strážcem, zatraceně.“ A i tvým milencem, chtělo se mu hlasitě vykřiknout. Jsem tvým milencem, ksakru.

„Ale neměla jsem čas poslat vám zprávu, pane. Musela jsem jednat okamžitě, abych neztratila z očí fiakr slečny Postové.“

„Neuvěřitelné. Pustila jste se za ní na voze s kytkami, který kočíroval cizí člověk, z něhož se mohl docela dobře vyklubat nebezpečný lotr.“

„Jsem si zcela jistá, že to byl obyčejný venkovský chlapec. Nepředpokládám, že by se nějak příliš mnoho lotrů prohánělo Londýnem s károu plnou květin.“

„Šla jste rovnou do domu ženy, která se vám těsně předtím pokusila vnutit neuvěřitelnou lež. Copak nemáte ani trochu rozumu?“ Baxter zamračeně minul váhy postavené na kraji pracovního stolu. Dobrý bože, co se to s ním děje, rázuje si tu vztekle po laboratoři, to přece nikdy nedělal.

To poznání jen zhoršilo jeho už beztak špatnou náladu. A tak dál přecházel laboratoří a nazlobeně se prodíral úzkou uličkou mezi pracovními stoly. Věděl, že kdyby se jen na okamžik zastavil, mohl by podlehnout nutkání popadnout nejbližší skleněnou kádinku a mrštit s ní vši silou o stěnu.

Charlotta neměla právo takhle riskovat. Dřív než celá ta záležitost skončí, určitě ho přivede do blázince. Ta její nezkrotná povaha formovaná touhou po nezávislosti znamenala vážnou hrozbu jeho těžce získané rovnováže. Byl chemik, nikoli básník. Nedokázal si poradit s takovými výbuchy citů.

Včera v noci přesvědčil sám sebe, že konečně našel způsob, jak zvládnout příliv neklidu, který v něm Charlotta vyvolala. Byl si jist, že pánem situace je on. Milostná aféra, která ho čeká, bude probíhat v jeho režii.

Logicky měl za to, že v bouřlivém sexuálním vztahu nestálý plamen vášně se sám postupně stráví přirozeným, ovládnutelným způsobem. Připomínalo mu to princip využití pečlivě střeženého plamene, kterým zahříváme baňku plnou těkavých chemických látek. Pokud se s ohněm zachází opatrně a podle všech pravidel zásad, nehrozí nebezpečí exploze.

Nakonec se obsah baňky promění v popel.

Pomyslel si, že uplynulých čtyřia dvacet hodin mu dalo pěkně zabrat. Z Charlottina chování si byl téměř jist, že dívka bude přístupná jeho návrhu začít si s ní milostný poměr. Ale ta místo aby mu dala přímou odpověď na jeho prostou otázku, prohlásila, že o tom bude uvažovat.

Uvažovat o tom. Kruci! V jeho náručí se celá chvěla, a přitom ho nechala na pochybách! Pak do toho přišla ta nešťastná záležitost s lupičem.

A teď zase musí čelit téhle její ranní eskapádě.

Byl pln neklidu. Vřelo to v něm. Něco takového ještě nikdy nezažil. Nedokázal se přemoci. Byl to signál, že jeho mozek je ovládán víc citem než rozumem.

To bylo přespříliš na muže zvyklého pracovat s uvážlivě utříděnými myšlenkami, metodickými postupy a logickým uvažováním. Nebýt jeho mysl formována vědeckým názorem, nepochybně by byl nakloněn věřit v jakousi zhoubnou nadpřirozenou sílu, jež vstoupila do jeho života s úmyslem způsobit v něm chaos a rozvrat.

Vědomí, že Charlotta nad ním získala takovou moc, mu vyvolalo mrazení v zádech.

„Odmítám nařčení, že postrádám zdravý rozum, pane St. Ivesi.“ Charlottin hlas pozbyl značnou část jejího předchozího nadšení. Zmizel i ten uklidňující tón. Teď se v něm ozýval doutnající vztek. „Jsem dospělá žena. Už několik let docela úspěšně vedu vlastní podnik. Nejsem žádný hlupák.“

„To jsem přece neřekl.“ Ksaku, dělám jeden kopanec za druhým, uvědomil si mrzutě Baxter. Ještě chvíli, a další pokus půjde vníveč,

ještě než pořádně začal – a komu potom bude dávat vinu? Jen sám sobě.

„To ráda slyším,“ řekla rázně Charlotta. „Ráda bych zdůraznila, že k události z dnešního rána došlo proto, že slečna Postová zaslechla nějaké řeči o našem zasnoubení a úmyslu se vzít.“

Zastavil se vedle obrovských rozpálených čoček. „Co to s tím má co dělat?“

Zpříma se mu podívala do očí. „Byl to váš nápad ohlásit tohle naše podvodné zasnoubení, a právě to bylo příčinou, proč se slečna Postová objevila u mých dveří s tou divokou povídačkou. Nevidím tudíž důvod, proč z toho, co se odehrálo, viníte mě. Mám-li být naprosto upřímná, je to jen a jen vaše vina.“

Baxter cítil, že se ocitl v pasti. Chytil se té jediné věci, která ho z jakési nelogické příčiny nejvíc rozčilila. „Na našem zasnoubení nebylo nic podvodného.“

„Vážně? A jak byste ho tedy nazval?“

Hledal slova. „Prostě válečná lest.“

„Obávám se, že nevidím velký rozdíl mezi lstí a podvodem.“

„To vám mohu zatraceně dobře vysvětlit,“ řekl. „Nebo jste už zapoměla, že nám naše zasnoubení mělo umožnit pohybovat se ve společnosti za účelem objevení vraha?“

Bezmyšlenkovitě si pohrávala se stuhami čepce a její obličej náhle nabyl přemýšlivého výrazu. „A jak se ukázalo, byla to velmi chytrá lest. Jen si pomyslete. Díky vaší malé válečné lsti, jak tomu říkáte, jsme získali náš první skutečný záchytný bod.“

„Jaký záchytný bod?“

„Copak nevidíte?“ Oči se jí znovu vzrušeně zaleskly. „Když jsem se jí vyptávala, slečna Postová přiznala jen to, že si ji někdo najal, aby mě navštívila a představovala vaši těhotnou milenkou. Neřekla mi, kdo to udělal, ale jejím úkolem zřejmě bylo otrást mou důvěrou ve vás.“

„Zřejmě.“ Baxter cítil, jak se mu stáhl žaludek. Každá jiná žena s jemným vychováním by byla uvěřila podivné historce slečny Postové.

„Někomu asi moc vadilo naše takzvané zasnoubení,“ pokračovala Charlotta. „Je třeba si položit otázku, jaký důvod mohl ten člověk mít, aby po něčem takovém sáhl.“

Baxter si prohrábl prsty vlasy. „Kčertu!“

„Zdá se, že někdo si velice nepřeje naše sblížení.“

„Uklidněte se, Charlotto. Velice pochybuji, že tahle epizoda se slečnou Postovou má něco společného s naší snahou objevit vraha.“

„Co tím chcete říct?“

Zvolna vydechl. „Obávám se, že jste se stala pouhou obětí něčího trapně zlomyslného žertu.“

Charlotta na něj užasle pohlédla. „Ale kdo by si takhle nejapně zažertoval?“

„První, kdo mi přichází na mysl, je můj umíněný nevlastní bratr.“

„Hamilton? To je absurdní.“

„Před několika dny bych s vámi i souhlasil. Mezi Hamiltonem a mnou neexistuje žádný hlubší vztah, ale až do dnešního rána jsem si neuvědomoval, že by mi mohl...“ Baxter zaváhal; zatím si nebyl zcela jist správností svých pozorování a závěrů, „...tak závidět.“

„Závidět?“

Baxter si vybavil nenávistný výraz, který zahlédl v Hamiltonových očích, když mu líčil, jak úmyslně a promyšleně zničil výtisk Baxterovy knihy Hovory o chemii. „Vím, že to nedává smysl, ale dnes jsem nabyl dojmu, že vůči mně chová osobní zášť.“

„Proč?“

„To přesně nevím,“ připustil Baxter. „Jeho matka mohla samozřejmě ovlivnit jeho názor na mě. Maryann z pochopitelných důvodů nesnášela i pouhý pohled na mě. Ale myslím, že v Hamiltonově nechuti vůči mně se skrývá ještě něco víc. Così, co nemá nic společného s jeho matkou.“

„Co?“

„Jeho nevraživost vůči mně může vyvěrat i z toho, že já a otec jsme společně trávili hodně času při práci na chemických pokusech.“ Baxter se ušklíbl. „Otec se pravděpodobně dopustil té neprozřetelnosti, že Hamiltonovi vyprávěl o mém menším riskantním činu ve prospěch Anglie během války. A jednou přiměl Hamiltona, aby si přečetl knihu, kterou jsem napsal. Hamilton k tomu všemu měl zřejmě odpor.“

„Chápu.“ Charlottě zazářily oči. „Mladší bratr očividně žárlil na staršího, protože otec ho víc obdivoval a věnoval mu větší pozornost.“

Baxtera při těch slovech sevřel známý pocit chladu. Měl jako vždy podivně uklidňující účinek. Ten pocit znal až příliš dobře. Na rozdíl od pocitu kypícího vzteku, který se ho zmocnil před chvílí, toto bylo něco, čemu rozuměl a co dokázal ovládnout. „Hamilton zdědil titul a

bohatství. Co víc mohl chtít? Není to má vina, že nesdílel otcův zájem o vědu.“

„Ne, není to vaše vina, ale pro mladíčka to může být důvod k závisti.“ Charlotta se lehce zamračila. „Přesto se mi nezdá, že by se lord Esherton snížil k tak podlému kousku, že by najal nějakou ženu, aby zničila vaše zasnoubení.“

„Vždyť Hamiltona vůbec neznáte.“

„To je sice pravda, ale mám dobrou intuici. Hamilton naprosto okouzil i Ariel, a třebaže je mladá, vždycky dovede velice správně odhadnout muže.“

„Intuice.“ Baxter se ani nesnažil skrýt sarkastický tón ve svém hlase. „Dovolte mi připomenout vám, slečno Arkendalová, že intuice je nesmírně špatný průvodce. Je založená na citu, nikoli vědě. Nedá se jí věřit.“

„Někdy člověk nemá nic jiného, na čem může stavět,“ podotkla opatrně.

„Dost o tom. Záležitost s Hamiltonem vyřídím později.“

„Nevíte jistě, že za tou návštěvou slečny Postové vězí právě Hamilton.“

„Je to ten nejlogičtější předpoklad,“ odpověděl Baxter. „Ale o to teď nejde. Vy jste především neměla dnes ráno jezdit za tou cizí ženou. Nemohla jste ani tušit, do čeho jdete, když jste vkročila do jejího domu.“

„Opravdu, pane St. Ivesi?“

„Ano, opravdu.“ Otočil se a uličkou mezi stoly zamířil k ní. „Podobné neuvážené akce z vaší strany se nesmějí opakovat, dokud se budeme oba podílet na řešení téhle záležitosti, je to jasné?“

„Musím vám připomenout, že žádné rozkazy od vás, ani nikoho jiného nepřijímám.“

Zastavil se jen několik kroků od ní. „Takže tohle nám způsobí malý problém, nemyslíte?“

Pomalým, vládným pohybem odložila na laboratorní stůl čepec. „Nemyslím, že vzniknou nějaké větší potíže, pokud v téhle věci budete hrát roli, která vám byla určena.“

„Chcete říct, dokud si budu pamatovat, kde je mé místo?“

„Přesně takhle bych se nevyjádřila.“

„To bych vám ani neradil. Nejsem váš sluha, slečno Arkendalová.“

„Netvrdila jsem, že jste. Ale jestli si vzpomínáte, původně jsem si vás najala. Jestli to nějak vyjasní situaci, jsem stále připravená zaplatit vám za vaše služby.“

„Vy se odvažujete se mnou mluvit o mzdě? Po tom, co se mezi námi odehrálo včera v noci?“

Celá zrudlá zalétla nejistým pohledem k zavřeným dveřím. „Není třeba mluvit tak nahlas, pane. Slyším vás velice dobře.“

„Nikdy nezvyšuji hlas. Když někdo mluví hlasitě, je to známka, že nedokáže ovládnout svůj temperament.“

Zapátrala v jeho obličej. „Ano, asi ano.“

„Zatraceně, Charlotto, nebudete se mnou jednat jako se svým zaměstnancem.“ Udělal dva rychlé kroky dopředu, takže teď stál těsně proti ní v úzké uličce. „Včera v noci jsem se vás na něco zeptal. Nechala jste mě čekat už dost dlouho. Snad si zasluhuji vaši odpověď.“

Zamračila se. „Ale mluvili jsme o slečně Postové.“

„Čert vem slečnu Postovou. Řekl jsem vám, že se s ní vypořádám později. Teď chci slyšet odpověď na svou otázku. Stanete se mou milenkou?“

Upřela na něho pátravý pohled. Třpyt v jejích očích se podobal bájně záři kamene mudrců. V místnosti se rozhostilo zděšené ticho. Baxter téměř hmatatelně cítil, jak jeho slova, jiskřící nebezpečným leskem, zůstala trčet ve vzduchu. Hrome, nemohl jsem si vybrat nevhodnější okamžik, blesklo mu hlavou v čirém zoufalství. Nepotřeboval ani mimořádnou vnímavost romantického básníka, aby si uvědomil, že nikdo nežádá ženu o milenecký vztah v okamžiku, kdy se s ní ocitne uprostřed bouřlivé hádky.

Charlotta narušila vibrující ticho lehkým odkašláním. „Mluvíme tady o našem obchodním spojení, pane St. Ivesi. Co s tím mají společného naše osobní záležitosti?“

„Nic. Absolutně nic.“

Kdyby měl jen trochu rozumu, zvolil by okamžitý ústup, jen tak mohl zabránit výbuchu. Ale neudělal to. Jediné, na čem mu teď záleželo, bylo dosáhnout konečného, nezvratného výsledku tohoto neuváženého experimentu.

„Nic?“ opakovala velmi tiše.

„Ne, je to zatracená lež. Naše osobní situace má s tím společné úplně všechno. Potřebuji odpověď, Charlotto. Zešílím, jestli ji od vás nedostanu.“

V očích se jí objevil záhadný výraz vyjadřující neproniknutelný příslib. Ale z jejího hlasu číšel chlad. „St. Ivesi, přísahám, že jste ten nejprotivnější muž, jehož jsem kdy bohužel musela zaměstnat. Vidím před sebou jediné komplikace, ale budiž, stanu se vaší milenkou. A teď, můžeme se zase vrátit k obchodním záležitostem?“

V tom kratičkém, nezvladatelném okamžiku Baxter nedokázal zareagovat. Svolila k tomu mít s ním poměr.

Uvědomil si, že díky nějakému neuvěřitelně šťastnému osudu dosud nedošlo k výbuchu, nicméně se cítil stejně roztřesený, jako by ten experiment už rozmetal všechny stěny jeho laboratoře.

Charlotta vztáhla ruku, aby se dotkla jeho tváře. „Baxtere? Nejste nemocný?“

„To je velmi pravděpodobné.“ Vzal její obličej do dlaní. „Jestli ano, jedno je jisté, jste jediná, kdo mi může dodat léku k vyléčení mé horečky.“

„Och, Baxtere!“ Stoupla si na špičky a pevně mu ovinula ruce kolem krku. „Jste ten nejúžasnější muž, který dovede člověka dohnat k šílenství.“

Políbila ho tak divoce, že její zuby zazvonily o jeho. Baxter se až zapotácel. Strhl ji do náruče a vrátil polibek s pocitem nekonečného zoufalství.

Jeho neskrývaná touha došla naplnění. Charlotta ho chtěla, v tomto okamžiku na ničem jiném nezáleželo.

To tam bylo jeho sebeovládání. Vychutnával ten obrovský, dravý hlad, který zachvátil jeho tělo.

Svět vzal náhle na sebe podobu sloupku rtuti. Byl také tak jasný, zářící, neustále se měnící, nekonečně fascinující. Nic nezůstalo na místě. Logika tu neměla co dělat. Existovala pouze nevyčerpatelná potřeba a touha.

Vpil se do jejích rtů, hledaje vlhký žár jejích úst. Naklonil se nad ni a zvrátil ji dozadu, až tvrdě narazila na pracovní stůl.

„Áách.“ Polekalo ji to, ale nezačala se bránit. Naopak, divoce mu vjela prsty do vlasů.

Vyhladověle líbal její tvář, oči, lalůčky uší, hrdlo.

Zvedl hlavu jen na kratičký okamžik, aby si strhl brýle, které nedbale odhodil stranou. Pak vsunul svoji nohu mezi její uvězněné v punčochách a koleno sunul pomalu vzhůru. Vykríkla slastí a přitáhla se k němu. Uvědomila si, že sedí rozkročená na jeho nohou.

„Cítím váš žár i přes kalhoty,“ zamumlal užasle. „Tak jste vlhká...“

Se zasténáním mu zabořila obličej do košile. „Přivádíte mě do rozpaků, pane.“

„Na mou duši, tohle jsem neměl v úmyslu.“ Vytáhl jí několik sponek z vlasů. „Jestli chcete, přečtu si nějakou tu zatracenou romantickou poezii. Třeba se naučím mluvit vybranějším jazykem, který bych mohl použít v okamžicích, jako je tenhle.“

„Tím se netrapte.“ Rozechvělými prsty nahmatala knoflíčky košile. „Počínáte si moc dobře bez jakéhokoli dalšího studia.“

Její prsty se jako vějířek rozložily na jeho obnažené hrudi. Baxter s pevně semknutými víčky zatajil dech. Jeho mužství hrozilo protrhnout látku kalhot.

Charlotta přiložila rty k jeho bradavce a s ústy pevně přisátými na jeho prsou cosi zamumlala. Slova byla nesrozumitelná, ale jejich význam neomylný. S pocitem neuvěřitelné vítězoslávy a nekonečné vděčnosti si uvědomil, že Charlotta po něm touží stejně zoufale jako on po ní.

Jedna jeho část si přála mnohem víc času k vychutnání jejich prvního spojení. Ale nedostávalo se mu síly zmírnit ten bezhlavý spěch, pokud se Charlotta bude řídit stejným tempem. Ta společná síla jejich touhy byla opravdu nezadržitelná.

Později se naskytne dostatek příležitosti k dlouhému milování, sliboval si v duchu. Tentokrát to byla příliš živelná a příliš primitivní záležitost.

Sevřel v dlani její jemné mušelínové sukně a vykasal jí je do pasu. Kolenem teď sjel trochu níž, rukama podebral její obnažené, zakulacené hýždě. Posadil ji na desku pracovního stolu.

Když se potýkal s jejími nadýchanými sukněmi, převrhl keramickou baňku, která se skutálela z kraje stolu a roztržila se na podlaze. Nedbal toho.

„Baxtere?“ ozvala se Charlotta zmateně.

„Klid, má sladká.“ Dychtivě jí nadzvedl nohy a ovinul je kolem svého pasu. „Tohle je to jediné, co musíte udělat. O ostatní se postarám sám.“

Rychle si rozepnul kalhoty a přitiskl se k ní.

„Dobrý bože, Baxtere.“ Zaťala prsty do jeho ramen. Při doteku konečků jejích prstů na těch starých jizvách jím znovu projela stejně

šokující vlna jako včera v noci. Ale tentokrát se jí nebránil. Valila se jím silou blesku a on se v ní blaženě koupal.

„Povězte mi, že mě chcete,“ šeptal do oblíny jejího hrdla. „Chci to slyšet.“

„Chci vás.“ Její hlas pulzoval ženskou touhou.

Položil jí ruku na přirození. Cítil pod svou dlaní jeho něžný tep a poupátko jejího těla zduřelé touhou. Pod bříškem jeho palce se napínal ten droboučký výrůstek. V odezvu na jeho jemné tření se celé Charlottino tělo prudce rozechvělo.

„Milujte se se mnou, Baxtere. Prosím.“

Div se nerozesmál. Ten zvuk mu vyrazil z hrdla jako kratičké, chraplavé zaskřehotání. „Teď bych nemohl přestat ani za prozrazení tajemství samotného kamene mudrců.“

Přitiskl ji k tvrdé desce stolu a svým kopím zamířil ke vchodu do její zvlhlé ulity. Cítil, jak strnula.

Vstupoval do ní, snaže se udělat to co nejpomaleji, protože ze zkušenosti minulé noci věděl, že se dovnitř bude těžko dostávat. Nepochybně uplynulo hodně času od chvíle, kdy přijímala svého posledního milence, napadlo ho, možná ještě déle, než skončil jeho poslední poměr.

Zjistil však, že jeho síla vůle oslábla současně s mozkiem. V okamžiku, kdy ucítil přílnavé sevření její úzké chodbičky, zmizely všechny zábrany. S triumfální neuvážeností obemkl její hýždě a prudce zaútočil.

Charlotta vykřikla. Tělo jí ztuhlo a nehty se zaryly do jizev na jeho ramenou.

Náhle pochopil. Charlotta ještě žádného milence neměla!

„Kčertu!“

Přes svou znalost mužů, přes masku ženy znalé světa, kterou navenek předváděla, i přes svůj věk byla dosud panna.

Moment, opravil se. Bývala panna.

Zastavil své pohyby, ale to už byl hluboko v ní. Cítil, jak ho obemkly svaly v její něžné teplé chodbičce lásky.

„Proč jste mi to neřekla?“ vyhrkl.

„Nikdy ses neptal.“ Políbila ho na hrdlo a usmála se. „Nezáleží na tom. Přála jsem si to.“

„Bůh mi pomoz. Já taky.“

Opatrně se znovu začal pohybovat. Zvolna vycházel, vědom si úžasného pocitu bolesti a slasti současně. Připadalo mu nekonečné

dostat se k samému vchodu. Celou cestu cítil tlak jejích napjatých přílnavých svalů. Zastavil se, až když v ní zůstala pouze špička jeho dlouhého kopí.

Roztřeseně se zhluboka nadechla.

Rukou nahmatat ztuhlý pahorek, skrytý v něžných chloupcích jejího žensství, a dráždivě ho třel tak dlouho, dokud neucítil, jak se Charlottino tělo uvolňuje.

„Ano.“ Divoce ho políbila a zesílila stisk svých nohou kolem jeho pasu. „Ano. Ano.“

Sjela rukou dolů a něžně a opatrně ho hýčkala v dlani. Krev v žilách mu divoce zakolotala.

Znovu do ní vnikl až po sám konec svého mužství.

Svíjela se pod ním a vzdychala.

„Pro lásku boží, nehýbejte se,“ zamumlal.

Jako by ho neslyšela. Možná neposlouchala. Pohybovala boky se vzrůstající dychtivostí. Zavřel oči. Ruce se mu třáslly, když se ji snažil udržet v klidu. Ale už se sám přiblížil příliš blízko k ohni. To vábení bylo neodolatelné a táhlo ho k němu nevyhnutelnou silou.

Charlotta ho znovu políbila. Byl ztracen.

„Příště,“ zaslechl se, jak slibuje chraptivým šepotem. Zrychlil své pohyby. „Příště...“

Ale nemusí ji nechat čekat na uvolnění až do příští příležitosti. Slyšel její výkřik, nádherně triumfální výkřik radosti a uspokojení.

A pak udělala něco, co roztavilo zlato v jeho rukou.

Pevně ho obemkla a drobnými křečovitými stahy hnětla jeho rozpálené mužství. Posledním prudkým nárazem uvolnil všechnu nastřádanou touhu do jejího vlahého, vstřícného těla.

Stůl pod nimi se zatřásl.

Baxter vzdáleně zaslechl zvuk tříštícího se skla. Další nádobka dopadla na podlahu. Cosi těžkého, možná další miska, se převrhla a spadla. Zařinčení kovu se odrazilo od stěn místnosti, když o sebe třešklely dva měděné kutálejíící se nástroje.

Baxter, ztracen ve víru vášně, tu spouští kolem sebe vůbec nevnímal.

Charlotta se zvolna snášela dolů ze snového světa plného vášně a vzrušení a zjistila, že sedí na kraji jednoho z Baxterových laboratorních stůlů. Otevřela oči.

Baxtera už necítila ve svém těle, ale dosud stál mezi jejíma nohama a upřeným pohledem ji pozoroval. „Měla jste mi říct, že jste

ještě nikdy neměla milence.“ V jeho lhostejném hlase teď nezbyla jediná jiskřička citu.

„Byla to má věc,“ řekla. „Nevidím důvod, proč by tě to mělo zajímat. Není třeba, aby ses cítil odpovědný za to, že jsi byl mým prvním milencem. Nejsem dívka, ale dospělá žena.“

„Nesporně.“ Rysy v obličeji mu ztvrdly. „Ale nesnáším takováhle překvapení.“

Z nějakého podivného důvodu byla náhle blízka slzám, které potlačila jen silou vůle. Nebude plakat jen proto, že se Baxter znovu vrátil ke svým obvyklým drsným způsobům.

Po tak úžasném zážitku se neměla dostavit takováhle reakce, říkala si. Teď by je měla prostoupit něha. Aspoň na několik okamžiků by se měli ponořit do nádherného pocitu souznění, které je obklopovalo při jejich vášnivém spojení.

Možná vzhledem k nedávným událostem byly její city prozatím jen v prchavém stadiu. Ale zatraceně, vždyť se zamilovala do tohoto mimořádně podivného muže, který tu teď trčí mezi jejími stehny a mračí se, jako by byl provedl něco neodpuštělného. Cožpak jejich vášně pro něj nic neznamenal?

„Baxtere, příkládáš tomu příliš velkou váhu.“

Sevřel čelisti. „Možná ano. Konečně, dychtěla jste po tom, k čemu došlo, stejně jako já.“

„To máš pravdu,“ přiznala odměřeně.

Se zkrivenými rty sklopil oči, zřejmě překvapený zjištěním, že se jeho prsty dosud zarývají do jejích pružných stehů.

Charlottu náhle zalila prudká vlna rozpaků. V tu chvíli si jasně uvědomila vzrušující pach, o němž teď už věděla, že je součástí milování. A navíc cítila vlhko mezi nohama. Opatrně se pohnula a chvíli se potýkala s nachumlanými sukněmi.

„Počkejte,“ zamumlal Baxter. „Někde tu mám čistý kapesník.“

Zalovil v šatech a našel velký čtverec dokonale vyžehleného plátna. Charlotta sebou trhla a vztekle zrudla, když ho použil k otření stop jejich vášně. Chvíli držela, ale pak mu odstrčila ruku.

„Doufám, že už jsi hotov.“ Podařilo se jí dát nohy těsně k sobě, upravila si sukně a sklouzla ze stolu.

Roztřásla se jí kolena. Musela se chytit okraje stolu, aby nabyla rovnováhu.

„Proč?“ zeptal se Baxter.

Pohlédla na něj. „Prosím?“

Zmačkal v prstech mokrý kapesník. V jeho očích alchymisty vzplál oheň. „Proč jste si mě zvolila za svého prvního milence?“

Čert ho vem! Tuhle hru musejí hrát dva. Přinutila se k čemusi, co mělo vypadat jako chladný úsměv. „Právě vy, pane, byste měl ze všech lidí nejlíp pochopit, že naléhavá potřeba provést experiment bývá neukojitelná,“ začala mu znovu vykat.

11

Pro něho to byl pouhý experiment. Ztracený experiment. Baxterův počáteční vztek byl teď nerozlučně spjatý se svíravým pocitem bezmocného zoufalství. Ze všech sil se snažil obojí skrýt

pod pláštíkem lhostejné odtažitosti, která v minulosti už tolikrát dobře zafungovala.

Doprovodil Charlottu domů s chladnou zdvořilostí, která ji očividně rozmrzela, ale v tuto chvíli to bylo vše, co jí mohl poskytnout. Seděla ve fiakru naproti němu elegantně vzpřímená a celou krátkou cestu odmítala setkat se s jeho očima. Svou pozornost plně soustředila na dění na ulici. Plály jí tváře, ale Baxter usoudil, že to nebyl důsledek nedávného milování. Nepronesla jediné slůvko.

Její mlčení mu dokonale vyhovovalo. Dnes už těch silných citů bylo na něj až moc. Rozhodně se o nich nechtěl bavit.

V naprostém tichu ji následoval nahoru po schodech vedoucích k jejímu domku. Působilo mu úlevu octnout se na odlehlém místě, kde se snáz dokázal vypořádat se svými city, které mu teď připadaly ztlumené a vzdálené.

Paní Wittyová prudce otevřela dveře. „No že jste konečně doma, slečno Charlotto! Slečna Ariel a já už jsme začaly mít starost. Uvažovaly jsme, jestli máme poslat vzkaz panu St. Ivesovi...“ Zarazila se a při pohledu na Baxtera, stojícího na schodu za Charlottou, se jí rozjasnil obličej. „Ach, vidím, že jste ji našel, pane. Jaký šťastný zvrát událostí!“

„To je věc názoru.“ Baxter, nedbaje Charlottina zuřivého postranního pohledu, vešel do haly.

Ale zůstal zaraženě stát, když ucítil vše přehlušující závan vůně obrovského množství květin. „Co je ksakru tohle? Přeměnila jste svůj dům v botanickou zahradu?“

Paní Wittyová pobaveně sledovala jeho pohled. „Začaly přicházet dneska ráno. Použila jsem každou vázu a misku, co byla v domě. Zajímavá podívaná, co?“

Hala byla posetá řadami váz plných bohatých květů. Květináče se zahradními měsíčky lemovaly schodiště. Tulipány tvořily rámec zrcadlu. Růže, orchideje a lilie vroubily stěny.

Baxterem projel nával vzteku. „Který ďábel si myslí, že má právo posílat vám všechny tyhle sakramentské kytky, Charlotto? Jediný muž, s nímž jste včera večer tančila, byl starý Lennox.“

„Poslala jsem si je sama.“ Charlotta si rozvázala stuh u kloboučku. „Uzavřela jsem obchod s tím mladým květinářem. Souhlasil, že bude sledovat slečnu Postovou až poté, co jsem mu slíbila, že od něho odkoupím všechno jeho zboží.“

„Chápu. Ten zatracený květinář s dvoukolákem.“ Baxter vrhl zamračený pohled na paní Wittyovou. „Byla jste u toho?“

„Na mne se nedívejte, pane.“ Paní Wittyová mu odebrala klobouk. „Já jsem úplně nevinná. Řekla jsem své paní, že honička za slečnou Postovou není zrovna rozumné počínání, ale kdo poslechne hospodyni? V každém případě ne všechny květiny pocházejí od toho mladíčka květináře, spoustu jich dnes ráno poslali obdivovatelé slečny Ariel.“

Charlotta se rozzářila. „Samozřejmě. Ariel byla včera v noci středem zájmu všech mladých mužů z nejvyšší společnosti. Ti pánové jí padali k nohám v celých houfech.“

„Charlotto, už ses vrátila!“ ozval se ze zadní části haly Arielin hlas a její rychlé kroky se rozlehly na dlaždicové podlaze, když spěchala k domovním dveřím. „Už jsem začínala mít strach. Paní Wittyová mi pověděla, že ses hnala za nějakou ženou, která ti tvrdila, že ji pan St. Ives svedl a opustil – och, pane St. Ivesi!“ Ariel zruměnily tváře při pohledu na muže za sestřinými zády. „Neviděla jsem vás.“

„To nic.“ Baxter se s rukama složenýma na prsou jedním ramenem opřel o rám dveří. „Jsem zvyklý na to, že mě lidi ignorují.“

„Nevšímej si ho.“ Charlotta spěšně zamířila ke dveřím. „Pan St. Ives má špatnou náladu. Uveďte ho do mé pracovny, paní Wittyová. Hned jsem zpátky. Chci se jen trochu upravit. Mám za sebou dost hektické dopoledne.“

„Hektické.“ Baxter sledoval pohledem, jak Charlotta rychle vybíhá nahoru do schodů. „Jistě. Pouhé další rušné dopoledne v laboratoři při pozorování výsledků něčího experimentu, že, slečno Arkendalová?“

Zastavila se na odpočívadle a obdařila ho chladným úsměvem. „Přesně, jak říkáte, pane St. Ivesi.“

„Pamatujte, že výsledky některých pokusů vyžadují určitý čas ke svému finálnímu efektu,“ poznamenal. „V některých případech až devět měsíců.“

Vychutnával zadostiučinění, když viděl, jak ve chvíli, kdy jí došel význam jeho slov, vytřeštila oči. Spokojeně se otočil a zamířil do její pracovny.

Znovu ho ovanula vůně. I tahle místnost byla plná květin. Nejkrásnější pohled skýtala obrovská váza s bledě růžovými růžemi.

Devět měsíců. Jeho vlastní slova na něho teď dopadla jako rána kladivem. Co když Charlotta opravdu...

Zamířil ke stolku s brandy.

Charlottin rozčilený výkřik kdesi v patře nad ním se ozval právě ve chvíli, kdy vytáhl zátku z karafy.

„Je to pryč.“ Nad hlavou mu zaduněly kroky. „Ten lotr to ukradl.“

Baxter s hlubokým bolestným povzdechem postavil karafu na místo. V téhle domácnosti si člověk nemůže ani loknout medicíny, aby ho někdo nevyrušil.

Vrátil se zpátky ke dveřím pracovny. V hale zahlédl Ariel a paní Wittyovou, jak s otevřenou pusou civí na horní podestu, kde stála Charlotta a vypadala, jako by právě byla zasažena elektrickým proudem.

„Co je?“ vykřikla Ariel. „Co se stalo?“

Paní Wittyová se přidala. „Co se děje?“

Charlotta rozpráhla ruce. „Právě jsem to řekla. Copak jste mě neslyšeli? Sebral to.“

„Uklidněte se, Charlotto,“ ozval se Baxter. Všechny ztichly a otočily se k němu. „A teď nám přesně povězte, kdo co vzal.“

„Ten lotr, co jsme ho v tomhle domě načapali včera v noci,“ vyhrkla netrpělivě.

„Co je s ním?“

„Myslela jsem, že se mu nepodařilo nic ukrást, ale mýlila jsem se. Chtěla jsem jen zkontrolovat ty věci, které zloději obvykle berou, jako stříbro a tak podobně...“ Charlotta se nadechla. „Ale skicář Drusilly Heskettové mě vůbec nenapadl. Měla jsem ho uložený v zásuvce šatníku.“

Baxter se vzpamatoval. „Říkáte, že zmizel?“

„Ano. Tohle nebyl jen takový obyčejný domovní zloděj. Ten šel po tom skicáři. A dostal ho.“ S obviňujícím pohledem na něj namířila prst. „Říkala jsem vám, že ta kniha obsahuje nějaké cenné vodítko, St. Ivesi.“

Baxter si nepřítomně posunul brýle. Uvažoval, jaké by to mohlo mít důsledky. „Až se upravíte, hned se vraťte dolů. A laskavě nemarněte čas.“

„Kčertu s vámi, St. Ivesi. Neopovažujte se dávat mi rozkazy v mém vlastním domě. A navíc vás upozorňuji, že rozhodně čas nemařím. Jestli už vám došlo, byla jsem to já, kdo dnes ráno sledoval slečnu Postovou. Když jsem se vám o tom snažila podat zprávu, to vy jste se věnoval... značnému rozptýlení ve své vlastní laboratoři. Jestli někdo dnes marnil čas, pak jste to byl vy, pane.“

Baxter velice opatrně zavřel dveře pracovny a vrátil se zpátky ke stolku, na němž stála karafa s brandy.

O čtvrt hodiny později Charlotta s paní Wittyovou a Ariel v patách vplula do pracovny; teď už byla mnohem klidnější. Baxter seděl v ušáku před krbem. Pohlédl na ně a postavil na stůl sklenku s nedopitou brandy.

„Už bylo načase,“ zamumlal a zvedl se.

Charlotta ho ignorovala. „Jaké neuvěřitelné štěstí, že mě napadlo vytrhnout stránku, na níž Drusilla nakreslila ten malý obrázek.“ Obešla stůl a otevřela zásuvku. Vytržený arch ležel uvnitř, přesně na místě, kam ho položila včera v noci po Baxterově odchodu. „Tohle musí být vodítko. Byla to jediná zvláštnost v celém skicáři.“

„Měla jsem pocit, že je v něm těch zvláštností mnohem víc,“ prohlásila vesele Ariel. „A některé docela zajímavé.“

Charlotta ji sjela zamračeným pohledem, když vytrženou stránku pokládala na desku stolu. „To je přesně ten důvod, proč jsem odstranila právě tuhle kresbu.“

Paní Wittyová se upřeně zahleděla na zvláštní perokresbu. „Mně to připadá jako nesmysl. Trojúhelník v kruhu, tři červi plovoucí kolem, a...“ zamžikala. „Co má znamenat ta věc uprostřed? Je to drak?“

„Nějaký okřídlený tvor, zdá se.“ Charlotta našpulila rty. „Není snadné to rozpoznat. Paní Heskettová zřejmě neměla talent na kreslení. Ovšem až na zachycení určitých partií svých anatomických studií.“

Baxter přistoupil ke stolu. „Ukažte mi tu kresbu.“

Charlottou projelo zvláštní vzrušení, když se zastavil vedle ní a pozorně se zadíval na obrázek. Teď jsem ho zaujala, pomyslela si. Zpráva o ukradeném skicáři ho přiměla cele se soustředit na nastalou situaci.

Připadalo jí, že ona klidná síla, vyzařující z něho vždy, pokud se k něčemu cele upnul, se kolem něj vznáší jako neviditelná aura. Jestlipak stejný dojem mají i Ariel a paní Wittyová, přemýšlela v duchu. Ale vzápětí si uvědomila, že obě nepatrně poodstoupily, jako by chtěly Baxterovi poskytnout víc prostoru.

Charlotta se nezdržela úsměvu. Většina lidí si patrně neuvědomovala Baxterovu mohutnou vnitřní sílu, ale to neznamenalo, že na ni instinktivně nezareagovali.

Zvedl arch papíru a pozorně se zahleděl na obrázek. Přemýšlivě svraštlé obočí vytvořilo tmavou úzkou linku nad obroučkami brýlí. „Ta kresba mi něco připomíná.“

Charlottou projelo vzrušení. „Co tím myslíte? Vy už jste ji někde viděl?“

„Petrně. Před dávnou dobou.“ Baxter vzhledl a jeho oči se setkaly s Charlottinými. „Budu muset zapátrat ve své knihovně.“

„Vy jste něco takového viděl ve vašich knihách?“ vyhrkla dychtivě Ariel.

„Snad.“ Znovu se zahleděl na obrázek. „Nejsem si zcela jistý, ale jestli mi slouží paměť, pak se jedná o něco velice dávného, starobylého.“

„Starobylého...“ Charlotta se otřásla. „Proč by si proboha slečna Heskettová do svého skicáře obkreslovala nějaký starobylý vzor, a proč by ho někdo chtěl ukrást?“

„Vy tedy předpokládáte, že ať ten skicář sebral kdokoli, udělal to kvůli této kresbě,“ řekl Baxter.

„Ten lotr šel jistě po něm. Pouze tehle nákres se svou nezvyklostí lišil od ostatních.“

„Hm.“ Baxter složil papír. „Jako chemik jsem získal zkušenosti, že nejsnazší způsob, jak nalézt cestu k řešení problémů, je začít eliminovat očividné nepodstatné jevy.“

Paní Wittyová si povzdechla. „Zdá se mi, že zatím máme k dispozici jen samé nepodstatné věci.“

„Jen klid. Situace se může vyjasnit, jakmile všechno důkladně rozebereme.“

„Máte snad teď na mysli návštěvu slečny Postové?“ zeptala se Charlotta. „Co hodláte dělat?“

„Ujasnit si, že neexistuje žádná spojitost mezi ní a vraždou Drusilly Heskettové,“ řekl Baxter. „Tahle možnost se dá vyloučit zjištěním, zda to byl můj bratr, kdo ji k vám poslal s tou krivou zprávou, nebo ne.“

„Hamilton?“ Ariel vzteky poklesla brada. „Chcete naznačit, že lord Esherton poslal slečnu Postovou za Charlottou s tak absurdní povídkou? To přece nemyslíte vážně!“

„Myslí, že to Hamilton považoval za povedený žertík,“ vysvětlovala spěšně Charlotta. „Už jsem St. Ivesovi řekla, že mi to připadá zcela nepravděpodobné.“

„Nepravděpodobné? Je to nemožné,“ prohlásila rozčileně Ariel. „Jeho lordstvo je džentlmen. Nikdy by se nesnížil k tak ohavnému triku.“

Baxter povytáhl obočí. „Jak vidím, Hamilton zapůsobil na tuto domácnost obrovským dojmem.“

Ariel mávla rukou k veliké váze růžových růží. „Dnes ráno poslal tyhle kouzelné květiny. Jak vidíte, má velice vytríbený vkus. Rozhodně nepatří k těm, kdo si potrpí na tak nechutné žerty.“

Baxter věnoval nádherným růžím jen pohrdavý pohled. „Skutečnost, že se sluší poslat dámě ráno po plese kytici růží, není sama o sobě důkazem mimořádného útlocitu či šlechtetného charakteru.“

„Zajímavý postřeh,“ prohodila suše Charlotta. „Dalo by se rozhodně očekávat, že si každý muž, i takový, který se tak často nepohybuje ve společnosti a nezná její zvyky, uvědomí, že by měl ráno poslat kytici dámě, s níž prožil nějaký zvlášť památný večer.“ Úmyslně se odmlčela. „Nebo i třeba po pozoruhodném ránu.“

Změřil si ji velice rozezleným pohledem. Tváře mu zbrunátněly. Věnovala mu jeden ze svých nejzářivějších úsměvů.

Ariel byla roztrpčená. „Pane St. Ivesi, opravdu si myslíte, že by váš bratr byl schopen dát se dohromady slečnou Postovou?“

Pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, mám v úmyslu zjistit o celé věci pravdu. Jakmile se dozvíme, jak je slečna Postová do této záležitosti zapletená, rozhodneme, co dál.“

Charlotta rychle obešla stůl. „Chtěla bych být při tom, až budete mluvit se svým bratrem.“

„To nepřichází v úvahu,“ zabručel Baxter.

Znovu se na něj usmála, tentokrát už ne tak zářivě. „Tak to řeknu jinak, pane St. Ivesi. Obchod je obchod. Buď mě vezmete s sebou, až dojde ke konfrontaci s lordem Eshertonem, nebo budu nucena si myslet, že v tomto vyšetřování miníte pokračovat na vlastní pěst, a tím naše partnerství skončí.“

Pozoroval ji se zamyšleným výrazem a vůbec se nesnažil zakrýt rozhořčení, které mu plálo v očích. „Mám to teď chápat jako vydírání, slečno Arkendalová? Šíře vašich schopností mě nepřestává udivovat.“

To obvinění se jí dotklo. Statečně se pokusila skrýt bolest za chladně pobaveným úsměvem. „V mém povolání, pane St. Ivesi, se

člověk naučí používat všech dostupných prostředků ke splnění úkolu.“

„Chápu.“ Otočil se a pomalu zamířil ke dveřím. „Doufám, že vám vyhovoval ten prostředek, který jste velice účinně použila sotva před hodinou v mé laboratoři, slečno Arkendalová. Ujišťuji vás, že to mimořádně dlouhé železo se ještě nikdy tak dobře nenahřálo v tak malém, žhavém tyglíku.“

V prvním okamžiku Charlotta nemohla uvěřit svému sluchu. A pak dala průchod své zuřivosti. „Ta zatracená drzost!“ Chytla první těžkou věc, kterou měla po ruce, vázu s maceškami.

Ariel vyděšeně zvolala: „Počkej, tohle jsou mé květiny.“

Její protest však přišel příliš pozdě. Charlotta už mrštila vázu a ta se roztříštila o dveře, které se Baxterovi podařilo velice tiše za sebou zavřít, když vyšel do haly.

Půlhodinu po půlnoci Baxter seděl ve tmě fiakru a bedlivě pozoroval vchod U Zeleného stolu na protější straně ulice.

Ulice byla zahalena lehkou mlhou. Kočáry přijížděly a odjížděly a nechávaly za sebou u paty schodiště nevázaně se chovající pány v různých stadiích opilosti. Baxter spatřil Hamiltona, Norrise a několik dalších rozesmátých společníků, jak vystupují z kočáru. Potáceli se ke vchodu onoho podniku.

„Takže?“ řekla tázavě Charlotta. „Viděl jste svého bratra vejít dovnitř?“

„Ano. Celé odpoledne a večer se mi zdárně vyhýbal, ale nakonec jsem ho přece jen dostal.“ Baxter zatáhl záclonku na okně a napřímil se na sedadle. „Myslím, že tenhle podnik znám. Byl tu kdysi veřejný dům zvaný Klášter.“

„O tom jsem něco slyšela.“ V Charlottině hlase zaznělo ostré odsouzení. „Někteří z těch takzvaných džentlmenů, o nichž jsem sháněla informace na počátku svého obchodního podnikání, měli toto místo ve veliké oblibě. Co vy o něm víte, pane?“

Baxter doufal, že tma zakryje jeho lehounký, pobavený úsměv. „Ujišťuji vás, že ho znám pouze z doslechu.“

„Aha.“ Charlotta si odkašlala. „Ale v posledních dvou letech už jsem o tom Klášteře nic neslyšela.“

„Byl po nějakou dobu zavřený. Zřejmě došlo ke změně majitelů.“

„Ano. I když teď to hráčské doupě je pořádně zchátralé, přesto je to přece jen lepší, než kdyby tu zůstal bordel, aspoň podle mě.“

Baxter se usmál. V hluboké tmě kočáru bez jediné stopy světla stěží mohl rozeznat Charlottin obličej. Její tvář zakrývala kápě pláštěnky.

Stále nemohl pochopit, proč se nechal přesvědčit, aby ji dnes večer vzal s sebou. Prostě Charlotta zase dokázala prosadit svou, pomyslel si. Je to opravdu silná, imponující žena. Možná právě to byl jeden ze stále rostoucího počtu důvodů, co ho k ní tolik přitahovalo. Rozhodně nebyla hysterická, ani se neutápěla v slzách, kdykoli chtěla prosadit svou. Stála pevně na zemi a trvala na tom, co považovala za své právo.

I když jednání s ní nebylo vůbec jednoduché, bylo v ní cosi, co mluvílo pro rozhodnou, až nežensky ženskou, uvažoval Baxter. U Charlotty nemusel muž zbytečně ztrácet čas a energii na delikátní překonání ženského útlocitu.

Například si nestěžovala, když se s ní pomíloval na stole v laboratoři. Jiné ženy by to určitě pocitovaly jako hlubokou urážku. A musel přiznat, že to, co se mezi nimi odehrálo, mělo do romantiky daleko.

Na druhou stranu ona to byla, kdo tu vášnivou epizodu označil za experiment, připomněl si Baxter. Asi by měl cítit úlevu, že onu událost nepovažovala za výjimečně důležitou, ale z nějakého důvodu na to nemohl přestat myslet.

S každým dnem si víc a víc uvědomoval, jak mu Charlotta začíná narušovat jeho dosud poklidný, uspořádaný tok života.

„Co uděláte?“ zeptala se.

„Zajdu k Zelenému stolu a vytáhnu Hamiltona sem do kočáru, kde si s ním budu moci promluvit v soukromí.“ Baxter si sundal brýle a vložil je do kapsy svrchníku.

„Proč si sundáváte brýle?“

„Protože bych byl radši, kdyby si mě nikdo nevšímal. Ti, kdo mě znají, jsou zvyklí vidět mě v brýlích. Chtěl bych, aby ta věc zůstala pouze mezi Hamiltonem a mnou.“

„Rozumím,“ řekla chápavě Charlotta. „Je to rodinná záležitost, vidíte?“

„Bohužel ano.“

„Ale jak dokážete najít Hamiltona v takové spoustě lidí bez brýlí?“

„Jeden můj přítel, hrabě z Mastersů, je něco jako vynálezce. Vynalezl pro mě zajímavé hodinky.“ Poodhrnul záclonku na okně, ale jen natolik, aby dovnitř fiakru mohl vníknout slabý proužek

měsíčního světla. Pak vyndal kapesní hodinky, cvaknutím je otevřel a přidržel těsně u očí, jako by se pokoušel přečíst časový údaj na ciferníku, jak to dělá člověk ve ztemnělé místnosti. Pohlédl na Charlottu skleněným víčkem hodinek, což byla vlastně čočka.

„To je ale důmyslné,“ žasla Charlotta. „Je to vlastně jakýsi monokl.“

„Masters je velice chytrý člověk. Navrhl pro mě některé z mých chemických přístrojů.“ Baxter sklapl víčko hodinek a vložil je zpátky do kapsy. Sáhl na kliku u dvířek. „Předpokládám, že nemá smysl ještě naposled se pokusit vás přemluvit, abyste se nezúčastnila toho rozhovoru s Hamiltonem.“

„Šetřte si dech, pane. Vzato kolem a kolem byla jsem to přece já, kdo ve skutečnosti mluvil se slečnou Postovou. Nese-li Hamilton na téhle hanebnosti vinu, o čemž pochybuji, chci mu i já položit pár otázek.“

„Toho jsem se obával.“ Baxter vystoupil z vozu. Náhle se otočil, jako by ho v tu chvíli cosi napadlo. „Teď se chci já zeptat na něco, co se týká návštěvy slečny Postové u vás.“

„Oč jde?“

„V tomhle případě jsem přehlédl jednu velice zvláštní věc.“

„Ano?“

„Jak to přijde, že jste nevěřila té povídačce slečny Postové? Co vás přivedlo na myšlenku, že nebyla mou bývalou milenkou?“

Charlotta se jen pousmála. „Nebud'te směšný, Baxtere. Vy byste nikdy neopustil nějakou ubožačku, která by nosila vaše dítě. Tak opovrženímhodný čin vůbec neodpovídá vašemu charakteru. Ať už kdokoli ke mně poslal slečnu Postovou s tou divokou historkou, očividně vás dobře neznal.“

Baxter se pozorně zadíval na linii jejího pěkně tvarovaného nosu, teď sotva viditelného pod kapucí pláštěnky. „Mně se zdá pravděpodobnější,“ řekl měkce, „že kdokoli slečně Postové poručil sehrát tu úlohu, neznal dobře vás, Charlotto.“

Přibouchl dveře kočáru, dřív než mohla odpovědět.

Cestou k Zelenému stolu se jednou ohlédl. Bude v bezpečí, říkal si. Kočí od Severedgesových na ni dá pozor.

Kráčel lehkou, spirálovitě se vinoucí mlhou, a třebaže ho čekala nepříjemná scéna, uvědomil si, že se usmívá. Většina dam by byla uvěřila bláznivé historce Juliany Postové. Takové případy byly docela běžné. Osamělé ženy byly velice často vystaveny nebezpečí,

že se stanou obětí mužů, kteří si dělali pramálo výčitek, když je svedli a pak zanechali opuštěné, jakmile se jich nabažili.

V její tak neobvyklé profesi se Charlottě, na rozdíl od většiny příslušnic jejího pohlaví, naskytlo mnohem víc příležitostí seznámit se s temnou stránkou mužské povahy. Její střízlivý názor na muže neměl daleko ke skepticismu. Bylo by pro ni naprosto přirozené uvěřit tomu nejhoršímu, co se jí slečna Postová snažila namluvit. A přesto ani na okamžik té lži neuvěřila.

Baxter vychutnával tuhle myšlenku, když se blížil ke schodům k Zelenému stolu. Z nějakého důvodu, který nechťel rozebírat, považoval za životně důležité vědět, že mu Charlotta uvěřila, a to i v situaci, kdy všechno mluvilo proti němu. Určitě k němu musela cítit aspoň jiskřičku opravdové náklonnosti, nejen pouhou touhu po vášnivém experimentu.

Právě ve chvíli, kdy Baxter došel ke schodům, zastavil před hernou povoz. Z jeho vnitřku byl slyšet hlasitý smích a obhroublé vtipy. Pak se dveře kočáru prudce rozletěly a na chodník se vysypalo pět mladých opilých hejsků. Jeden z nich ztratil na rozblácené zemi rovnováhu a padl na zadek. Pro jeho kumpány to byl důvod k hurónskému smíchu.

Baxter couvl do stínu a čekal, až se nově příchozí trochu uklidní a zaplatí kočímu. Jakmile se vrávoravě vydali po schodech, následoval je. Vůbec si nevšimli, že prošel dveřmi v patách za nimi.

V místnosti, matně osvětlené ohněm z krbu, bylo nabito. I bez brýlí se celý interiér zdál Baxterovi přesně takový, jaký si ho představoval. Nepotřeboval brýle na to, aby došel k závěru, že v tomhle chumlu lidí by ho někdo mohl stěží poznat. Podle společenských měřítek nebylo ještě tak pozdě, ale lidé, kupící se v přetopené místnosti, už byli zcela pohrouženi do hry u stolů potažených zeleným sukem. Baxtera si nikdo nevšiml.

Hlasitě praskající oheň v obrovském krbu vrhal na scénu d'ábelsky rudou záři. Vzduch byl nasáklý pachem piva, potu a kouře.

Baxter si našel zastrčené místočko v koutku stíněném velkou, pěkně vyvedenou kamennou sochou nahé ženy. Vyndal kapesní hodinky, pozvedl je až k očím a monoklem pozoroval přítomné. Obličje hráčů okamžitě nabyly ostré rysy.

Po Hamiltonovi a Norrisovi však nebylo ani památky.

Baxter se už nevrle chystal sklapnout víčko hodinek, ale pohyb na schodech u zadní části velké místnosti ho přiměl posečkat. Znovu zdvihl čochu a rychle se zadíval tím směrem.

Několik mladíků, včetně Hamiltona a Norrise, stoupalo do jednoho z horních pater. Baxtera napadlo, že nahoře jsou pravděpodobně soukromé salonky, nebo se nový majitel podniku rozhodl nabízet služby veřejného domu teď v diskrétnější podobě.

Pak si vybavil Hamiltonova slova, že jim vedení propůjčuje zvláštní prostory pro členy jeho exkluzivního klubu.

Baxter sklapl víčko a schoval hodinky do kapsy. Na to, aby přešel místnost, monokl nepotřeboval.

Ale když se přiblížil k úpatí schodiště, spatřil velkou, trochu rozmazanou postavu, jak se opírá o zábradlí.

Bez ohledu na lidi, kteří ho obklopovali, a s rizikem, že by mohl být poznán, vyňal hodinky. Stačil mu jediný pohled na odulý rysy podsaditého muže na schodech. Ten muž tu měl zřejmě chránit členy elitního klubu mající výsadu podílet se na potěšení, jež se nabízelo v horních patrech.

Pocítil zvědavost a zároveň jím projelo zlé tušení. Už jen herna v přízemí Zeleného stolu vypadala značně odpudivě. Bylo to místo, kde bezstarostný mladý muž snadno mohl v noci prohrát značnou část svého jmění. A to, co se nacházelo nad touto místností, muselo být zřejmě ještě mnohem nebezpečnější.

Do jaké ďábelské společnosti se Hamilton nechal vlákat? uvažoval Baxter. Zdálo se mu, jako by slyšel otcův hlas nabádající ho, aby bděl nad svým mladším nevlastním bratrem.

Baxter potlačil rezignovaný povzdech a klubkem lidí se prodral zpátky ke dveřím, kde počkal, až se skupina návštěvníků vyhrne ven, aby se k nim opatrně připojil.

Na chodníku zamířil za roh; tam se zastavil, z kapsy vyndal brýle a nasadil si je. Pak se otočil a pustil se dolů uličkou, o níž se domníval, že ho zavede k zadní části Zeleného stolu.

Ve většině okolních domů se v tuto noční hodinu už nesvítilo, ale z oken a kuchyně Zeleného stolu pronikal dostatek světla na to, aby se Baxter mohl bezpečně orientovat. Podnik byl třípodlažní. Ze svého místa viděl, že okna v nejhořejším patře jsou tmavá. Ale o poschodí níž jedno okno propouštělo slabý proužek světla.

Před lety byl Klášter nechvalně známý, připomněl si Baxter, když se teď kradl temnou zahradou. V době jeho rozkvětu to bylo místo,

kteřé vydělávalo na nejřůznějších nezákonných činnostech a exotických choutkách svých návštěvníků. Proto tu nemohly chybět tajné vchody a východy, a samozřejmě ani skrytá schodiště a skryté pozorovací otvory.

Tohle místo kdysi přitahovalo jeho otce.

V neudržované zahradě stála budka sloužící jako záchod. Baxter zahlédl, jak z ní vrávoravě vylezl nějaký opilec a zadními dveřmi se vracel do klubu. Baxter chvíličku vyčkal, načež ho následoval. Ocítl se v úzké chodbě, určené patrně pro personál. Teď byla prázdná. Odtud vedly úzké točité schody do horních pater.

Opatrně na ně vstoupil. Naštěstí všechny byly v dobrém stavu. Na prvním odpočívadle zůstal stát. Dveře otvírající se do chodby byly zamčené. Zalitoval, že si s sebou nevzal paklíč. Po chvílce přemýšlení se rozhodl vyřešit problém pomocí drátěné obroučky svých brýlí.

Za okamžik už se nacházel ve ztemnělé chodbě. Právě se ji chystal projít směrem k místnosti, odkud předtím zřejmě zahlédl světlo, když zaslechl slabé zaskřípání dřevěného schodu pod čísi botou.

Ten zvuk byl příliš slabý a příliš opatrný na to, aby ho vydávaly kročeje mohutného hlídače.

Ukročil do tmy. Do úzké chodby vešla osoba zahalená do objemného pláště.

Spěšně se odlepil od stěny a jednou paží sevřel hrdlo svého pronásledovatele.

„Ticho! A ani se nehněte!“ sykl sotva slyšitelně.

Polapená postava ztuhla a pak mlčky rychle přikývla. Baxtera ovanula známá vůně; o té nádherné směsi bylinkového mýdla a také ženskosti nebylo pochyb. Toto zvláštní aroma bylo navždy zafixováno v jeho smyslech. Poznal by ho i na cestě do hrobu. Zůstane nepochybně jeho smutným osudem i na smrtelné posteli, kdykoli ho vdechne, vždycky pocítí sladkou, bolestnou touhu.

„Kčertu, Charlottu, co tady děláte?“

Viděla jsem vás odcházet z klubu, ale vydal jste se na opačnou stranu. Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet,“ špitala chvatně Charlotta. Byla ještě celá zadýchaná nejen z obavy, která ji vyhnala z kočáru, ale i tím šíleným úprkem po ulici a pak po schodech nahoru.

Šok, který utrpěla ve chvíli, kdy ji ve tmě sevřela silná mužská paže, všechno jen zhoršil. Poznání, že ten muž nebyl nikdo jiný než Baxter, znamenalo sice nesmírnou úlevu, ale ani to nezpomalilo její divoce tepající pulz.

Baxter měl vztek. Obrovský vztek. Jeho hlas měl v sobě ostrost ledově chladné oceli. Nikdy předtím s ní takhle nemluvil.

„Řekl jsem vám, abyste počkala v kočáře.“

Charlotta se několikrát namáhavě nadechla. „Bála jsem se. Nevěděla jsem, co se děje. Myslela jsem, že třeba potřebujete mou pomoc.“

„Kdybych potřeboval vaši pomoc, byl bych vás o ni požádal.“

„Baxtere, nemusíte se tak rozčilovat. Víte, že v tom jedeme spolu, jak vám to neustále připomínám.“

„Jak bych mohl zapomenout?“ Baxter ji pustil a popostrčil ke dveřím. „Vrátíme se cestou, kudy jsme přišli. Rychle.“

„Ale proč jste sem vůbec šel?“

„Abych našel Hamiltona. To ovšem musí počkat, teď vás především musím odtud dostat.“

„Není důvod, proč bychom nemohli postupovat podle vašeho plánu, ať je jakýkoli.“

„Naopak, všechny důvody mluví proti.“

Z místnosti na vzdáleném konci chodby se ozval výbuch zdušeného mužského smíchu. Baxter zůstal tiše stát. Charlotta cítila, že se otočil a pozorně se zahleděl do temné chodby. Udělala to i Charlotta.

Na konci úzké chodby bylo malé nezastřené okno, které propouštělo jen tolik světla, aby odhalilo zavřené dveře po obou stranách chodby. Zpod posledních dveří nalevo pronikal slabý proužek světla.

„Hamilton je v tamté místnosti?“ zeptala se tichounce Charlotta.

„Mám za to, že to je místo, kde se scházejí členové jeho klubu.“

Vzrušilo ji to. „Chtěl jste ho špehovat?“

„Spíš řekněme, že mě hnala zvědavost.“ Baxter natáhl ruku, aby otevřel dveře na schodiště.

Na schodech pod nimi zaduněly kroky. Charlotta se znovu zachvěla strachy. Kdosi vystupoval po zadním schodišti. Baxter sice nepronesl jediné slůvko, ale jako by téměř slyšela jeho tiché obligátní kčertu!

Zavřel dveře stejně tiše, jak je předtím otevřel.

Popadl ji za ruku a táhl dál chodbou. Všimla si, že se ani nesnažil zkusit první troje dveře, ale zvolil až ty následující. Ulehčeně vydechla, když se na pouhý dotyk jeho ruky otevřely. Rozhodně ji nelákala perspektiva, že ji v chodbě lapí někdo, kdo se právě krade nahoru po schodech.

Kdyby ji a Baxtera tady dnes večer kdokoli objevil, bylo by to nesmírně trapné a dost skandální. Členy klubu, mladé džentlmeny z vysoké společnosti, by asi pěkně rozlítli fakt, že za nimi slídili Baxter St. Ives a jeho snoubenka. Ta zpráva by se rozšířila rychlostí požáru.

S Baxterem vpadli do malé místnosti, kde je uvítal zatuchlý vzduch a pach plesniviny. Zřejmě se tady už dlouho nevětralo. Charlotta pokrčila nosík a pohybovala se velice opatrně, protože v hluboké tmě neviděla na krok.

Z místnosti na konci chodby se znovu ozval vzdálený výbuch smíchu. Baxter spěšně zavřel dveře. Z jeho pohybu Charlotta vytušila, že s uchem na dveřích pozorně naslouchá krokům oné osoby, která stoupala po zadních schodech.

Opatrně ustoupila dozadu a narazila na další dveře. Usoudila, že se musí otvírat do přilehlé místnosti, která odděluje tento pokoj od onoho, v němž se nacházeli Hamilton a jeho přátelé.

Venku na chodbě zaskřípěla prkna podlahy, jak někdo pevným krokem prošel kolem místnosti, kde se s Baxterem schovávali. Ať to byl kdokoli, nezastavil se. Bezpochyby někdo ze služebnictva, řekla si. Třeba nese členům klubu víno. S Baxterem tu zůstanou uvěznění, dokud ten člověk nesejde zpátky dolů.

Dotkla se Baxterovy paže.

„Co je?“ zašeptal jí do ucha.

„Další dveře. Vedou do vedlejší místnosti. Třeba uslyšíte, co se tam vedle povídá.“

„Musím vás dostat odtud.“

„Tohle pořád opakujete, ale nemůžeme nic dělat, dokud znovu neodejde ten sluha. A protože už jsme tak blízko, byla by škoda

promarnit příležitost.“ Vytušila, že váhá. Vzala ho za ruku a vedla ke dveřím za svými zády.

„Kčertu!“

Ale bylo zřejmé, že o jejím návrhu uvažuje. Jen by ji zajímalo, zda si Baxter stále ještě myslí, že má na něj špatný vliv. Po krátkém mlčení se zřejmě rozhodl. Obešel ji a zvolna, opatrně otevřel spojovací dveře.

Z vedlejší místnosti na ně zavanula další vlna zatuchlého pachu dlouho uzavřeného prostoru. Charlotta se předklonila a snažila se rozkoukat. Slabé světlo, pronikající sem částečně zakrytým oknem, matně odhalilo zařízení pokoje – proleželou postel, vysoký obrys skříně a stojánek s umyvadlem stojící na prošoupaném koberci. Na stěně nakřivo visel zarámovaný obraz.

Baxter se špičkami prstů dotkl Charlottiných rtů. Nepotřebovala varování, aby byla zticha. Pouze jediná zeď je oddělovala od Hamiltona a jeho přátel.

Z vedlejšího pokoje se ozval další výbuch smíchu, který hned odezněl. Za stěnou byly slyšet hlasy, teď ne tak hrubé. Charlotta udiveně pozorovala, jak Baxter přešel místnost a zamířil ke skříní. Opatrně ji otevřel a spěšně zkontroloval, jako by očekával, že uvnitř najde něco zajímavého.

Očividně nespokojen ustoupil, tiše zavřel dveře skříně a šel se postavit před zarámovaný obraz. Chvilí si ho důkladně prohlížel, načež ho sundal ze zdi.

Objevil se malý kruh světla. Charlotta překvapeně zírala na otvor ve stěně. Uvědomila si, že poskytuje pohled do pokoje, kde se spolu s Hamiltonem shromáždili jeho přátelé. Chtěla se Baxtera zeptat, jak věděl, co pod tím obrazem najde.

Přiložil oko k otvoru. Přiblížila se k němu, dychtivá i ona se podívat. Ucítila mdlý závan jakési nasládlé, kouřové a bylinné vůně. Trochu jí to připomnělo kadidlo, které používala Juliana Postová. Ale tohle bylo silnější a intenzivnější. Viděla, jak se Baxter náhle odtáhl, aby se zhluboka nadechl zatuchlého vzduchu v místnosti, načež se znovu přitiskl k otvoru ve stěně.

Hlasy členů klubu byly teď slyšitelnější, ale zněly nějak rozmazaně a tlumeně, jako by ti muži nebyli jen opilí, nýbrž i trochu ospalí.

„Klid se, chlape,“ říkal kdosi sluhovi.

Dveře se otevřely a zavřely. V chodbě se ozvaly kroky.

„Nastal čas zavolat našeho kouzelníka,“ oznámil jeden z mužů ospalým hlasem. „Ať vidíme, jakou ukázkou metafyzické síly si pro nás připravil na dnešní večer.“

„Zkoušku,“ ozval se jiný muž zpěvavým hlasem. „Slíbil nám zkoušku. Ať nám velký mág ukáže své umění.“

„Vynikající,“ zaradoval se další. „Aspoň se přesvědčíme o chytrosti našeho mága. Ať zhypnotizuje tadyhle Norrise. Necháš se dobrovolně uvést do transu, vid', Norrie?“

„Proč ne?“ souhlasil dotázaný mdle, ale ochotně. „Vždycky rád provádím metafyzické pokusy. Tak už zavolejte toho zatraceného čaroděje!“

Ve vedlejším pokoji se ozval zvuk jakoby přesouvaného nábytku. Baxter opět ucouvl, aby se znovu nadechl. Charlotta zpozorovala, že světlo, pronikající malým otvorem, náhle zesláblo. V sousední místnosti někdo zhasil lampu. Členové klubu začali v tajemném, ospalém rytmu odříkávat jakousi říkanku.

*„Olovo a stříbro, jantar a zlato,
dávne a staré stupně síly.
Až smaragdové zákony odhalí to znamení,
spojí se rtuť, síra a sůl.
Existuje čisté vědomí,
ale jen málo vyvolených najde k němu klíč...“*

Muži monotónně opakovali ta podivná slova. Ale postupně jejich hlasy ztrácely na srozumitelnosti. Kdosi se zasmál.

Charlotta zatahala Baxtera za rukáv. Nereagoval. Mírně do něho strčila a on jen nerad se trochu odsunul, aby se mohla podívat i ona.

Nadechla se, stoupla si na špičky a přiložila oko k otvoru. Zjistila, že hledí do matně osvětlené místnosti zahalené kouřem kadidla. U protější stěny zahlédla velikou skříň. Poznala Hamiltona a Norrise. Oni i ostatní členové klubu se povalovali na obrovských tureckých polštářích kolem ohřívadla. Každý držel v ruce sklenku klaretu, ale zdálo se, že víc než víno je všechny spíš zajímá vůně pálících se bylin.

*„To, po čem toužili dědici Hermovi,
odhalil pomocníkům oheň.“*

Slova teď byla téměř nesrozumitelná. Muži pokyvovali hlavami nad svými sklenkami. Pach kadidla, pronikající úzkým otvorem, byl nepříjemný. Charlottě začaly slzet oči. Otočila hlavu, aby se nadechla čistšího vzduchu.

„Hle, přichází kouzelník,“ oznámil jeden z mužů s tichým zachichotáním. „Už stojí před námi.“

Charlotta znovu rychle přiložila oko k otvoru ve stěně. Překvapeně zjistila, že se v tajné komnatě objevila nová postava. A přitom si byla naprosto jistá, že se dveře neotevřely. Jako by se ta bytost prostě vynořila ze skříně.

Kouzelník kráčel zvolna místností, až zůstal stát mezi povalujícími se muži. Od hlavy k patě byl zahalen ve volné černé roucho. Těžkou kápi měl přetaženou hluboko přes obličej. Charlottě se nepodařilo nahlédnout mu do tváře – bránily tomu stíny, jež vrhala jeho pokrývka hlavy. Pak nově příchozí nepatrně pootočil hlavu – a světlo dopadlo na lesknoucí se masku z černého hedvábí zakrývající mu celý obličej.

Je to jen nějaká pánská hra, pomyslela si Charlotta. Zábava, kterou si Hamilton s přáteli vymysleli k vlastnímu pobavení. Přesto nedokázala potlačit chvění, které se jí zmocnilo.

„Přesvědčme se, jak silná je tvá moc,“ ozval se Norris s chvástavou odvahou, jež měla zakrýt strach.

Zahalená postava zvedla ruku. V prstech se jí zatřpytil jakýsi předmět, patrně nějaký přívěsek. Muži se na něj fascinovaně zadívali.

Charlotta měla pocit, jako by jí po zádech přejížděly ledově studené prsty. Pach kadidla byl náhle nesnesitelný. Snažila se zaostřit zrak na přívěsek, ale na tu vzdálenost se jí to nedařilo.

Trhla sebou, když jí Baxterova ruka sevřela rameno. Beze slova ustoupila.

Baxter se sklonil k otvoru a Charlotta přiložila ucho ke stěně.

„Mám to,“ ozval se jeden z mužů. „Uved'te ho do transu, který se dá vyzkoušet později.“

„Ať Norris zítra uprostřed večírku u Claphamů zapípá jako kuře.“

„Ať v nejrušnější nákupní době na Pall Mall odhalí svůj zadek.“

„Přesvědčte ho, aby si zatančil s holkou lady Bueltonové, co má ten koňskej ksicht.“

„Neexistuje síla,“ prohlásil Norris zvonivým akcentem, „která by mě na tomto světě, ani v metafyzičnu přinutila tancovat s dcerou lady Bueltonové.“

Tohle prohlášení ostatní doprovodili slabým smíchem. A pak se v místnosti rozhostilo ticho.

Charlotta se ještě víc přitiskla ke stěně, ale neslyšela nic. Znovu strčila do Baxtera. Váhavě poodstoupil.

Teď ji překvapilo, že ve vedlejší místnosti je ještě větší tma než předtím. Někdo zhasl lampu. Uhlíky v malém ohříváku dosud žhnuly, ale rudozlatá záře nestačila osvětlit tváře mužů.

Mág zapálil jedinou svíčku a postavil ji přímo před Norrise. Charlotta pozorovala, jak se zahalená postava pohybuje v přitmě. Okraje jejího roucha se kolem ní rozvířily a zatřepotaly jako velká černá křídla. Přívěsek v rukou muže se zvolna pohupoval, zachytával a odrážel plamínek svíce.

Členové klubu znovu začali odříkávat předchozí veršičky, tentokrát v těžkém, pulzujícím rytmu, který jako by byl odrazem zběsile kolující krve v Charlottiných žilách.

*„Olovo a stříbro, jantar a zlato,
dávne a staré stupně síly...“*

Charlotta se snažila sledovat, co se bude dít, bez ohledu na silný pach kadidla. Domnívala se, že zaslechla kouzelníka něco říkat, ale jeho hlas tlumilo to stále se stupňující a hlasitější monotónní opakování onoho říkadla. Po zádech jí přejížděl mráz, ale nedokázala se odtrhnout.

Musela se víc přiblížit. Chtěla vidět přívěsek. Potřebovala ho spatřit. Nikdy neexistovalo nic důležitějšího.

Baxter jí stiskl zápěstí a odtáhl ji od otvoru. Snažila se mu vytrhnout, ale přitiskl jí ruku na ústa a násilím ji odtrhl od její pozorovatelnosti. Vzepřela se mu. Držel ji v pevném sevření. Cítila jeho dlaň na svých ústech. Přivinul ji ke své hrudi, takže se nemohla ani pohnout.

Marně se snažila dostat z jeho pevného sevření. Točila se jí hlava. Několikrát se nadechla, aby se zbavila pachu kadidla. Najednou se v jejím zorném poli znovu objevila ta malá, měsíčním světlem zalitá místnost, v níž se nacházela. S úlevou se opřela o Baxtera. Co se to proboha dělo? žasla nad svým podivným chováním. Baxter s dlaní dosud přitisknutou na jejích ústech ji táhl ke spojovacím dveřím. Pochopila. Nastal čas odejít. Jednal naprosto správně, usoudila. Bude nejlepší dostat se odtud teď hned, dokud jsou členové klubu a jejich zvláštní mág pohroužení do svého podivného rituálu.

Dotkla se Baxterovy ruky, aby mu naznačila, že je připravená na cestu. Po kratičkém zaváhání sňal dlaň z jejích úst. Mlčela.

Vzal ji za ruku a spolu prošli spojovacími dveřmi. Ocitli se v místnosti, kde na počátku našli úkryt.

Baxter záměřil ke dveřím do haly, otevřel je a vyhlédl ven, načež vtáhl Charlottu do chodby.

Opatrně se plížili chodbou ke dveřím, které jako by hlídaly zadní schody. Baxter je otevřel, rozhlédl se a kývl na ni.

„Na schodišti nikdo není. Půjdu první. Musíme si pospíšet.“

Charlotta nic nenamítala. Rychle ho následovala po úzkých, točitých schodech. Dole, v malé chodbě pro služebnictvo, Baxter znovu na okamžik zůstal stát. Nikde nikdo. Hluk z herny v přední části domu sem doléhal jako vzdálené jednotvárné hučení.

Chvíli nato už byli bezpečně venku. Za dobu, kterou Charlotta s Baxterem strávili uvnitř klubu, mlha značně zhoustla a teď zahalovala zahradu jako těžký příkrov, v němž se strašidelně odrážela světla z oken.

Když míjeli mlhou zastřenou záchodovou budku, zaslechli zvničku hrdelní mužský hlas, falešně si prozpěvující nechutně oplzlou písničku.

Baxter vtáhl Charlottu do uličky, kde nebylo vidět na krok. Špička její polobotky narazila na jakýsi tvrdý, pevný předmět. Trhla sebou se zdušeným záupněm.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Baxter, aniž zvolnil krok.

„Ano. Byla to asi nějaká odhozená bedýnka.“

Neodpověděl. Společně zahnuli za roh a vynořili se na ulici. Světla příjíždějících a odjíždějících fiakrů prorážela mlhu jakousi nadpřirozenou, pohádkovou září. Ze schodů vedoucích k Zelenému stolu se ozývaly výkřiky a opilecký smích.

Charlotta si pečlivě stáhla kápi pláštěnky do čela. Baxter vedle ní si znovu nasadil brýle, ohnul široký okraj klobouku a zvedl si límec svrchníku. Tyhle jednoduché úpravy pozoruhodně změnily jeho zevnějšek. Převedel Charlottu přes ulici.

Krátce nato už byli bezpečně usazeni uvnitř fiakru. Charlotta párkrát zhluboka vydechla a sotva se povoz dal kodrcavě do pohybu, ulehčeně padla do polstrovaných polštářů. Pozorovala, jak Baxter rozsvěcuje kočárovou lampu.

„Co to všechno mělo znamenat?“ zeptala se.

„Myslím, že Hamilton a jeho přátelé chtěli vidět ukázkou mesmerismu,“ odpověděl jí úsečně Baxter a stáhl se do kouta.

Charlotta ho upřeně pozorovala. Planoucí záře lampy zmírnila ostré rysy jeho obličeje, třpytila se na zlatých obroučkách brýlí a odrážela se v čočkách. Téměř hmatatelně cítila, jak upadá do bezedných hloubek svých myšlenek a úvah. Chladný intelekt odvádí každický náznak citu z jeho očí.

„Máte na mysli živočišný magnetismus?“ zeptala se.

„Ano, jehož účinky byly v tomto případě posíleny určitým druhem narkotika.“

„Jistě. Kadidlem.“ Charlotta se zamračila. „Asi jsem se ho ke konci sama dost nadýchala. Bylo to velice zvláštní, ale náhle mě přepadla nepřekonatelná touha podívat se blíž na ten přívěsek v kouzelníkově ruce. Jako bych ho prostě musela vidět.“

„Já vím,“ poznamenal suše Baxter. „Byla jste k neudržení.“

Vzplála. „Buďte ujištěn, že to byl jen momentální účinek. Teď už jsem to zase já jako obvykle.“

„Má drahá Charlotto, slovo obvykle se na vás nikdy nedá aplikovat.“

Nepochopila jeho poznámku, proto ji radši přešla. „Co se týče toho mesmerického nesmyslu, četla jsem úvahy o práci doktora Mesmera a prostudovala si články těch, kteří tvrdí, že použitím podobných metod dosáhli pozoruhodných lékařských výsledků. Já jsem ale celou záležitost vždy považovala za nejhorší druh šarlatánství.“

„Já taky, ale básníci jí bývají nadšeni. A dokonce i můj komorník Lambert. Jeho bolavé klouby touto technikou léčí i jakýsi doktor Flatt.“

„Ale to, čeho jsme byli právě svědky, nemá s medicínou nic společného.“

„Ne.“ Baxter nepatrně poodhrnutou záclonkou pozoroval zamlženou ulici. „Existují ovšem lidé, včetně několika následovníků muže jménem de Mainauduc, kteří prý provádějí pokusy s hypnózou coby prostředkem k pochopení okultních jevů.“

„Okultních jevů?“

„Například alchymie.“

„To jejich skandování,“ špitla Charlotta. „Mám za to, že jsem v té podivné říkance, kterou členové klubu přivolávali svého mága, zaslechla slovo související s alchymíí... Ano. „Rtuť, síra, sůl.““

„Slyšela jste dobře,“ odpověděl Baxter, aniž na ni pohlédl. Ve tmě, panující uvnitř kočáru, se téměř ztrácel. „Rtuť, síru a sůl staří alchymisté kdysi považovali za základ všech věcí, včetně zlata.“

Existovala teorie, která tvrdila, že podaří-li se někomu vyloučit nadpřirozenou esenci těchto látek z materiální formy, v níž se nacházejí, objeví, mezi jinými věcmi, tajemství přeměny běžných kovů ve zlato.“

Nezvyklý tón jeho hlasu upoutal Charlottinu pozornost. „Mezi jinými věcmi? Co si kterýkoli alchymista může přát víc než schopnost proměnit olovo ve zlato?“

Zkoumavě na ni pohlédl. Za skly jeho brýlí plály nebezpečné ohničky. „Pro opravdového alchymistu je tajemství přeměny bezcenného kovu ve zlato pouhým signálem, že sleduje správnou stopu.“

„Tomu nerozumím. Co bylo skutečným cílem takovýchto pokusů?“

„Alchymisté hledali kámen mudrců, onu pralátku všech věcí, v níž se skrývá mohutná síla ovlivňující chod světa.“

Charlotta znovu pocítila podivné mrazení v zádech. Nebylo nepodobné tomu, jaké zažila před chvílí, kdy sledovala magovy pohyby. Pozorně zkoumala Baxterův obličej, ochromená, jako tak často, studeným ohněm planoucím v jeho očích.

Baxter ale nebyl mág. Neměl nic společného s tím mužem v černém hávu, jehož právě viděla. Avšak mocný intelekt ve spojení s nezlomnou vůlí vždycky znamenal nebezpečnou kombinaci. A Baxter měl obojí.

Zvuky z ulice se ztrácely v dálce. Mlha a noc jako by všechno pohltily. Vnitřek vozu se zdál jediným pevným místem na světě. Vše ostatní bylo nehmotné.

Zůstala polapená v kymácejícím se prostoru vytvářeném září lampy se svým milencem, mužem, jehož vlastní nepřiznané touhy soupeřily s touhami dávných alchymistů. Projelo jí ohromující poznání. Jestliže Baxter dosud nezjistil, že láska je právě jméno kamene mudrců, který hledal, mohou je oba strávit plameny jejich vášně.

„Co se děje, Charlotto? Máte takový zvláštní výraz.“

Ostře pronesená otázka narušila kouzlo okamžiku. Zamžikala víčky a odvrátila oči od Baxterova upřeného pohledu.

„To nic,“ řekla. „Jen jsem si vybavovala další zmínky o alchymii v té jejich říkance. Co znamená ta věta o ‚pomocnících ohně‘?“

„Tak se kdysi říkalo alchymistům. Vzniklo to tím, že všechnu svou práci dělali v kotlících nad ohněm.“

„A ta zmínka o Hermovi?“

„Hermes Trismegistes. Mnozí věřili, že byl tvůrcem zákonů alchymie, které prý vyryl na smaragdovou destičku.“

„Zelený stůl,“ zašeptala.

„Ano. Název samotného pekla,“ řekl Baxter bez úsměvu. „Zdá se, že Hamilton a jeho přátelé si mesmerismus a alchymii zvolili za základní kameny svého tajného klubu. Přidali ještě nějaké rituály a byliny a našli si vhodného teatrálního kouzelníka, aby je pobavil.“

„Možná si je našel on sám,“ prohodila Charlotta.

„I to je docela možné. Existuje spousta šarlatánů, kteří mimořádně zbohatli poté, co přilákali zákazníky z vyšších společenských kruhů. Většina z nich si stěžuje na ustavičnou nudu. A to je žene k vyhledávání nejpodivnějších a nejvýstřednějších zábav.“

„Nezdá se mi, že by tahle Hamiltonova volba zábavy byla nějak příliš škodlivá,“ poznamenala Charlotta. „Ten jeho tajný klub mi připadá méně nebezpečný než spousta ostatních. Aspoň neriskuje život při závodech faetonů pořádaných o půlnoci. Ani nechodí do vykřičených domů vyzkoušet něco nového. Zelený stůl není nijaké nóbl zařízení, ale jsou horší.“

„Pravda.“ Baxter znovu věnoval pozornost houstnoucí mlze, v níž jako by se ztrácel každý zvuk.

„Co vás trápí, Baxtere?“

„Souvislosti.“

„Jak tomu mám rozumět?“

Když otočil hlavu, aby se setkal s jejím pohledem, Charlotta pocítila na zádech ledové jehličky.

„Malá kresba Drusilly Heskettové.“

„Co je s ní?“

„Už vím, proč mi připadala sice matně, ale povědomá. Jsem si téměř jistý, že jsem ji viděl před dávným časem v jednom ze starých alchymických textů ve své knihovně.“

„Myslíte, že má něco společného s alchymii?“ užasla Charlotta.

„Nejsem si tím zcela jist. Stále ještě nevím, kde jsem ten znak jen mohl vidět. Asi to ještě nějakou dobu potrvá. Víím, že podobný náčrt jsem viděl už před lety, ale v které knize to bylo, si nevzpomínám.“

„Dobrý bože!“ Charlotta se hluboce zamyslela a po chvíli řekla: „To by znamenalo, že existuje souvislost mezi Zeleným stolem a vraždou paní Heskettové.“

„Je to pouhá možnost,“ zdůraznil Baxter klidně. „Možná nepravděpodobná. Ale zaručuji vám, že to prozkoumám.“

„Proč říkáte nepravděpodobná?“ Charlottu tenhle objev přivedl do stavu horečného vzrušení. „Existuje tu přece přímé spojení. Nezapomeňte, že paní Heskettová měla poměr s lordem Lennoxem, jehož syn Norris je členem klubu. Patřil mezi ty, kdo se dnes večer podrobili hypnotickému experimentu.“

„Jistě, ale byl to lord Lennox, nikoli jeho syn, kdo byl Drusilliným milencem.“ Přes Baxterovu tvář přeběhl prchavý úsměv. „Mohu, myslím, jednoznačně prohlásit, že Lennox nemá se Zeleným stolem nic společného. Vůbec nic. V každém případě členy tohoto klubu jsou pouze mladíci Hamiltonova věku.“

„Snad, ale je možné, že ubohá Drusilla, jako milenka Norrisova otce, zjistila nějaké informace o jednom z členů klubu.“ Charlotta se zamračila. „Přesto si nedokážu vysvětlit, jaká informace ji to mohla zabít.“

„To je samozřejmě velká záhada. Co se mohla dozvědět, aby to mělo cenu jejího života? Jak se zdá, členové klubu fušují do mesmerismu, ale nejen oni, najde se jich spousta i mezi ostatními lidmi.“

„Nemám z toho dobrý pocit, Baxtere.“

„Ani já ne.“

„Nachází-li se ovšem vrah mezi členy klubu Zeleného stolu, pak by váš bratr mohl být v nebezpečí.“

Znovu se jejich oči setkaly. „V tom případě budeme společně postupovat krůček po krůčku, jako se to dělá při každém dobře naplánovaném pokusu. Především si musím ověřit své podezření ohledně té kresby. Pak uvidíme, jestli se nám podaří zjistit jméno majitele Zeleného stolu. Ať je to kdokoli, musí o této věci něco vědět.“

Charlotta se na něho zadívala s obdivem, který se ani nesnažila skrýt. „Pane, věřím vám, že v tomto případě hodláte úspěšně uplatnit všechny své mimořádné schopnosti.“

Ta malá knížka byla stará, jedna z nejstarších v Baxterově knihovně. Už dávno ji neměl v ruce. Patřila k té spoustě knih o alchymii, která za léta nastřádala. Ani nevěděl proč. Alchymie byla něčím, co právem patřilo minulosti, a ne moderní době. Byla temnou stránkou chemie, ďábelskou směsí okultních studií, metafyzické spekulace a nadpřirozených tajemství. Neměla smysl.

Avšak skrývalo se v ní nějaké hluboké tajemství, které ho vždycky lákalo, zejména v jeho mladších letech. To nekonečné, posedlé hledání kamene mudrců a základních zákonů řídících přírodu ho vtahovalo do hlubin nepoznaného.

A proto shromažďoval knihy podobné této.

Kožená vazba už popraskala, ale tlusté stránky se zachovaly v pozoruhodně dobrém stavu. Kdyby ho minulá dlouhá noc beze spánku tak nevyčerpala, byl by ho pobavil pohled na titulní stránku. Podle dávné staré tradice alchymistů, kteří se rozhodli napsat pojednání o předmětu svého bádání, autor místo vlastního podpisu použil okázalý pseudonym. Aristotel Augustus.

Téměř stejně upoutávající pozornost jako jméno Basil Valentine, pomyslel si Baxter – jméno, jímž on sám podepsal Hovory o chemii. Ale tehdy, když knihu psal, mu bylo teprve dvacet a právě absolvoval Oxford. Cítil potřebu použít pseudonym, který by měl nějakou váhu.

Basil Valentine byl považován za legendárního alchymistu, záhadného muže, pátrajícího po tajemných silách ohně. Říkalo se, že objevil nezměrná tajemství a poznal podstatu přírodní síly.

Zkrátka, jeho jméno mělo mnohem vzrušivější a romantičtější zvuk než jméno nějakého neznámého Baxtera St. Ivese. Baxter se rád domýšlel, že od doby svých oxfordských studií značně vyspěl.

Teď se oběma rukama opřel o stůl z leštěného ebenového dřeva a pozoroval útlý otevřený svazek ležící před ním. Latinský titul v překladu do angličtiny zněl: ***Pravdivá historie tajemství ohně.***

Kresba, hrubý obrázek trojúhelníku uvnitř kruhu, se nacházela téměř uprostřed tenké knížečky. Na rozdíl od náčrtku Drusilly Heskettové byl tento snáze rozšifrovatelný. Ty klikyháky neznázorňovaly červy, ale různá mytická zvířata. Puntíky byly drobné symboly, jež se vztahovaly k chemii.

Kresba byla obvyklou směsicí metafor a záhadných značek, u alchymistů tolik oblíbených. Ti si potrpěli na tajemno a zacházeli hodně daleko, jen aby ukryli svá tajemství před očima nepovolaných. Baxter si uvědomil, že hledí na nákres myšlený jako alchymický klíč, jakési vodítko, obrazový popis tajného pokusu, který by při dokonalém provedení vedl k objevení kamene mudrců.

Tohle mělo nepochybně přímou souvislost se Zeleným stolem. Přesto zůstávalo stále ještě několik otázek nezodpovězených. Proč si Drusilla Heskettová okopírovala ten nákres do svého skicáře s akvarely? Proč někdo cítil potřebu ukrást knihu z Charlottina bytu a proč Drusilla zemřela?

Baxter sklapl Pravdivou historii tajemství ohně a pohlédl na stojací hodiny. Bylo půl šesté ráno. Když doprovodil Charlottu domů, nedokázal usnout. Hnán touhou po odpovědích, strávil zbytek noci tady v knihovně. Byl jen v košili, kabát a nákrčník, které měl večer na sobě, ležely pohozené přes nedalekou židli.

Unaveně si odložil brýle a třel si kořen nosu. Na ramena mu dosedlo zlé tušení, velký temný dravec. V celém těle cítil blížící se nebezpečí. Bylo třeba připravit plán činnosti. A to okamžitě. Nejdůležitějším cílem je ochránit Charlottu, dokud se všechno nevyjasní. Ale nejdřív se musí trochu vyspat.

Dupání a hlasitý křik v přední chodbě ho vyrušily z myšlenek.

„Jděte mi z cesty, vy neohrabaný hňupe. Nemůžete mě zastavit. Hněte se, hejbněte tím svým zatraceným zadkem.“

Baxter si povzdychl. Výrazivo té nové hospodyně si nezapadlo se slovníkem mužů pracujících v docích. Jedno jí ale musel přiznat – aspoň brzy vstávala. Ta minulá prospala i snídani.

To ale ještě nebyl konec.

„Už tu nezvostanu ani minutu. Byla bych vodešla už včera, dyby mi sestra nechala u sebe přespat.“

„Nemohla byste tu zůstat ještě aspoň dva týdny, paní Pearsonová?“ Lambertovy žadonivé tóny tlumila stěna. „Je tak těžké najít personál. A víte přece, že pan St. Ives dobře platí.“

„Nezajímá mě, kolik je ten šílenec ochotnej platit svejím služkám. Vadí mě to, co se děje v tý jeho laboratoři. A přímo v poledne. Náká ženská tam ječí, jako by ji nelidsky mučil. Tohle nemíním snášet. Vypadněte vod těch dveří, vy roztřeseney starej blázne.“

Baxter zaslechl, jak Lambert znovu něco tiše namítá, načež se ozval hlasitý výkřik a dupavé kroky. Domovní dveře práskly s takovou silou, až se zatřásla zeď.

Rozhostilo se ticho.

Následné nesmělé zaklepání na dveře knihovny Baxter přijal s neradostným očekáváním.

„Co se děje, Lamberte?“ Zvolna se otočil obličejem ke dveřím.

Lambert bojácně zůstal stát na prahu. Zřejmě nakvap vstal z postele, aniž měl čas dokončit svou garderobu. Kolem hlavy mu trčely řídké šedivé vlasy. Neměl zapnuté sako a na noze pouze jednu botu. Důstojně se snažil lehce si odkašlat.

„Omlouvám se, pane, ale ta nová hospodyně právě dala výpověď.“

„Kčertu! Vždyť tu nedošlo k žádným neočekávaným výbuchům, nic neshořelo, a neprováděl jsem ani pokusy s elektřinou. Co se jí nelíbilo tentokrát?“

„Paní Pearsonovou, mezi jiným, zřejmě rozčilil ten, jak bych to řekl, včerejší incident v laboratoři.“

„Jaký incident? Včera jsem nedělal žádné pokusy.“ Baxter se zarazil, když si náhle vybavil svou včerejší aktivitu v laboratoři. Nelidsky mučil dámu. Cítil, jak mu horko rozpaluje tváře. Dobrý bože! Zrudl.

„Ženský výkřik,“ zamumlal.

„Ano, pane.“ Lambert se rozpačitě pohnul. „Ženský výkřik.“

Baxter se zamračil. „Pouze jsem předváděl nejnovější techniku fungování pájecího hořáku. Má snoubenka se zajímá o vědu. Byla nadšená, že může být svědkem toho, jak pracuje oheň.“

„Jistě, pane,“ poznamenal Lambert melancholicky. „Musí být docela příjemné umět s takovým zařízením dobře manipulovat. Mně už to v posledních letech moc nejde.“

„Dobrá, dobrá, proč tu postáváte, Lamberte? Nasíďte se a pak se co nejdříve vypravte do různých zprostředkovatelen, hned jak otevřou. Musíme najít novou hospodyně.“

„Ano, pane.“ Lambert se uklonil. „Mám vám připravit vajíčka a toasty, pane St. Ivesi?“

„Není třeba.“ Baxter se podrbal na zátylku. „Musím se aspoň několik hodin prospat. Měl jsem dlouhou noc.“

„Ovšem.“

„Abych nezapomněl, ještě něco.“ Baxter obešel stůl, otevřel zásuvku, z níž vyňal arch papíru, zvedl brko a něco spěšně načmáral. „Doručte prosím tenhle vzkaz co nejdřív do domu Eshertonových.“

„Samozřejmě, pane.“ Lambert se zamračil, jako by ho něco napadlo. „Když mluvíme o vzkazu, pane, viděl jste ten, co jsem nechal na podnose na stole v hale? Přišel večer, když jste byl mimo dům.“

„Ne, nevšiml jsem si ho.“

„Myslím, že je od vaší tety.“ Lambert se belhal halou ke stolu, sebral ze stříbrného tácu složený lístek a pomalu ho odnášel do knihovny.

Baxter letmo pohlédl na zprávu od Rosalind, zatímco čekal, až uschne inkoust na jeho vlastním vzkazu.

Milý Baxtere, něco nového? Dychtivě čekám, že se ozveš. Určitě jsi už zjistil nějaké informace. Upřímně zdraví lady T.

P. S. Lady G. už vyzvídá, kdy bude svatba. Na chvíli jsem ji odbyla, ale to nemohu dělat donekonečna. Znáš ji přece, je to hrozná klepna. Co kdybychom prostě oznámili datum někde v daleké budoucnosti? Co příští Vánoce?

Jako kdyby už takhle neměl dost problémů, pomyslel si Baxter. A teď ještě Rosalind přijde s požadavkem stanovení předstíraného data svatby, kterým míní korunovat jeho „zasnoubení“ s Charlottou.

„Omlouvám se, pane.“ Lambert se tu znovu objevil, tentokrát ještě roztřesenější než obvykle. „Jistě zařídím obstarání nové hospodyně a dohlédnu na doručení vašeho vzkazu. Ale dnes je den, kdy bývám pravidelně objednáán u doktora Flatta. Jestli proti tomu nic nemáte, pane, velice nerad bych tu návštěvu promeškal. Dnes ráno mě velice bolí klouby.“

„Samozřejmě, samozřejmě. Jen běžte.“

Baxtera teď něco napadlo. „Používá doktor Flatt při své léčbě nějaké byliny nebo kadidlo?“

„Ne, pane. Používá sílu pohledu a určité pohyby rukou k vyvolání živočišného magnetismu. Dělá zázraky, to tedy ano.“

„Aha.“ Baxter složil lístek se vzkazem, který posílal do domu Eshertonových, a lehce zívł. „Vážně nevím, co bych si bez vás počal, Lamberte.“

„Snažím se dělat všechno k vaší spokojenosti, pane.“ Lambert přijal lístek, otočil se a krokem, který prozrazoval, jak trpí, se zvolna šoural halou ke kuchyni.

Baxter se otevřenými dveřmi zahleděl ke schodišti. V tuto chvíli se mu jeho ložnice zdála nekonečně vzdálená. Pohovka byla blíž a mnohem pohodlnější.

Zavřel dveře knihovny, vrátil se ke stolku, kde stála karafa s brandy, sundal si brýle a ulehl na měkké polštáře pohovky.

Chvilí civěl do stropu. Rozhodně se musí postarat o Charlottino bezpečí.

Přemohl ho spánek.

Těžká temná křídla pláště se zatřepotala kolem netvora v hale. Ulevilo se jí, že stíny jí zabránily spatřit jeho obličej. Jedna její část si nepřála vědět nic víc, než co už o tom tvorů věděla. Jako by jakýsi vnitřní pocit slušnosti hluboko v ní odmítal potřebu vzhlednout ke zlu a uvidět jeho tvář v lidské podobě.

Ale rozum ji varoval, že zlo, které nelze identifikovat a pojmenovat, bývá ve své anonymitě o to nebezpečnější. Pevně držela v ruce nenabitou pistoli.

„Okamžitě opusťte tento dům,“ zašeptala.

Zvonivý smích toho netvora děsivými vlnami rozčeřil tmou. Malé vlny spláchly minulost a valily se do budoucnosti, v níž věděl, že ta pistole nebyla nabitá.

„Věříte v osud, můj malý anděli pomsty?“ zeptal se ten netvor příjemným hlasem.

Dveře ložnice se otevřely dokořán.

„Charlotto, Charlotto, vzbud' se!“

Otevřela oči a spatřila Ariel, jak běží k posteli. Sukně její noční košile a narychlo přehozeného županu jí poletovaly kolem bosých nohou.

„Ariel?“

„Křičela jsi. Muselo se ti něco zdát. Asi zlý sen. Jsi v pořádku?“

„Ano.“ Charlotta se snažila posadit a opřít se o polštáře. Srdce jí dosud bušilo v hrudi jako kladivo. Tělo měla zbrocené studeným potem. „Ano, jsem v pořádku. To byl jen ošklivý sen. Nic víc.“

„Bezpochyby vyvolaný tím zjišťováním, proč zemřela Drusilla Heskettová.“ Ariel zapálila svíčku ve svícnu vedle postele. Plamen ozářil její znepokojený obličej. „Byl to jeden z těch starých snů? Ten, co se ti zdál po oné noci, kdy byl zavražděn Winterbourne?“

„Ano.“ Charlotta si pod přikrývkou přitáhla kolena k bradě a objala si je pažemi. „Jeden z nich. Už dlouho mě neznepokojovaly. Myslela jsem, že navždy zmizely.“

Ariel se posadila na kraj lůžka. „Co přesně jsi dneska večer podnikala s panem St. Ivesem? Vrátila ses domů tak pozdě. Neviděla jsem tě od chvíle, kdy jsi odešla z večírku u Hatrichových. Kam jsi šla?“

„To je dlouhá historie. Ráno ti všechno povím. Teď ti řeknu jen to, že se Baxterovi podařilo nalézt Hamiltona v jeho klubu, ale nemohli jsme s ním mluvit.“

„Aha.“

Charlotta zaváhala. „Hovořil s tebou Hamilton někdy o mesmerismu?“

„Máš na mysli živočišný magnetismus?“ Ariel zamyšleně nakrčila obočí. „Zmínil se o tom, když jsme na plese u Clydeových vyšli na terasu. Myslím, že se o ty věci zajímá. Patrně má dost značné znalosti v tom oboru. Tvrdil, že tohle učení zcela přehlíží většina novodobých vědců, jako je...“

„Jako jeho bratr?“

„Ano,“ povzddechla si Ariel. „Myslím, že se dost pohrdlivě staví k zájmu pana St. Ivese o chemii.“

„Rozumím.“ Charlotta odhodila přikrývku, vyskočila z postele a rozběhla se k oknu. „Baxter a já jsme dnes večer zjistili, že Hamilton a jeho přátelé ve svém klubu provádějí pokusy s mesmerismem.“

„A co má být? Spousta lidí zakládá kluby a společnosti, kde by mohli zkoumat vědecké poznatky, které je zajímají.“

„Ano, to vím.“ Charlotta se špičkami prstů dotkla chladné okenní tabule. Nedokázala vysvětlit ten zvláštní strach, ale i nechtěně fascinující pocit, který zažila před několika hodinami při pozorování činnosti členů klubu Zelený stůl. Věděla, že to ale nebyl dobrý zážitek. Znovu rozbouřil její představivost, znovu se dostavily staré noční můry. „Ale obávám se, že ten Hamiltonův klub je jaksi neobvyklý.“

„Charlotto, snad ti nemusím říkat, že mě tahle situace čím dál víc znepokojuje.“

„Mě taky.“ Jaká úleva vyslovit to nahlas! Charlotta se k ní otočila. „Baxter i já si myslíme, že mezi Zeleným stolem a smrtí Drusilly Heskettové může existovat souvislost.“

„Ne.“ Ariel vyskočila. „Přece si nemyslíš, že Hamilton má něco společného s vraždou paní Heskettové. Tomu nevěřím.“

„Nic takového netvrdím. Ale možná v tom má prsty jiný člen klubu.“

„Ale všichni ti lidé jsou jeho přátelé. Určitě by se žádný z nich nezapletl do vraždy.“

„Zná Hamilton všechny členy klubu dobře? Je jich několik. Dnes večer jsem jich napočítala aspoň půl tuctu. Třeba jeden či dva z nich nepatří přímo mezi Hamiltonovy nejbližší kamarády.“

„Možná.“ Ariel si přemýšlivě skousla dolní ret. „Tohle nevím jistě. Myslíš, že by pomohlo, kdybych se ho zeptala na jeho přátele?“

Charlotta zaváhala. „Ne. Nechme to na St. Ivesovi, ať si s tím poradí. Koneckonců jsou to bratři.“

„Ano, ale obávám se, že jejich vztahy nejsou právě nejlepší.“

„Baxter si je dobře vědom toho, že nese odpovědnost za Hamiltona. Splní své závazky.“

„Mluvíš o tom velice přesvědčivě.“

Charlotta se smutně usmála. „Jsem o tom přesvědčená.“

Ariel ji upřeně pozorovala. „Když jsem před chvílí řekla, že mě ta věc stále více znepokojuje, neměla jsem na mysli pouze vraždu paní Heskettové.“

„A copak tě tedy trápí?“

„Nepleť mě! Jistě, zneklidňuje mě to vyšetřování, ale je tu ještě něco jiného, z čeho mám stejnou obavu, ne-li větší.“

„O čem to, pro všechno na světě, mluvíš?“

„Zamilovala ses do pana St. Ivese?“

Ta otázka Charlottě vyrazila dech. Chvilí trvalo, než se vzpamatovala.

„Charlotto?“

„Ano,“ odpověděla tiše Charlotta.

„Toho jsem se moc bála,“ zašeptala Ariel. „Jak se zdá, mělas pravdu, když jsi tvrdila, že je nebezpečný.“

Čas se táhl jako hustý, lepkavý med vytékající z prasklého hrnce. Baxter spatřil baňku s kyselinou, jak ve vzduchu opisuje oblouk a řítí se na něj ohnivými stíny. Snažil se jí uhnout z cesty, ale nedokázal být rychlejší než vytrysklý zlatavý proud. Jediné, co mohl udělat, bylo otočit se a zvednout paže, aby si zakryl oči.

Lahvička ho zasáhla do ramene. Kyselina bleskurychle prosákla jemným plátnem jeho košile. A pak se mu ocitla na kůži a hořela plameny žhavými jako samo peklo.

Pokoušel se doběhnout k oknu. Pod ním na něho čekalo moře. Skočil do tmy.

Exploze dunivě otřásly laboratoří a proměnily ji v peklo. Vteřinu před tím, než se nad jeho hlavou zavřelo moře, zaslechl Morganův hlas.

„Věříš v osud, St. Ivesi?“

A pak už byly slyšet pouze tříštivé nárazy vln do skal.

Baxter byl v okamžiku zcela probuzený. V žilách mu zrychleně pulzovala krev. Na zádech cítil vlhkost a v jednom děsivém okamžiku mu blesklo hlavou, že je to kyselina.

Zvedl se z pohovky a pevně sevřel látku košile. A pak si uvědomil, že to byl jeho vlastní pot, který mu přilepil látku k pokožce. Klesl zpátky na polštáře pohovky a opřel se lokty o kolena.

Vyčerpaně se předklonil a několikrát se zhluboka roztřeseně nadechl. Potřeboval se soustředit a najít potřebnou vládu nad sebou. Stále slyšel ten zvuk vln narážejících do skal.

„Kčertu, St. Ivesi, vzpamatuj se.“ Baxter zvolna a opatrně vydechl. Jen tak zas získá svůj obvyklý klid.

Znovu se ozval hlasitý, tříštivý zvuk. Tentokrát ale ne podobný onomu řevu mořských vln narážejících na skálu jako v onom zlém snu. Někdo bušil na domovní dveře.

Baxter se pomalu zvedl, projel si prsty vlasy a uhladil si košili. Projel jím vztek. Jak dlouho už ho ten sen netrápil. Doufal, že se navždy propadl do prázdna.

„Otevři ty dveře!“

Hamilton.

Baxter si vzpomněl, že Lambert odešel z domu za pochůzkami. Přešel knihovnu, vstoupil do haly a otevřel dveře.

Hamilton stál na schodech se sevřenými rty a očima zúženými do úzkých štěrbin. Zvedl ruku v přepychové rukavici, v níž držel zmačkaný arch papíru.

„Co znamená tenhle urážlivý vzkaz?“

„Chtěl jsem upoutat tvou pozornost.“

„Jak se odvažuješ vyhrožovat mi, že zrušíš mou měsíční apanáž, jestli nebudu tancovat podle tvé noty?“ Hamilton švihl elegantním jezdeckým bičikem o svou vysokou botu, když vpadl do haly. Strhl z

hlavy klobouk s vysokým dýnkem a odhodil ho na stůl. „Nemáš právo omezovat můj příjem. Otec tě žádal, aby ses staral o mé investice, dokud nedovrším pětadvacet let věku, ale neřekl ti, že mi máš ukrást mé dědictví.“

„Uklidni se. Nemám v úmyslu tě připravit o tvůj majetek.“ Baxter mávl rukou ke knihovně. „Jen od tebe potřebuji pár informací, a to dost rychle. Posad' se. Čím dřív budeme mít tenhle rozhovor za sebou, tím dřív můžeš odejít.“

Hamilton po něm sjel podezíravým pohledem, načež rázným krokem vešel do knihovny a zprudka si dosedl na židli.

„Nuže?“ zeptal se. „Co potřebuješ tak naléhavě vědět?“

„Především bych ti měl ukázat něco, co jsem objevil v jedné knize.“ Baxter přistoupil ke stolu a zvedl drobný svazek, který tam nechal ležet. Nalistoval ke stránce s alchymickým klíčem. „Viděl jsi někdy tuhle kresbu nebo cokoli jí podobného?“

Hamilton netrpělivě pohlédl na obrázek. Otevřel pusku, zřejmě v úmyslu tuhle otázku odmávnout rukou. Ale pak udiveně vytřeštil oči. „Kde jsi, kčertu, tohle sebral?“

„Takže to poznáváš.“ Baxter sklapl knihu. Opřel se o okraj stolu a pozorně se zadíval do Hamiltonova rozezleného obličeje. „Předpokládám, že to má něco společného s tvým klubem.“

Hamilton pevně sevřel v dlani svůj jezdecký bičík. „Co ty víš o mém klubu?“

„Jen to, že provádíte experimenty s živočišným magnetismem. Někteří tomu říkají mesmerismus. A že používáte dávné alchymické rituály a omamující kadidlo k vytvoření patřičné atmosféry.“

Hamilton se vymrštil. „Jak jsi tohle všechno zjistil?“

Baxter pokrčil rameny. „Mám své zdroje.“

„Nemáš žádné právo mě špehovat. Řekl jsem ti, že do toho, co dělám v klubu, ti vůbec nic není.“

„Asi tě překvapí, když ti povím, že s tebou souhlasím.“

„Tak proč se tu teď vůbec bavíme?“

Baxter si pohrával s knihou. „Protože kresba, velice podobná té, kterou jsem ti právě ukázal, se objevila ve skicáři s akvarely patřící Drusille Heskettové.“

Hamilton vypadal zmateně. „Mluvíš o té paní Heskettové, co byla nedávno zavražděná?“

„Ano. Povím ti to zcela otevřeně, Hamiltoně. Je možné, že existuje určitá souvislost mezi jedním z členů vašeho klubu a smrtí Drusilly Heskettové.“

„Tohle nemůžeš myslet vážně,“ vybuchl Hamilton. „Jak se odvažuješ někoho takhle obviňovat?“

„Nikoho neobviňuji. Jen se tě snažím upozornit na možnost, že tu třeba existuje jisté spojení. To je všechno.“

„Už mám těch urážek po krk.“ Hamilton vstal a rázně zamířil ke dveřím. „Nemíním snášet tvé vměšování se do mých záležitostí. I když dosud nespravuji svůj právoplatný majetek, jsem přece hrabě z Eshertonu, proboha. Nebudu se podřizovat vrtochům nějakého bastarda.“

V Baxterově tváři se nehnul jediný sval. Uměl se dokonale ovládat, vždyť tu vlastnost v sobě pěstoval po celý život. „Je tu ještě jedna maličkost, mylordě.“

Ledová zdvořilost v Baxterově hlase vyvolala ruměncem na Hamiltonově tváři. „Nemíním odpovídat už ani na jednu z tvých zatracených otázek.“

„Tahle je úplně jednoduchá,“ řekl Baxter velice klidně. „Jak dobře znáš Julianu Postovou?“

„Postovou?“ Hamilton se zamračil. „Neznám nikoho toho jména.“ Namířil bičíkem na Baxtera. „Varuji tě, St. Ivesi, drž se dál od mých záležitostí. Rozumíš?“

„Velice dobře ti rozumím. A stejně ti rozuměl otec,“ poznamenal Baxter se smutným úsměvem. „Vždycky tvrdil, že máš v sobě hodně z jeho povahy.“

Hamilton pevně sevřel rty. Najednou vypadal zmateně, jako by vůbec neočekával tak mírnou odezvu. Baxter budil dojem, že má v úmyslu říct něco jiného. Hamilton se beze slova otočil a zamířil ke dveřím.

Baxter si vzpomněl, co mu včera večer řekla Charlotta. Jestli je vrah u Zeleného stolu, váš bratr by se mohl octnout v nebezpečí.

V jeho mozku se ozval ještě jeden hlas, tentokrát otcův. Až odejdu, dohlédni na svého bratra. Někdy čas bude potřebovat vedení. Ten hoch je mou přesnou kopií. V jeho věku jsem byl úplně stejný. Horkokrevný a bezstarostný. Dohlédni, aby si nesrazil vaz, Baxtere.

„Hamiltoně.“

„Co ještě?“ zamračil se Hamilton, který už došel ke dveřím.

„Máš pravdu, když říkáš, že nemám právo zasahovat do tvých záležitostí.“ Baxter váhavě rozvažoval další slova. „Ale kvůli své matce i pro ten titul, který ti otec odkázal, myslím, že bys měl jednat trochu opatrněji. Byla by škoda, kdyby ses dal zabít ještě předtím, než bys mohl zplodit dědice.“

„Ujišťuji tě, že u Zeleného stolu mi žádné nebezpečí nehrozí. Jen se mě snažíš vyděsit. Přeješ si, abych nevěřil svým přátelům. Je to směšné.“

„To si myslíš?“

„Jistě neočekáváš, že uvěřím v tvůj opravdový zájem o mé blaho.“

„Proč ne?“ Baxter se pousmál. „Když se mnou budeš jednat, aspoň se ujistíš, že nemám důvod kout proti tobě nějaké pikle. A uvědom si, že kdyby ses dal zabít, hrabství stejně nepřipadne mně, ale zdědí ho náš velice vzdálený, mimořádně nepříjemný bratranec v Northumberlandu.“

„Stejně tě podezírám, že peníze z rukou jen tak nepustíš.“ Hamilton rázně vyšel do haly, popadl svůj klobouk a v okamžiku stál u domovních dveří. „Kde je ksakru tvůj sluha? I o toho jsi přišel? Nechápu, proč si nedokážeš udržet personál...“ Prudce otevřel dveře... a zůstal zaraženě stát na prahu. „Omlouvám se, slečno Arkendalová.“

„Lorde Eshertone,“ zamumlala Charlotta.

Baxter zaslechl její hlas a sraštil obočí. Přešel knihovnu a dospěl ke dveřím právě v okamžiku, kdy se napřímila po jedné ze svých gráciálních poklon.

Při jejím spatření jím projel bolestný pocit důvěrného poznání téhle ženy. Měla na sobě zelenobílou pláštěnku s kožešinou a šaty olemované zelenou sametovou stuhou. Široký okraj elegantního slaměného kloboučku tvořil vhodný rámec k jejím jasným očím. Drobné spirálky tmavých rudohnědých kadeří se pohupovaly před jejími drobnými oušky.

„Charlotto.“ Zamířil k ní. Pak si všiml, že před domem čeká drožka. „Co tu, proboha, děláte v tuhle hodinu? A proč jste sama? Měla jste s sebou vzít svou hospodyní nebo svou sestru. Víckrát nechci vidět, že se takhle někde potulujete sama.“

Hamilton výsměšně stočil oči. „Vždycky laskavý hostitel, St. Ivesi. Člověk by předpokládal, že svou snoubenku přivítáš s větší pohostinností.“

Baxter zaťal zuby. Hamilton měl rozhodně pravdu.

Nevlastní bratr na něj pohlédl s povýšeným, sarkastickým úsměvem a pak sklonil hlavu nad Charlottinou rukou v rukavičce.

„Musím vám říct, slečno Arkendalová, že být na vašem místě, rozhodně bych tohle zasnoubení znovu uvažil. Baxterova nevychovanost se po svatbě sotva zlepší.“

Charlotta s úsměvem vešla do haly. „Budu mít vaše varování na paměti, lorde Eshertone. Doufám, že neruším.“

„Vůbec ne.“ Hamilton střelil po Baxterovi dalším vztekklým pohledem. „Náš rozhovor právě skončil.“

„Už?“ Charlotta se podívala na Baxtera. Její oči ho uklidňovaly. Ale když si pak rozvázala stuhy u kloboučku, všechny její úsměvy patřily Hamiltonovi. „Zeptal se vás na Julianu Postovou?“

„Co pořád oba máte s nějakou ženskou jménem Juliana Postová?“ Hamilton vyšel ven na schody. „Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Čekala jsem, že takhle odpovíte.“ Charlottě zasvítily oči zadostiučiněním. „Ale Baxter měl pocit, že se na to musí zeptat.“

„Chápu.“ Hamilton zkrřivil rty. „Můj drahý nevlastní bratr si v těchto dnech zřejmě vzal do hlavy, že se bude míchat do mých soukromých záležitostí. Jeden by si myslel, že se bude víc zajímat o své nadcházející manželství. Přeji vám hezký den, slečno Arkendalová.“ Zavřel za sebou dveře.

Charlotta se prudce otočila obličejem k Baxterovi. „Řekla jsem vám, že si přeji být přítomna, až s ním budete mluvit o návštěvě slečny Postové,“ vyrazila zlostně. „Teď se podívejte, co jste provedl. Předpokládám, že ve vašem jednání nebyla ani špetka taktu. Zdál se dost rozčilený, zřejmě tím, co jste mu napovídal.“

„Takt není má silná stránka.“

„Toho jsem si všimla. Aspoň jste dostal odpověď. Říkala jsem vám, že on nenese odpovědnost za návštěvu slečny Postové.“

„Máte pravdu.“

„Což znamená, že ona přesto může být do celé té věci nějak zapojená,“ poznamenala Charlotta. „Vrah si ji určitě najal proto, aby zpřetrhal náš vztah, protože věděl, že společně představujeme pro něj hrozbu.“

„Nechápu, jak to mohl vědět. Jediné, co jsme v té věci podnikli, bylo prohledání domu paní Heskettové a pak to, že jsme se zasnoubili. Skakru, Charlotto, proč jste sem přijela sama?“

Zamračila se. „To jste na mě tak rozzlobený jen proto, že jsem sem přijela bez doprovodu?“

„Ano.“ Strhl si brýle a začal si je čistit kapesníkem. „Ano, jsem na vás příšerně nazlobený. O to víc teď, když vím, že to nebyl Hamilton, kdo za vámi poslal slečnu Postovou.“

„Ale Baxtere, bylo to za denního světla. Nehrozilo žádné nebezpečí.“

„Zatraceně, ženská, vyšetřujeme vraždu.“ Nasadil si brýle. Znovu se rozlítil. „To nejmenší, co můžete udělat, je projevit v celé té záležitosti trochu zdravého rozumu.“

„Není třeba se na mě obořovat, pane. Musím vám opětovně zdůraznit, že od vás nepřijímám žádné rozkazy.“

Kdybych sám měl trochu rozumu, okamžitě bych zmlkl, pomyslel si Baxter. Hamilton měl pravdu – při jednání se ženami a jejich zatraceným jemnocitem se choval jako neohrabaný nezdrvořák.

Zadíval se do Charlottiných nádherných očí a znovu si uvědomil ten zoufalý pocit děsu, který zažil sotva před chvílí. Mohla být v nebezpečí. Na prahu jeho mysli se dosud vznášela a třepotala temná křídla nedávné noční můry. Vztek byl jedinou emocí natolik silnou, aby udržela na uzdě jeho strach.

„Velice dobře, slečno Arkendalová,“ řekl, „dohodli jsme se, že ode mne nepřijímáte příkazy. Jestli vás nezajímá vaše vlastní bezpečí, mohla byste aspoň projevit trochu ohledu na můj duševní klid.“

Na očích jí bylo vidět, že pochopila. „Ano, jistě,“ zamumlala.

Z nějakého podivného důvodu ho ten její náhlý, tichý a zdvořilý souhlas nijak neuklidnil. Spíš cítil povinnost obhájit svou mizernou náladu. „Není to proto, že bych neměl už tak dost starostí s touhle záležitostí, ale má teta navíc naléhá na odpovědi, kterou jí nemohu poskytnout. Maryann zase očekává, že vytáhnu z nesnází svého prostopášného nevlastního bratra, který na mě kašle. Od počátku téhle záležitosti jsem neměl ani chvilku času na své chemické pokusy, a navíc jsem v posledních pěti měsících právě přišel o svou čtvrtou hospodyní.“

„Úplně vás chápu, Baxtere.“ Charlotta mu věnovala zářivý úsměv. „Je mi líto, jak byl váš život v poslední době narušen. Ale nebojte se. Tohle všechno brzy skončí a vy se budete moci vrátit ke svému obvyklému způsobu života. Jen si představte, až skončíme s touhle záležitostí, už se na mě nikdy nebudete muset podívat.“

Baxterovi se náhle zdálo, že se řítí do rozbouraných vln hluboko pod oknem zámku. Staré jizvy po kyselině zaplály ledovým ohněm.

Přes všechnu sílu logiky a rozumu, jíž se řídil, pocítil nevysvětlitelnou paniku.

„Ano, toho jsem si dobře vědom,“ řekl velice klidně.

A pak se rozhostilo hluboké ticho.

Otočil se a zamířil zpátky do knihovny. „Když už tady jste, chtěl bych vám říct, že bychom se při našem průzkumu měli zaměřit na něco jiného. Spíš než na zjišťování informací o ostatních nápadnících Drusilly Heskettové je třeba se víc soustředit na členy Hamiltonova klubu.“

„Skvělý nápad. Plně s vámi souhlasím.“ Následovala ho do knihovny.

„Nemůžeme přehlédnout fakt, že existuje určitá spojitost s Lennoxovým dědicem, mladým Norrisem.“

„Skutečně. Paní Heskettová udržovala poměr s jeho otcem. Ale nedovedu si představit Norrise jako vraha.“

„Ani já ne,“ připustil Baxter. „Ale můžeme odtud začít. Požádám o pomoc svou tetu. Vyžádáme si pozvání, které nás co nejdříve zavede do Lennoxova domu.“

„To by nemuselo být obtížné,“ poznamenala Charlotta. „Ariel mi sdělila, že Norrisova nejstarší sestra za dva dny pořádá u nich doma maškarní ples.“

Charlotta s hrдостí sledovala, jak Ariel, oděnou do masky vodního skřítky, odvádí na taneční parket další z dlouhého zástupu jejích obdivovatelů. „Není úžasná?“ usmála se Charlotta radostně při pohledu na taneční rej pod třpytivými světly barevných luceren, které ten večer nahradily lustry. „Sázím se, že od chvíle našeho příjezdu tančila každý tanec.“

„Vidím ji dost rozmazaně,“ broukl Baxter. „Zvláště v tomhle tlumeném světle. Nemám brýle, uvědomujete si? Zůstaly v kapse toho zatraceného pláště domina.“

„Ach ano, zapomněla jsem. K vaší škrabošce by se brýle zrovna moc nehodily, že?“ Pohlédla na něj a pocítila podivnou hrůzu, jež neměla co dělat s jejich večerními plány.

Dlouhý černý plášť s kapucí a poloviční škraboška Baxterova jednoduchého domina byly k nerozeznání od několika dalších podobných kostýmů v davu. Věděla, že úmyslně zvolil černé domino, protože si myslel, že v něm v přeplněném plesovém sále zůstane prakticky anonymní, a měl pravdu.

Ale zmocnil se jí strach, že ta temnota vlajícího pláště a škrabošky Baxterovi vyhovuje až příliš. Nečekaně ji napadla představa, jak Baxter, obklopen alchymickým náčiním, navždy mizí v jakési temné jeskyni.

Ve chvílkovém rozmaru se rozhodla jít na maškarní ples v kostýmu bohyně lovu Diany. Ariel vysvětlila svou volbu tím, že tahle maska se hodí pro dámu pronásledující vraha.

„Nesnáším maškarní plesy,“ vrčel Baxter. „Dospělí lidé se tam prohánějí ve škraboškách a bláznivých kostýmech. Holý nesmysl.“

„Musíte ale připustit, že právě tenhle ples bude pro nás velice užitečný.“

„Skutečně. Spoléhám na vás, že mi řeknete, až Ariel povede na taneční parket mladý Norris,“ podotkl Baxter.

„Před chvílkou mi prozradila, že si Norrise zajistila na příští tanec.“

To odpoledne si všichni dokonale promysleli plán. Byla to právě Ariel, která navrhla, že učiní zvláštní opatření na ochranu Baxtera.

Prý docela snadno zabaví Norrise aspoň na část té doby, kterou Baxter bude potřebovat na to, aby našel a prohledal jeho ložnici.

„Zdá se, že musíme pár minut počkat.“ Baxter prudce postavil sklenku se šampaňským na nedaleký podnos. „Třeba je můžeme strávit na parketu.“

Charlotta zamžikala. „Mám to považovat za vyzvání k tanci, Baxtere?“

„Proč ne? Jsme přece zasnoubeni, co říkáte? Snoubenci něco takového dělají. Předpokládám, že zvládnete valčík i s tím hloupým lukem a šípy, co vám rozhodně překážejí.“

„Jsou součástí mé masky. A myslím, že ten valčík zvládnu.“ Povytáhla obočí za svou pérovou škraboškou. „Nevěděla jsem, že tančíte, pane.“

„Už jsem dlouho netančil. Vlastně pár let.“ Vzal ji za ruku, aniž čekal na formální přijetí své nabídky. „Připomíná mi to spíš rajtování na koni. Pochybuji, že se to dá zapomenout.“

Skryla úsměv a dovolila mu odvést ji na parket. „Doufejme, že máte pravdu, protože já, až na ten bláznivý trysk s Lennoxem onehdy večer, už jsem za ta léta vyšla z cviku.“

Zastavil se na kraji parketu a vzal ji do náručí. „O nic bláznivého se pokoušet nebudeme.“

Zasmála se. „Budeme spíš připomínat dvě zrezivělé bárky táhnoucí se po jezeře plném štíhlých plachetnic.“

„Nebud'te směšná.“ Za otvory černé škrabošky na ni shlížely Baxterovy vážné oči. „Jste ta nejelegantnější bárka v celém sále.“

Ta neobratná lichotka ji měla pobavit, ale místo toho ji zahřála na duši. „Děkuji vám, pane. Tohle je ta nejroztomilejší věc, kterou mi po dlouhé době někdo řekl.“

Bez dalšího slova ji objal a vplul mezi ty skvělé plachetnice.

Tušila to správně. Z Baxtera i při tanci vyzařovala jeho síla a sebeovládání. Avšak v jeho pohybech cítila skrytou smyslnost, která jí připomněla jeho způsob milování. Poddala se tomu okamžiku. Připomněla si, že takových mnoho nebude. Musí uchopit každický, který se naskytne, plně ho využít a uchovat pro možnou dlouhou a osamělou budoucnost.

Při tónech valčíku na chvíličku zapomněla, proč sem s Baxterem vlastně přišli. Teď si jen uvědomovala, že spočívá v náručí svého milence, muže, jehož obličej bude vídat ve svých snech do konce života.

Ozdobné lucerny vrhaly na tanečníky třpytivou zář. Taneční sál se proměnil ve ztemnělou pohádkovou říši plnou legend a mýtů, skrývajících se v maskách a škraboškách. Starořeční bohové a bohyně se mísili se starými božstvy Říma, Egypta a Zamaru. Loupežníci a piráti se bavili s královnami a skřítky. A na hladině vyšperkovaného jezera, jímž byl taneční parket, bohyně lovu Diana se vznášela v náručí alchymisty.

Když hudba dohrála, Charlotta pocítila nevysvětlitelné nutkání se rozplakat. Její milostný poměr s Baxterem asi nepotrvá o nic déle než tenhle nádherný tanec, pomyslela si. Tu chvíli jakoby mimo čas, kterou teď právě prožila, tu v sobě ponese navěky.

„Charlotto?“ Baxter se zastavil a shlížel na ni ze své výšky. „Dobrý bože, co se děje? Dupl jsem vám na nohu?“

Silou vůle střísla ze sebe smutek. „Ne, rozhodně ne.“ Pokusila se o úsměv. „Zdá se, že jsme to docela zvládli, pane. Nezostudili jsme se tím, že bychom tady mezi těmi krásnými jachtami klesli ke dnu.“

Jeho ruka palčivě stiskla její. „Ne, to opravdu ne. Podařilo se nám plout po hladině.“

„To je dobrá předzvěst, nemyslíte?“ Zaslechla špatně skrývanou naději ve vlastním hlase. A pak zahlédla Arielinu nezaměnitelnou blondátou hlavu s věncem jemných listů kapradiny. „Baxtere, Norris právě šel požádat Ariel o tanec. Měl byste se vydat na cestu.“

„Ano.“ Baxter se okamžitě otočil a rychle ji vtáhl do stinného kouta před terasou. „Počkejte tady. Nezdržím se dlouho.“

„Buďte opatrný.“

Neodpověděl. Pokradmu vytáhl kapesní hodinky, rychlým pohledem skrze skleněné víčko se zorientoval, načež se otočil a vystoupil na ztemnělou terasu.

Charlotta užasle pozorovala, jak snadno zmizel v noční tmě. Věděla, že zamířil ke skleníku v zadní části velkého domu, ale jeho černé domino ztratila z dohledu dříve, než se dostal ke kamenným schodům. Jednu chvíli ještě zahlédla obrys černého pláště u živého plotu a v příštím okamžiku už neviděla nic.

Objevil se livrejovaný sluha s podnosem plným sklenek. Charlotta si vzala limonádu, načež se otočila a sledovala Ariel a jejího nového tanečníka. Norris byl oblečen jako starý Říman. Působil ve své tože oslňujícím dojmem, ale všimla si, že zřejmě nekonverzuje tak nadšeně jako jindy.

Minuty plynuly. Charlotty se začal zmocňovat neklid. Měla doprovodit Baxtera, říkala si. Neměla připustit, aby ji přemluvil zůstat tady dole.

Při poslechu hudby a porovnání tančících v duchu počítala vteřiny. Její neklid vzrůstal. Mohla pouze doufat, že Baxter dokázal rychle najít Norrisovu ložnici a že její prohledání mu nepotrvá příliš dlouho.

Právě se chystala zajít za Ariel a Norrisem, kteří v tu chvíli provedli na parketě dlouhý, vířivý obrat, když náhlý závan chladného vzduchu z terasy rozvířil volány jejích šatů barvy lesní zeleně.

Zděšeně se otočila a spatřila známou postavu v černém dominu stojící ve stínu na opačné straně zasklených dveří. V té tmě bylo obtížné vidět ji zřetelně. Kápě mužova černého pláště byla stažená hluboko přes jeho tvář zahalenou škraboškou. Kraje pláště byly přehozeny přes sebe a zakrývaly ruce a jeho bohaté záhyby vířily kolem nohou v černých vysokých botách.

„Baxtere,“ špitla Charlotta.

Měla by cítit nezměrnou úlevu, říkala si, když proběhla francouzskými dveřmi. Zřejmě splnil svůj úkol docela rychle. Nedovedla si ale vysvětlit ty drobné ledové jehličky, které cítila po celém těle. Možná to bylo proto, že noční vzduch byl teď o několik stupňů chladnější než před chvílí. Ocitla se sotva pár kroků od muže v černém dominu, když si uvědomila, že něco není v pořádku. Zmýlila se. Muž, který tam stál, nebyl Baxter.

Ta postava v pláštěnce a škrabošce byla příliš vysoká, příliš štíhlá a příliš elegantní. Tenhle člověk postrádal Baxterova mohutná ramena a nevyzařovala z něho ona síla. Intuicí vycítila, že tento cizinec není právě ten, koho by si přála poznat.

„Promiňte, pane.“ Zaraženě se zastavila. „Považovala jsem vás za jednoho svého známého.“

Muž mlčel. Pod okrajem poloviční škrabošky se mu nepatrně zkrivily plné, smyslné rty. Jeho plášť se vpředu rozevřel, aby odhalil jedinou rudou růži v sevřené ruce navlečené do černé rukavice. Beze slova jí ten rudý květ podával.

Charlotta o krok ucouvla. Pohlédla na růži a pak na zahalený obličej pod kapucí. „Obávám se, že jste si mě s někým spletl, pane.“

„Ne.“ Ten chrčivý hlas postrádal jediný teplý tón. „K žádnému omylu tu nedošlo.“

Zachvěla se. V těch drsných, chraptivých slovech bylo cosi, co v ní vyvolalo dávný strach. To není možné, říkala si. Tenhle hlas nikdy neslyšela. Tak nepřírozený zvuk by nikdy nemohla zapomenout.

Vší silou se snažila potlačit svou naprosto nerozumnou reakci. Ten ubohý muž měl nepochybně nemocné hlasivky, říkala si. Třeba se narodil s nějakou vrozenou vadou.

Vzmohla se na slabý úsměv. „Nevzpomínám si, že bychom se znali, pane. Omluvte mě, prosím, musím se vrátit dovnitř. Někdo na mě čeká.“ Otočila se, aby prchla.

Ne, přece od něho neutíká, říkala si rozzlobeně. Je jí prostě chladno a chce se vrátit do tepla plesového sálu.

„Když stále pátráte v životech mužů, uvažovala jste někdy o osudu jako takovém?“

Charlotta zakolísala a div neklesla. Zachytila se zídky terasy.

Ne, tohle nemohl být ten netvor. Ten hlas nebyl stejný. Na onen druhý hlas nikdy nezapomene. Bylo to jako cosi temného a slizkého, co se plazilo nocí. Tenhle hlas byl chraptivý a dutý.

Zvolna se otočila obličejem k té postavě. Nesmí dopustit, aby neovládla svou bujnou představivost. Logika a rozum, nikoli dávné strachy byly nástroje, s nimiž musela tohle zvládnout.

„Promiňte, co jste říkal?“ zeptala se s klidem, ke kterému se však musela nutit.

„Nic důležitého.“ Postava v masce k ní vztáhla růži. „Tohle je pro vás. Vezměte si ji.“

„Nechci.“

„Tu růži si musíte vzít.“ Chraplavý hlas byl teď sotva slyšitelný. „Je jen pro vás, a nikoho jiného.“

V tom nemocném hlase se ozvalo cosi zvláště přitažlivého. Ten hlas vábil a fascinoval.

„Pojďte. Vezměte si tu růži.“

Neviděla světla a neslyšela hudbu z plesového sálu, všechno mizelo v dálce. Ocitla se uprostřed noci venku s podivným cizím mužem. „Vždyť se neznáme. Proč mi chcete dávat květinu?“

„Vezměte si ji a uvidíte.“ Ta slova na ni dopadala jako úlomky ledu na hrob.

Zaváhala, ale věděla, že jediné, co nemůže, je obrátit se a utéct. Nebezpečí nezmizí, když se člověk k němu otočí zády. Musela se dozvědět, oč vlastně jde.

Opatrně udělala krok kupředu, a pak druhý. Osoba ve vlajícím černém dominu čekala s očividně nekonečnou trpělivostí.

Jakmile se přiblížila na dosah, pěst v černé rukavici se otevřela ve vzrušivě chladném gestu. Teprve teď si všimla, že na jednom z trnů byl napíchnutý složený kus papíru.

Uchopila květinu. Cizinec se obřadně uklonil, otočil se a zmizel ve tmě noci.

Spěchala zpátky ke světlům a zastavila se hned v plesovém sále, aby si přečetla, co bylo napsáno na složeném lístku. Četla ten vzkaz pod smaragdově zbarvenou lucernou. Tajuplně nazelenalé světlo ozářilo napsaná slova:

Váš milenec-alchymista hledá kámen mudrců kvůli pomstě. Je posedlý touhou zničit svého bratra. Použije jakýkoli prostředek, o němž se domnívá, že může ovlivnit minulost, včetně vašich citů. Ale nikdy se mu nepodaří proměnit své postavení levobočka, tolik se podobající obyčejnému kovu, ve zlato opravdové urozenosti. Ten bastard kdysi zradil někoho, kdo mu věřil, a nezaváhá zradit znovu. Dejte si pozor, než bude příliš pozdě! Nestaňte se jeho obětí!

Charlotta se prudce nadechla a zmačkala lístek v dlani. Rychle se otočila a snažila se zrakem proniknout stíny, ale cizinec v černém dominu zmizel.

Baxter si sundal brýle, strčil je do kapsy pláště a spěšně si znovu nasadil škrabošku. Vyšel do chodby, zavřel dveře Norrisovy ložnice a rychle zamířil halou k zadním schodům.

Cestou dolů ze schodů nepoužil ani brýle, ani sklíčko od hodinek. Nástěnné svícný nesvítily a všude vládla tma. Spolehl se na svůj dobrý hmat a na svou schopnost odhadu vzdálenosti.

Nebyl si jistý, zda má z výsledků té spěšné prohlídky ložnice cítit úlevu či být nespokojený. Nenalezl nic, co by jim nějak pomohlo.

Cestou dolů ze schodů neslyšel tlumené tóny valčíku z plesového sálu. Aspoň to načasování že vyšlo, říkal si. Tanec právě skončil. Už aby byl u Charlotty.

Vybavil si ten valčík, který spolu tančili, než se vydal splnit tenhle neúspěšný úkol. Byla v jeho náručí tak živoucí, vznosná a plná ženskosti, stejně jako ve chvíli, kdy se s ní miloval. Její vůně v něm probudila hlad, který v posledních dnech vřel těsně pod povrchem jeho vědomí. Už si nedokázal představit svůj život bez ní.

Její slova z předchozího odpoledne mu bušila v mozku, když teď proklouzl ztemnělým skleníkem. Jen si pomyslete, že až ukončíme tuhle záležitost, už se na mě nikdy nebudete muset dívat.

Měsíční světlo pronikající skleněnými tabulkami mu ukazovalo cestu. Ucítil intenzivní pachy hlíny a rostlin. Napadlo ho, že se Lennox třeba zajímá o pokusy v oblasti nějaké zemědělské chemie. Musí si to zapamatovat. Pak si vzpomněl na holé květináče s nasetým hrachorem na okenním parapetu ve své laboratoři. Podobné pokusy možná ani nemají smysl.

Když zamířil k zadním dveřím, použil sklíčko na svých hodinkách, aby se ujistil, že nezakopne o nějaký květináč nebo neuklizené nářadí.

Chvilí nato už se bezpečně dostal zpátky do zahrady a pustil se k zamžené záři barevných světél představujících plesový sál.

Když dospěl k terase, vztyčila se před ním známá, slabě rozmazaná postava.

„Řekl jsem vám, abyste počkala uvnitř, Charlotto.“

„Baxtere, jste to vy?“

„Samozřejmě že jsem to já. Kdo jste si sakra myslela, že to je?“

„Na tom nezáleží, bylo by to na dlouhé povídání. Řeknu vám to později. Teď je tu něco mnohem důležitějšího. Zoufale vás hledá Hamilton.“

„Hamilton?“ Zamračil se, když k němu přistoupila blíž a on spatřil znepokojený výraz na jejím obličeji. „Co chce?“

„Baxtere? Jsi to ty?“ ozval se Hamiltonův hlas ze vzdáleného konce terasy. „Hledám tě.“ Pospíšil k nim. „Musím s tebou okamžitě mluvit.“

„No, tak jsi mě našel. Oč jde?“

„Je to... osobní záležitost.“ Pohlédl nejistě na Charlottu. „Omlouvám se, slečno Arkendalová. Musím mluvit s Baxterem o samotě.“

„Cokoli mi chceš sdělit, můžeš klidně před Charlottou,“ řekl Baxter.

„Jen klid,“ vyhrkla Charlotta. „Promluvte si a já zatím počkám v sále.“

„Kčertu!“ Baxtera už rozčilovala ta škraboška na obličeji. Strhl ji a strčil ten kus černé látky do kapsy. Pak vyndal brýle, nasadil si je a sledoval Charlottinu odcházející postavu. Na jejím malém zlatém

luku a šípu se odrážely paprsky světla, které odhalily i růži v její ruce.

Už se jí chtěl zeptat, odkud pochází ta květina, ale pak si uvědomil, že už je dost daleko.

„Baxtere, tohle je důležité.“ Hamilton teď stál přímo před ním. Baxter se s nechutí soustředil na bratra. Všiml si, že Hamilton už nemá na sobě masku. Večerní kabát dokonalého střihu a módní nabírané kalhoty doplňoval elegantně uvázaný nákrčník. Na jeho obličej bez škrabošky se objevily vrásky znepokojení.

„Nemám příliš času, Hamiltone. Oč vlastně běží?“

„Předevčírem...“ Hamilton ztěžka polkl a začal znovu. „Předevčírem jsi mě nabádal k opatrnosti. Varoval jsi mě, že by mi v souvislosti s mým klubem mohlo hrozit nějaké nebezpečí.“

Ta slova upoutala Baxterovu pozornost. „Stalo se něco?“

„Mně ne,“ řekl spěšně Hamilton. „Ale mám obavy o Norrise. Včera v noci jsme prováděli pokusy s hypnózou.“

„Ano, vím o tom. Mladý Norris ji podstoupil.“

Hamilton zapátral v jeho tváři. „Jak to, že to víš?“

„Na tom nezáleží. Co se tedy stalo? Dělal Norris na začátku dnešního večera ze sebe hlupáka na něčím plesu? Pochybuji, že to Lennox potěší, ale nemyslím, že ať se stalo cokoli, nebude to žádná tragédie. Lennoxovo jmění dokáže zahladit neblahé důsledky prakticky každé vylomeniny, včetně Norrisova nahého zadku.“

Hamilton jen zíral. „Nechápu, jak ses mohl dozvědět takové podrobnosti o našem experimentu, ale to teď není důležité. Jedná se o to, že kouzelník nakonec...“

„Kouzelník?“

Hamilton netrpělivě protáhl ústa do tenké čáry. „Ta osoba, kterou jsme si najali k provádění experimentů. Říkáme jí náš kouzelník. Všechno bylo velice zábavné. Ale ten člověk nenařídil Norrisovi, aby pípal jako kuře nebo si v plesovém sále stáhl kalhoty. Udělal něco mnohem horšího.“

„Co udělal?“

„Použil hypnózy a Norrise přemluvil, aby vyzval Anthonyho Tilese na souboj.“

„Norris vyzval Tilese na souboj? Tomu nevěřím.“

„Je to pravda,“ zašeptal Hamilton. „V posledních dvou letech se Tiles zúčastnil aspoň tří soubojů. Má úžasnou výdrž a je skvělý střelec. Vždycky zasáhne a teče krev.“

„Ano, to vím.“

„Říká se, že aspoň jeden z jeho soupeřů po jeho zásahu zemřel. Druhého zasáhla kulka do ramene a už nemůže vládnout levou rukou. Ten třetí prostě zmizel. Nikdo neví, co se s ním stalo, ale někteří říkají, že jeho zranění bylo tak těžké, že ke zmírnění nepřetržitě bolesti musí ustavičně brát velké dávky laudana.“

„Tiles si získal nechvalnou pověst, co?“

„Prý denně trénuje. Dává rány, které zabíjejí. Žádný člověk se zdravým rozumem by ho nevyzval na souboj.“

„Přesně tak. A proto to Norris jistě neudělá.“

Hamilton zkřivil obličej. „Ale on to právě udělal. Vůbec se mu to nepodobá, Baxtere. Norris má ze všech mých přátel nejmírumilovnější povahu. Nikdy se nedal strhnout ke vzteku. Je to můj nejlepší přítel a já se bojím, že si právě podepsal svůj vlastní rozsudek smrti.“

„Nařídte svému mágovi, ať zruší působení svého experimentu.“

„Nemůžeme ho najít.“ Hamiltonova úzkost vzrůstala. „Nevíme, kde bydlí, nebo jak se k němu dostat.“

Baxter se zamračil. „Jak jste se s ním vůbec seznámili?“

„Přišel za námi sám a nabídl se, že nás naučí zvláštní techniky, jejichž pomocí se můžeme přímo spojit se silami metafyzického světa. Všechno bylo velice zajímavé a měli jsme z toho legraci. Ale něco se pokazilo.“

„Skutečně,“ řekl tiše Baxter.

„Vymklo se nám to z rukou. Bojím se, že se Norris dá na úsvitu zabít.“

„Mluvíme o zítřejším ránu?“ zeptal se Baxter stísněně.

„Ano. Zítra ráno. Všechno se událo tak rychle.“

„Přiměj Norrise, ať se Tilesovi omluví. Myslím, že jeho omluvu přijme.“

„Snažil jsem se Norrise přesvědčit, aby se omluvil, ale nechce o tom ani slyšet. To už není on, Baxtere. Před několika minutami tančil se slečnou Ariel, jako by neměl jedinou starost. A za svítání se postaví proti Tilesovi. Je to šílenství.“

Baxter se zahleděl k osvětlenému sálu.

„Baxtere?“ zamračil se Hamilton. „Slyšels, co jsem ti říkal? Norris za časného rána riskuje svůj krk. Musíme ho zastavit.“

„Koho si Norris zvolil za své sekundanty?“

„Jako jeho nejlepší přítel prý musím já být jedním z nich. Požádal mě, abych vybral druhého. Říká, že se tímhle nechce zatěžovat.“

„A už jsi vybral druhého sekundanta?“

„Ne. Proboha, plánovat takhle prokletý souboj by bylo to poslední, co bych chtěl udělat. Přišel jsem rovnou sem za tebou. Musíš mi pomoci, Baxtere.“

„Jestli dosud nemáš druhého sekundanta, zjednoduší to situaci,“ poznamenal klidně Baxter. „Budu ti asistovat.“

Hamilton se zděsil. „Ale já chci ten souboj zastavit, ještě než k němu dojde.“

„To asi nebude možné. Mesmerismus, čili hypnóza, kterou provádí ten váš čaroděj, se zdá být dost účinná.“

„Co uděláme? Nemůžeme Norrisovi dovolit, aby se nechal zabít.“

„Možná existuje způsob, jak řídit výsledky tohoto pokusu.“

Zaklepání na domovní dveře se ozvalo v půl čtvrté ráno. Charlotta byla sama ve své pracovně a horlivě něco psala, aby se uklidnila. Ariel dosud nebyla doma a paní Wittyová spala hlubokým spánkem ve své ložnici v horním patře.

Charlotta nedokázala odpočívat. Od svého návratu z maškarního plesu byla plna nepokoje. Nevěděla, zda její neklid vyvolalo setkání s oním cizím mužem v černém dominu, či Hamiltonův zoufalý výraz, který ji znepokojoval ze všeho nejvíc. Třeba to bylo obojí dohromady.

Když se ozvalo zaklepání, rychle se zvedla a vyběhla do haly. Za sklem spatřila Baxtera stojícího ve stínu na posledním schodu.

Otevřela dveře a rozechvěle se na něj usmála. „Doufala jsem, že si najdete čas a před odchodem domů se tu zastavíte. Moc jsem si přála s vámi mluvit.“

„Nevěděl jsem, jestli budete ještě vzhůru.“

Charlotta ustoupila a pozorovala, jak nepřítomným pohybem ruky odhodil klobouk na postranní stolek. Vznášela se kolem něho zvláštní atmosféra, byl plně ponořen do svých myšlenek a zdálo se, že nic kolem sebe nevnímá. Pochopila, že je plně zaměstnán problémem, s nímž za ním přišel Hamilton, ať už se jednalo o cokoli.

„Je to vážné?“ Zavřela dveře.

Zamířil k pracovně. „Dnes ráno za svítání se má Norris setkat s největším neblaze proslulým duelantem v celém Londýně.“

„Ach ne!“ Rozběhla se k němu. „Jak se pro všechno na světě mohl dostat do takovéhle situace? Připadá mi tak slušně vychovaný, přátelský a milý. Rozhodně nepřipomíná typ, který se dá vyprovokovat k souboji.“

„To opravdu není.“ Baxter přistoupil ke stolku s brandy azvedl karafu. „Dostalo se mu malé pomoci.“

„Nerozumím...“

„Vzpomínáte na toho kouzelníka, co u Zeleného stolu bavil Hamiltona a jeho přátele?“

„Samozřejmě. Co on s tím má co dělat?“

„Po našem odchodu zřejmě použil hypnózu, aby Norrise přiměl jít a vyzvat na souboj muže jménem Tiles.“

„To je příšerné!“

„Hamilton a ostatní ho nedokázali zadržet. Jakmile k tomu došlo, nedovedli ho přimět, aby se omluvil. Pokusili se najít toho mága, aby zrušil stav hypnózy, do něhož ho dostal, ale nevěděli, kde by ho měli hledat.“

„Dobrý bože.“ Charlotta těžce dosedla na židli před krbem. „Takže Hamilton přišel požádat vás o pomoc.“

„Ano.“ Baxterovi na okamžik zasvítily oči nad okrajem sklenky s brandy. „Pádny důkaz, že je v koncích a neví, kam jinam se obrátit. Nikdy předtím za mnou nepřišel, aby požádal o pomoc.“

„Co uděláte?“

Pokrčil rameny. „Na něco jsem přišel. Když to vyjde, všechno skončí bez prolévání krve.“

„A když ne?“

„Někdo asi přijde o život.“

„Váš plán vyjde,“ řekla přesvědčeně Charlotta.

„Děkuji za projev důvěry. Hamilton o tom rozhodně pochybuje.“

„Co přesně máte v úmyslu podniknout, Baxtere?“

Smutně se usmál. „Nic moc odvážného nebo vzrušujícího. Ten plán spočívá na mé znalosti chemie.“

„Pak jsem si jistá, že to bude dokonalý plán, odvážný a plný vzrušení.“ Odmlčela se. „Bude zajímavé se ho zúčastnit.“

Zvedl ruku v gestu naznačujícím zároveň varování i žádost. „Ať vás ani nenapadne pomyslet na to, že budete přítomna souboji. Už takhle mám plnou hlavu starostí.“

„To věřím. Co je to za člověka – ten Anthony Tiles?“

Lokl si brandy. „Je to bastard.“

Pousmála se. „Jakého druhu? Svým zrodem, či povahou?“

„Obojí. Jeho otec je vikomt. Dědic majetku Coltranových. Anthony se narodil jako levoboček. Výsledek milostného románu jeho otce s rodinnou guvernantkou. Žádní legitimní synové nebyli, takže titul i panství zdědil nějaký synovec. Vědomí, že všechno mohlo být jeho, žere Tonyho už celá léta.“

„Mluvíte, jako byste ho znal.“

„Seznámili jsme se v Oxfordu.“

„Jestliže byl kdysi vaším přítelem, nemůžete s ním promluvit?“

„Nebylo by to k ničemu.“ Baxter došel k oknu, kde se na chvíli zastavil, a pak zase vykročil zpět do místnosti. „Tony zachovává mimořádně přísný kodex cti. Netoleruje sebemenší urážku.“

„Chápu.“

„Tráví svůj čas v hernách a bordelech, kde vyhledává maléry, a dostává se do nich překvapivě často. Už má na svém kontě nejméně tři souboje. Možná i víc.“

„Není divu, že se Hamilton o svého přítele tolik bojí.“ Sevřela dlaň v pěst. „Tehle Anthony Tiles začal žít svůj život velmi podobným způsobem jako vy.“

Baxter se rukou opřel o krbovou římsu a hleděl do ohně. „Oba jsme bastardi, jestli máte na mysli tohle.“

„Ale on se jím stal svými činy a zároveň svým zrodem,“ řekla tiše. „Na druhou stranu z vás se stal skutečný džentlmen.“

Spěšně vzhlédl. Oheň z krbu se zaleskl na sklech jeho brýlí. „Co ksakru zase znamená tohle?“

„Anthonyho Tilese skutečnost jeho zrodu očividně přivedla na cestu vedoucí téměř jistě k jeho záhubě. Vy jste si díkybohu proklestil cestičku k jinému osudu.“

„Hmm.“

„Váš otec věděl, že se z vás stal bezúhonný člověk. Uvědomil si, že vám může svěřit rodinné jmění, i to, že se postaráte o bezpečí jeho vlastního syna. Určitě byl na vás nesmírně pyšný, Baxtere.“

mlčel. Dlouho se na ni upřeně díval, pak se beze slova otočil od krbu a nedbale se usadil na pohovce. Nervózně si prsty projel vlasy.

„Až bude ta ranní záležitost za námi, mám v úmyslu najít toho zatraceného chlapa, co si říká kouzelník. Tyhle jeho experimenty nesnáším.“

Charlotta se zavřenýma očima zvrátila hlavu na opěradlo židle. „Baxtere, budete zítra opatrný, vidíte?“

„Nejsem jediný, kdo bude muset čelit Tilesově pistoli, jestli to nevyjde tak, jak jsem plánoval.“

„Znám vás příliš dobře na to, abych věřila, že jestli dojde k něčemu zlému, prostě se stáhnete a dovolíte, aby byl Hamiltonův nejlepší přítel chladnokrevně zastřelen.“ Široce rozevřela oči a podívala se na něj. „Slibte mi, že neuděláte nic, co by Anthonymu Tilesovi zavdalo důvod obrátit se proti vám a třeba vás i vyzvat na souboj.“

Nepatrný pobavený úsměšek zvlínil Baxterovy rty. „Nemějte obavy. Už před lety jsem sám sobě slíbil, že se nikdy nenechám zabít v něčem tak stupidním, jako je souboj.“

„To ráda slyším.“ I přes svou nervozitu se dokázala usmát. „Ubohý Baxtere. Jediné, co jste si přál, bylo zůstat sám ve své laboratoři, ale donutili vás z ní vylézt a zabývat se všemi těmito nepříjemnými problémy.“

Povytláhl obočí. „Jsou problémy a problémy.“

„Jak tomu mám rozumět?“

Postavil sklenku s nedopitou brandy, vstal a pomalu došel až ke krbu, před nímž seděla. Jemně ji zvedl ze židle. „Některé problémy jsou mnohem důležitější než ty ostatní.“

„Jsem já pro vás tím problémem, pane St. Ivesi?“ zeptala se tiše.

„Ano.“ Sklonil hlavu a tvrdě se vpil do jejích rtů.

Projela jím prudká vlna touhy po ní. Jednou rukou jí podložil hlavu a líbal nejprve na rty a pak na hrdlo. Bude na něho vždycky takhle působit? říkal si v duchu. Jednu chvíli se všechny jeho myšlenky soustředily na problémy související s tou vraždou a soubojem, a vzápětí nato nedokázal myslet na nic jiného než na hluboké uspokojení, že drží Charlottu v náručí.

Začínal si pomalu zvykat na znepokojující účinky vášně, ale dnes večer ji nechápal o nic víc než na začátku jejich poměru. Ta záhada byla tak zvláštní a lákavá jako alchymistovo nekonečné hledání kamene mudrců.

„Baxtere?“ Charlotta pevně uchopila klopy jeho kabátu. „Je čas?“

Zvedl hlavu jen na tak dlouho, aby se na okamžik ztratil v bezedné hloubce jejích slibujících zelených očí. „Ne tolik, jak bych si přál.“ Uvědomil si bolestnou pravdu svých slov. „Kčertu, nikdy není dost času.“

„To je v pořádku.“ Svými rty mu lehounce přejela po bradě.

„Vždycky existuje možnost, že nás tu někdo nemile překvapí.“ Ostražitě se rozhlédl malou pracovnou. „A navíc, nikdy není v blízkosti žádná postel.“

„Baxtere...“

„Jak má ksakru člověk udržovat milostný poměr, když nemá k dispozici ani ložnici?“

S tváří zabořenou do jeho košile začala vydávat tiché, zdušené zvuky. Ramena se jí chvěla. Zneklidněně ji přitiskl k sobě a neohrabaně popleskal po rameni. „Dobrý bože, Charlotto, neplačte. Něco vymyslím.“

„Vím, že ano. Vždycky to dokážete.“

Ztlumené zvuky na jeho prsou nabývaly na hlasitosti. Celé její tělo se mu chvělo pod rukama. Uvědomil si, že Charlotta se zcela upřímně směje.

Podložil jí palce pod bradu a zdvihl jí hlavu. V očích jí tančily jiskřičky smíchu.

Nepotřeboval Hamiltona, aby si uvědomil něco zcela očividného. Žádný muž, mající aspoň špetičku romantického jemnocitu, by nemarnil čas stížnostmi na nepohodlné prostředí v okamžiku, jako byl tento.

„Těší mě, že se vám to zdá tak zábavné,“ zamumlal.

„Připadá mi to fascinující. Vzrušující. Úžasně napínavé.“ Postavila se na špičky, ovinula mu paže kolem krku a políbila ho. Tvrdě a velice nadšeně.

Mlčky poručil k čertu svůj do nebe volající nedostatek romantického citění i všechny nesnáze nastalé situace.

Další bouřlivá vlna touhy zalila jeho smysly. „Čím to je,“ zašeptal těsně u její úst, „že se vás nemohu nabažít?“

Neodpověděla. Byla příliš zaneprázdněná. Snažila se co nejrychleji rozvázat jeho nákrčník, rozepnout mu kabát a košili. V okamžiku byl do pasu nahý.

Prsty přejížděla jeho dávné jizvy po kyselině. Přitiskla rty na zohyzdělé rameno a něžně ho políbila. Baxter musel zavřít oči, tak nezměrná touha se ho zmocnila.

Nadechl se ve snaze trochu se uklidnit. Rychle uvolnil tkanice jejích šatů. Zvolna stáhl živůtek a pozoroval, jak světlo ohně mění její nádherná ňadra ve zlato.

Dotkla se koutku jeho úst. „Když se na mě takhle díváte, vnukáte mi pocit, že jsem docela hezká.“

Potřásl hlavou, oslněn bouří vlastních citů. Obřadně jí přejel palci po bradavkách. „Jste krásná.“

„A vy, pane,“ řekla zjhlým hlasem, „jste báječný.“

Se zasténáním sklonil hlavu a políbil ji na něžnou oblinu jejího ňadra. S hluboko zakloněnou hlavou se pevně chytila jeho ramen. Přitisknutá k němu oběma rukama mu střevíčkem zvolna klouzala nahoru po lýtku. Když se chystala sjet nohou dolů, sevřel jí jednou rukou stehno a horoucně ji k sobě přitiskl. Sukně jejích šatů zavířily kolem něho. Nemohl už čekat ani vteřinu. Zvedl ji a položil na pohovku. Poodstoupil, aby si vpředu uvolnil kalhoty, načež se nad ni naklonil a vykasal jí sukně až k pasu.

Velmi opatrně jí rozvíral stehna, až jí levá noha sjela na podlahu. Zalapala po dechu, když si uvědomila, že se úplně otevřela jeho pohledu. Rychle se snažila dát nohy k sobě.

„Ne, prosím. Chci vás vidět.“ Poklekl na jedno koleno vedle pohovky. Cítil, jak se její noha chvěje.

Položil dlaň na teplé, růžové poupátko jejího ženství. Zachvěla se. Její noha se pomalu zvedala z podlahy v odezvu na jeho laskání.

„Baxtere?“ V koutku pootevřených rtů se objevila špička jejího jazyka. Opět zmizela, když Charlotta tiše zasténala.

Předklonil se, aby vdechl vzrušující vůni jejího těla. Leskla se v záři ohně. Rozevřel tu něžnou zahrádku, aby odhalil celou její svatyni.

Sklonil hlavu a pln vděčnosti líbal její nejintimnější místočko.

„Baxtere.“ Její prsty se mu zabořily do vlasů. „Dobré nebe, co to děláte?“

Pominul její bezdechou otázku i všechny nesouvislé žádosti o vysvětlení, které následovaly. Použil jazyk, aby vzrušil ten malý hrbolek, až ztuhla a napnula se. Nepřestal do chvíle, kdy už rozkoší ztrácela dech.

Když tiše vykřikla a zaryla mu nehty do hlavy, rychle vyskočil a nalehl na ni. Na svých rtech chutnal její vůni, když se prudce vnořil do sevřené, horké chodbičky jejího těla.

Svémi křečovitými stahy ho vtáhla do sebe tak hluboko, že mu připadalo, jako by se stal její součástí. V alchymii tohoto spojení už nebyl sám.

Všechno v něm znehybnělo. A v mžiku přišla ta úžasná chvíle vyvrcholení, kdy jím projel palčivý, očišťující plamen, po jehož odeznění se cítil tak volný a lehký jako nikdy předtím.

V pánvi doutnalo kadidlo.

Zvolna, zhluboka se nadechl, cítil, jak se mnohonásobuje jeho vnímavost. Za chvíli bude vládnout velkou mocí.

Byl připravený.

„Vylož mi karty, má lásko,“ zašeptal.

Kartářka otočila tři karty a dlouho je upřeně pozorovala.

„Tvor s orlí hlavou a křídly a lvím tělem se blíží k fénixovi,“ řekla po delším váhání.

„Je to čím dál víc vzrušující.“

„A nebezpečnější,“ upozornila ho kartářka.

„Pravda. Ale nebezpečí přidá celé té věci na zajímavosti.“

Kartářka vyložila na stůl další kartu. „Spojení onoho tvora s dámou s křišťálovýma očima sílí.“

„Nesmíme dopustit, aby se ta žena stala pouhou nevhodnou nití v téhle tapiserii.“ Potěšilo ho to.

„Baxtere?“ Charlotta se malátně zavrtěla a prsty projela hustý porost na jeho hrudi. „Už je spousta hodin.“

„Já vím.“ Váhavě se posunul, čímž se zbavil nadýchané pěny jejích sukní. Vyskočil, upravil si kalhoty a pohlédl na hodinky. „Do svítání zbývá sotva hodina. Musím jít. Hamilton už bude mít obavy.“

Charlotta se rychle posadila a chvíli zápasila se živůtkem šatů. „A chudák Norris? Co by měl říkat on? Bude strašně nervózní.“

„Ještě jsem ho neviděl.“ Baxter sáhl po brýlích, nasadil si je a chvatně vklouzl do košile. „Hamilton říká, že celá ta věc ho nechává klidným.“

„Příčinou jeho nepřirozeného klidu může být to, že byl zhyponotizován.“

„Prokletý kouzelník. Tohle si zodpoví.“ Baxter hodil přes sebe kabát a otočil se k odchodu. Při pohledu na Charlottu, která tu ležela rozkošně rozčuchaná, velice zatoužil, aby nemusel jít na onu naléhavou schůzku. „Vzkážu, až bude po všem.“

„Buďte opatrný, Baxtere.“ Když se zvedla z pohovky, ta tam byla ona sladká smyslnost, která ji chvíli předtím zářila z očí. „Tohle se mi nelíbí. Byla to podivná noc. Neměla jsem možnost něco vám říct.“

„Zastavím se u vás před večerem.“ Baxter se zarazil, když na stole zahlédl ležet povadlou rudou růží. „To je ta zatracená růže, kterou jste držela v ruce na plesu, když jsem se vrátil z Norrisovy ložnice. Chtěl jsem se vás na ni zeptat, ale vyrušili mě. Kdo vám ji dal?“

„To je dlouhá historka. Může počkat, dokud nevyřešíte Hamiltonův problém.“

Nedbal jejího znepokojeného pohledu. Přešel pokoj a sebral růži ze stolu. Pak si všiml složeného kousku papíru ležícího pod ní. Po zádech mu přešel mráz.

„Co je tohle? Nějaký vzkaz?“

„Ujišťuji vás, že nemáte důvod žárlit.“

„Nežárlím. Nemám natolik horkokrevnou povahu, abych v sobě pěstoval tak směšný cit.“

„Skutečně,“ řekla zamyšleně. „Ale já ano.“

„O čem to ksakru mluvíte?“ zeptal se, když rozevřel lístek.

„Nesnesla bych pomýšlení, že vám nějaká žena posílá květiny nebo dopisy.“

Vzhlédl, značně překvapený rozhodností v jejím hlase. Výraz Charlottiných očí odvedl na okamžik jeho pozornost od záhadného lístku. Odkašlal si. „Pochybuji, že by mi jakákoli žena poslala kytku.“

„Jen se nedělejte, a na tohle nesázejte, St. Ivesi. Divím se, že jsem zatím nemusela své soupeřky odhánět holí. Příčina je zřejmě v tom, že už se tak dlouho straníte společnosti – a tak vás nikdo moc dobře nezná. Mám štěstí, že radši trávíte čas ve své laboratoři.“

Baxter cítil, jak se mu do obličeje hrne krev. Zatraceně, teď mě nutí se červenat. Existuje nějaká hranice jejího vlivu na mě? „Nemusíte se obávat sokyň. Žádné nejsou.“

„Skvělé.“

Silou vůle se donutil znovu pohlédnout na lístek ve své ruce. Spěšně přelétl jeho obsah, načež si ho nevěřícně přečetl podruhé. *Váš milenec-alchymista hledá kámen mudrců z pomsty... Použije jakýkoli prostředek... včetně vašich citů... Nestaňte se jeho obětí.*

„Kčertu!“

„To momentálně není důležité, Baxtere. Teď je na prvním místě ten souboj, a pak vám podrobně vysvětlím, jak jsem přišla k oné růži i tomuhle vzkazu.“

Zmačkal lístek v ruce, pohlédl na Charlottu stojící na druhém konci místnosti a setkal se s jejím hloubavým pohledem. „Kdo vám tohle dal?“

„Nevím, kdo to byl. Měl na sobě černé domino. Když jsem ho uviděla, domnívala jsem se, že jste to vy. Ale jeho hlas...“ Zaváhala, jako by hledala patřičná slova. „Zněl velice divně, chraptivě.“ Pohlédla na hodinky. „Měl byste už jít. Slibuji, že vám později všechno povím.“

„Tohle už je podruhé, co se vás někdo snažil poštvat proti mně.“

„Marně se namáhal.“ Upravila si sukně a šla otevřít dveře pracovny. „Pospěšte si, Baxtere. Hamilton bude čekat. Záchrana života jeho přítele leží ve vašich rukou, a on na vás spoléhá.“

Měla pravdu. Nebyl čas, aby mu v tuhle chvíli lícila onu podivnou historku. Nejdřív to nejdůležitější, připomněl si.

„Zatraceně.“ Vyšel do haly, sebral klobouk a otevřel domovní dveře. Ohlédl se za ní. Stála na prahu své pracovny a ustaraným pohledem ho sledovala. „Celou noc jste byla vzhůru. Jděte si lehnout. Odpoledne se zastavím, a pak si tu záležitost probereme.“

„Dobrá, ale vzkážete mi výsledek souboje?“

„Jistě.“

„A budete opatrný?“

„Znovu vám opakuji,“ otočil se na prvním schodu, „že nepatřím k těm, kdo si s Anthonym Tilesem plánují schůzky za svítání.“

„Já vím. A já vám zase neustále připomínám, Baxtere, že znám vaši skutečnou povahu příliš dobře, abych uvěřila, že dáte na sebe pozor, jak bych si to přála.“

„Nevím, kde jste dospěla k názoru, že jsem lehkomyšlný, nezodpovědný typ, který dává zbytečně v sázku svůj krk. Já nejenže nemám v povaze chovat se nějak výstředně, ale navíc také nemám ani pořádného krejčího. Dobrou noc, Charlotto.“

Nadešel úsvit. Cáry průsvitné mlhy jako vířivý šedivý příkrov padly na Brent's Field. Vhodná atmosféra pro tak pochmurnou a hloupou záležitost, pomyslel si Baxter.

Spolu s Hamiltonem sledovali, jak jakýsi mladík s vizáží prostopášníka, odpočítává kroky.

„Jedna, dvě, tři...“

S pistolemi zdviženými k nebi se od sebe vzdalovali podle odpočítávaných kroků, naprosto lhostejný Norris a ledově klidný Tiles s ponurým pohledem v očích.

„... osm, devět, deset...“

„Jsi si jistý, že to vyjde?“ zeptal se Hamilton tiše.

„Už mi snad podvacáté kladeš stejnou otázku,“ zabručel Baxter.

„A podvacáté ti odpovídám, že by to mělo vyjít.“

„Ale jestli ne...“

„Uklidni se,“ nařídil mu Baxter sotva slyšitelně. „Na změnu plánů už je pozdě.“

Hamilton upadl do nervózního mlčení.

Když muž odpočítával osudné kroky, Baxter sjel Hamiltona rychlým pohledem. Mladíka tahle záležitost vyvedla mnohem víc z míry než jeho přítele na poli. Norris byl jako vyměněný. Baxter ho po celou dobu příprav skrytě sledoval.

Mladík jednal jako automat. Jako by si vůbec neuvědomoval, co se kolem něho děje. Když ho Hamilton ještě naposledy žádal, aby se Tilesovi omluvil a tím zastavil souboj, Norris jako by ho vůbec neslyšel.

„... čtrnáct, patnáct, šestnáct...“

Hamilton sebou trhl a vrhl na Baxtera spěšný, zkoumavý pohled. Baxter jenom zavrtěl hlavou, čímž ho varoval, aby nic neříkal.

Dělal, co bylo v jeho silách, aby poskytl Norrisovi ty nejlepší možné šance v případě, že by jeho plány nevyšly. S Tilesovými sekundanty vyjednal vzdálenost dvaceti kroků místo navrhovaných patnácti. Ten o něco větší prostor mezi soupeři ztíží přesnost střelby i muži Tilesovy zručnosti.

„...sedmnáct, osmnáct, devatenáct, dvacet.“ Onen zhýrale vyhlížející mladík se nepříjemně zasmál. „Připravte se. Palte!“

Baxter slyšel, jak Hamilton zatajil dech. Oba soupeři se otočili. Norris se ani nepokoušel přesně mířit na cíl. Jen napráhl pistoli Tilesovým směrem a stiskl spoušť.

Mrhoun třeškl hlasitý výstřel.

Tiles se ani nezachvěl, jen s ledovým úsměvem zvedl pistoli.

Norris velice zvolna sklonil svou zbraň. Jeho obličejem přelétl zmatený výraz. Zíral na Tilese, jenž přesně zacílil, načež se podíval na Hamiltona. Baxter spatřil, jak se v jeho očích hromadí děs a hrůza. Otočil se zpátky k Tilesovi. Jeho ústa se pohybovala, ale nevyšlo z nich jediné slovo. Připomínal myš krčící se před hadem.

S chladnou rafinovaností Tiles vystřelil.

Mrhu prorazil druhý výstřel.

Norris několikrát zamrkal, načež sjel očima po svém těle, jako by očekával, že spatří vlastní krev.

Nebyl jediný, kdo vypadal překvapeně. Všichni muži, kteří se tu shromáždili jako svědci souboje, s údivem civěli na vzpřímeného, nezraněného Norrise.

„Zatraceně, Tony toho muže netrefil,“ ozval se konečně jeden z nich.

Lékař, jemuž zaplatili, aby asistoval při souboji, vystoupil z jednoho povozu s vyčkávavým, věcným výrazem. Zarazil se, když viděl, že Norris stále stojí.

Baxter postoupil dopředu. „Každý jednu ránu podle domluvy. Hotovo.“ Díval se na Tilese, který s náramnou pozorností prohlížel svou pistoli. „Cti bylo učiněno zadost. Víte, jak rychle se šíří zvěsti tohoto typu. Pojedme domů, než se vyšším místům donese zpráva o této události.“

Ozvalo se souhlasné zamručení všech zúčastněných. Vyhlídka možného uvěznění za účast na souboji všechny popohnala. Muži zamířili ke svým kočárům stojícím pod stromy vedle pole.

Baxter zamračeně pohlédl na Norrise, který se dosud tvářil vyčerpáně a zmateně, ale z očí už se mu vytratil skelný výraz. Zřejmě si plně uvědomoval, kde se nachází.

„Vezmu Norrise do vozu.“ Hamilton vykročil naproti svému příteli.

Baxter se lehce dotkl jeho paže. „Později si chci s vámi oběma promluvit. Dneska ráno. Ještě než odvezeš Norrise domů.“

Hamilton zaváhal, ale pak přikývl. „Nevím, co bychom ti mohli říct, ale dlužíme ti nějaké odpovědi. Norris a já tě doprovodíme k tobě domů.“

Baxter zamířil ke kočáru. Anthony Tiles mu zkrížil cestu.

„St. Ivesi, na slovíčko, jestli ti to nevadí.“

Baxter se zastavil, sundal si brýle a začal je leštit kapesníkem. Na to, aby viděl nepříjemně tázavý výraz v Tilesově šedých očích, nepotřeboval brýle.

Přes všem známou špatnou pověst Tiles stále ještě nedosáhl bezuzdnosti a zkaženosti svých kumpánů. Baxter vycítil, že ta hlodající zuřivost, jež ho šířala z vnitřku navenek, má ještě své meze. Kdyby se měla stupňovat, Tiles by to úplně zničilo. Charlotta měla pravdu. Anthony si kopal vlastní hrob.

„Co je, Tony?“

„Už je to dávno, co jsme byli oba v Oxfordu, co?“

„Ano.“

„V posledních letech jsem tě moc nevidával. Postrádal jsem tvou společnost.“

„Patrně nemáme společné zájmy.“

Anthony zamyšleně přikývl. „Skutečně. Vždycky jsi projevoval zvláštní zálibu pro práci v laboratoři. A já vždycky dával přednost putykám. Ale dosud máme jedno společné, nemyslíš?“

„Ano.“ To, že se oba se narodili jako levobočkové, je jeden čas v Oxfordu k sobě přitahovalo, to si Baxter uvědomoval. Možná nějaké zbytky onoho přátelství ještě přetrvaly.

„Přiznám se, že mě překvapilo vidět tě dnes ráno tady. Nemyslel bych si, že je právě tohle tvá oblíbená zábava.“

„Taky že ne.“ Baxter si znovu nasadil brýle. „A jestli máš jen trochu rozumu, Tony, najdeš si užitečnější způsob, jak trávit svůj čas, než sjednávat si podobné schůzky za ranního rozbřesku. Mohlo by se stát, že co nejdřív staneš před někým, jehož cíl bude přesnější než tvůj.“

„A třeba to bude někdo, jehož střelný prach bude v naprostém pořádku.“

Baxter se pousmál. „Doufám, že to neznamená obvinění z podvodu. Vždyť tvoji sekundanti byli u toho, když se pistole připravovaly pro souboj.“

„Jistě, ale ani jeden z mých sekundantů není chemik.“ Na Anthonyho obličej se objevil překvapivě sarkastický výraz. „Nepoznali by kdyby jim jakýsi velice chytrý vědec podstrčil nějak upravený střelný prach.“

„Prosím tě, Tony, copak všichni neslyšeli ránu, když jsi stiskl spoušť?“

„Jistě, rámusu bylo dost,“ souhlasil Anthony. „Ale to nic neznamenal. Kulka je dosud v mé pistoli.“

„Nemáš zapotřebí potřísnit si ruce krví mladého Norrise. Oba víme, že tohle není tvůj běžný protivník. Když tě vyzval, nebyl při smyslech.“

„Sázím se, že tohle vůbec není jeho způsob.“ Anthony vypadal zamyšleně. „A musím se přiznat, že vpálit do něj kulku, by mně rozhodně nepřineslo žádné velké uspokojení.“

„To rád slyším.“ Baxter už chtěl zamířit ke svému fiakru.

„Ještě něco, St. Ivesi.“

„Ano?“

Anthony si ho změřil zpod přivřených víček. „Jsi tu dnes ráno zřejmě proto, že tě nový hrabě z Eshertonu požádal, abys mu pomohl zachránit život jeho přítele.“

„Jak to?“

„Povídá se, že ti starý hrabě nařídil, abys spravoval jeho majetek a dohlížel na mladého Hamiltona.“

„K věci, Tilesi.“

„Tvůj nevlastní bratr dostal to, co mělo být tvoje. Ocitl ses v ideální situaci, kdys mohl snadno zlikvidovat dědictví, jež ti bylo upřeno.“ Anthony sevřel ruku v pěst. „Proč jsi tak neučinil?“

Jako by slyšel Charlottina slova. Anthonyho Tilese skutečnost jeho zrodu očividně přivedla na cestu vedoucí téměř jistě k jeho záhubě. Vy jste si díkybohu proklestil cestičku k jinému osudu.

Díval se na muže, jenž byl kdysi jeho kamarádem, možná dokonce přítelem, a uvědomoval si pravdu, o níž předtím takhle nepřemýšlel. Jeho otec mu sice neodkázal titul, ale dal svému levobočkovi něco ze sebe. Anthony takové štěstí neměl.

„Netvrdím, že jsem nikdy nepřemýšlel o minulosti,“ řekl zvolna Baxter. „Ale asi jsem se vyhnul pokušení nějak vážně uvažovat o odplatě, protože jsem v sobě objevil něco hlubšího, co mě plně zaujalo.“

„Jistě, svou vášeň pro chemii.“ Anthony pohrdlivě zkřivil rty. „Ale podle mě nic není tak zajímavé jako pomsta.“

„Přijmi radu od starého známého. Poohlédni se, jestli nenajdeš něco zábavnějšího než hráčská doupata a pole pro souboje. Na tyhle věci už začínáš být příliš starý, Tony.“

„Jen mě prosím tě nepoučuj. Dost na tom, že ses vmísil do téhle ranní zábavy.“

„Není třeba hrát si na cynika.“ Baxter zalétl pohledem kvozu, kde čekal Hamilton s Norrisem. „Jsem si velice dobře vědom, že ses v tomhle fiasku zachoval ušlechtilé. Pochybuji, že stojíš o mé díky, ale přesto je máš.“

„Skvělé.“ Anthonyho úsměv měl v sobě cosi vlčího. „Třeba tvou vděčnost nějak využiju. Přesto tě ujišťuji, že není na místě. Ušlechtilým jednáním se nikdy nezatežuju. To bastardovi nikdy nepřináší prospěch.“

„Pak tě tedy tvé činnosti začínají prostě víc unavovat, než si myslíš.“

„Co má ksakru tohle znamenat?“

„Z místa, kde jsem stál, jsem jasně viděl, žeš mířil trochu víc nahoru a doleva. Kdyby ti neselehala pistole, kulka by pravděpodobně prolétla kolem Norrisova ucha, nikoli jeho hrudí.“ Baxter povytáhl obočí. „Opravdu si myslím, že můj zásah do téhle záležitosti nebyl nutný.“

Anthony mu věnoval zvláštní pohled. Pak se beze slova otočil a kráčel ke svému faetonu a vstříc své dobrovolné samotě.

Baxter sledoval, jak nasedl do svého elegantního povozu, který se okamžitě rozjel a záhy zmizel v mlze. Náhle mu před očima vyvstala představa, jak se Anthony postupně mění v přízrak.

Sevěly se mu útroby. Tohle jsem mohl být já.

Na povrch se s Anthonym od sebe značně lišili. Tilesův život byl plný horečného vzruchu a rizik. Baxter dával přednost spořádanému, soběstačnému světu své laboratoře. Ale oba způsobem sobě vlastním stavěli kolem sebe zdi, aby vytěsnili ze svého života emoce, které by z nich mohly učinit zranitelné tvory.

Právě tyhle zdi se staly příčinou jejich celoživotní osamělosti.

V minulosti Baxter nesnášel a odmítal ty, kdo ho čas od času násilím tahali z jeho laboratoře, aby se zúčastňoval nějakých nudných rodinných událostí či povinností. Jakmile splnil úkoly, kladené na něj v onom vnějším světě, s úlevou se vracel zpátky do předvídatelného, přesně řízeného přitímní svého osobního království.

Avšak tentokrát necítil tak dychtivou touhu vrátit se ke svým baňkám, kádinkám a křivulím. Už si nepřál být úplně sám.

Charlotta si pozorně prohlížela kulatoučkou, růžolící, šedovlasou ženu, která seděla u dubového stolu před kuchyňskými kamny. „Jsem moc ráda, že jste sem dnes přišla, paní Gatlerová.“

„Paní Wittyová mi slíbila, že se mi to vyplatí.“ Návštěvnice přimhouřila průzračně modré oči. „Taky mi slíbila, že nikdy živé duši neprozradíte, co jsem vám pověřila o událostech oné noci.“

„Máte na to mé slovo. A můžete se na mne spolehnout.“

„Právě tohle mi paní Wittyová řekla.“ Paní Gatlerová vrhla kradmý pohled na paní Wittyovou, která na opačné straně kuchyně právě hnětla těsto na chléb.

„Můžete jí pověřit všechno, Maggy.“ Paní Wittyová na ni povzbudivě mrkla. „Víš, jak zachovat tajemství, to tedy ano.“

„Ještě jeden šálek, paní Gatlerová?“ Charlotta zdvihla čajovou konvici.

Příchod bývalé hospodyně Drusilly Heskettové ji překvapil. Ariel odešla z domova na nákupy s Rosalind ani ne před půlhodinou. Baxter jí vzkázal, že souboj skončil dobře, ale ještě se tu nezastavil.

Právě si zapisovala poznámky z posledního pátrání, když jí paní Wittyová vítězoslavně oznámila příchod hospodyně Drusilly Heskettové.

„Chvilí mi trvalo, než jsem ji našla,“ přiznala se paní Wittyová cestou do kuchyně. „Výslovně si nepřála, abychom ji našli.“

„Asi si dám ještě trochu čaje,“ řekla paní Gatlerová. „Je pro mě dost nezvyklý, aby mi paní domu nalejvala čaj.“

Charlotta se zdvořila usmála. „Je mi potěšením.“ Neřekla, že by své návštěvnici stejně ráda nalila gin, jen kdyby jí tím rozbázala jazyk. „A teď, co víte o té vraždě?“

Paní Gatlerová vrhla poslední pohled na paní Wittyovou a důvěrně se naklonila k Charlottě. „Víte, on nevěděl, že tam jsem.“

„Kdo to nevěděl?“

„Ten, co ji zastřelil. Paní Heskettová dala služebnictvu ten večer volno. Dělal to vždycky, když čekala návštěvu lorda Lennox.“ Paní Gatlerová se uchichtla. „Ti dva, když na to šli, měli rádi úplnou volnost a prázdný dům. Kuchyň, sklep, salonek, prostě všechno.“

„Výdrž,“ broukla si pro sebe Charlotta.

„To máte pravdu. Já měla v plánu jít ten večer ke své sestře, ale na poslední chvíli jsem si to rozmyslela. Necítila jsem se dobře, tak jsem zůstala doma a vzala si prášek proti bolestem. Byla jsem zrovna ve svém pokoji za kuchyní, když jsem ho zaslechla v hale.“

Charlotta se podmračila. „Koho jste slyšela? Lorda Lennox?“

„Ne, ne, jeho ne. O Lennoxově přítomnosti v domě jsem vždycky věděla.“ Paní Gatlerová obdivně zakroutila hlavou. „Ti dva se nadělali nákyho rámusu, to byste koukala.“

„Prosím, pokračujte, paní Gatlerová. Dělal ten muž v hale nějaký hluk?“

„Ne. To právě bylo na tom to divný. Přišel tiše jako myška. Poznala jsem, že tam je, jen podle toho, že na něj paní Heskettová mluvila.“

Charlotta strnula. „Takže ho znala?“

„To si nemyslím. Vypadala překvapeně, že ho vidí. Chtěla vědět, co dělá v jejím domě.“

„Říkáte, že jste ho slyšela v hale. Copak nezaklepal na dveře?“

„Ne.“ Paní Gatlerová svraštila obočí. „To bych ho byla slyšela. Zřejmě musel mít klíč.“

„Klíč?“

„Paní Heskettová mívala ve zvyku nechávat klíče svým oblíbencům,“ pokrčila žena rameny. „Jeden měl Lennox.“

Charlotta si vyměnila pohled s paní Wittyovou, načež se znovu otočila k návštěvnici. „Co se stalo pak?“

„No, slyšela jsem, jak se oba chvíli bavěj v hale. Spíš ale jen paní Heskettovou, jeho jsem moc dobře neslyšela. Měl moc tichej hlas, ale přesto musel něco povídat, protože mu paní Heskettová často odpovídala.“

„Vyšla jste do haly zeptat se své paní, jestli pro hosta něco nepotřebuje?“

„Ne, to ne. Měla jsem mít ten večer volno. Kdyby se madam dozvěděla, že jsem neodešla, pravděpodobně by mě poslala do kuchyně připravit pro toho pána nějaký studený občerstvení.“ Paní

Gatlerová se ušklíbala. „Když panstvo něco potřebuje, nikdy si nepamatuje, že dalo personálu volno. Mám pravdu, paní Wittyová?“

Paní Wittyová cosi účastně zamumlala a pokračovala v hnětení chlebového těsta.

Charlotta nalila další šálek čaje. „Pokračujte, prosím, paní Gatlerová.“

„Jo, kde jsem skončila?“ Návštěvnice sraštila obočí. „Už toho moc nezbejvá. Po chvíli šla paní Heskettová s tou svou návštěvou nahoru. Vzápětí nato jsem uslyšela výstřel. Úplně jsem zpanikařila, to mi věřte. Přísahám, že jsem se dlouho nemohla ani pohnout. Pak jsem ho uslyšela na schodech.“

„Vy jste slyšela vrahovy kroky?“

„Zaslechla jsem jeho hlas.“ Paní Gatlerová se viditelně otřásla. „Zřejmě se mu připlétl do cesty kokršpaněl paní Heskettové, a on mu nadával. Řval, aby odtáhl.“

„Povězte mi všechno, co jste slyšela, paní Gatlerová.“

„Toho ubohýho psa určitě kopnul. Slyšela jsem, jak bolestně zavyl. A pak jsem zaslechla kroky po schodech dolů do zadní haly. Šel přímo kolem mého pokoje. Jen jsem zatajila dech a modlila se. Nikdy v životě jsem nebyla tak vyděšená.“

„Zastavil se ten muž?“

„Díkybohu ne. Z kuchyně si to namířil rovnou ven. Počkala jsem ve svém pokoji, dokud neodešel. Pak začal výt pes. Po chvíli jsem se odebrala nahoru a tam jsem našla paní Heskettovou. Ležela v kaluži krve. Byla to hrůza! Ale nemyslím, že byla na místě mrtvá.“

„Jak to?“ vyhrkla Charlotta.

Paní Gatlerová znejistěla. „Zřejmě se snažila posunout se po koberci. Dostala se až ke skříni. Otevřela šuplík. Všude na dřevě byla krev. Třeba se snažila postavit se na nohy. Bylo to příšerné.“

Ne, uvědomila si Charlotta. Drusilla Heskettová se nesnažila postavit. Využila poslední síly svého života k tomu, aby ukryla skicář, protože věděla, že obsahuje jediný klíč, který může ukázat na vraha.

„Proč jste okamžitě neposlala pro strážníka?“ zeptala se Charlotta. „Proč jste nešla ohlásit, co se stalo?“

Paní Gatlerová se na ni podívala, jako by pochybovala o jejím zdravém rozumu. „Copak jsem blázen? Byla jsem tu noc doma jediná. Úřady by mě považovaly za vražedkyni. Na služebnictvo se v takových případech vždycky svaluje vina. Pravděpodobně by mě

zavřeli. Řekli by, že jsem se snažila ukrást stříbro nebo něco takového.“

Charlotta zabubnovala prsty po stole. „Co přesně vrah řekl, když klopýtl o toho psa?“

„Co? Aha. Na schodech.“ Paní Gatlerová polkla zbytek čaje a se znepokojeným výrazem zvedla oči. „Myslím, že řekl: ‚Táhni mi z očí, ty zatracenej hajzle‘, nebo něco podobného. Ale po pravdě řečeno, v hlavě mi ani tak neutkvělo, co řekl, jako jak to řekl, prostě ten jeho hlas.“

Charlotta ztuhla. „Hlas?“

„Skutečně hrubý a chraplavý.“ Paní Gatlerová se znovu otřásla. „Byl nakřaplý a jako by vycházel z hrobu.“

„Dobrý bože.“ Charlotta téměř přestala dýchat. Ten člověk, co jí dal růži a lístek, byl totožný s tím, co zavraždil Drusillu Heskettovou. Opravdu stála tváří v tvář jejímu vrahovi.

Ne, ne úplně tváří v tvář, poopravila se. Muž v černém dominu měl škrabošku. Existovala pouze jediná osoba, k jejímuž obličejí se mohl hodit ten chraplavý, nakřaplý hlas.

„Co se stalo, slečno Charlotto?“ Paní Wittyová si otřepala mouku z rukou a znepokojeně se podmračila. „Vypadáte, jako byste viděla strašidlo.“

„Ten muž, co si najal Julianu Postovou, aby mi napovídala ony lži o panu St. Ivesovi, byl pravděpodobně ten samý člověk, který mi včera v noci podstrčil ten lístek.“ Charlotta si třela spánky, jak se snažila přijít na logické vysvětlení. „Musí to být tentýž muž.“

„Jak to můžete vědět?“ zeptala se paní Wittyová.

„V obou případech použil stejný trik. V každém případě mě chtěl donutit myslet si o St. Ivesovi to nejhorší.“ Charlotta se opřela dlaněmi o stůl a vstala. „A ten muž je velmi pravděpodobně vrah. Ach, můj bože, musím si pospíšet.“

„Kam chcete jít?“ vykřikla paní Wittyová, když Charlotta kolem ní proběhla kuchyní.

„Za Julianou Postovou.“ Charlotta se na kratičkou chvíli zastavila ve dveřích. „Obávám se, že je ve velkém nebezpečí. Musím ji varovat.“

„Ale, slečno Charlotto...“

„Pan St. Ives se tu musí každou chvíli zastavit. Až přijde, laskavě mu povězte, kam jsem šla.“

Paní Witbyová se zamračila. „Proč by mělo slečně Postové hrozit nebezpečí?“

„Protože ona je jediná osoba, která by dokázala identifikovat vraha. Mohu jen doufat, že si dosud neuvědomil, jakou hrozbu pro něho znamená.“

16

Zatímco tys mluvil s Tilesem, Norris se mi svěčil, že si nemůže vzpomenout na nic, co souvisí se soubojem.“ Hamilton se otočil a začal přecházet po knihovně. „Nepamatuje si příkazy, které dostal, když ho kouzelník přivedl do hypnotického stavu. A nevybavuje si ani ten experiment.“

„Řekl ti nějaký důvod, proč vyzval Tilese na souboj?“

„Ne. Žádný. Nic si nepamatuje. Tvrdí, že teprve ve chvíli, když vystřelil ze své pistole, si náhle uvědomil, že stojí tváří v tvář nejnebezpečnějšímu duelantovi v celém Londýně. A že vlastně ani neví proč.“

„Vzpomíná si, že ty i ostatní členové klubu jste se ho snažili odvrátit od úmyslu účastnit se souboje?“

„Ne.“ Hamilton se zastavil před stěnou s knihami a zaťal prsty do zábradlí knihovnických schůdků. „Jak jsi sám viděl, celá ta záležitost ho očividně velice rozrušila.“

Jediný pohled na Norrisův ztrhaný, naprosto vyčerpaný výraz Baxtera přesvědčil, že by nemělo cenu mladého muže podrobovat nějakému vážnému výslechu. Váhavě nařídil kočímu, aby Norrise vysadil před obrovským sídlem Lennoxových. Hamilton usadil svého přítele do kočáru, načež se vrátil, aby Baxtera doprovodil domů. Žádný z nich nepromluvil, dokud nevčkročili do knihovny.

„Až se Norris zotaví, zjistí, že si vydobyl záviděníhodnou pověst,“ ozval se Baxter. „Teď se stal jedním z velice malého počtu mužů, co měli odvahu vyzvat Anthonyho Tilese na souboj a přežili to bez jakékoli újmy.“

„Pravda.“ Po Hamiltonových rtech přešel slabý úsměv. „Ironie, co? Norris ten nejkldidnější, nejdobromyslnější člověk, s jakým jsem se kdy setkal, a teď bude znám jako odvážný lehkomyslník schopný všeho.“

„Mělo by to způsobit divy v jeho společenském životě. Doufám, že mu ta sláva nestoupne do hlavy.“

„To je velice nepravděpodobné.“ Teď už se Hamilton neusmíval. „Je vděčný za to, že žije. Znovu dát v sázku krk by bylo to poslední, co by si ještě jednou přál udělat.“

„Jelikož, jak je vidět, se na nic nepamatuje, musím se spolehnout na podrobné informace od tebe. Pomůžeš mi zjistit totožnost onoho chlapíka, jemuž říkáte kouzelník a mág?“

Hamilton se k němu obrátil tváří. Měl kalné oči a zachmuřeně stažená ústa. Vypadá mnohem starší než včera, usoudil Baxter.

„Ano, udělám, co se dá,“ přikývl Hamilton. „Dobře vím, že jsem tvým dlužníkem, Baxtere.“

„Nic mi nedlužíš.“

„Co tím sakra myslíš? Zachránil jsi mému příteli život. Nikdy ti to nemohu splatit. Ani Norris ne.“

„To tys podnikl kroky k Norrisově záchraně. Ty jsi přemohl osobní pocity a přišel jsi za mnou žádat o pomoc. To vyžadovalo odvahu, vůli a vynalézavost.“

Hamilton se začervenal. Na chvíli vypadal stejně zmateně jako Norris bezprostředně po souboji. „Nevěděl jsem, kam jít, se obrátit. Snažil jsem se, aby se Norris na celou tu záležitost díval logicky a rozumně, ale na všechny mé prosby a argumenty vůbec nereagoval. A toho mága se nám nepodařilo najít. Byl jsem z toho zoufalý.“

„Já vím. Udělal jsi, cos považoval za nutné pro záchranu života svého přítele, i když to znamenalo obrátit se o pomoc ke mně. Uvědomuji si, jak to muselo být těžké. Má-li být Norris někomu vděčný, pak tedy tobě.“

„Nebyl jsem to já, kdo věděl, jak zaměnit chemické látky ve střelném prachu.“

Baxter pokrčil rameny. „Jestli tě to trochu uklidní, myslím, že by nebyl Tiles Norris chladnokrevně zastřelil.“

„O Tilesovi se ví, že je naprosto bezohledný.“

„Takovou pověst rozhodně má. Ale proti Norrisovi nechová žádnou zášť.“

„Nedostatečný důvod by nezastavil člověka Tilesovy povahy.“ Hamilton se zamračil. „Mohl pojmout podezření, že s tím střelným prachem nebylo něco v pořádku?“

„Není žádný hlupák.“

V Hamiltonových očích bylo patrné zděšení. „Chceš tím říct, že ví, k čemu dnes došlo?“

„Dost přesně si uvědomuje, že s jeho pistolí nebylo něco v pořádku, to ano. A taky dobře ví, že jsem chemik. Nemuselo ho stát

moc práce dát si všechna fakta dohromady a vytvořit si vlastní teorii.“

„Zatraceně, Baxtere. Jestli ví o tom střelném prachu, může svalit vinu na tebe a vyzvat tě na souboj. Mohl by ses stát jeho příští obětí.“

„Neříkej mi, že se bojíš o můj krk.“

„Nebylo by spravedlivé, kdyby se Tiles chtěl pomstít tobě za to, žes mi pomohl zachránit Norrise.“

„Bud' ujištěn, že mezi Tilesem a mnou k žádnému souboji nedojde. V Oxfordu jsme kdysi byli přáteli. Ačkoli se pak naše cesty rozešly, zůstává mezi námi staré pouto, které se jen tak snadno nezpřetrhá.“

„Jaké pouto?“ zeptal se zvědavě Hamilton.

„Oba jsme bastardi.“

„Tomu nerozumím. Co má tohle se vším společného?“

„Okolnosti něčího zrodu mají podivuhodný vliv na okruh jeho přátel v pozdějších letech. Vezmi například svou známost s Norrisem. Vaším základním společným prvkem je to, že oba jste dědici starých titulů a rodových majetků. Tenhle faktor mezi vámi vytváří pouto, které bude trvat celý život. Třeba zplodíš syny, kteří se mohou oženit s jeho dcerami a tak dále. Takhle to na světě chodí.“

„Chápu, co máš na mysli.“ Hamilton se znepokojeně zavrtěl.

„I přesto, co říkáš, jsem moc rád, že dnešní Norrisovo bezpečí nezáviselo na Tilesově vrtochu.“

„Tiles dovede být někdy nepředvídatelný, to ti mohu potvrdit. Ale myslím, že tohle téma už jsme dostatečně vyčerpali.“ Baxter se předklonil a položil ruce na desku stolu. „Pusťme se do naléhavějších věcí. Musíme najít toho zatraceného mága dřív, než ohrozí život další osoby svými experimenty.“

„Souhlasil jsem, že ti pomohu, ale stále se nedokážu přinutit uvěřit, že měl v úmyslu Norrise zabít.“ Hamilton se poškrabal v zátylku. „Ten pokus prostě nevyšel, to je všechno.“

„Nejsem si tak docela jist, že to bylo fiasko.“

Hamilton spěšně vzhlédl. „Co tím chceš říct?“

„Mám pocit, že onen mág mohl být naprosto spokojen s výsledky celé té záležitosti.“

„O čem to mluvíš? Proč by si kouzelník přál Norrisovu smrt?“

„To je jedna z mnoha otázek, které bych mu rád položil. A teď mi pověz všechno, co můžeš.“

Hamilton si povzdechl. „To nebude snadné. Nikdy jsem vlastně nespatřil jeho obličej. Kdykoli se mezi námi objevil, vždycky měl masku. Abys věděl, byla to součást té hry.“

„Předpokládám, že to představení sehrál před tebou a tvými přáteli několikrát. Určitě sis musel všimnout nějaké zvláštnosti.“

„Měl velice zvláštní hlas,“ řekl Hamilton.

Charlotta znovu pozvedla těžké měděné klepadlo na dveřích Juliany Postové a už potřetí jím hlasitě udeřila, ale hospodyně se ani na toto několikeré důrazné zabušení dosud neobjevila.

Charlottu prostoupil sílící pocit děsu. Něco se jistě přihodilo. Vytušila to intuitivně, jako někdy poznala i jiné věci. Tak jí intuice napověděla, že Baxter není ten fádňák, nevýrazný muž, za něhož ho považoval ostatní svět, a vytušila i to, že ona postava v černém dominu s chraptivým hlasem představuje cosi děsného.

Zabušila klepadlem ještě jednou. Možná přišla příliš pozdě. Třeba ten muž s nakráplým hlasem už stačil Julianu navštívit. Uklidni se, nařizovala si. Juliana si třeba jen na několik hodin někam odskočila. Pravděpodobně šla nakupovat.

Ale kde byla hospodyně?

Nemělo smysl znovu bouchat na dveře. Teď už bylo zřejmé, že nikdo neotevře. Charlotta zalétla pohledem k oknu, za nímž se nacházela kuchyň, ale ani tam nepostřehla žádný pohyb.

Musela se dostat dovnitř domu. Neměla by klid, kdyby se teď prostě sebrala a vrátila se domů.

Rychlým pohledem na ulici se ujistila, že ji nikdo nepozoruje. Otevřela malou branku a po schodech seběhla k dolní části domu. Tady pod úrovní ulice byla bezpečně ukrytá před kýmkoli, kdo by šel náhodou kolem.

Na tom malém dlážděném prostoru u kuchyně vládl naprostý klid. Charlotta nahlédla oknem. Ani tam se nikdo nepohyboval. Rázně zaťukala na okenní tabuli.

Když se nedočkala žádné odezvy, zkusila vzít za kliku.

Bylo zamčeno.

Dost těžko se rozhodovala, má-li jednu tabulku rozbít, ale neviděla jiné východisko, jak se dostat do domu. Proč jen tu s ní nemůže být Baxter, pomyslela si. Ten by si dovedl poradit.

Sundala si čepec a přitiskla ho na jednu z malých skleněných tabulí. Počkala, až kodrcavě projede kolem velkého povozu. Hlučné

úderů koňských kopyt a hlasité drkotání kol po dlažbě ztlumily zvuk tříštícího se skla. Malá tabulka se rozbila a střepy dopadly na kuchyňskou podlahu. Charlotta ještě chvíli posečkala, ale nikdo nepřiběhl, aby zjistil, co se stalo.

Protáhla paži vzniklým otvorem a nahmatala zámek u dveří. Ve vteřině se ocitla uvnitř. Vloupání bylo překvapivě snadný počín.

Prošla kuchyní ke schodům vedoucím do přízemí.

„Je někdo doma?“ zvolala hlasitě. „Slečno Postová?“

Jedinou odpovědí jí bylo mrtvé ticho.

Při pomalém výstupu do schodů se jí čím dál víc zmocňovalo zlé tušení. V přední hale ji ovanul odporný puch.

„Juliano? To jsem já, Charlotta Arkendalová.“

Žádná odpověď.

Opatrně nasála vzduch. Ten pach, který ucítila, jí byl povědomý. Vybavila si, že Juliana používala dým kadidla k vyvolání patřičné atmosféry při vykládání karet svým klientům.

Tohle je ale jiné, pomyslela si Charlotta. Není to ta samá vůně jako posledně. Ale znám ji. Odkud?

A pak jí to náhle došlo. Pach se velice podobal oné nepříjemné vůni, kterou cítila v místnosti U Zeleného stolu. Ale byl tu jemný rozdíl. Tehdy byl kouř hustší a štiplavější.

„Juliano?“

Dveře do malého salonku, který Juliana používala pro svá věšτεcká sezení, byly zavřené. Charlotta cítila, jak zpod nich stoupají do vzduchu spirály voňavého dýmu.

Projel jí děsivý pocit naléhavosti okamžiku. Řítila se halou ke dveřím, hmátla po knoflíku a horečně jím zacloumala.

Dveře byly zamčené.

Vydešeně na ně zírala a náhle spatřila klíč. Kdosi úmyslně zamkl dveře z této strany.

Juliana.

Jako šílená odemkla dveře a otevřela je dokořán.

Hutné vzdouvající se mraky kadidla se vyvalily do haly, točily se kolem ní, pálily v očích a způsobily, že se jí začala točit hlava.

Spěšně ucouvla a vytáhla z taštičky kapesník. Po hlubokém nadechnutí přiložila složený kapesník k nosu a ústům.

Pospíšila do černorudého pokoje. Kadidlo tu páchlo tak intenzivně, že to vypadalo, jako by se uvnitř salonku usadila mlha. Julianu našla

téměř okamžitě. Uvědomila si, že v místnosti však vydrží jen tak dlouho, dokud vystačí se zadržným dechem.

Div nezakopla o nízký stolek kartářky. Pohlédla na jeho desku. Leželo na ní několik karet lícem nahoru. Jedna z nich spadla na podlahu. Znázorňovala postavu zahalenou v rubáši s kosou v ruce. Neklamná představa smrti.

Obešla stůl a zadívala se ke krbu. Na podlaze nedaleko šarlatové pohovky se povaloval zchumlaný bohatě nařasený háv z tmavorudého saténu.

Juliana.

Charlotta, které měla dojem, že se jí plíce každým okamžikem roztrhnou, spěchala k postavě ležící na koberci. Nevěděla, jestli Juliana žije, či je mrtvá. Nebyl čas to zjišťovat.

S kapesníkem v jedné ruce chytla Julianu za nohy a táhla ji ke dveřím. Julianino saténové roucho našťěstí hladce klouzalo po koberci. Ale dveře byly příliš vzdálené. Věděla, že to nezvládne, pokud se nenadechne. Už teď se jí točila hlava.

Přes kapesník se opatrně nadechla.

Lněné plátno sice zmínilo intenzitu kadidla, ale na víc nestačilo. Zpočátku si myslela, že nemá žádný účinek. Pak s hrůzou sledovala, jak se jí před očima začíná ta černošarlatová místnůstka rozplývat.

Kadidlo, napadlo ji. Tohle byly jeho účinky. Musí se dostat ke dveřím.

Juliana jí najednou připadala těžší a těžší. Salonek se stal krvavým mořem. Dveře byly vchodem do pekla. Na jejich opačné straně vyčkával netvor.

Je to kadidlo. Kadidlo. Musím pokračovat dál dopředu.

Ještě jeden krok. Už jen jediný krůček, slibovala si. Pak se bude moci nadechnout.

Táhla Julianu přes práh do podsvětí...

...a nakonec se sama ocitla na chladné dlaždicové podlaze.

Odtrhla kapesník od obličeje a zhluboka se nadechla méně znečištěného vzduchu haly. Přepadl ji silný záchvat kašle.

„Kčertu! Charlotto!“

„Baxtere! Baxtere! Tady jsem.“

Zvuk jeho hlasu byl pro ni větším povzbuzením než jakékoli tonikum. Znovu zalapala po dechu a promnula si slzíci oči. Několikrát zamrkala a v lehkém oparu spatřila Baxtera, jak se k ní rychle blíží. Vešel do domu kuchyní jako předtím ona.

„Co se tu stalo?“ zeptal se naléhavě.

„Díkybohu že jste přišel. Ráda vás vidím. Něco se přihodilo Julianě. Nevím, jestli ještě žije.“

Nedokázala na Baxtera pořádně zaostřit pohled. Jak se k ní přibližoval, jako by nějak měnil podobu, jako by se v něm svářila dvě jsoucna, jedno lidské a jedno... jiné. Così nebezpečného. Jeho oči alchymisty žhnuly příliš jasně v onom podivném oparu.

Baxter jí zkoumavě pohlédl do tváře. „Vypadněte odtud. Rychle. O slečnu Postovou se postarám sám.“

„Všude je tu cítit ten divný dým,“ svraštila obočí. Ani hala se jí nezdála úplně v pořádku. Schodiště jako by ujíždělo k jedné straně. „Mám strach, jestli v salonku nehoří.“

„Zkontroluji to, jakmile dostanu vás a slečnu Postovou do kočáru. Hněte se, ženská. Ne, na ty kuchyňské schody ne! Prokristapána, použijte přední dveře, jsou blíž.“

„Ano, jistě.“ Všechno kolem sebe vnímala jako z velké dálky. Vše se komíhalo, měnilo barvy a tvary. Měla pocit, jako by se pohybovala ve snu, ve zlém snu.

Prudce se otočila a rozběhla se ke dveřím, jejichž knoflík jako by před jejíma očima plul v mlze. Chňapla po něm, než se jí rozplynul.

„Otevřte,“ nařídil jí Baxter hlasem, jenž prořízl ten nafialovělý opar. S vypětím všech sil se vzpamatovala a škusbla knoflíkem. K její nekonečné úlevě jí pod prsty povolil a dveře se otevřely.

Do haly zamořené pachem kadidla vnikl čerstvý mrazivý vzduch. Potácela se cestou ze schodů a zhluboka dýchala. Svět se trochu ustálil. Na ulici před domem spatřila Baxterův kočár.

Snažila se dostat se co nejrychleji k jeho dvířkám, ale když sáhla po klíče, jako by jí před očima ujížděla a měnila velikost.

„Počkejte, slečno Arkendalová, otevřu vám.“ Kočí seskočil ze svého sedátka a rázným škusnutím je otevřel. „Už to je, můžete nastoupit.“

Pevnou rukou jí vzal za loket a pomohl do vozu. Charlotta padla na sedadlo. Vyhlédlá oknem a spatřila, že Baxter jde hned za ní. Julianu měl přehozenou přes jedno rameno.

„Co se to tu děje?“ divil se kočí. „V domě hoří? Mám přivolat pomoc, pane?“

„Myslím, že nehoří.“ Baxter složil Julianu na podlažku vozu. „Počkejte chvíli. Zaběhnu tam zpátky a všechno zkontroluji.“

V Charlottině mozku se začínalo jasnit. Vyklonila se z okénka kočáru. „Baxtere, buďte opatrný. Ať vás ta vůně neomámí.“

Neodpověděl. Viděla, jak prudkým pohybem vytáhl z kapsy kapesník, než znovu prošel dveřmi do domu. S úzkostí vyhlížela, kdy se vrátí. Objevil se téměř okamžitě.

„Žádný oheň. Jen ohřívadlo plné kadidla. Odporná věc. Brzy samo vyhoří.“ Baxter se vyhoupl do kočáru a přikázal kočímu: „K domu slečny Arkendalové. A rychle, prosím. V tomhle místě se už nechci zdržet ani minutu.“

„Ano, pane.“ Kočí zabouchl dvířka a vyšvihl se na kozlík.

Vůz se se rychle rozjel.

Baxter se svezl na sedadlo naproti Charlottě. V očích za ččkami brýlí mu plápolal plamen. „Jste v pořádku?“

„Ano.“ Pohlédla na Julianu ležící na podlaze. „A slečna Postová díkybohu žije.“

Baxter se sklonil a sáhl Julianině na tepnu na hrdle. „Ano.“

„Určitě ji přiotrávilo to kadidlo. Jsem si téměř jistá, že nešlo o stejnou směs bylin, jakou použila oheňdy při mé návštěvě. Tyhle výpary mi připomněly odporný kouř, co jsem cítila včera v noci u Zeleného stolu, když jsme sledovali Hamiltona a jeho přátele. Ale tady byl daleko koncentrovanější.“

„Máte pravdu.“ Baxter tvrdým pohledem pozorně sledoval Julianu. „Nemyslím, že se slečna Postová jen náhodou příliš nadýchala kadidla.“

Charlottiny oči se spojily s Baxterovými nad Julianiným nehybným tělem. „Ten mág se ji snažil zabít.“

„Ano.“

„Jmenuje se Malcolm Janner. Milovala jsem ho, a on se mě pokusil zabít.“ Juliana, čerstvě vykoupaná a oblečená do jednoho z Arieliných županů, si hověla v salonu na pohovce před krbem. Dosud mluvila chraptivým hlasem, jak se předtím nadýchala kadidla. Začervenale oči jí plavaly v slzách. „Myslela jsem, že mě miluje.“

Charlotta se chystala nalít jí další šálek čaje. Teď se dotkla Julianiny ruky. „Je to netvor. Netvoři nejsou schopni vrátet lásku.“

Baxter stojící před krbem sebou nepatrně pohnul. Charlotta cítila jeho pohled. Když k němu vzhledla, spatřila, jak ji upřeně pozoruje. Ale neudělal žádnou poznámku.

Otočila se zpátky na Julianu. „Co se dneska stalo?“

„Požádal mě, abych mu vyložila karty. Dělá to dost často. Byla to jedna z věcí, které jsem u něho nikdy nepochopila.“

„Co máte na mysli?“

„Malcolm, muž s vysokým intelektem, je posedlý okultními vědami. Věří, že skutečně dokážu věštit osud. Po pravdě řečeno si myslím, že právě tohle byl důvod, proč předstíral, že mě miluje. Nikdy jsem se neodvážila dát mu najevo, že mé věštění není nic jiného než dovednost, kterou jsem se naučila, abych si nějak vydělávala na živobytí.“

„Proč to kadidlo?“ zajímalo Baxtera.

Pohlédla na něj. „Neustále s ním experimentuje. Namíchal si nějakou zvláštní směs, o níž tvrdí, že zvyšuje schopnosti a vyvolává v člověku silnější pocit vědomí. Cítí, že mu pomáhá navázat spojení s metafyzickým.“

„Byla to ta směs, co se páčila v ohřívadle?“ zeptala se Charlotta.

„Ano. Ale je velmi silná a musí se používat opatrně. Už malé množství stačí na to, aby člověk přestal normálně vnímat okolní svět. A velké množství může i zabít.“

„Ve vašem salonku ho bylo dneska rozhodně až dost,“ poznamenala Charlotta.

„Poté co jsem mu dnes ráno vyložila z karet, přidal do ohřívadla víc kadidla.“ Juliana sklíčeně přivřela oči. „Když jsem se mu zmínila, že mě to děsí, řekl, že se postará, abych byla v bezpečí. Nasadil si svou škrabošku, tu, kterou si bere, kdykoli si nepřeje, aby kadidlo na něj působilo. Mně se náhle začala točit hlava a chvílemi jsem zcela ztrácela orientaci.“ Zmlkla.

„Pokračujte,“ vybídla ji laskavě Charlotta.

Juliana otevřela oči. Po tvářích jí stékaly slzy. „Zvedl mě a položil na pohovku. Myslela jsem si, že se chce se mnou milovat, jak to bývá jeho zvykem, když mu vyložím karty. Už jsem ho viděla dost rozmazaně, ale nikdy nezapomenu na jeho hlas, jímž mi říkal, že už mě nepotřebuje. Že teď už pro něj znamená problém. Slíbil, že neucítím žádnou bolest. Jen usnu a nikdy se neprobudím.“

„Dobrý bože,“ zašeptala Charlotta. „Když jsem vás našla, ležela jste na podlaze. Musela jste spadnout z pohovky.“

Baxter se zamračil. „To, že jste spadla na zem, vám nepochybně umožnilo žít do té doby, než vás Charlotta našla a odtáhla do bezpečí, slečno Postová.“

Juliana na něj překvapeně vykulila oči. „Jak to?“

„Během svých pokusů jsem vypožadoval, že kouřové výpary bývají lehčí než okolní vzduch. Tudíž vzduch při zemi nebyl tak nasycen výpary kadidla.“

Na Charlottu to hluboce zapůsobilo. „Velice chytrá analýza situace, Baxtere.“

Vrhl na ni sarkastický pohled. „Díky. Těší mě pomyšlení, že všechen ten čas, který trávím v laboratoři, není docela promarněný.“

Juliana se otřásla. „Ať je to jakkoli, vděčím vám za svůj život, slečno Arkendalová. Kdybyste byla za mnou nepřišla, už bych teď nežila. Jaká šťastná náhoda vás ke mně dnes přivedla?“

„Nebyla to náhoda,“ vyhrkla Charlotta. „Ale logika. No, a možná i trochu štěstí. Řekněme, že jsem získala určité informace, na jejichž základě jsem dospěla k závěru, že hlas onoho záhadného muže je klíčem k celé té záležitosti. Byla jste jedinou osobou, která k onomu hlasu mohla přidat i obličej.“

Juliana si přitáhla župan k tělu a zírala do plamenů. „Malcolm svůj hlas nenáviděl. Měl zlost na to, že byl tak postižen.“

Baxter chvíličku pozoroval Julianu. „Dnes jsem mluvil se svým bratrem. Potvrdil mi, že ten takzvaný kouzelník, jenž obveseluje členy klubu U Zeleného stolu, hovoří mimořádně chraplavým hlasem.“

Charlotta se na něj podívala. „Podle výpovědi té osoby, s níž jsem mluvila dneska ráno, přesně takový hlas měl i muž, který zabil Drusillu Heskettovou. A i onen člověk v černém dominu, který na mě promluvil minulou noc na maškarním plese, měl zvláštní, hrubý hlas.“

„Kčertu,“ zamumlal Baxter. „Proč jste mi tohle všechno neřekla?“

„Nebyla příležitost.“

„To musí být Malcolm,“ zašeptala Juliana. „Zřídil ten klub Zelený stůl a lákal do něj mladé muže z významných rodin. Byla to součást jeho plánu.“

„Je to rozsáhlý plán?“ zeptal se Baxter. „Hodlá snad zničit všechny pány v klubu?“

„Zničit?“ Julianino zděšení nebylo hrané. „Rozhodně ne. Proč by pro všechno na světě něco takového dělal?“

V čočkách Baxterových brýlí se odrazilo světlo. „Někteří lidé se v touze po pomstě nezastaví před ničím. Jestliže tenhle člověk vůči oněm mladíkům, jež vábí do toho klubu, chová nějaké zášti, třeba si

usmyslel, že je přivede na onen svět pomocí hypnózy. Dnes ráno jsem byl svědkem, jak se dá taková vražda uskutečnit.“

„V jednom máte pravdu,“ připustila Juliana. „Malcolm nesnáší vysoce postavené muže z vyšších společenských vrstev. Pohrdá jimi. Ale opravdu nevěřím, že by měl v úmyslu někoho z nich zabít. Kdybych si byla jen pomyslela, že jeho cílem je vražda, nikdy bych nesouhlasila, že mu budu pomáhat.“

„Co je přesně jeho cílem?“ zeptala se tiše Charlotta.

„Hledá bohatství a moc. Tvrdí, že podle práva se mu obého mělo dostat už při narození. To, že mu bylo odepřeno dědictví, je stálým zdrojem jeho msty a zuřivosti.“ Juliana zaváhala. „Díky vlastním zkušenostem chápu hloubku jeho pocitů.“

„Jistě, samozřejmě.“ Baxterova ruka stiskla okraj krbové římsy. „Teď se všechno začíná vyjasňovat. Měl v úmyslu ovládnout novou generaci mladých mocných lordů za pomoci mesmerismu a omamujícího kadidla.“

Juliana přikývla a otřela si stále ještě slzíci oči. „Prostudoval spisy doktora Mesmera i mnoha dalších, kteří prováděli pokusy s živočišným magnetismem. Zdokonalil techniky uvedení do hypnotického stavu. Kadidlo používá k zjednodušení toho procesu.“

Charlottě se náhle zpotily dlaně. „Baxtere, co se stalo dnes na úsvitu, byla vlastně zkouška, je to tak?“

„Ano, závěrečná zkouška ovládnání zvolených subjektů.“ Baxter si sundal brýle a vytáhl kapesník. „Není divu, že ho Hamilton a ostatní nemohli najít, když ho hledali, aby zrušil Norrisův hypnotický stav. Neměl v úmyslu přerušit experiment, dokud nebude znát výsledek.“

Charlotta se zděsila možných důsledků. „Kdyby dokázal, že může svou techniku použít k poslání mladého člověka na smrt, zjistil by, že dosáhl toho stupně moci, po němž prahnul.“

„Nevím, čeho jste byl dnes ráno svědkem,“ řekla Juliana s nádechem zoufalství v hlase. „Ale vím určitě, že Malcolm nehodlal zabít všechny ty mladé muže ze šlechtických rodů.“

„Věřím vám.“ Baxter přikývl a dál si pečlivě čistil skla brýlí. „Jak jsem řekl, ta dnešní ranní akce byl pouhý pokus. Myslím si, že jeho konečným cílem je získat moc nad džentlmeny Zeleného stolu poté, co zdědí své tituly a majetek. Zřejmě chtěl obětovat jeden ze svých objektů, aby dokázal, že dosáhl cíle.“

„Jen si pomyslete, co by se stalo, kdyby všechny ty bohaté, mocné muže uvedl do hypnotického stavu,“ poznamenala Charlotta. „Mohl

by použít své schopnosti k tomu, že je donutí provádět všechno, co si bude přát. Mohl by získat přehled nad jejich investicemi, zjistit jejich politické názory a ovládnout celý jejich život.“

„Máte pravdu.“ Baxter si znovu nasadil brýle. V očích se mu rozhořely zlatavé plamínky. „A pak by měl téměř neomezenou moc.“

Julianě se zachvěly rty. „Malcolm se narodil jako levoboček. Nedokázal se vyrovnat s krutým osudem, jenž dopustil, aby muž jeho intelektu a síly vůle byl navždy odloučen od svého majetku a vyloučen z nejvýznamnějších společenských kruhů.“

„Proto si utkal svůj vlastní osud,“ poznamenala zvolna Charlotta.

Baxter se zamračil. „Co zase máte s tím osudem?“

„Onu noc na maškarním plese se mě Malcolm Janner zeptal, jestli věřím v osud.“ I když v místnosti bylo teplo, neboť v krbu plápolal jasný oheň, Charlotta se zachvěla chladem. „Vybavuji si jeho slova zcela jasně, protože už jsem podobná slyšela od někoho jiného.“

Juliana si otřela oči. „Malcolm často mluvil o osudu. Byl přesvědčen, že on je muž s výjimečným osudem. A také vždy chtěl, abych mu to potvrdila, kdykoli jsem mu vykládala osud z karet. Vždycky se pečlivě ujistil, že mu předpovím, co si přeje vědět. Bála jsem se jeho reakce, kdyby mu karty předpověděly něco zlého.“

„Ksaku!“ ulevil si Baxter téměř neslyšitelně. „To není možné. Ten muž je mrtvý.“

„Kdo je mrtvý?“ vyhrkla Charlotta.

Baxter sevřel ruku v pěst. „Později vám to vysvětlím.“

Charlotta sebou nesouhlasně trhla. Z její tváře se dala vyčíst netrpělivost. Ale z pohledu Baxterových očí poznala, že ten nemá v úmyslu se o tom bavit před Julianou.

„Když jsem ráno vešla do salonku,“ obrátila se Charlotta na Julianu, „všimla jsem si, že jedna z karet, ležících na podlaze lícem nahoru, představovala smrt.“

Juliana potřásla hlavou. „Vykládala jsem mu karty stejně jako vždycky. Udělala jsem to tak, aby všechny znaky ukazovaly na to, že jeho plány vyjdou. Zdál se velmi spokojený.“

Charlotta si v duchu představila tu scénu. „Když vás vzal do náručí a odnášel na pohovku, třeba jste okrajem svých šatů tu dotyčnou kartu smetla a shodila na koberec.“

„Možná,“ řekla téměř neslyšně Juliana.

„Je divné, že se karta obrátila lícovou stranou nahoru a že to byla z balíčku právě ta, kterou si kouzelník nepřál vidět,“ prohodila velice klidně Charlotta.

Baxter upřel na Julianu pronikavý pohled. „Kde sídlí ten muž, co si říká Malcolm Janner?“

Juliana zrudla. „Vím, že mi to neuvěříte, ale opravdu to nevím. Řekl, že to tak bude lepší. Prý si přeje ochránit mě v případě, že jeho plány nevyjdou. Jediné, co vám mohu povědět, je to, že spoustu času trávil u Zeleného stolu. Myslím, že tam měl snad i svou kancelář.“

Charlotta pohlédla na Baxtera. „Neprohlédli jsme nejvyšší poschodí domu.“

„Pochybuji, že tam bydlí,“ namítl Baxter. „Byl by příliš na ráně. Ale získal přístup do horního patra, aby tam mohl provádět své tajemné kousky. Asi by stálo za to ještě jednou to důkladně prozkoumat.“

„Vynikající nápad,“ nadchla se okamžitě Charlotta.

Zadíval se na ni. „Tentokrát tam půjdu sám,“ řekl s důraznou rozhodností.

„Ale mohla bych vám pomoci.“

„O tom ani neuvažujte.“

Charlotta jen povytáhla obočí. „Promluvíme si o tom později, pane.“

„Ne,“ poznamenal naprosto lhostejným, neutrálním hlasem, jaký používal, kdykoli byl naprosto neoblomný. „Nepromluvíme.“

Charlotta se rozhodla pro tuto chvíli raději mlčet. Teď ji znepokojovalo něco naléhavějšího. „Musíme ochránit slečnu Postovou. Jestli se Malcolm Janner dozví, že není mrtvá, může se znovu pokusit zbavit se jí.“

Baxter zkřivil rty v neveselém úsměvu. „Pak se musíme bezpečně postarat o to, aby byl přesvědčený, že Juliana už není mezi živými.“

„Jak to chcete zařídit?“ zeptala se Juliana.

„Uděláme to, co dělá ve městě každý, když považuje za nutné něco oznámit společnosti,“ odpověděl Baxter. „Dáme zprávu do novin.“

Dvě hodiny nato Baxter netrpělivě přecházel po Charlottině salonu. Uplakanou Julianu Postovou už bezpečně poslali na sever v kočáře najatém v Severedgesových stájích. V novinách se co nejdřív objeví zpráva o „smrtné nehodě způsobené požárem domku“. Při troše štěstí se o ní čtenáři dozvědí už v ranním vydání. Teď Baxterovi vířily v hlavě plány, jak prozkoumat třetí podlaží domu, kde sídlí klub Zelený stůl.

Postupoval přesně podle seznamu úkolů, které si vytkl, a přesto se necítil spokojený naplánovaným postupem událostí. Měl sice situaci pod kontrolou, nicméně nedokázal uniknout zvláštnímu nepříjemnému pocitu, jenž neměl nic společného s přicházející nocí.

Morgan Judd byl naživu. Zdálo se to nemožné, avšak fakta se nedala nadále popírat. Jediné, co do nich nezapadalo, byl popis jeho hlasu.

„Děkuji vám za všechno, co jste udělal pro slečnu Postovou.“ Charlotta, usazená v rohu žluté pohovky, sledovala, jak Baxter kolem ní přechází na protější stranu místnosti. „Zachoval jste se velice laskavě, Baxtere.“

„Byla jste to vy, kdo ji šel varovat, a tím jí zachránil život.“ S rukama spojenýma za zády se zastavil u okna. „Vzhledem k její účasti v téhle záležitosti bych docela rád věděl, proč se k ní chováte tak ochranitelsky.“

„Asi proto, že ona a já máme tolik společného,“ odpověděla tiše Charlotta.

„Co, proboha, vy můžete mít společného s tamtou ženskou?“

„Podle mě je to zcela očividné. Obě pocházíme z rodin, jejichž bohatství, delikátně řečeno, doznalo značného poklesu.“

Obě jsme se na vlastní pěst musely vypořádat s odpornými, bezectnými muži, kteří získali vládu nad našimi životy i příjmy. Obě jsme našly způsob, jak si vlastní příčinlivostí vydělat na živobytí, což nám umožnilo uniknout obvyklému osudu žen v naší situaci.“

Baxter na ni vrhl nevyzpytatelný pohled. „Vaše i její povolání vám také dovolilo vyhnout se rizikům manželství, je to tak?“

„Jistě. I když se chudák Juliana nechala okouzlit mužem, který se zdá být mnohem horší než průměrný manžel, což dokazuje, že milostný poměr může být stejně nebezpečný jako manželství.“

Baxter si posunul brýle. „Nemyslím si, že případ slečny Postové lze považovat za typický.“

„Možná ne.“ Charlotta se zamyslela. „Přesto si kladu otázku, zda by mi stálo za to nabízet služby dámám, které uvažují o romantickém poměru, stejně jako těm, jež se chtějí vdát.“

Mluví vážně, pomyslel si Baxter. Náhle si byl vědom, že zcela bezděčně pevně svírá čelisti. Honem polkl, aby trochu uvolnil to napětí. „Pochybuji, že by po podobných službách byla velká poptávka.“

„Asi máte pravdu. K začátku každé milostné aféry obvykle vede vášně, a když pak ženu cele stravuje, rozhodně se nezajímá o fakta.“

„Skutečně.“

„A každý ví, že vášně bývá prchavé, krátkodobé vzrušení. Když pak odezní, člověk může ten románěk prostě ukončit. Vůbec ne jako v manželství, jež vyžaduje víc diskrétnosti a zdravého rozumu, protože partnerka je připoutaná k manželovi na celý život.“

V duchu si povzdechl. „Samozřejmě.“ Připoutaná.

„Ano. Opravdu si myslím, že v tomhle máte pravdu, Baxtere. Zřejmě by se našlo málo klientek, které by za mnou přišly, abych prověřila jejich potenciální milence.“

„Zdá se, že máte dostatečnou poptávku po službách, které poskytujete teď.“

„Ano, práce mám dost. Všimla jsem si výrazu vašeho obličej, když slečna Postová hovořila o Malcolmu Jannerovi. Vy ho znáte, je to tak? Kdo je to, Baxtere? A jak jste se s ním proboha seznámil?“

Násilím se přiměl vrátit se do skutečnosti. „Je-li mé podezření správné, pak jeho skutečné jméno je Morgan Judd.“

„Judd?“

„Musím bohužel přiznat, že za studií v Oxfordu jsme byli přátelé.“

„Přátelé?“ zeptala se náhle ostrým, nevěřicným tónem. „S tímhle Morganem Juddem vás pojilo stejné pouto jako s Anthony Tilesem?“

„Ano. I Morgan byl levoboček. Narodil se dědici jednoho hrabství a dceři venkovského šlechtice. Jeho matka zemřela při porodu. Otec o něho vůbec nedbal, ale rodina jeho matky se postarala, aby byl vychován jako džentlmen. Myslím, že Morgan svým rodičům nikdy neodpustil.“

„Vinil je z toho, že ho zbavili práva na postavení, jež mu náleželo?“

„Ano.“

„Bylo to pouze pouto vyplývající ze vzájemné nelegitimnosti vašeho zrodu, co vás spojovalo s Morganem Juddem?“

„Zpočátku ano.“ Baxter pozoroval kočár projíždějící ulicí. „Ale mezi Morganem a mnou existovalo ještě něco společného. Něco, co nás k sobě přímo poutalo. Zájem o chemii.“

„Asi začínám rozumět.“

„V Oxfordu nám říkali Dva alchymisté. Většinu času jsme spolu trávili v pracovně chemie. Na ubytovně jsme si zřídili laboratoř a za příspěvky na oblečení jsme si nakupovali potřebné vybavení. Zatímco se ostatní po večerech scházeli, pili kávu a recitovali básně, Morgan a já jsme prováděli pokusy. Žili a dýchali jsme vědou.“

„Co se stalo?“ zeptala se Charlotta.

„Po Oxfordu jsme se rozdělili. Nějaký čas jsme si dopisovali a vzájemně si sdělovali výsledky našich chemických výzkumů. Ale zakrátko jsme prostě ztratili kontakt. Morgan žil určitou dobu v Londýně, přesto jsme se navštěvovali jen zřídka.“

„Tehle příběh obsahuje něco víc, než co jste mi pověděl,“ podotkla decentně Charlotta.

„Jste vnímavá. Pravda je, že Morgan měl kromě chemie ještě... jiné zájmy, které jsem s ním nesdílel. Po studiích v Oxfordu tyhle zájmy u něho převládly a nabývaly stále větší důležitosti. Byl jimi úplně posedlý.“

„Jaké to byly zájmy?“

„Táhlo ho to do nejhorších koutů a nejšpinavějších bordelů. Stále více dychtil po všem nechutném a odporném. Bylo to v něm, ta touha po odpornostech života.“

„Není divu, že jste se s ním přestal přátelit.“

„Začal se taky vážně zajímat o metafyzické a okultní vědy. Zpočátku to považoval za hru, s níž si pohrával ve stylu romantických básníků. Ale v době, kdy odcházel z Oxfordu, už to všechno pro něj znamenalo mnohem víc než jen zábavné rozptýlení. Začal mluvit o naplnění svého skutečného osudu.“

„Osud.“ Charlotta opakovala to slovo tichým, znepokojeným hlasem. „To slovo mě pronásleduje.“

Baxter se k ní zvolna otočil obličejem. „Před několika lety jsem ho letmo zahlédl na ulici. Řekl mi, že jsem blázen, když jsem nevyužil

svých chemických znalostí k tomu, abych si vymodeloval svůj vlastní osud.“

„Říkal jste, že jste ho považoval za mrtvého. Co se mu stalo?“

„Vzpomínáte si na mé malé dobrodružství týkající se britské Koruny?“

„Baxtere, snad mi nechcete naznačit, že to mělo něco společného s Morganem Juddem?“

„Ano. Pracoval pro Napoleona. Vynalezl smrtelné plyny, jež měly být použity proti našim lidem. Ve jménu dřívějšího přátelství jsem se ho snažil přesvědčit, aby mě nechal pracovat s ním. Řekl jsem mu, že jsem změnil názor na vytváření velkolepého osudu.“

„Chápu.“

„Zradil jsem ho,“ přiznal. „Napovídal jsem mu, že se chci podílet na bohatství a moci, které sliboval Napoleon. Ale poté co jsem si ověřil, co má Morgan v úmyslu, zničil jsem laboratoř a všechny jeho poznámky. Došlo k děsivé explozi. Stěží jsem si zachránil život.“

„Kyselina,“ zašeptala.

„Vchrstl ji na mě při vzájemné rvačce.“

„Dobré nebe! Mohl vás oslepit.“

„Ano, tehdy jsem se ho snažil zničit.“

„Zasluhoval to.“ Charlotta se odmlčela. „Domníval jste se, že při tom výbuchu zahynul?“

„Byl jsem si tím jist. Tělo se našlo o dva dny později. Ohořelé k nepoznání. Ale mrtvola měla na prstech Morganovy prsteny. Nebyl důvod pochybovat o totožnosti mrtvého.“

„Je to velice zvláštní.“ Charlotta teď mluvila tak tiše, že jí sotva rozuměl. „Ale jsem téměř přesvědčená, že jsem se sama s Morganem Juddem kdysi setkala.“

Otočil se k ní obličejem. „Ten netvor v hale před Arielinými dveřmi?“

„Ano.“ Otrásla se a pevně si rukama objala hrud', jako by jí náhle projel chlad. „Tu noc se mě zeptal, jestli věřím v osud. Muž v černém dominu, od něhož jsem dostala tu růži, mi položil stejnou otázku.“

„Hrome!“

„Ale mluvou se ti dva muži od sebe nepředstavitelně lišili.“ Charlotta se mu pátravě zahleděla do obličeje. „Ten netvor, s nímž jsem se před pěti lety setkala, měl hlas, který by člověka dokázal vylákat třeba do pekla.“

„Právě tohle nedává smysl.“ Baxter sňal brýle a vytáhl z kapsy kapesník. „Hlas Morgana Judda zněl jako nádherně naladěný nástroj. Nevím, jak bych to líp popsal. Když nahlas recitoval verše, jeho posluchači byli zcela uneseni. Jakmile promluvil, hlavy se za ním otáčely, aby mu naslouchaly. Kdyby se rozhodl vstoupit na divadelní prkna, mohl směle konkurovat Keanovi.“

„Ale hlas toho kouzelníka byl přesně opačný. Připomínal zvuk tříštícího se skla.“ Charlotta sraštila čelo. „Přesto byl svým způsobem fascinující.“

„Jestli se nemýlím a máme co do činění s Morganem Juddem, pak se naskýtají dvě vysvětlení změny jeho hlasu.“

„A sice?“

„První eventualita je ta, že s ním úmyslně manipuluje, aby ho nikdo nepoznal.“

Charlotta potřásla hlavou. „Myslím, že to není tento případ. Kdybyste ho byl slyšel, pochopil byste. Je to hlas, který se něčím zničil.“

„Pak musíme vzít v úvahu tu druhou možnost.“

„A ta je?“

„Ani já jsem z té exploze a ohně neunikl nezraněný.“ Baxter si přestal ležet skla brýlí. „Byl jsem poznamenán na celý život. Morgan možná taky.“

„Tomu nerozumím. Když nám ho slečna Postová popisovala, o žádných jizvách či zranění se nezmínila. Říkala, že byl krásný jako sám Lucifer. Až na ten hlas.“

„Tu noc bylo v Morganově laboratoři mnoho neobvyklých a nebezpečných chemických látek,“ řekl Baxter. „Kdo ví, kolik žiravých par se uvolnilo při tom výbuchu a požáru!“

„Myslíte, že některé z nich byly dostatečně silné na to, aby se jejich účinek při vdechnutí projevil na hlase?“

„Je to možné.“ Baxter si znovu nasadil brýle. „Ať je to, jak chce, víme, že ten kouzelník je nebezpečný. Zabil Drusillu Heskettovou a snažil se zavraždit slečnu Postovou a mladého Norrise.“

„Baxtere, on ví, že po něm jdeme.“

„Jistě. Už dvakrát se pokusil přervat náš vztah tím, že chtěl otrást vaší vírou ve mě. Teď už si musí uvědomit, že se mu to nepovedlo.“

„To tedy určitě.“

Věnoval jí mdlý úsměv. „Prokazujete mi velkou čest, Charlotto.“

„Nesmysl. Jednám na základě faktů.“

Co vlastně očekával? položil si otázku. Opravdu si myslel, že od ní uslyší, jak mu věří z úplně jiných důvodů? Že má k němu důvěru, protože cítí hlubokou vášeň? Připadal si jako idiot.

Odkašlal si. „V každém případě oceňuji vaši podporu. Musíme doufat, že se Morgan bude na nějakou dobu cítit v bezpečí.“

„Protože uvěří, že jediná osoba, která by ho mohla identifikovat, je mrtvá?“

„Ano, ale nedokážu určit, jak dlouho ho udržíme u vědomí, že Juliana Postová skutečně zemřela na účinky kadidla.“

Charlotta zabubnovala prsty na opěradle pohovky. „Je třeba jednat rychle.“

„Dnes večer se pokusím blíž porozhlédnout po nejvyšším patře Zeleného stolu. Zatím se musíme chovat, jako by se neudálo nic mimořádného. Hlavně nesmíme projevít jakékoli známky skutečnosti, že jsme identifikaci vraha teď blíž, než jsme byli včera.“

„To znamená, že se dnes večer musíme ukázat na nejruznějších společenských večírcích jako obvykle.“

„Ano. Je třeba, aby vaše sestra i má teta pokračovaly ve svých zajetých společenských akcích. A já se postarám, abyste všechny byly dobře strženy a v bezpečí.“

Překvapeně se na něj zadívala. „Co tím chcete říct?“

„Najmu dva strážné. Jeden si vezme na starost vás, Ariel a tetu Rosalind, až všechny tři dnes večer půjdete ven. A ten druhý bude sledovat tento dům.“

Slabě se na něj usmála. „Nebudu se s vámi hádat.“

„Ani nevíte, jak se mi tím ulevilo.“

„Ale,“ dodala spěšně, „opravdu si myslím, že bych vám dnes večer mohla pomoci, až budete prohledávat ten klub.“

„Ne. Zakazuji si váš doprovod, a je to mé konečné rozhodnutí.“

„Ale Baxtere, musíte mít někoho s sebou. Nechci ani slyšet o tom, že tam chcete jít sám.“

Projel jím nával vzteku podnícený obavou o její bezpečí. „Charlotto, tohle je velice nebezpečná záležitost. Uděláte, co jsem vám řekl. A už žádné další námitky.“

„Baxtere, chováte se opravdu ohavně. Nemáte právo o všem rozhodovat. To já jsem byla iniciátorkou toho vyšetřování. A nebudu snášet vaše povýšené, arogantní způsoby. Uvědomte si, že nejste můj manžel.“

Nadechl se. „Toho jsem si až příliš dobře vědom, slečno Arkendalová. Jsem pouze vašim milencem, je to tak?“

Kdosi se mihl u dveří do salonu. Baxter se prudce otočil a spatřil Hamiltona stojícího na prahu.

„Omlouvám se,“ vyhrkl rozpačitě Hamilton. „Řekl jsem vaší hospodyni, že se mohu ohlásit sám. Vyrušuji?“

„Vůbec ne,“ ujistila ho Charlotta. „Jen pojd'te dál, Hamiltone. Ariel je teď venku, ale čekám, že se každým okamžikem vrátí.“

Hamilton váhavě vstoupil do místnosti. „Vlastně jsem hledal Baxtera. Jeho sluha mi řekl, že by mohl být tady.“

„Co si přeješ?“ zeptal se Baxter. „Mám práci.“

„Chápu.“ Hamilton pevně stiskl rty. „Přišel jsem nabídnout svou pomoc.“

„Baxter hodlá dnes večer prohledat horní patro Zeleného stolu,“ informovala ho Charlotta.

Hamilton přelétl pohledem od ní k Baxterovi. „Třeba bych mohl pomoci. Znáám dobře tu budovu, aspoň to patro, kde se scházejí členové klubu.“

„Neprosil jsem se tě o pomoc,“ vybafl Baxter.

Hamiltonovi ztuhly svaly v obličeji.

„Baxtere, prosím, uvažte jeho nabídku,“ ozvala se Charlotta. „To, že váš bratr se v těch místech tak dobře vyzná, bude mimořádně užitečné.“

„Tomu nerozumíte,“ houkl Baxter.

„Ale ano, rozumím,“ nedala se. „Cítíte se vázán svou přísahou svému otci. Slíbil jste mu, že na Hamiltona dohlédnete a nevystavíte ho žádnému nebezpečí.“

„Ksakru, už nejsem dítě,“ vybuchl Hamilton. „Nepotřebuji chůvu.“

„Zcela správně,“ přitakala Charlotta. Otočila se k Baxterovi. „Váš otec rozhodně neměl v úmyslu vás žádat o Hamiltonovu celoživotní ochranu. Přál si, aby jeho dědic v pořádku dospěl do svého mužného věku.“

Hamilton její slova přijal s vděčným pohledem, načež oslovil Baxtera. „Proboha, je mi dvaadvacet. Kdy si konečně někdo všimne, že už jsem dospělý muž?“

Baxter na něm utkvěl dlouhým pohledem. V hlavě mu zněla slova umírajícího otce. Ví, že ti mohu důvěřovat, že dáš na Hamiltona pozor.

„Tvá znalost klubu by opravdu mohla být prospěšná,“ souhlasil nakonec s jistým váháním. „Ale situace není bez rizika.“

„Ten prokletý mág by mě byl dnes ráno hnedle připravil o nejlepšího přítele,“ vybuchl Hamilton. „Kdo ví, co dalšího má za lubem? Mám právo pomáhat při jeho odhalení.“ Baxter pohlédl na Charlottu. Překvapilo ho, že mlčela. Jen nepatrně naklonila hlavu jako v tichém souhlasu.

Kdy se z chlapce stal muž? ptal se v duchu Baxter. Odpověď neznal, protože si ani nedovedl vybavit, že sám byl někdy dítětem. Připadalo mu, že celý život na svých bedrech nesl odpovědnost dospělého.

„Tak dobrá,“ svolil. „Vypracujeme si plán. Jen o tom pro všechno na světě nemluv před svou matkou.“ Hamiltonovy napjaté rysy zvláčněly v pověstný eshertonský úsměšek. „Nikdy. Máš na to mé slovo.“

„Doufám, že toho nebudu litovat,“ poznamenal později večer Baxter.

Stál vedle Charlotty na kraji tanečního parketu. Večírek u Hawkmoreových byl výjimečná společenská událost, o níž se bude zítra všude mluvit. Dnes jim poskytl pláštík k tomu, co zamýšleli udělat.

Kdyby si Morgan Judd najal vlastní špehy, dalo by jim velkou práci v tomhle chumlu lidí někoho vystopovat. S trochou štěstí si nikdo ani nevšimne, až se Baxter spolu s Hamiltonem vytratí a odjedou k Zelenému stolu.

„Vím, že pro vás není snadné přijmout Hamiltonovu nabídku pomoci,“ řekla Charlotta. „Ale zároveň vám to skýtá příležitost dát mu najevo, že v něho věříte.“

„V mnoha směrech mi dosud připadá hrozně mladý. Už jen ta skutečnost, že se dal vlákat k Zelenému stolu, dokazuje, že ještě úplně nedospěl.“

„Domnívám se, že tahle zkušenost byla účinná lekce. To, že se Norris ocitl tak blízko smrti, způsobilo, že dokonale vystřízlivěl.“

„To nemohu popřít. Nicméně...“

„Berte to z té lepší stránky, Baxtere. To, že s sebou dnes berete Hamiltona, vám skýtá dobrou výmluvu pro odmítnutí mé pomoci v téhle záležitosti.“

Baxter se nechtě usmál. „Máte pregnantní způsob, jak vyřešit situaci, má drahá. Stejně mi vrtá hlavou, proč jste upustila od svého

požadavku doprovodit mě. Ted' vidím, že jste prostě nechtěla propást příležitost pomoci navázat bratrské pouto mezi Hamiltonem a mnou.“

„To pouto už existuje. Vzal jste je na vědomí, i když to popíráte.“ Upřela na něj hloubavý pohled. „Dejte dnes večer na sebe pozor, Baxtere.“

„Neustále vám opakuji, že riskantní blázniviny nemám v povaze.“

„Ne, to opravdu ne, vy dáváte přednost předem kalkulovaným rizikům. A to je podle mě daleko nebezpečnější.“ Dotkla se rukávu jeho kabátu. „Zůstanu vzhůru a počkám na vás.“

„Není třeba. Ráno za vámi zajdu a řeknu vám, co jsme zjistili – jestli vůbec něco.“

„Ne. Prosím, zastavte se tady ještě dneska v noci, až splníte svůj úkol. Nevadí, kolik bude hodin. Stejně neusnu, dokud se nedozvím, že jste se oba bezpečně vrátili od Zeleného stolu.“

„Tak dobrá.“ Pohlédl na její ruku v rukavičce spočívající na černé látce jeho kabátu. Projela jím prudká vlna citu.

Má o mě starost.

Přes veškerou svou obezřetnost vůči mužskému pohlaví Charlotta mu zřejmě věřila. A po všech těch letech úmyslné dobrovolné samoty si najednou uvědomil, že se bude cítit velice osamělý, až Charlotta odejde z jeho života.

Ať už byl ten pocit, který mu tolik narušil jeho dokonale uspořádanou, klidnou a vyrovnanou existenci, jakýkoli, znamenal víc než prchavou vášeň.

Ozvalo se v něm cosi velice naléhavého, něco, co ho zcela přemohlo a co nemělo nic společného se záležitostmi u Zeleného stolu. Pevně sevřel do dlaně Charlottinu ruku spočívající na jeho paži.

„Baxtere?“ Zvedla k němu oči s tázavým pohledem. „Stalo se něco?“

„Ne. Ano.“ Těžce hledal slova, jimiž by logicky vyjádřil svou myšlenku. „Až tohle skončí, přál bych si s vámi promluvit o budoucnosti našeho poměru.“

Zamrkala. „O budoucnosti?“

„Kčertu, Charlotto, takhle nemůžeme pokračovat. To jistě chápete.“

„Myslela jsem, že všechno probíhá docela hladce.“

„Románku se může dařit tak pár týdnů.“

„Pár týdnů?“

„No, třeba i pár měsíců,“ připustil. „Ale nakonec se to celé může zvrtnout v něco dost únavného a fádního.“

Strnula. „Ano, jistě. Únavného.“

S úlevou, že tak rychle pochopila jeho myšlenku, pokračoval: „Především je to značně nepohodlné.“

„Nepohodlné.“

„Věčně hledat vhodné místo, kde by člověk mohl projevit, hm, vzájemné city,“ vysvětloval. „Jistě, je docela dobře možné použít lavici v laboratoři, nebo sedadlo v kočáře, či příležitostně pohovku v jídelně, ale kdyby to takhle trvalo příliš dlouho, mohlo by nás to mimořádně unavit.“

„Rozumím. Bylo by to únavné.“

„Muž mého věku už dává přednost vlastní pohodlné posteli.“ Náhle se mu před očima úžasně živě vybavilo, jak málo záleželo na pohodlném lůžku při těch několika příležitostech, kdy se s Charlottou milovali. „Většinou.“

„Baxtere, je vám teprve dvaatřicet.“

„Věk s tím nemá co dělat. Ale nikdy jsem se nezabýval akrobacií.“

Sklopila oči. „Vždycky jsem měla dojem, že jste docela čilý, pane.“

Rozhodl se tuhle poznámku ignorovat. „A pak tu stále hrozí pomluvy, a to by mohlo být značně nepříjemné. Jak už jsme o tom hovořili, měly by nepříznivý vliv na vaše zaměstnání.“

„Ano, asi máte pravdu,“ skousla rty.

Namáhal mozek k dalším argumentům. Pak ho napadl jeden, a to s takovou silou, až se mu uvnitř všechno sevřelo. Nadechl se, aby se uklidnil. „A vezměte v úvahu i možné těhotenství.“

„Existují snad prostředky, které ohleduplný muž použije, aby podobné věci zabránil.“

„Ale může už být pozdě,“ řekl stísněně. „Vidíte, právě tohle je jedna z velkých nevýhod milostné avantýry. Při ní někdy muž není pánem situace. Charlotto, existuje spousta důvodů, proč náš poměr nelze natahovat donekonečna.“

Hleděla na něj bez jediného slova. V téhle chvíli by byl oželel i tajemství kamene mudrců za to, aby dokázal přečíst výraz v jejích očích. Pak se zahleděla někam přes jeho rameno a usmála se.

Hamilton diskrétně zakašlal. „Baxtere, podle našeho plánu už je čas jít.“

„Hrome!“ Baxter se ohlédl. Hamilton a Ariel stáli těsně za ním. Mohl jen doufat, že nezaslechli předchozí konverzaci. „Je čas. Ano. Musíme jít.“

„Baxtere.“ Charlotta se znovu dotkla jeho paže. „Pamatujte na svůj slib, že pak zajdete ke mně.“

„Ano, ano, cestou domů se u vás zastavím, abych vám všechno vylíčil.“ Spěšně se uklonil Ariel, pak se otočil a rázným krokem se dral k východu.

Hamilton trochu pohrdlivě povytáhl jedno obočí, načež se galantně sklonil nad rukou Ariel a Charlotty. Obě se graciézně uklonily.

Baxter jen neslyšně zavrčel. Jen by se zbytečně ztrapnil, kdyby se teď vrátil a pokusil se o trochu roztomilejší rozloučení.

Hamilton se opřel o zelené, sametem potažené sedadlo svého elegantního, skvěle pérovaného kočáru a upřel na Baxtera pobavený pohled. „Proč ji rovnou nepožádáš o ruku?“

„O čem to ksakru mluvíš?“ broukl Baxter.

„Z té zaslechnuté části vašeho rozhovoru jsem usoudil, že se snažíš Charlottu přemluvit, aby uvážila spíš nabídku k sňatku než milostný poměr. Proč chodit kolem horké kaše?“

„Do povahy mého vztahu se slečnou Arkendalovou ti nic není.“

Hamilton si lenivě prohlížel svou ebenovou hůlku. „Jak si přeješ.“

„A mimochodem, jestli se ještě jednou odvážíš vyslovit výraz poměr v souvislosti s jejím jménem, pak ti zaručuji, že nejen neužiješ svého bohatství, ale navíc zjistíš, že ti chybí několik předních zubů hned při první příležitosti, kdy se pokusíš využít svého šaramantního úsměvu ke svádění nějaké dámy.“

„Takže je to vážné, co?“

„Navrhuji změnit téma.“

Hamilton pohodil hlavou. „Můžeš být skvělý vědec, bratře, ale jsi zoufale neschopný, pokud jde o zacházení s dámou. Měl bys víc času strávit čtením Shelleyho a Byrona a méně se věnovat chemii.“

„Na změnu povahy je trochu pozdě. A ani není proč.“

„Proč to říkáš? Charlottina náklonnost k tobě je očividná.“

Baxter měl sám na sebe zlost, když v něm tahle slova zažehla jiskřičku naděje. „Myslíš?“

„O tom není pochyb.“

„Třeba jí na mně záleží, ale nemyslím, že ji láká manželství.“

„Pak je na tobě, abys ji přesvědčil, že sňatek s tebou je moudré rozhodnutí.“

Baxter se zachmuřil. „Přesně o tohle jsem se snažil, když jsi nás před několika minutami vyrušil.“

Hamilton mu věnoval vědoucí úsměv. „Otec se domníval, že se toho od tebe musím hodně naučit. Ale jak se zdá, pár věcí by ses měl naučit ty ode mě. Neostýchej se požádat mě o radu, kdykoli to budeš potřebovat.“

„Jestli se ti to náhodou nevykouřilo z hlavy, máme teď před sebou mnohem naléhavější věci.“

„Nezapomněl jsem na ně.“

„Vzal sis pistoli?“

„Ano, samozřejmě.“ Hamilton si poklepal na kapsu kabátu. „Vlastně dvě. A co ty?“

„Nemám dostatek praxe ve střelbě. Spoléhám na jiné nástroje.“

„A to?“

Baxter vytáhl z kapsy malou skleněnou fiólu. Rozevřel dlaň. „Tohle.“

Hamiltona to zaujalo. „Co je to?“

„Něco jako okamžité světlo. Rozbiju sklo a dojde k malému, velice jasnému výbuchu. Světlo vydrží tak dvě tři minuty a zároveň na chvíli oslepí protivníka. V těsné blízkosti hořlaviny, jako třeba dřeva na podpal, roznítí oheň.“

„Zatraceně chytré. Kde jsi to sehnal?“

„Vyrobil ve své laboratoři.“

Na Hamiltonově tváři se objevil zvláštní úsměv. „Asi bych měl věnovat trochu víc pozornosti Hovorům o chemii. Až tohle skončí, myslíš, že bys mi mohl věnovat trochu času a ukázat mi, jak provádíš nějaké zajímavější pokusy?“

„Jestli chceš.“ Baxter zaváhal. „Už dávno jsem neměl žádného kolegu, který by mi pomáhal.“

Hamilton se usmál. „V poslední době jsem začal uvažovat, zda jsem přece jen nezdědil něco z otcovy vášně k vědě.“

Baxter, který právě uvažoval o budoucnosti, si jen těžce povzdychl: „A já si zase začínám domýšlet, že jsem po něm asi podědil trochu víc vášně k jiným věcem, než jsem si ještě nedávno představoval.“

Charlotta se sklenkou limonády v ruce sledovala nabitý taneční parket, kde se Ariel v rytmu valčíku vznášela v náručí dalšího elegantního a značně omámeně vyhlížejícího mladého muže. Potěšená zářícím výrazem na Arielině obličeji usmála se na Rosalind, která se k ní právě připojila.

„Lady Trenglossová, chtěla bych vám velice poděkovat za to, co jste udělala pro Ariel. Naše matka by byla šťastná, kdyby věděla, že má sestra může takto vychutnávat londýnskou společenskou sezonu.“

„Potěšení je na mé straně. Od doby, co odešla má poslední neteř, jsem neměla příležitost uvést žádnou mladou dámu do společnosti. Dočista jsem zapomněla, jak je to báječné.“ Rosalind nadšeně mávla svým krásně malovaným hedvábným vějířem. „Ariel je okouzlující mladá dáma. Už teď se kolem ní točí spousta obdivovatelů.“

Charlotta si povzdechla. „Obávám se, že se všichni spěšně vytratí, jakmile vejde ve známost, že mé zasnoubení s vaším synovcem bylo zrušeno. Přiznám se, že jsem zpočátku z toho měla obavy, ale Ariel tvrdí, že jí ani za mák nezáleží na tom, když se její obdivovatelé rozprchnou, až se dozvědí pravdu.“

„Je na svůj útlý věk mimořádně rozumná,“ prohlásila Rosalind s postranním pohledem na Charlottu. „A myslím, že je to vaše zásluha, má drahá.“

„Vůbec ne. Vždycky byla praktická. Ariel docela správně prohlašuje, že společenská sezona je příjemným zdrojem zábavy, trochu jako divadlo. Tvrdí, že jakmile spadne opona, spokojeně se vrátí ke svým obvyklým záležitostem.“

Charlotta se modlila, aby tomu tak bylo. Ariel byla dosud mladičká. I seberozumnější devatenáctiletá dívka ráda dostává pozvání do společnosti a přijímá květiny od svých ctitelů – a když toto skončí, život už se nezdá tak růžový. Hlavně že Ariel za tu krátkou dobu, kdy se pohybovala ve společnosti, nikdo nezlomil srdce.

A co se týče Charlottina srdce, její jedinou nadějí, říkala si, je vrhnout se do práce, dokud se neuklidní. Přesto jí bylo jasné, že bez ohledu na počet nových klientek, které získá, či na počet úspěšných informací a zjištění o životě a prostředí pánů, o něž se její klientky zajímají, nikdy nedokáže zapomenout na svého milence s očima alchymisty. Nikdy už nebude existovat jiný Baxter.

Rosalind ji zamyšleně pozorovala. „Když už mluvíme i o těchto věcech, asi bych vám měla říct, že stejný vděk, jaký cítíte vy ke mně, cítím i já vůči vám.“

„Máte-li na mysli má pátrání, ujišťuji vás, že jsem se do nich pustila z vlastní potřeby.“

„Nemluvím o vyšetřování té vraždy.“ Rosalind prudkým pohybem rozevřela vějíř. „Řeknu vám to otevřeně. Dělán si starosti o Baxtera od chvíle, kdy se před třemi lety vrátil z Itálie. Vždycky byl na svůj věk příliš zádumčivý. Už jako dítě projevoval úžasnou sebekázeň a měl značné zábrany. Vždycky mezi sebou a druhými udržoval jistou vzdálenost.“

„Asi jako by vás pozoroval a hodnotil stejným způsobem jako jeden z těch svých chemických experimentů?“

„Přesně.“ Rosalind se nepatrně otřásla. „Někdy je to velice zneklidňující. Ale po tom příšerném neštěstí v Itálii už se ve společnosti vůbec neukázal. Téměř nikdy nevylezl ze své jeskyně, které říká laboratoř. Obávám se, že tíhne k melancholii.“

„K melancholii?“

„Má to v krvi.“

Charlotta se lehce zamračila. „To jsem nevěděla. Každý tvrdí, že jeho rodiče tvořili mimořádně zábavný, roztomilý pár, a kamkoli přišli, všude se okamžitě stali miláčky společnosti. Myslela jsem, že se plnými doušky radovali ze života.“

„Někdy až příliš,“ poznamenala Rosalind. „Za tak silné vášně se platí. A to nemluvím o jejich pověsti.“

„Chápu. Ze svých vlastních pozorování vím, že se u lidí, které ovládají silné vášně, často objevují temné i světlé stránky jejich povahy. Jako by příroda toužila nějak sladit a vyrovnat jejich vrtochy, ale nakonec dospěla do extrémů.“

„Výborný postřeh, má drahá. Přesně takhle to bylo s Baxterovými rodiči. Esherton přes veškerý svůj intelekt a touhu užívat si života měl nebezpečnou povahu. Šířil kolem sebe neklid, stále jako by

někam spěchal. Je zázrak, že se dožil stáří a ještě ho dokázal vychutnat. A má sestra...”

„Jaká byla?“ vyhrkla dychtivě Charlotta.

„Krásná, inteligentní a úžasně nespoutaná. Po většinu svého života. Jednala naprosto nezávisle a vrhala se do všemožných výstředností. Přestože se takhle chovala, každý, kdo ji znal, byl jí unesen. Pouze její rodina a nejbližší přátelé věděli, že občas upadala do stavu hluboké melancholie.“

„Zdá se, že se Baxter stal alchymistou z čiré nutnosti,“ řekla Charlotta.

„Alchymistou? Co máte na mysli?“

„Zřejmě sám sebe považuje za produkt směsi mimořádně těkavých chemických látek. Cítil, že nemá jinou volbu než naučit se ovládat ohně, jež by mohly vyvolat nebezpečné exploze.“

Rosalind povytáhla obočí. „Zajímavý příměr. Jen bych vám ráda řekla, má milá, že podle mě jste to nejlepší, čeho se Baxterovi v posledních letech dostalo.“

Charlottu ta slova tak překvapila, že div neupustila sklenici s limonádou. „Lady Trenglossová... Je to od vás velice laskavé, ale určitě mě přeceňujete.“

„Je to čistá pravda. Jak se zdá, rozumíte mu a jednáte s ním tak, jak by se to nikomu jinému nepodařilo.“

„Ale prosím vás, na něm není nic tak záhadného.“

„Řekla bych, že ano, nicméně toto není důležité. Odpusťte mi mou zvědavost, ale musím vám položit jednu čistě osobní otázku.“

Charlotta zostražitěla. „Ano?“

„Nevím, jak to delikátně vyjádřit, tak raději se vyjádřím zpříma. Nezminil se Baxter náhodou o možnosti uzavření manželství mezi vámi dvěma?“

„Ne.“ Charlotta se zhluboka nadechla. „Nezmínil.“ A sotva před chvílí mi dokonce řekl, že neexistuje ani možnost nějakého dlouhotrvajícího svazku.

Jejich vášnivý poměr ho začal unavovat. Charlottě se náhle zdálo, jako by ta třpytivá záře lustru na okamžik pohasla.

Ale teď jí na srdci leželo něco mnohem naléhavějšího. Dnes večer nedojde klidu dřív, dokud se nepřesvědčí, že Baxterovi nehrozí nebezpečí.

Baxter zvedl svíci, aby se rozhlédl po prázdném pokoji, v němž teď stál spolu s Hamiltonem. Okamžitě ho upoutala netknutá vrstva prachu ležícího na podlaze. „Zdá se, že v téhle místnosti už léta nikdo nebyl.“

Horní podlaží Zeleného stolu bylo dalším královstvím, šedivým, přízračným světem, kde se jen kouzelník mohl cítit doma.

„Tohle je už čtvrtá místnost, kterou tu prohlížíme,“ poznamenal Hamilton. „Mám pocit, jako by se tu každým okamžikem měl zjevit nějaký duch.“

„V těchhle místnostech by mohl spatřovat ducha jen ten, koho přitahuje romantická poezie nebo vábí hrůzostrašné romány.“

„No vidíš, a já tíhnu k obému,“ poznamenal bujaře Hamilton.

Baxter se na něj zahleděl hloubavým pohledem. „Tak si myslím, že se náramně bavíš.“

„Tohle je něco tak vzrušujícího, co jsem celé měsíce nezažil,“ ušklíbl se Hamilton. „Kdo by si byl pomyslel, že to zažiju v tvé společnosti.“

„Obávám se, že ti budu připadat beznadějně nudný, Eshertone. Ale pamatuj, že ještě několik let držím tvůj váček s penězi já.“

„Rozhodně dokážeš zkazit člověku náladu.“

Baxter se otočil k odchodu ze zaprášeného prostoru. „Pojď. Čas letí a ještě nám v tomhle patře zbývá jedna místnost.“ S posledním letmým pohledem na netknuté prostředí vyšel do haly.

„Už jdu, bratře,“ řekl tiše Hamilton.

Baxter zamířil k zavřeným dveřím na konci chodby. Starý prošlapaný koberec, natažený po celé délce haly, tlumil jeho kroky.

„Tenhle by mohl být zajímavější než ostatní.“ Baxter se zastavil před hlavními dveřmi.

„Proč myslíš?“

„Je téměř nad tím, který jste ty a tvoji přátelé používali ke schůzkám vašeho tajného klubu.“

Hamilton se zadíval se zájmem na dveře. „A co má být?“

„Říkáš, že se ten váš kouzelník objevuje bez jakéhokoli upozornění. Jednu chvíli v místnosti není, a v momentě stojí uprostřed.“

„Domníváš se, že sestupuje do našeho pokoje z téhle místnosti?“

„Jak jsem řekl Charlottě, v tomhle domě byl kdysi nevěstinec. Podobné podniky bývají obvykle vybaveny skrytými kukátkami ve stěnách a různými tajnými schodišti.“

„Dobry boze!“ Hamiltonův pohled vyjadřoval upřímný údiv. „Chceš říct, že se o takových věcech opravdu bavíš se slečnou Arkendalovou?“

„Charlotta je dáma mající spoustu různorodých a neobyčejných zájmů.“ Baxter teď důkladně studoval dveřní knoflík. Nebyl na něm žádný povlak prachu a matně se leskl v třepotající se záři svíčky. Do téhle místnosti někdo vstoupil docela nedávno.

„Představuješ-li si, že konverzovat s dámou o vykřičených domech patří k dobrému tónu, pak se nedivím, že jsi nikdy neměl moc štěstí u žen, Baxtere.“ Hamilton natáhl ruku, aby otevřel dveře. „Vážně nesmím zapomenout dát ti nějaké poučení.“ Přes rameno se ušklíbl na bratra, načež otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Baxter spíš vytušil, než slyšel skřípot skrytého soukolí.

„Co je?“ Hamilton od něj převzal svíci a zamířil do středu pokoje. Pohlédl na Baxtera, který váhavě zůstal stát na prahu. „Tahle místnost je prázdná, stejně jako ty předcházející. Je něco... Baxtere, ty dveře.“

Baxter vycítil shora nějaký pohyb. Zdvihl oči a spatřil masivní železná vrata. Se zvukem podobným skřípotu meče taseného z pochvy spouštěly se rychle dolů. Uvědomil si, že až budou na místě, místnost úplně zablokují.

Zbývala mu vteřina na bleskové rozhodnutí. Mohl buď couvnout zpátky do haly, nebo zůstat v téhle podivné místnosti s Hamiltonem.

„Kčertu!“ Rychle vstoupil dovnitř.

Železné dveře s tichým zaúpěním dopadly na podlahu.

„Kristepane!“ Hamilton zíral na kovovou stěnu, která teď zahradila prostor, kde předtím byly dveře. „Jsme v pasti.“

Náhle se rozhostilo nezvyklé ticho.

Baxter se napřímil, Viděl, že Hamilton má pravdu. Jediné okno bylo zakryté železnou okenicí.

„Jakmile se otevrou dveře a člověk překročí práh, zřejmě se spustí mechanismus uvádějící do činnosti vrata,“ uvažoval Baxter. „Docela důmyslné. Majitel tohoto místa zřejmě ví, jak zabránit té gilotině, aby ho nerozpůlila jako šunku pokaždé, když vstoupí dovnitř. Někde na venkovní straně musí být skrytý nějaký ovládací mechanismus.“

Hamilton se k němu prudce otočil obličejem. „Baxtere, tohle není problém, který lze vyřešit vědeckou dedukcí. Jsme v pasti.“

„Možná.“ Baxter dál prozkoumával místnost.

Na rozdíl od ostatních pokojů v horním patře byl tento bohatě vybavený nábytkem. Stála tu postel s těžkými příkrývkami, velká skříň, masivní stůl a čínské zrcadlo. Jednu stěnu zabíral kamenný krb.

Baxter zvolna kráčel místnosti. „A možná že ne.“

„Co to, ksakru, znamená? Baxtere, teď rozhodně není vhodná doba na nějaké tajuplné a nevyzpytatelné poznámky.“

„Nech mě chvílku přemýšlet.“

„Měls radši počkat na chodbě,“ zamumlal Hamilton. „Proč jsi sem vstoupil, když sis všiml, že se ta vrata spouštějí? Teď jsme tu uvězněni oba. Kdybys byl zůstal venku, aspoň tys mohl být volný.“

„Ať tuhle místnost navrhoval kdokoli, byl určitě natolik chytrý, aby si pro sebe zajistil únikovou cestu,“ poznamenal nepřítomně Baxter.

Vzal svíci a držel ji ve výšce. Okamžitě si všiml předmětu na širokém stole. Ležel tam složený a zapečetěný arch papíru.

„I když tu něco takového skutečně je, jak to máme najít?“ vybuchl Hamilton. „Baxtere, můžeme tu zůstat, dokud nezemřeme hladem a žízní. Přes tyhle stěny nás nikdo neuslyší.“

Baxter neodpověděl. Veškerou pozornost věnoval onomu listu. Přistoupil ke stolu.

„Baxtere? Co je to?“

„Vzkaz.“ Baxter si posvítíl na stůl svíčkou. Zvedl papír a zadíval se na pečeť. Vosk vytvořil stejný alchymický znak, jaký Drusilla Heskettová nakreslila do svého skicáře. Trojúhelník v kruhu. „Myslím, že tenhle vzkaz tu nechal kouzelník.“

Hamilton mu zvědavě nahlédl přes rameno. „Co píše?“

Baxter rozlomil pečeť a rozložil pergamen. Na stránce stála pouze jediná řádka.

Muž, jenž se narodil bez osudu, musí si ho sám vytvořit.

„Co to znamená?“ zeptal se Hamilton.

„Znamená to, že jsme byli očekáváni.“ Baxter zmačkal list v pěsti. „Pojď. Není čas to odkládat.“

„Docela rád odtud vypadnu,“ poznamenal Hamilton s přimhouřenýma očima. „Můžeš mi prozradit, jak přesně si tenhle výkon představuješ? Ani jeden z nás není tak malý, aby se protáhl komínem.“

Baxter už se mu chystal vysvětlit, že šatník je tím nejpravděpodobnějším místem, v němž se dá zamaskovat vchod k tajnému schodišti. Ale vdechl povědomý pach a ztuhl.

„Kadidlo,“ zamumlal.

Hamilton nakrčil nos. „Ano. Taky ho cítím.“ Konsternovaně se rozhlédl místností. „Ale jak se sem dostalo? Nikde tu není pánev na žhavé uhlí.“

Baxter se otočil ke krbu a znovu zvedl svíci do výše. Z chladného kamenného ohniště se do vzduchu spirálovitě vinula mohutná oblaka světlého, kouřového dýmu. „Někdo ze střechy mohutnými měchy vhání kadidlo dolů do téhle místnosti.“

„Tohle není ta vůně kadidla, kterou používáme při našich schůzkách. Tahle je silnější a ne tak příjemná.“ Hamilton se rozkašlal. „A je jí tu mnohem víc. Dobrý bože, co s námi zamýšlí udělat?“

„Omotej si nákrčník kolem nosu a úst.“ Baxter si uvolnil nákrčník a spěšně si zakryl spodní část obličeje.

Hamilton udělal totéž.

Baxter se otočil ke skříni a prudce otevřel dveře. „Musí tu být nějaký mechanismus. Váš mág se přece vždycky vynořil ze skříně v dolní místnosti.“ Tápajícími špičkami prstů se dotkl jednoho ze zadních panelů. Pak zašátral po dolní části.

„To kadidlo je příliš omamující,“ Hamiltonův hlas tlumil jeho nákrčník. „Udusíme se tu.“

Baxter na něho pohlédl. Viděl, jak Hamilton vytřeštěně zírá na dým vycházející z ohniště.

„Potřeboval bych tvou pomoc, Eshertone.“ Baxter úmyslně promluvil chladným, rozkazovacím tónem. Musel vzbudit Hamiltonovu plnou pozornost.

Hamilton sebou škubavě trhl a otočil se. Nad okrajem jeho amatérsky vytvořené masky se na Baxtera upřely trochu skelné oči. „Co... co chceš, abych udělal?“

Baxter přešel prsty dva malé zářezy v koutě šatníku. „Myslím, že jsem našel únikovou cestu.“ Prudce zatáhl. Zadní stěna skříně se pootočila. Pant byl dobře promazaný, takže jen slabě zaskřípěl. Objevil se temný otvor.

„Schodiště.“ Hamilton se zahleděl na úzký pruh schodů vedoucích dolů do tmy. „Jak jsi věděl, co tu bude?“

„Viděl jsem, jak se včera večer kouzelník objevil v té dolní místnosti, tudíž muselo být v téhle stěně schodiště. Bylo to jediné řešení.“

„Tys ho viděl? Baxtere, v posledních dnech nad tebou nevycházím z údivu. Objevení těch schodů byla zatraceně brilantní dedukce.“

„Prostá logika.“ Baxter zvedl svíci a vstoupil do šatníku. „Jak jsem již řekl. Majitel nevěstince vyhovoval potřeštěným choutkám svých zákazníků. Ti platili mimořádné taxy za použití tajných schodišť a kukátek ve zdích, aby mohli sledovat všechno, co se dělo v různých místnostech.“

Hamilton vlezl za ním do šatníku. „Jak je vidět, na chemika máš v tomhle oboru značné znalosti.“

„To není má zásluha.“ Baxter se pomalu pustil dolů po úzkém schodišti. „Právě o tomhle hambinci se mi otec jednou nebo dvakrát zmínil. Na podobné zařízení byl expert. Zavři ty dveře skříně, tím se pach kadidla nepatrně zmírní.“

„Panebože, vždyť otec měl manželku.“ Hamilton přirazil dveře. „A když se to tak vezme, i milenku. Proč navštěvoval ještě bordely?“

„Případná otázka.“ Baxter se nadechl a i přes hedvábný nákrčník stále cítil pach kadidla. „Zatraceně! Kadidlo proniká dveřmi šatny. Pospěš si.“

„Je mi nějak divně.“ Hamiltonovy boty tiše zaduněly na schodech. „Točí se mi hlava.“

„Nemůže to být daleko.“ Baxter se nadechl, když plamínek jeho svíčky se náhle rozhořel oslepujícím zlatavým plamenem. Div svíci neupustil. „Hrome!“

Dávka kadidla byla opravdu velice silná. Už i jemu začala mírně omamovat smysly.

„Baxtere?“

„Nezastavuj se.“

Zdolat to úzké schodiště jim trvalo snad věčnost. Celou cestu je provázel nepříjemný pach. Baxter si uvědomil, že nějak příliš úporně hledí do plamene, a náhle zatoužil vrhnout se do něj po hlavě.

Na svém rameni ucítil Hamiltonovu chvějící se ruku. „Všechno mi připadá tak divné. Ta vůně je odporná.“

Z místnosti nad nimi se ozvaly hlasité kroky právě ve chvíli, kdy Baxter narazil na dřevěné dveře zasazené ve zdi.

„Nahoře někdo je,“ zašeptal Hamilton. „Hledá nás.“

Baxter se potýkal s dveřmi a přitom naslouchal hlasům shora.

„Kde jsou?“ zavrčel nějaký muž. „V týdle místnosti dýl nevydržíme, ani v těch maskách.“

„Někde tu musejí být. Chytili se přece do pasti, ne? Teď už určitě omdleli. Nejspíš budou ležet na protější straně stolu nebo za zrcadlem.“

„Pospěš si. Kouzelník tvrdí, že přílišná dávka tohohle dýmu může zabít. A chce je živé.“

Baxter nahmatl páčku a vší silou na ni zatlačil. Dřevěný panel se tiše odsunul stranou. Světlo svíce odhalilo jen vnitřek dalšího šatníku. Otevření dveří si vyžadovalo mimořádné úsilí.

Místnost za nimi byla prázdná a temná.

S vyčerpávajícím úsilím se vypořádával ven.

„Tohle místo poznávám,“ zašeptal Hamilton, když se dostal ven i on. Strhl si nákrčník a zhluboka se nadechl. „Tady se členové mého klubu scházejí k našim experimentům. Vždycky mi vrtalo hlavou, jakým trikem se kouzelník dokáže objevit ve chvíli, kdy ho voláme.“

Hlasy z horního pokoje se strašidelně rozléhaly a nesly se dolů po schodišti.

„Krucí, nejsou tady,“ zařval vyděšeně jeden z mužů.

„Musejí tu být.“ V tom druhém, drsném hlase zaznělo skutečné zoufalství. „Slyšeli jsme je, když jsme byli na střeše.“

„Podívej se za zrcadlo.“

„Je tu tak hustý kouř, že nic nevidím. Musíme je najít. V tuhle chvíli už bude mít Pete s Hankem v rukou tu ženskou Arkendalovou. Jestli mágovi nepřivedeme St. Ivese, zavraždí nás pomocí některého z těch svých sakramentských triků.“

Baxter postrčil Hamiltona ke dveřím. „Jdi a najdi Charlottu. Třeba ještě není pozdě.“

„Najal jsi přece strážníky, aby ji chránili.“

„Nemůžu se na ně spoléhat.“

„Ale co ty?“ zeptal se tiše Hamilton.

„Musím se nechat zajmout.“

„Ne.“

Zraky obou mužů se setkaly. „Nechápeš? Jestli už mají Charlottu, pak toto je jediný způsob, jak ji najdu.“

„Ale co když ji dosud nemají? Budeš zbytečně riskovat krk.“

„Umím se o sebe postarat. Jen jdi. Ty musíš zajistit Charlottinu ochranu.“

Hamilton chvíli přemítal, ale pak se v jeho očích, stále ještě slzících působením kadidla, objevil výraz porozumění. Krátce přikývl, načež se bez jediného slova prudce otočil a rozběhl ke dveřím.

Baxter se zhluboka nadechl relativně čerstvého vzduchu v místnosti a ustoupil zpátky k tajnému schodišti. Zatáhl za sebou dveře a vydal se zpět nahoru.

„Postel,“ zaslechl chraptivý hlas jednoho z mužů. „Mrkni se pod postel.“

Baxter se dostal na poslední horní schod. Výpary už nebyly tak silné jako před několika minutami. Muž otevřel železné dveře a vpustil do místnosti čerstvý vzduch. Přesto i ten zbytek dýmu bránil Baxterovi, aby se plně soustředil. Musel napnout všechny síly, aby se bez hluku dostal zpátky do šatníku.

„Pod postelí nikdo není. Řeknu ti, zdá se mi to moc divný. Možná máme co dělat s nějakým jiným kouzelníkem.“

„Nebud' blázen. Koukni se do skříně.“

Baxter za sebou zavřel tajné dveře v zadní části šatníku, svezl se na podlahu těžké dřevěné skříně a snažil se co nejpřesvědčivěji sehrát hlubokou mdlobu.

Dveře šatníku se prudce rozevřely.

„Jeden z nich je tady.“ Hlas vyjadřoval hlubokou úlevu. „Má brejle, tak to musí být St. Ives. Ale po tom druhým ani památka.“

„Pak ne aby ses kouzelníkovi zmínil, že se St. Ivesem byl ještě jeden chlápek,“ nařídil mu jeho kumpán. „Kdyby se dozvěděl, že jeden zmizel, stálo by nás to krk.“

„Souhlasím. Ale kam se poděl ten druhý?“

„Musel se dostat ven, dokud ta past nezapadla. Na něm stejně nezáleží. Důležité je St. Ives. A jak to vypadá, ten si pospí hezky dlouho.“

Po Baxterovi hmatly hrubé ruce. Přiměl se zůstat bezvládný a vůbec nezareagoval, když ho nešetrně tahali ze skříně.

S pevně sevřenými víčky, aby svou roli sehrál co nejvěrohodněji, si pro sebe v duchu zašeptal krátkou modlitbičku: Ať se Hamiltonovi podaří dostat se k Charlottě dřív, než se k ní dostanou kouzelníkoví muži.

19

O hodinu později Baxter ležel na chladné kamenné podlaze a naslouchal hlasům svých dvou strážců. „St. Ives nevypadá zrovna moc nebezpečně. Řeknu ti, zbytečně jsme se namáhali s tím zatraceným kadidlem. Mohli jsme klidně použít pistoli.“

„Slyšels, co říkal kouzelník.“ V tom druhém hlase zazněl obranný tón. „St. Ives je mnohem nebezpečnější, než jak vypadá.“

„Ty a Virgil jste měli snadnější úkol. To mně ta Arkendalovic ženská div nevyškrábala oči. A ubohýho Dlouhýho Hanka pěkně praštila taštičkou přes hlavu. Ještě teďka ho bolí. A pustila se do něj jako náká trhovkyně.“

Baxterovi vlilo trochu naděje do duše pomyšlení, že se Hamilton dostal k Charlottě dřív než muži, které poslal Morgan Judd.

„Na St. Ivese jsme toho kadidla použili až moc,“ ozval se dost nejistě druhý muž. „Pořád ještě tvrdě spí.“

„Zaplaťpánbu že jsi ho tím ohavným smradem nezabil. To by kouzelníka nepotěšilo. Tuhle část celý záležitosti si chce vyřídit sám.“

Rozhostilo se krátké ticho. Druhý muž ztišil hlas. „Nezdá se ti, že je ten chlápek nějak divnej?“

„Kdo? St. Ives? Podle toho, co jsem slyšel, byl vždycky trochu pošahanej.“

„Žádnej St. Ives, ty hlupáku, myslím kouzelníka.“

První muž se tiše zasmál. „To si piš, že i ten byl vždycky dost zvláštní. Ale dobře platí.“ Na kamenné podlaze zaduněly kroky. „Jdu dolů do kuchyně sehnat něco k jídlu. Zatáhni za tu pitomou šňůru zvonku, až St. Ives otevře oči.“

„Mám od kouzelníka příkaz, abych dal signálem nejdřív vědět jemu. Víš přece, jak je, když neuděláme přesně to, co nám nařídí.“

„Zatracenej kouzelník a zatracený to jeho signální zařízení.“

„Přines mi taky něco k jídlu.“ Muž, který zůstal držet stráž u Baxtera, zvýšil hlas. „A taky pivo. Jak se na toho chlapa tady podívám, vypadá to, že se tu ještě nákou chvíli zdržím.“

Ozvala se zdušená odpověď, zvuk kroků vzdalujících se dlouhou chodbou odezněl a pak znovu zavládlo ticho.

Baxter si v duchu promítl situaci. Trochu se podobala laboratornímu pokusu. Směs těkavých látek byla vložena do tyglíku, který byl umístěn nad oheň. Ale v tomto případě Baxter nebyl vzdáleným pozorovatelem, stojícím stranou a dělajícím si poznámky. Stal se jednou z chemických látek tvořících onu směs.

Než ho hodili do kočáru, prohledali mu oděv. Jeden z mužů vytáhl jeho nůž. Ulehčeně zjistil, že má dosud brýle, protože cítil, jak se mu drátěné obroučky zařízly kolem uší. Během kodrcavé jízdy v kočáře se mu jednou či dvakrát zdálo, že mu spadly.

Naštěstí měl po celou cestu tmavou kabinu kočáru zcela pro sebe. Jeho únosci, zřejmě přesvědčení, že jejich svázaná a omámená oběť jim nemůže způsobit žádné problémy, si vylezli na kozlík a vesele se dělili o pintu ginu.

Baxter vynaložil veškeré úsilí, aby se dostal z pout. Rozbil sklíčko pouzdra svých hodinek, a tak získal potřebný ostrý předmět. Tenhle náhradní nůž se ukázal jako účinný. Muži, kteří ho před několika minutami vynesli nahoru po schodišti, si vůbec nevšimli, že provaz kolem zajatcových zápěstí drží dohromady jen na několika slabých vláknech. Zůstal ještě pár minut v klidu, přemýšleje o možnostech, eventualitách a pravděpodobnostech.

Jako v případě každého dobrého experimentu, chemického či alchymického, všechno nakonec strávil oheň. A stejně jako při každém zajímavém pokusu tu vždycky existovalo riziko výbuchu.

Zavrtěl se, zasténal a otevřel oči.

Podsaditý, příkrčený muž povalující se na stoličce kousek od něho, vyskočil. Za pasem měl zastrčenou obrovskou pistoli. Obdařil Baxtera úlevným, téměř bezzubým úsměvem.

„Tak konečně ste se probudil, co?“ Strážce přistoupil blíž a zůstal nad ním stát. „Už bylo načase. Kouzelník na vás čeká. Chce, abych mu dal signál, až vtevřete voči. Asi bych mu měl dát vědět.“

„Okamžik, prosím.“ Baxter prudce vymrštil nohu a kopl muže přímo do holeně.

Vazoun jen zdušeně hekl, zapotácel se a chňapl po pistoli za pasem. „Ty hlupáku! Tohle ti jen tak neprojde.“

Baxter trhl zbytkem provazu kolem svého zápěstí a jediným pohybem se kutálel po podlaze.

Muž vytřeštil oči při pohledu na Baxterovy uvolněné ruce. Odskočil stranou, ale nakopnutou nohou mu projela palčivá bolest a strážce se sesul k zemi. Baxter byl v mžiku u něho a vši silou ho udeřil pěstí do čelisti.

Pistole třeskla o podlahu. Baxter po ní chňapl, natáhl kohoutek, zvedl se a ústím zbraně mířil přímo na mužovo mohutné břicho.

„Nejsem považován za dobrého střelce, ale tohle je velice široký cíl.“

Strážce několikrát zmateně zamrkal. „Sakra, kouzelník tvrdil, že budete pěkně omámený a náramně pomalý, až vyprchají účinky kadidla.“

„Kouzelník se mýlil,“ řekl tiše Baxter. „A teď mě seznam s tím zatraceným signálním zařízením.“

Charlotta zoufale trhala za provaz, jímž byla její zápěstí přivázaná ke sloupkům obrovské tmavě rudé postele. Pokoušela se rozvázat uzel od chvíle, kdy ji únosci nechali v pokoji samotnou.

Provaz byl dost dlouhý, což jí umožnilo trochu pohybu, ale uzel byl dosud hodně utažený. Když se vzpřímeně posadila, mohla zvednout ruce až k sametovým třásním závěsů, ale dál už se nedostala.

Lůžko, kam ji položili, bylo mohutné a masivní. Na jeho čtyřech bohatě vyřezávaných sloupcích byly zachyceny podivné, mytické bytosti. Díky skvělé práci řezbáře to vypadalo, jako by se hadi, draci a fénixové v tom dřevě plazili a navzájem proplétali.

Když zrakem pozorně přejela kamennou místnost, usoudila, že ta postel se sem hodí. Kamennou podlahu pokrýval vysoký rudočerný koberec. Krb zdobila římsa z černé žuly. Na oknech visely těžké šarlatové závěsy zakončené černými hedvábnými třásněmi, které dosahovaly až k podlaze.

V celé místnosti vládla krvavě rudá a černá barva. Charlotta si vybavila Julianinu volbu barev v salonku, v němž vykládala osud z karet. Černá a rudá zřejmě patřily k oblíbeným barvám onoho kouzelníka.

Pohlédla na noční stolek. Stála na něm pouze jediná svíčka. Jeden z těch hrubiánů, co ji unesli, jí vytrhl taštičku poté, co s ní důkladně praštila do hlavy jeho kumpána. Nevěděla, kam se poděla, ani co se stalo s malou pistolí, kterou v ní měla.

Pohlédla na vysokou svíci v černém železném svícnu a uvažovala, za jak dlouho by její plamen byl schopen propálit ten tlustý provaz, jímž byla svázaná. Byla to čistě teoretická otázka, na niž by Baxter bezpochyby okamžitě odpověděl.

Dveře se otevřely.

Charlotta rychle otočila hlavu v marné naději, že se v nich snad objeví Baxter. Z útržků hovoru, které zaslechla během divoké jízdy v kočáře vezoucího ji do tohoto podivného domu, došla k závěru, že i jeho unesli.

Při pohledu na muže ve dveřích se jí stáhl žaludek.

Neměl na sobě černé domino, ani jeho rysy nehalily stíny jako tenkrát, když ho před pěti lety spatřila poprvé. Avšak onen pronikavě ledový chlad, jenž z něj vyzařoval, byl naprosto neomylný. Divila se, že ho nepoznala hned tu noc na maškarním plese.

Ted' se onomu netvoru ocitla tvář v tvář.

A okamžitě si uvědomila, že jeho zrůdná povaha je skryta pod neobyčejně krásným mužným obličejem. Nad širokým čelem se vlnily černé vlasy. Štíhlý, ostrý nos a arogantně vysedlé lícní kosti nesly stopy aristokratické výchovy. Byl oblečený podle poslední módy. Neušel jí dokonale uvázaný sněhobílý nákrčník. Kabát, kalhoty a boty svědčily o prvotřídním krejčím a ševci. Jeho vysoké, štíhlé postavě všechno padlo jako ulité. Nesl se s tak nenucenou elegancí, jako by se do tohoto stylu života už narodil.

Skvělá maska, usoudila Charlotta. Ale stačilo se na něj upřeně zadívat, a pozorný člověk si musel všimnout inteligentního, ale mrazivě studeného pohledu jeho jiskřivých černých očí, ne nepodobných očím plazů.

Seděla nehnutě na rudé přikrývce a snažila se zklidnit dech. V žilách jí divoce pulzovala krev. Uvědomovala si, že panikou nic nevyřeší. Nebezpečí je třeba postavit se čelem, jinak je vše ztraceno.

Nepatrně pozdvihla bradu a napřímila se v ramenou. „Morgan Judd, předpokládám?“

„Tak jsme se konečně vzájemně představili, jak se sluší, můj pomstychtivý andílku.“ Ted' ten hlas podobný zvuku tříštíciho se skla zazněl podivuhodně jasně a vyjadřoval chladné pobavení. Nepatrně sklonil hlavu v hrané pokloně. „Na tohle setkání se už dost dlouho těším.“

„Kde je Baxter?“

„Moji lidé mi dají signál, až se St. Ives probudí.“ Morgan vytáhl pistoli z kapsy svých bohatě našasených kalhot. Držel ji dost nedbale v jedné ruce, když po rudočerném koberci přecházel ke stolku s brandy. „Obávám se, že dostal příliš silnou dávku kadidla. Moji muži s tím neumějí dost dobře zacházet.“

„Panebože,“ vyděsila se znovu Charlotta. Co když se Baxter nikdy neprobudí? Nemohla zapomenout, jak Juliana unikla smrti jen o vlásek.

Morgan nepatrně svaštil čelo. „Musím se s tou látkou naučit přesněji zacházet. Občas reaguje poněkud nepředvídavě.“

Nesmím si připouštět všechny ty příšerné možnosti, nařizovala si Charlotta. Musím se soustředit na to, co se děje právě v tuhle chvíli. Baxter bude v pořádku. Musí být v pořádku.

Naladila svůj hlas do tónu, z něhož číselo pohrdání. „Myslím, že není třeba, abyste si pohrával s tou pistolí, pane Judde.“ Kývla hlavou ke svým svázaným zápěstím. „Nebo vám to mávání s ní přináší nějaké zvláštní potěšení?“

„Promiňte mi, slečno Arkendalová.“ Morgan si nalil stopečku brandy a otočil se k ní s mdlým úsměvem. „Vy nejste tím důvodem, proč mám pistoli radši stále připravenou.“

Pochopila. „Takže vy se tolik bojíte St. Ivese?“

V očích toho plaza se teď objevil záblesk zlosti. „Nebojím se ho, ale naučil jsem se obezřelosti. Je to nebezpečný muž. Mnohem záluďnější, než se zdá.“

„S tím naprosto souhlasím.“ Charlotta na něj upřela pánovitý pohled – aspoň doufala, že tak vypadá. „Proč jste nás sem přivezl?“

Morgan si lokl brandy. „Myslím, že by žena tak obdivuhodně pronikavého intelektu toto měla pochopit. Utkávám si svůj vlastní osud, a z nějakého nevysvětlitelného důvodu jste se mi vy a St. Ives do toho vzoru náhodou připletli. Snažil jsem se vás z něj nějak dostat, ale když se mi to nepodařilo, usoudil jsem, že bude třeba tu určitou část utkat znovu.“

U dveří se cosi pohnulo.

„Stále pracuješ na svém grandiózním osudu, Judde?“ ozval se suše Baxter.

Morgan se pousmál. „St. Ivesi?“

„Baxtere!“ Charlottě při pohledu na něj srdce div nevyskočilo z hrudi.

Byl tady a vypadal stejně, jako když před několika hodinami odcházel z plesového sálu. Přesně tak, jak u něho očekávala. Trochu staromódně, mírně pomačkaně a příliš usedle na dvaatřicetiletého muže. Ale ta maska, pod níž se skrýval, nebyla účinnější než ta Morganova. V myslích obou mužů dokázala číst jako v otevřené knize.

Baxter vešel do pokoje s pistolí v ruce. Přes druhou ruku měl přehozený svrchník, jako by se byl právě vrátil z projížďky v parku. Ale v čočkách jeho brýlí se leskl oheň a v očích plál nemilosrdný příslib.

Morgan odložil sklenku s brandy a namířil pistoli na Charlottu. „Jak vidím, můj personál mě zradil. Je fakt hrozně těžké získat spolehlivou pomoc. Měli mi poslat signál, až se vzbudíš, St. Ivesi.“

„Své lidi z ničeho neobviňuj,“ namítl Baxter. „Cestou sem jsem odřízl zvonek. Vlastně jsem objevil místo, kde se to signální zařízení spíná, a zničil jsem ho. Nikdo z tvých lidí tě neuslyší, kdyby ses pokusil ten mechanismus použít. Mimochodem, šikovný vynález. Ale teď zcela bez užitku. Je až s podivem, jak docela malá chybička dokáže zničit nesmírně důmyslný plán.“

Morgan pevně seřvel čelisti, ale jen nepatrně pokrčil rameny. „Jen si nebuď tak sám sebou jistý, St. Ivesi. Přežil jsem Itálii, a zvítězím i dnes večer.“ Nepatrně pohnul rukou. „Odlož tu pistoli, nebo se mozek tvé dámy octne na stěně. Oba víme, že ti ta zatracená věc z té dálky nijak nepomůže. Nikdy jsi nebyl dobrý střelec.“

„Máš naprostou pravdu.“ Baxter položil pistoli na nedaleký stolec, načež pohlédl na Charlottu. „Jste v pořádku, má drahá?“

Jeho hlas byl klidný a zcela lhostejný jako vždy, ale oči hořely plamenem palčivějším než plameny pekelné. Charlotta musela dvakrát polknout, než se vzdala na odpověď.

„Ano,“ špitla. „Nic se mi nestalo. A co vy, Baxtere?“

„Jak vidíte, v dokonalém pořádku.“ Znovu soustředil pozornost na Morgana. „Co má k čertu tohle všechno znamenat?“

Morgan si povzdychl. „Tvé zasahování do mých záležitostí mě zpočátku otravovalo, ale pak jsem to začal považovat za velice vzrušující výzvu. Člověk těžko může ignorovat běh vlastního osudu.“

„Opravdu.“ S kabátem přehozeným přes ruku Baxter zvolna po koberci zamířil k nejbližšímu oknu. Tam zůstal stát a s přemýšlivým

výrazem se zadíval do noci. „Zajímavý předmět, osud. Staří filozofové považovali charakter člověka za klíč k jeho osudu.“

„Skutečně,“ zamumlal Morgan. „Plně s nimi souhlasím.“

Charlotta ho pozorovala s napjatým očekáváním. Ač stále držel pistoli namířenou na ni, pozornost teď soustředil výhradně na Baxtera.

Baxter v tom okamžiku pootočil hlavu a pohlédl na ni přes rameno. Z jeho nehybného obličej se nedalo nic vyčíst, avšak ona cítila, že se jí snaží něco sdělit, tak intenzivní byl jeho pohled. Vycítila, že si přeje, aby něco udělala.

Ale co může od ní očekávat? lámala si hlavu. Za současné situace nemůže podniknout téměř nic.

Kromě mluvení.

Samozřejmě. Jestliže Baxter měl plán, a Charlotta byla přesvědčená, že bez něho by sem ani nevstročil, pak si nepochybně přeje Morgana Judda nějakým způsobem rozptýlit, aby měl dost času svůj záměr uskutečnit.

„Proč jste si způsobil nepříjemnosti tím, že jste nás sem dal dneska večeř zavězt, pane Judde?“ zeptala se ostrým, panovačným tónem.

Morgan jí věnoval jen letmý pohled. „Člověku se často nenaskytne příležitost pohovořit si s lidmi, kteří dokážou ocenit jeho schopnosti.“

„Hloupost. Určitě nejste tak marnivý, že byste nás sem tahal jen proto, abyste se vychloubal.“

„Podceňujete ho, má drahá,“ ozval se Baxter. „Morganova marnivost nezná hranic. Ale pro tohle jsi nás sem nedal unést, viď, Morgane?“

„Třebaže je velice příjemné ocitnout se mezi těmi, kteří svým intelektem dokážou pochopit velikost mých plánů,“ připustil Morgan, „musím se přiznat, že existoval ještě jiný důvod, proč jsem si dal práci vás sem dopravit.“

„Dostali jsme se příliš blízko a příliš rychle, co?“ řekl Baxter s lehkým úsměvem. „Chceš vědět, jak se nám ta lest podařila.“

„Velice pregnantně řečeno, St. Ivesi. Myslel jsem, že když se zbavím té Heskettové, pravděpodobně celá věc tím skončí. Ale protože si člověk v takovém případě nemůže být zcela jistý, nechal jsem pozorovat její dům. Z popisu, který mi dal muž, jehož jsem tam poslal, jsem poznal, že to ty jsi tu noc prohledával dům. A když jsem

se dozvěděl, že jsi navázal intimní vztah se slečnou Arkendalovou, uvědomil jsem si, že ona byla tou ženou, která tě doprovázela.“

Baxter přikývl. „A tvůj člověk tě pak informoval, že jsme z domu Drusilly Heskettové něco odnesli.“

„Nějakou knihu nebo tak něco. Pověděl mi, že ji nesla ta dáma, která byla pánem situace, neboť se všechno muselo dít na její příkaz.“ Morgan ze sebe vyrazil zvláštní chraplavý zvuk, mající zřejmě znamenat smích. „Nemohl jsem mu stoprocentně věřit, a tak jsem se rozhodl, že v každém případě prohledám dům sám.“

„Sebral jste skicář,“ obvinila ho Charlotta.

„Když jsem zjistil, že v něm není nic usvědčujícího, znovu jsem se odvážil doufat, že celá věc opravdu skončila.“ Morgan potřásl hlavou. „Ale vy dva jste si nedali pokoj a pokračovali ve svém spojení.“

„Které ses snažil narušit nejprve tím, žes za Charlottou poslal Julianu Postovou s kupou lží, a pak jsi jí vtiskl do ruky lístek s varováním, že mi není radno co věřit.“

Morgan pokrčil rameny. „Žádný pokus ji očividně nezbavil důvěry v tebe. Musím ti poblahopřát, St. Ivesi. Nikdy bych neuvěřil, že v sobě nashromáždíš tolik šarmu, jehož je zapotřebí k vyvolání tak dojemné oddanosti. Kdo by si byl pomyslel, že jsi tak romantický?“

Baxter jeho poznámku ignoroval. „Ale proč jsi pro všechno na světě považoval za nutné zavraždit Drusillu Heskettovou?“

„Obávám se, že paní Heskettová byla dost promiskuitní ve volbě svých milenců. Udržovala velice krátký poměr s mužem, jemuž jsem musel svěřit několik důležitých informací. Opravdu se snažím neprozrazovat nikomu svá nejhlubší tajemství, ale někdy to jinak nejde. Konečně, člověk nemůže dělat všechno sám, potřebuje nějakého pomocníka.“

Charlottu to překvapilo. „Paní Heskettová měla poměr s mužem, jehož jste si najal jako špeha?“

„Vzato kolem a kolem v těchto věcech se chovala docela demokraticky. V každém případě se můj člověk jednou večer zřejmě opil a ukázal jí jeden z mých medailonů. Řekl jí, že toho o mně hodně ví a že jen čeká na svou příležitost. Jakmile jsem získal moc a bohatství, za nímž jsem šel, rozhodl se mě vydírat. Zřejmě zašel až tak daleko, že ji ujistil, jakým skvělým kandidátem ženitby by se pro ni stal, protože ho čeká nesmírně příznivá budoucnost.“

„Pan Charles Dill,“ zašeptala Charlotta. „Patřil mezi její nápadníky.“

„Je to tak.“

„Já jí ho nedoporučila,“ poznamenala Charlotta. „Od svého informátora jsem získala informace, že se jedná o velmi bezohledného člověka, bez jakýchkoli skrupulí.“

„Měl pravdu,“ řekl Morgan suše. „Ale já tyhle vlastnosti u svého špeha vyžaduji.“

„Jak jste se dozvěděl, že pan Dill se svěřil paní Heskettové?“ zajímalo Charlottu.

Morgan zvedl jedno černé obočí. „Stalo se mým zvykem čas od času zhypnotizovat ty, co jsou mi nejbliž. Kladu jim otázky týkající se jejich loajality. Později si samozřejmě vůbec nic nevybaví.“

„Když jsi zjistil, že pan Dill má v úmyslu tě zradit a že o svých plánech pověděl paní Heskettové, rozhodl ses oba zlikvidovat,“ ozval se Baxter od oken.

„Považoval jsem to za jediný logický postup,“ vysvětloval Morgan. „Zbavit se Dilla bylo docela prosté. Jakmile jsem ho vyzpovídal, přidal jsem na pánvici jen trochu více kadidla. Nikdy se z hypnózy neprobudil. Když o dva dny později našli jeho tělo, předpokládalo se, že zemřel na zástavu srdce.“

„Pak jste se rozhodl zabít paní Heskettovou,“ řekla Charlotta. „Dvakrát jste se pokusil o její život, a když obojí nevyšlo, zašel jste do jejího domu a chladnokrevně ji zastřelil.“

„Myslím, že by člověk měl čas od času měnit své metody. Předvídatelnost není ctnost,“ dodal Morgan.

Charlotta přimhouřila oči. „Pochybuji, že zrovna vás by zatěžovalo příliš mnoho ctností.“

„Ten její ostrý jazyk se mi opravdu líbí,“ vesele prohlásil Morgan a pohlédl na Baxtera. „Co jste objevili v tom skicáři paní Heskettové?“

„Proč bychom vám měli odpovídat?“ Charlotta se zavrtěla na posteli. Byla zvědavá, jestli ten pohyb přivábí Morganovu pozornost. „Jakmile se dozvíte, co chcete vědět, oba nás zavraždíte.“

„St. Ivese opravdu budu muset zabít,“ souhlasil Morgan. „A on si je vědom, že ho nemůžu nechat dál žít. Teď, když ví, že jsem naživu a blížím se naplnění svého osudu, nedal by si pokoj, dokud by nezničil všechny mé plány. St. Ives je nesmírně houževnatý.“

„Pak tedy stěží můžete očekávat, že vám řekne, co si přejete vědět,“ řekla hlasitě Charlotta.

Morgan se na ni nepodíval. Nespouštěl oči z Baxtera. „On mi to poví, má milá, protože dává v sázku váš život.“

Charlotta ztuhla. „Nemyslete si, že tomu uvěřím. Ohrožuji vaše plány stejně jako Baxter. Jsou mi známy stejné věci jako jemu. A ani já si nedopřeji klid, dokud vás nedostaneme.“

Ted' na ni vrhl pohrdlivý pohled. „Jste jen žena, a navíc nijak zvlášť roztomilá. Nicméně je ve vás cosi pozoruhodného, co přitahuje muže v mém postavení. Pocházíte z docela váženého rodu. Nijak zvláštního, to mějte na paměti, ale pro mé účely celkem účtyhodného.“

„Můj rod?“ Ta slova Charlottu vyděsila.

„A co je ještě důležitější, prokázala jste na ženu značně vysoký intelekt a určitý stupeň drsnosti a odvahy, kteréžto vlastnosti si přeji vypěstovat ve svých potomcích.“

„Dobrý bože, pane, zbláznil jste se?“ zašeptala.

„Jako má žena nebudete v postavení, kdy byste mohla svědčit proti mně.“ Na jeho obličeji se objevil hrubý úsměv. „Ale tohle postavení vám umožní dát mi dědice.“

„Stát se vaší manželkou? Nepřipadá v úvahu.“ Klekla si na posteli a měřila si Morgana rozlíceným pohledem. „Na této zemi neexistuje nic, co by mě donutilo provdat se za vás, pane.“

„Ale ano, je.“ Morganovy chladné oči se na kratičký, děsivý okamžik střetly s jejími. „Mesmerismus.“

„Na mě vaše techniky nikdy nezapůsobí.“

„Tím si nebuďte tak jistá. Denně je zdokonaluji. Správná dávka kadidla spolu s patřičnou aplikací mé vědecké metody uvedení do transu vás změní v dokonalou manželku, má sladká.“

Charlottě v tu chvíli až bolestivě vyschlo v krku. „Nevěřím, že by jakkoli vysoká dávka kadidla či hypnóza dokázaly převážit mou nenávisť k vám. Ale i kdyby to byla pravda, účinky budou pouze dočasné. Dříve či později se z toho transu probudím a pak už najdu způsob, jak vás zabít.“

„Tahle perspektiva by naše manželství mohla určitým způsobem povzbudit, nemyslíte?“ Z Morganova hrdla se vydral chrčivý smích. „Třeba to zažene nevyhnutelnou nudu, která se dostavuje s příliš povolnou ženou.“

„I kdyby to bylo možné, ale já vám říkám, že není, proč se chcete oženit s ženou, která vás z hloubi duše nenávidí?“

Morganův úsměv mohl být projevem krásy, ale Charlottě při něm tuhla krev v žilách.

Ted' se do jejich rozhovoru vmísil Baxter. Jeho hlas byl tichý, naprosto zbavený jakékoli emoce. Hlas objektivního, nezaujatého vědce, pozorujícího výsledky své práce. „Protože samozřejmě patříte ke mně.“

Charlotta stěží popadla dech. Zírala na Baxterova široká ramena a nedokázala ze sebe vypravit jediné slovo.

„Přesně,“ prohlásil Morgan s chraplavým zadostiučiněním. „Pokaždé, když vám roztáhnu stehna, Charlotto, budu se kochat vítězstvím nad jediným mužem, jenž se mi kdy mohl rovnat.“

„Vy jste opravdu zešílel,“ zašeptala.

Morganovy oči vzplály vztekem. Změnil si Charlottu pohrdavým pohledem. „No tak, má lásko, hodně mi dlužíte. Jste čestná žena, takže bych si představoval, že mi budete chtít splatit dluh.“

„Co tím chcete říct, nerozumím vám.“

„To já jsem se postaral, aby váš nevlastní otec skončil v Temži to ráno po našem prvním setkání. V onu noc jsem změnil váš osud. Co byste byla dělala, kdybych vás nezbavil Winterbournu?“

„Určitě jste ho nezavraždil kvůli mně,“ odsekla. „Musel jste to udělat proto, že vám nemohl splatit dluh z karet, který měl u vás.“

Morgan mírně pokrčil jedním ramenem jako v úkloně. „Přiznávám, že jste to uhodla. Máte pravdu. Kvůli vám jsem to neudělal.“

Baxter se lhostejně otočil od okna a zamířil ke stolku s brandy. „Pověz mi, jak se ti tenkrát v noci v Itálii podařilo uniknout z hradu?“

Morgan prudce trhl hlavou. „To by stačilo, St. Ivesi. Už ani krok.“

Baxter zůstal stát. „Dobrá. Ale buď tak dobrý a uspokoj mou zvědavost.“

„Z té laboratoře vedl tajný tunel.“ Morgan zkrřivil rty. „Podařilo se mi dostat se do něj včas, abych unikl plamenům, ale nedokázal jsem uniknout plynům, které se vytvořily, když vzplanuly chemické látky. Ty strašlivé výpary mě téměř zadusily.“

„A plyny vám zničily hlas, vidíte?“

Přes Morganův obličej přelétl temný stín. „Tos mi způsobil ty,“ zasípěl. „A dnes večer za to konečně zaplatíš.“

„Jak se opovažujete?“ vykřikla Charlotta. „Tu noc jste se pokusil Baxtera zabít.“

„Mlčte!“ okřikl ji Morgan podrážděně, než se znovu otočil k Baxterovi. „Těch reminiscencí už teď bylo myslím dost.“

„Souhlasím,“ přikývl Baxter.

„Povězte mi, co jste našli v tom skicáři s akvarely patřícím Drusille Heskettové, že vás to přivedlo na mou stopu,“ vybídl je Morgan. „Okamžitě mi to řekni, St. Ivesi, nebo zabiju tu tvou upovídanou Charlottu.“

„Našli jsme velice zajímavou kresbu.“

„Baxtere, ne,“ ozvala se Charlotta. „Nic mu neříkejte. Zabije vás.“

„Zavřete klapáčku, slečno Arkendalová,“ zavrčel Morgan, „nebo vám to udělám sám.“

Charlotta otvírala ústa, aby mu řekla, co si o něm myslí, ale už nikdy neměla příležitost.

S náhlým, děsivým závanem neviditelného větru a ostrým praskavým zvukem se těžké závěsy na okně, u něhož Baxter ještě před malou chvilí stál, vzňaly vysokými plameny.

Morgan v první chvíli ustrnul a na jeho krutém obličejí se objevil nelíbený děs. „Ne,“ zašeptal. „Ne, Bůh tě zatrat, ne!“

„Vybavily se ti nějaké vzpomínky?“ zeptal se Baxter klidně. „Mně určitě ano.“

Morgan se otřásl a pak se se značným úsilím snažil vzpamatovat. Rozechvělými rukama namířil na Baxtera pistoli. „Teď tě zabiju. Informace, které potřebuji, dostanu od téhle ženské. A přinese mi to značné potěšení. Až budeš umírat, myslí na to, jak ležím mezi jejíma nohama.“

Charlotta viděla, jak Morganova ruka pevně sevřela pistoli.

Otevřela ústa a vydala srdceryvný výkřik, při němž stydla krev v žilách.

Morgan sebou trhl.

Pak náhle s řevem explodoval i dosud slabý oheň v krbu. Jazyky plamenů olizovaly stěny krbu a zatínaly se do nich jako spáry obrovského zvířete slídícího po kořisti.

„Ne.“ Morgan vrávoravě ucouvl a opřel se o kraj velkého lůžka.

Baxter, z obou stran obklopen vysokými sloupy ohně, kráčel zvolna a rozvážně k Morganovi. „Není čas,“ řekl. „Musíš prchnout.“ Za zády mu zuřily plameny.

Charlotta věděla, že počítá s Morganovým strachem, že Morgan nesplní svůj příšerný záměr, ale ona si tím jista nebyla. Bylo zapotřebí Morgana ještě nějak roztýlit.

Shrbená a klečící vztáhla ruku, jak jí jen pouta dovolila, a chňapla po hedvábných třásních šarlatových závěsů kolem lůžka. Vší silou jimi trhla.

Těžké kusy dopadly na zem jako rudá lavina. Část jich přistála Morganovi na hlavě a ramenou.

Zbytek se sesul na Charlottu a pohřbil ji pod masou zaprášeného rudého sametu.

Morganův zuřivý křik se odrazil od kamenných stěn. Místností se rozlehlo zahřmění výstřelu z jeho pistole.

„Baxtere!“ Charlotta se vynořila ze změti rudých závěsů. Zalykala se prachem a dýmem zaplňujícím pokoj.

Plameny se rychle šířily. Před ohnivou stěnou se do sebe zuřivě pustili oba muži. Padli na podlahu a divoce se kutáleli. Plameny v krbu ozařovali pistoli, o niž teď oba muži bojovali. Byla to ta, kterou do této místnosti přinesl Baxter.

Další výstřel se odrazil od stěn.

V nekonečném okamžiku se ani jeden z mužů nepohnul.

„Baxtere! Ach, můj bože!“ Charlotta se s vypětím sil dobelhala ke kraji postele. Dál nemohla, provaz byl příliš krátký. „Baxtere!“

Morgan zíral na Baxtera vytřeštěnýma, překvapenýma očima. Krev mu prosakovala náprsenkou sněhově bílé plizované košile. „Ne. Takhle to nemůže skončit. Musím naplnit svůj osud.“

Baxter se začal zvedat. Morgan mu zaťal prsty do paže.

„Podle předpovědi osudu mám zvítězit nad zlým griffinem,“ zašeptal Morgan chraptivým hlasem. „Něco se pokazilo.“ Rozkašlal se. „Všechno je špatné. Já jsem kouzelník.“ V ústech se mu hromadila krev.

Chystal se ještě něco říct, ale slova se utopila v rudém přílivu. Ruka mu sklouzla z Baxterovy paže. Padl zpátky na koberec a zůstal nehybně ležet.

Baxter se namáhavě zvedl a otočil se k Charlottě. Všimla si, že v té rvačce ztratil brýle.

„Musíme odtud.“ Přiblížil se k ní.

„Nemohu rozvázat tyhle provazy.“ Charlotta teprve teď pocítila skutečný strach z ohně. Zdálo se jí, že z té příšerné místnosti nikdy neuniknou. Zmocnila se jí panika. „V kabelce mám nůž, ale nevím,

kde je. Vytrhl mi ji. Panebože, Baxtere.“ Zírala na něj, neschopná vypovědět všechnu tu hrůzu, kterou pociťovala.

„Můj svrchník. Sklouzl mi.“ Baxter se rozhlédl. „Rychle. Kde je?“

„Na podlaze za vámi. Sotva tři kroky. Couvněte!“

Obrátil se a řídil se jejími pokyny. „Aha, už ho mám. Dáváte skvělé instrukce, má drahá.“ Zalovil v kapsách a vytáhl nůž.

Pospíšil k posteli. „Sebral jsem ho jednomu muži, který mě předtím o něj obral.“

Pracoval hmatem. Šmátral po provazu, sevřel ho v dlani a přeřízl nožem.

Byla volná. Div se úlevou neskácela.

„Pojďte. Nemůžeme ztrácet čas.“ Uchopil ji za ruku a stáhl z lůžka. „Budete muset jít první, Charlotto. Na dálku nevidím, všechno mám před sebou rozmazané a nezřetelné.“

„Jistě, samozřejmě.“ Když zamířila ke dveřím, div neupadla přes Morganovo nehybné tělo. Sklopila zrak a na jeho hrudi spatřila velkou rudou skvrnu. „Co když znovu unikne?“

„Tentokrát ne,“ řekl Baxter lhostejným hlasem. „Je mrtvý.“

„Ale jak si můžete být tak jistý?“ zeptala se, když spěchali ke dveřím.

„Na tak krátkou vzdálenost ani já nemůžu minout cíl.“

Charlotta už byla téměř u dveří, když koutkem oka zachytila záblesk čehosi zlatého. „Vaše brýle.“ Zvedla je a vložila do jeho dlaně. „Jedno sklo je rozbité, ale druhé se zdá v pořádku.“

„Díky, má drahá.“ Baxter si přiložil neporušenou čočku k oku. „Tohle bude stačit.“

Proběhli dveřmi a v oblaku kouře se chodbou pustili směrem k masivnímu kamennému schodišti.

V černorudém pokoji se rozpoutalo peklo.

Baxter odhadl, že ve chvíli, kdy spolu se Charlottou doběhli do hlavní haly, byla v plamenech už téměř třetina horního patra budovy.

V dále slyšel výkřiky. Zřejmě zpanikařené služebnictvo a nějaká ta lotrovská sebranka, usoudil. Ten nastalý zmatek byl pro ně požehnáním, protože jim usnadní únik. Dosud tu ale existovalo riziko, že by se jeden z Morganových mužů, nevěda, že jeho pán je mrtev, mohl pokusit je zadržet.

„Vidíte někoho?“ Přidržel si nerozbité sklo brýlí u oka a pátral po nějakém pohybu ve stínech.

„Ne.“ Charlotta prudce oddechovala, ale krok nezpomalila.
„Každý má asi sám se sebou co dělat, aby unikl.“

„Výborně.“ Cítil mrazivý vítr profukující dlouhou chodbou, na jejímž vzdáleném konci se rozprostírala tma. „Dveře jsou otevřené.“

„Většina personálu zřejmě už prchla do bezpečí. Na schodišti jsme nikoho nepotkali, takže můžeme předpokládat, že žádný ze sloužících neměl zájem zachránit pána domu.“

„Však si Morgan postěžoval, že teď není snadné sehnat spolehlivé služebnictvo.“

Dospěli k předním dveřím a vystoupili na schody.

„Nikde nikdo.“ Charlotta se upřeně zadívala do stínů. „Kudy půjdeme? Nemám ponětí, kde jsme.“

„Ani já ne, ale ty plameny už určitě upoutaly něčí pozornost. V okolí jistě žijí farmáři a nájemci. Vydejme se na cestu.“ Vzal Charlottu za ruku a začal sestupovat ze schodů.

„Baxtere.“

Zděšení v jejím hlase ho okamžitě zastavilo. Prudce se otočil, malý kapesní nůž v ruce.

Na prahu se tyčila temná postava.

„Vy tam, kampak máte namířeno?“

Muž zvedl ruku. I bez pomoci svého jediného sklíčka brýlí Baxterovi nedělalo potíže poznat tvar pistole.

„Dobré nebe!“ hlesla Charlotta. „Vy jste ten lotr, co se nás snažil zastavit před domem paní Heskettové.“

„Jo, a tentokrát vám nepomůžou žádný vaše triky.“

„Teď už z nás nic nemáte,“ prohlásil Baxter.

„Jestli se kouzelník dostal do všech těchhle malérů jen proto, aby vás dostal, pak asi za to stojíte. Teď vás vezmu s sebou a pak uvidíme, co bude dál.“

„Váš pán leží mrtvý v jedné z místností v nejhořejším patře domu,“ oznámil mu nevzrušeně Baxter. „Z téhle noční práce vám nic nekyne. Vypadněte odtud, než ten barák shoří do základů.“

„Někde tu musej bejt peníze,“ vykřikl zoufale muž.

Baxter si povzdychl. „Jestli jdete jen po penězích, třeba se nějak dohodneme.“

Mužova tvář se rozjasnila. „Obchod, pane.“

Než mu Baxter mohl cokoli nabídnout, v temnotě za jeho zády třeskl výstřel z pistole.

S překvapeným a bolestným výkřikem se chlápek chytil za rameno, zavrával a padl na zem.

„Baxtere! Slečno Charlotto!“ Hamiltonův hlas zazněl do noci.
„Jste v pořádku?“

Baxter se otočil a zvedl k očím své rozbité brýle. Hamilton a Ariel k nim spěchali z úkrytu skupinky stromů. Hamilton držel v každé ruce pistoli. Elegantně uvázaný nákrčník mu obepínal hrdlo. Boty se leskly jako zrcadlo. Prameny vlasů rozčechlal noční vítr. Z každého jeho pohybu vyzařovalo dychtivé vzrušení. Vypadá jako jeho otec, pomyslel si Baxter.

„Charlотно!“ Ariel se k ní rozběhla. „Díkybohu, měla jsem takový strach. Hamilton přijel hned poté, co ti příšerní muži přemohli strážce a unesli tě. Podařilo se nám jet za tebou v jeho novém kočáře. Je úžasně rychlý.“

„To bylo od vás velice chytré.“ Charlotta sestru pevně objala.
„Chytré a statečné.“

Hamilton zastrčil pistoli za pás. „Je mi líto, že jsme přijeli tak pozdě, bratře. Pár mil před cílem jsme ztratili stopu. Trvalo nám celou věčnost, než jsme našli muže, který se upamatoval, že kolem jeho domu přešel kočár. Pověděl nám o tomhle místě a navíc nás upozornil, že se sem dostane jen služebnictvo, jinak nikomu není dovoleno ani se jen přiblížit k tomu domu. Velice tajemné sídlo, prohlásil. Usoudili jsme, že právě to by mohl být kouzelníkův úkryt.“

„Brilantní dedukce.“ Baxter se usmál na okouzující zjev svého bratra. „Opravdu věřím, že to, co se říká o hrabatech Eshertonových, se zakládá na pravdě.“

Hamiltonovo nadšení poněkud opadlo. „Oč jde?“

„Všechno dělají se šarmem.“

Hamilton nejprve překvapeně zamrkal, načež se bouřlivě rozesmál. „To je v krvi, bratříčku. Všichni muži z rodu St. Ivesů mají styl. Jen mi chvíli trvalo, než jsem si všiml toho tvého. Zcela ojedinelý.“

Charlotta zvedla hlavu z Arielina ramene. Věnovala Baxterovi zářivý, oslepující úsměv, který i bez rozbitých brýlí viděl naprosto jasně.

„Jeho styl je jednou z mnoha věcí, které jsem na něm vždycky obdivovala,“ prohlásila.

20

Dva dny nato se Hamilton opíral o jednu z dlouhých pracovních lavic v laboratoři. Se zájmem sledoval, jak Baxter horlivě uspořádává a přerovnává chemikálie a přístroje, pokrývající každické volné místo.

„Ale hlavně mi pověz, jak se ti podařilo vyvolat ten oheň?“ dychtivě se vyptával Hamilton.

„Řekl jsem ti, že stále s sebou nosím krabičku s potřebnou materií.“ Baxter pečlivě leštil malý kotlík. „Charlotta upoutala Juddovu pozornost – a pak už to bylo snadné.“

„Velice důmyslné. Takže Morgan Judd zavraždil svého špeha a Drusillu Heskettovou a předpokládal, že tím to skončí,“ řekl Hamilton.

„Nepočítal s tím, že se paní Heskettová komusi svěřila se svým strachem, že se ji jeden z odmítnutých nápadníků pokouší zavraždit.“ Baxter soustředěně rovnal dvě řady zelených skleněných lahvíček obsahujících alkalické a metalické soli. „Ani si nepřipouštěl možnost, že teta Rosalind bude trvat na prošetření smrti své přítelkyně. Morgan cítil k ženskému pohlaví značné pohrdání. Vždycky tíhl k jejich podceňování.“

„A nakonec ho vyřídily právě ženy,“ ušklíbl se Hamilton. „Patří mu to.“

„Opravdu.“

„Proč myslíš, že si paní Heskettová nakreslila ten malý Juddův emblém?“

Baxter pokrčil rameny. „O tom se můžeme jen dohadovat. Charlotta se domnívá, že to byl právě Juddův špeh, kdo nakreslil ten obrázek do skicáře slečny Heskettové. Třeba se pokoušel naznačit, co se skrývá za principy Juddových mesmerických technik.“

Hamilton přikývl. „Nakreslil tedy ten obrázek k usnadnění svého úkolu?“

„Možná. To už se nikdy přesně nedozvíme.“

„Baxtere, je to velice podivné, ale teď mě napadá, že jsem si často říkal, že se podívám do té šatny v naší klubovní místnosti u Zeleného stolu. Uvědomoval jsem si, že kouzelník musí mít tajný vchod, ale nějak jsem se nikdy nedostal k tomu to prozkoumat.“

„Zřejmě se postaral o to, aby se žádný z členů klubu nepokusil přijít na kloub jeho aktivitám.“

„Chceš tím naznačit, že na nás zkoušel ty své hypnotické triky jen proto, abychom nebyli příliš zvědaví, co se děje v té místnosti?“ zeptal se Hamilton.

„Zdá se to pravděpodobné.“ Baxter postavil na lavici skleněnou lahvičku tak rázně, až to zadunělo.

Odpovědi na tyto otázky ho už unavovaly. Stáhl se do své laboratoře jen proto, aby tu důkladně uklidil. A do úklidu se pouštěl vždycky, když si přál o něčem popřemýšlet. Uklidňovalo ho, když mohl čistit kádinky, leštit náradí a kontrolovat svou sbírku lahvíček, zkumavek a džbánků.

Ale jeho plán vzal bohužel zasvé, když se sem asi před dvaceti minutami vhrnul Hamilton s dychtivým přáním promluvit si o událostech uplynulých dní.

„Neuvěřitelné, že Drusilla Heskettová měla poměr s takovým mužským, vlastně se špehem,“ kroutil hlavou Hamilton. „Baxtere, myslíš si, že většina dam z vyšší společnosti udržuje nezákonný poměr kde s kým, od kočího až po nejlepšího manželova přítele?“

„Myslím, že by počet žen udržujících takový poměr převýšil počet pánů, kteří se zapletou s vychovatelkou svých dětí či s manželkou jejich nejlepšího přítele.“

Hamilton se oťásl. „Hu, to je ale nepříjemná představa.“ Náhle zvažněl. „Asi bych se nedokázal oženit s ženou, která měla milence.“

„Tak tohle rozhodně máme společné.“ Baxter pečlivě zkoumal naprasklou baňku. „Jsem zvědavý, jestli to můj sklář dokáže spravit.“

„Slečna Ariel by se nikdy nezpronevěřila svému manželskému slibu,“ poznamenal tiše Hamilton. „Je to ctnostná dáma s mimořádně šlechetným duchem.“

Baxter povytáhl jedno obočí. „Chceš-li ji požádat o ruku, měl bych tě varovat.“

Hamilton se ohradil. „Jen žádné poučování, prosím. Jsem si dobře vědom, že na své dědictví musím ještě pár let čekat. Ale dovol, abych ti připomenul, že v otcově poslední vůli není ani zmínka o tom, že bych se mezitím nemohl oženit.“

„V otcově závěti ten problém nevězí. Je mi úplně jedno, jestli ses rozhodl oženit, nebo ne. Jestli ano, pak si myslím, že ze slečny Ariel by se stala vynikající hraběnka.“

Hamilton se rozzářil. „Opravdu si to myslíš?“

„Opravdu. Ale měl bych ti říct, že chceš-li jí učinit nabídku, musíš se připravit na to, že Charlotta napřed důkladně prozkoumá tvou pověst a osobní záležitosti. Můžu ti zaručit, že své sestře nedovolí provdat se za muže, který projevuje tendence ke zhýralosti.“

Hamilton se pousmál. „Jinými slovy, náš drahý zesnulý otec mi nezajišťuje příznivé doporučení?“

„Ne, to rozhodně ne.“

Hamilton zhluboka vydechl. „Pak je snad dobré, že se mu úplně ve všem nepodobám. Mezi námi, nemám zájem honit se za bezvýznamnými operními tanečnicemi nebo navštěvovat vykřičené domy. Přeji si manželství založené na opravdové lásce a něze.“

Baxter ho chvíli pozoroval. „Dobrý bože! Ted' mluvíš vážně?“

„Že chci slečnu Ariel požádat o ruku? Ano. Nikdy jsem se nesetkal s tak okouzující a vysoce inteligentní ženou. S nikým tak statečným. Představ si, Baxtere, ona včera večer rozhodně trvala na tom, že budeme sledovat slečnu Charlottu a její únosce. Nic ji nepřimělo změnit rozhodnutí. Dokonce mě cestou požádala, abych ji pro všechny případy naučil zacházet s pistolí. Prostě dáma velkého ducha.“

„Je to v rodině,“ zamumlal Baxter.

V hale zazněly kroky. Ve dveřích se objevila Rosalind v bledě růžových šatech, malinově červené pláštěnce s kožešinkou a v

ohromném klobouku z růžového saténu. „Tady jsi, Baxtere. Hledala jsem tě.“

Hamilton se napřimil. „Lady Trenglossová.“

„Hamilton.“ Otočila se zpátky k Baxterovi. „Proč jsi neodpověděl na mé vzkazy? Včera jsem poslala aspoň dva a dnes ráno další.“

Baxter si v duchu položil otázku, jestli vůbec někdy bude mít svou laboratoř pro sebe. „Dobrý den, teto. Lambert mi neřekl, že jste přišla na návštěvu.“

„Tvůj sluha mi před chvilkou sotva dokázal otevřít dveře,“ odsekla. „Neměla jsem trpělivost čekat, až se sem tou dlouhou chodbou došourá, aby mě ohlásil. Vážně, Baxtere, co nejdřív musíš Lamberta poslat do penze. Pro všechno na světě, jak s ním dokážeš udržet tuhle domácnost?“

„Je jediným členem personálu, který tu vydržel déle než dva měsíce. Kdybych se ho zbavil, pak už by tuhle zatracenou domácnost neřídil vůbec nikdo.“ Baxter odhodil prasklou lahvičku do koše. „Potřebovala jste něco?“

Sjela Hamiltona netrpělivým pohledem, načež se zamyšleně podívala na Baxtera. „Přišla jsem ti poděkovat za vyřešení té záhadné smrti mé drahé přítelkyně.“

„To jste udělala už ráno po těch událostech.“ Baxter popadl péřovou prachovku a začal jí přejíždět po baňkách s chemikáliemi. „Mám teď dost práce, tak jestli nechcete ještě něco...“

„Dobrá, tak ti musím říct, že tohle není jediný důvod, proč jsem za tebou přišla.“ Rosalind přimhouřila oči. „Chci s tebou mluvit o rodinné záležitosti.“

„Hamilton je rodina,“ připomněl jí Baxter.

Hamiltona jeho odpověď příjemně překvapila. „Opravdu,“ řekl s úsměvem.

„Jak si přeješ.“ Rosalind se upřeně zadívala na Baxtera. „Půjdu rovnou k věci. Máš opravdu v úmyslu zrušit své zasnoubení se slečnou Arkendalovou, když se teď vyřešila ta záležitost paní Heskettové?“

Péřový smetáček ustrnul ve vzduchu. Baxter se zvolna otočil a teď stál tetě tváří v tvář. „Tohle je čistě osobní věc týkající se pouze slečny Arkendalové a mě.“

Něco v jeho hlasu ji skutečně zarazilo. Zamrkala. Jednou či dvakrát pohnula rty a pak nezvykle zmateně zadrmolila. „Dobrá, dobrá. Jen jsem chtěla říct, že...“

„On se bojí požádat ji o ruku,“ vysvětlil jí Hamilton důvěrným tónem. „Myslí si, že ho odmítne.“

„Ty laskavě zmlkni, Hamiltone,“ sykl Baxter.

Hamiltona bratrova slova nijak nevyvedla z míry, jen se usmál.

„Proč by ho, proboha, měla odmítnout?“ podivila se Rosalind. „Je jí pětadvacet. Stará panna bez jmění, které by ji doporučilo. Musí si uvědomit, že za stávajících okolností je značně nepravděpodobné, že by našla někoho lepšího než Baxtera.“

„Díky, teto Rosalind,“ zamumlal Baxter. „Je vždycky příjemné vědět, že člověk má příbuzné, u nichž nachází tak účinnou podporu.“

„Baxter se jí zřejmě docela líbí,“ pokračoval Hamilton. „Problém je, že nemá chuť se vdávat. Podle Ariel její sestra považuje manželství za příšerné riziko pro ženu.“

„Hloupost! Teď mluvíme o manželství s Baxterem.“ Rosalind si pohrdlivě odfrkla, což se na dámu zrovna nehodilo. „Jaképak riziko! Přisahám, že neznám vychovanějšího, vyrovnanějšího, klidnějšího a střídmějšího muže v celém Londýně.“

„Naprosto souhlasím.“ V Hamiltonových očích blýskl ďábelský plamínek. „Člověk by řekl, že náš Baxter je ten nejstálejší, nejvyrovnanější a nejspolehlivější muž, který se navíc umí dokonale ovládat – prostě vzor všech mužů.“

Všechny vlastnosti správného kokršpaněla, napadlo Baxtera. Se zuřivou pomstychtivostí se vrátil ke svému oprašování skleniček.

„Co se to tu povídá o stálosti a spolehlivosti?“ ozvala se ode dveří Maryann. „O čem to proboha mluvíš, Hamiltone?“

Baxter zavrčel. „Kčertu!“ Kdyby opravdu věřil v osud, asi by byl dnes v pokušení považovat se za oběť nepříznivého osudu. Cožpak už nikdy nebude mít ve své laboratoři trochu klidu?

„Nazdar, máti,“ pozdravil Hamilton. „Co tady děláš?“

„Přišla jsem navštívit Baxtera.“

Rosalind kývla Maryann na pozdrav s nucenou zdvořilostí. „Lady Eshertonová.“

Z Maryannina obličeje vyprchala přívětivost. „Och, lady Trenglossová, neuvědomila jsem si, že jste tady.“ Otočila se k Rosalind zády a pohlédla na svého syna. „Zaslechla jsem, jak Baxterovi cituješ seznam vlastností žádoucích u dobrého sloužícího. Rozhodně potřebuje nového sluhu. Ten, co mi právě otevřel dveře, se ani neobtěžoval mě ohlásit. Jen v hale mávl rukou k těmto dveřím.“

„Abys rozuměla, popisoval jsem Baxterovy vynikající vlastnosti.“ Hamilton uvedl věci na pravou míru. „Došli jsme k závěru, že díky nim ho můžeme slečně Arkendalové jen doporučit.“

„Zajisté,“ řekla Maryann vlažně. „Určitě se k sobě velice dobře hodí. Baxtere, chtěla bych si s tebou promluvit o samotě.“

„Dnes neposkytuji soukromá interview, Maryann.“ Baxter křečovitě sevřel držák prachovky. „Jak vidíte, v tuhle chvíli mám jinou práci.“

Maryann se zamračila. „Prosím tě, čím se to zabýváš? Copak v tomhle domě nejsou služby?“

„Ne, ale to není podstatné. Stejně bych nedovolil, aby mi někdo uklízel laboratoř. Tohle si zásadně dělám sám. Služebné by mohly něco upustit nebo rozbít.“ S rukama na bocích rezolutně prohlásil: „Rád bych vás požádal, abyste všichni odešli.“

Maryann se naježila. „Baxtere, není třeba chovat se tak neomaleně.“

„Neomalenost je součástí jeho jedinečného stylu,“ zamumlal Hamilton.

Maryann ho ignorovala. Důstojně se napřímila. „Přišla jsem ti vyjádřit své díky za to, co jsi udělal pro Hamiltona.“

Hamilton vykulil oči.

„Mně nemusíte děkovat,“ zabručel Baxter. „Hamilton pomohl zachránit sebe i druhé. V krizové situaci prokázal úžasnou chladnokrevnost, a kdybych se ještě někdy ocitl v tak svízelné situaci, přál bych si, aby to byl jenom on, kdo by mi měl pomoci.“

Hamilton zrudl a oči mu zářily rozpačitou vděčností. „Kdykoli, Baxtere.“

„A teď,“ Baxter mávl péřovou prachovkou, jako by to byl kouzelný proutek, jehož pomocí dokáže zbavit svou laboratoř nezvaných hostů, „když jsme si vzájemně poděkovali, můžete laskavě všichni vypadnout? Mám tady spoustu práce.“

Než se někdo vzmohl na odpověď, Baxterův zrak upoutalo zavření žlutého mušelínu. Prudce se otočil a na prahu spatřil Charlottu. Ariel stála vedle ní.

„Slečna Ariel,“ zvolal Hamilton. „A slečna Charlotta.“ Graciózně se uklonil a pospíšil podat oběma ženám ruku. „Dovolte mi projevit obdiv nad tím, jak dnes báječně vypadáte.“

Baxter sledoval, jak se Hamilton galantně sklonil nad každou ručkou v rukavici. Měl by udělat totéž, říkal si. Opravdu by se měl

od svého mladšího nevlastního bratra některým věcem přiučit. Ale z nějakého důvodu zůstal stát jako vbitý do země.

Cítil, jak se při pohledu na Charlottu rozechvělo jeho nitro. Vypadala tak úžasně živě. Její přítomností jako by se i laboratoř rozzářila. Ne, nejen laboratoř, opravil se. Celý jeho zatracený život se díky ní rozjasnil. Budoucnost bez ní by byla nekonečně fádní a nudná.

Ona byla jeho kamenem mudrců. Bůh mu pomoz, kdyby ji ztratil.

„Charlotto,“ řekl tiše. Hamilton na něj upřel výmluvný pohled. Baxter si odkašlal. „Slečno Ariel. Dobrý den, dámy.“

„Dobrý den vám všem.“ Charlotta se usmála na každého zvlášť, ale její oči nejprve zalétly k Baxterovi. „Jak vidím, máte tu plno.“

„Všichni jsou právě na odchodu,“ ujistil ji horlivě Baxter. „Nevšiml jsem si, že jste přijela, Charlotto. Kde je ten d'ábel Lambert? Musím mu říct, aby přinesl čaj nebo něco k pití.“

„Zdá se, že hodlá trvale setrvat u domovních dveří,“ poznamenala Charlotta.

Ariel se zasmála. „Prohlásil, že dneska ráno je tady takový provoz, který si on nepamatuje. Stále prý někdo přichází a odchází, takže od něho nikdo nemůže očekávat, že zvládne ještě něco jiného.“

Hamilton se ušklíbl. „Všichni se tu snažíme Baxterovi poděkovat, ale on nám jen ukazuje dveře.“

„Mám práci,“ houkl Baxter.

Jeho argument nechali bez povšimnutí.

„Tak neuvěřitelný řetěz událostí,“ ozvala se Ariel. „Kdo by si byl představil, jak to skončí?“

„Máte pravdu.“ Hamilton se zasmál. „Kouzelníka muselo pěkně překvapit, když zjistil, že jeho machinace mu do cesty přivály bohyni pomsty v podobě Baxtera.“

„Tím si nejsem tak jistá.“ Charlotta odložila svou velkou kabelku na pracovní lavici. „Spíš si myslím, že Baxterovu účast v té záležitosti považoval za další projev a ukázkou svého takzvaného osudu.“

Hamilton povytáhl obočí. „Možná ano.“

Tahle poznámka vzbudila Arielinu pozornost. „Máte pravdu. Vzpomněla jsem si na něco, o čem se Charlotta zmínila ten den, kdy zachránila Julianu Postovou. Tenkrát si všimla, že karta, předpovídající smrt, spadla na podlahu lícem nahoru. Slečna Postová tvrdila, že kouzelníkovi vždycky v kartách vykládala jen to, co si

přál slyšet. Ale toho dne mu bezděčně prozradila jeho skutečný osud.“

Rosalind vykulila oči. „To musí být dost otřesné, že?“

Baxter se zamračil. „Jsou to všechno zatracené nesmysly. Slečna Postová nám sama řekla, že tu kartu netáhla. Musela ji čistě náhodou smést svým pláštěm, když ji zvedl a nesl na pohovku.“

Hamilton přimhouřil oči. „Třeba to nebyla jen pouhá náhoda.“

„Považovat takové znamení za pouhou souhru náhod se mi nějak nezdá,“ dychtivě souhlasila Rosalind.

„V celé té věci má určitě prsty nějaká tajemná ruka z metafyzického světa,“ prohlásila Ariel.

Maryann byla očividně poněkud zmatená z těch všech řečí. „Všechno je tak podivné.“

„To stačí!“ zařval náhle Baxter. „Není to nic víc než výsledek logického chodu událostí.“

„Co máte na mysli?“ zajímalo Ariel.

Slova se ujala Charlotta. „Baxter má v jednom směru pravdu. Existuje jistá logická nevyhnutelnost událostí. Morgan Judd si přece musel uvědomit, že uvede do pohybu určité soukolí, když Hamiltonovi dovolil stát se členem klubu Zelený stůl.“

Maryann svraštila obočí. „Proč to říkáte?“

Charlotta se na ni zadívala. „Judd zcela jistě věděl, že když Hamiltona zapojí do svého velkého plánu, dříve či později určitě upoutá Baxterovu pozornost. Jedna část jeho posedlé povahy neodolá touze riskovat. Tuším, že hluboko uvnitř si přál, aby se Baxter dozvěděl, že přežil onu událost v Itálii. Toužil se vychloubat, dokázat, že z těch dvou alchymistů je právě on ten chytřejší. A přál si odplatu.“

„Ano, souhlasím.“ Hamilton mírně pokýval hlavou a pak pokračoval. „Dokážu si představit, že si Judd asi přál demonstrovat svou nadřazenost. Ale proč by předpokládal, že se Baxter bude zajímat, co se stane se mnou?“

Charlotta se sarkasticky usmála. „Určitě mu nikdy nepřišlo na mysl, že se Baxter bude pokoušet dostat vás z toho zatraceného klubu u Zeleného stolu, natož zachraňovat vašeho přítele Norrise. Předpokládal, že v Baxterově duši nezůstala kapka dobra stejně jako v jeho. Nicméně věděl, že vás může použít k tomu, aby přivábil Baxterovu pozornost, a jedině na tom mu záleželo.“

„I když Baxter znamenal určitou hrozbu pro jeho plány?“ vmísila se do řeči Rosalind.

„Měl v úmyslu Baxtera zabít poté, co by mu předvedl svou chytrost.“ Charlotta nepatrně pokrčila rameny. „Judd byl sám sobě nejhorším nepřítelem. Směs jeho arogance, zahořklosti a krutosti v něm vytvořila jakousi ďábelskou esenci jedovatější než jakákoli kyselina.“

Rosalind vypadala zamyšleně. „Tak či tak, Baxter by se byl v té záležitosti octl v každém případě, i kdybych ho nebyla požádala, aby se pokusil zjistit, jak došlo k Drusillině vraždě.“

„Přesně tak,“ souhlasila Charlotta. „A já jsem neměla jinou volbu, než se do té věci zapojit, protože paní Heskettová byla mou klientkou. Musela jsem zjistit, jestli její smrt má na svědomí jeden z těch nápadníků, které jsem prověřovala.“ Usmála se na Baxtera. „Jediné, co by se mohlo aspoň vzdáleně nazvat náhodou, se událo na samém začátku, kdy jsem si náhle uvědomila, že potřebuji nového soukromého informátora.“

„A Baxter se o to místo ucházel,“ doplnila Rosalind.

Baxter odhodil prachovku. „I kdyby byla nesháněla nového informátora, nějakým způsobem bych se s ní byl stejně dostal do kontaktu. Stopa od mrtvé paní Heskettové vedla k ní.“

Hamilton vsražil čelo a tichým, až pohřebním hlasem pronesl: „Osud, nebo logický běh událostí? Kdo dokáže rozhodnout?“

„Já, a zatraceně dobře,“ vyhrkl ostře Baxter. „A proto tvrdím, že v celé téhle záležitosti se nenajde jediná událost, jež by se nedala logicky vysvětlit. A teď konec diskuse. Přeji si, abyste všichni okamžitě odešli z mé laboratoře. Vypadněte.“

„Slyšeli jste ho?“ zasmál se Hamilton. „Nejsme tu nadále vítáni. Pojdme.“

Baxter si ulehčeně oddechl, neboť viděl, jak se všichni ubírají ke dveřím. Pak si všiml, že i Charlotta se chystá k odchodu.

„Zatraceně, vy ne, Charlotto. Chci si s vámi promluvit.“

Zastavila se a tázavě mu pohlédla do očí.

Hamilton zakroutil hlavou se smutnou výčitkou. „Baxtere, co nejdřív si opravdu budeme muset promluvit o tvých nedostatcích ve společenském chování.“

Baxter cítil, jak se mu do tváří nepříjemně hrne krev. „Cestou vyříd' laskavě Lambertovi, ať přinese do laboratoře podnos s čajem,“ zabručel.

„A nesmíme zapomenout ani na tvé nešťastné problémy s domácím služebnictvem,“ dodal Hamilton už na odchodu.

Baxter počkal, dokud neuslyšel, jak se otevřely a hned nato zabouchly domovní dveře. Pak teprve pohlédl na Charlottu. Tázavě se na něho usmála.

„Co jste mi chtěl, Baxtere?“

Odkáshal si, načež si rozvážně sundal brýle a jako obvykle je začal leštit kapesníkem. Takhle to bude snazší, pomyslel si. Teď jí neviděl do obličeje tak jasně. Když nebude rozptylován jejíma nádhernýma očima, možná se mu spíš podaří uvést své argumenty v nějaké přijatelnější formě.

Otočil se a začal rázně přecházet po místnosti. „Vzpomenete si asi, že před dvěma dny večer jsme spolu stáli na schodech před domem Morgana Judda.“

„Na onu noc bych stěží dokázala zapomenout.“

„Ano, dobrá, ale možná si dost přesně nevybavujete, co jste ten večer řekla.“

„Určitě spoustu věcí. Stále bylo o čem mluvit. Vždyť jsme jen taktak vyvázli.“

Soustředil se na leštění svých brýlí. „Mám na mysli tu jednu konkrétní větu.“

„Aha. Která to byla?“

„Zmínila jste se, že jednou z věcí, které na mně obdivujete, je můj styl.“

Nastalo ticho.

„Ano,“ odpověděla po chvíli. „Vrozený styl mužů z rodu St. Ivesů. Velice působivý.“

Baxter se zastavil před oknem a nasadil si brýle. „Napadlo mě, jestli třeba existuje ještě něco, co byste mohla obdivovat...“ Zarazil se při pohledu na tři květináče na okenní římsě. „Dobrý bože, Charlotto. Hrachor!“

„Co je s ním?“

„Vyrašil.“ Zmocnilo se ho nečekané nadšení. Popadl malý květináč a nesl jí ukázat droboučký zelený výhonek. „Podívejte! Všechny tři vyrašily.“

„Skvělé!“ Usmála se na něj teplýma, zářícíma očima. „Gratuluji.“

Byl jako omámený. „Kčertu! Třeba opravdu existuje něco takového jako znamení a osud. Charlotto, už to musí ze mě ven. Zamiloval jsem se do vás.“

„Och, Baxtere!“

„Potřebuji vědět, jestli mám u vás nějakou šanci, že mi kdy budete moci oplatit mou lásku?“

Věnovala mu oslnující úsměv. V hlubinách jejích zelených očí se skrývalo tajemství kamene mudrců. „Myslím, že jsem se do vás zamilovala hned při našem prvním setkání.“

Zíral na ni, jako by nevěřil svému sluchu. „Jste si tím jistá?“

„Bála jsem se, že vy nemilujete mě.“

Odložil květináč s hrachorem a přivinul ji k sobě. „Copak jste to nepoznala? Byl bych si myslel, že je to naprosto očividné.“

„Řekl jste, že náš poměr je pro vás nepohodlný,“ připomněla mu.

Zamračil se. „A tak to také je. Zatraceně nepohodlný. Charlotto, vím, že nijak zvlášť netoužíte po vdavkách. Jestli chcete pokračovat v tom, jak je to teď, podřídím se vašemu přání. Ale mnohem raději bych s vámi vstoupil v řádný svazek. Chci vidět váš obličej pokaždé, když ráno usednu k snídani. Přěji si držet vás v náručí, když večer usínám.“

„Ano.“ Zvedla hlavu z jeho ramene a prsty mu projela vlasy.

„Chci vám ukazovat výsledky svých pokusů,“ pokračoval, „a trávit s vámi dlouhé, klidné večery. Chci být vaším rádcem. Myslím, že jsem se osvědčil jako velice důvěryhodný informátor i osobní strážce.“

„To opravdu ano.“

„Moc dobře vím, že nejsem zrovna nejromantičtější muž na světě.“

„Mýlíte se, pane. Žádný muž, s kterým jsem se v životě setkala, v sobě neměl tolik romantiky jako vy.“

Její slova ho omráčila. „Opravdu?“

„Rozhodně.“ S úsměvem si stoupla na špičky, aby otřela své rty o jeho. „Jestli se snažíte požádat mě o ruku, pak má odpověď zní: Ano.“

EPILOG

Půlnoc: Londýn o měsíc později

Byla to její svatební noc. Jak zvláštní! Nikdy o něčem takovém neuvažovala. Charlotta se opřela lokty o okenní římsu, dlaněmi si podepřela bradu a dívala se ven do tmy. Byl to hektický den, nejdřív svatba, pak nastěhování do Baxterova domu – a všechno to vzrušení provázející vždy takovou událost. Měla by být vyčerpaná, ale bylo tomu právě naopak – nikdy se necítila tak úžasně čilá a plná života.

Otočila se od okna, když uslyšela zvuk otvíraných spojovacích dveří. Při pohledu na Baxtera ji naplnil pocit jásavého štěstí.

Měl na sobě obyčejný černý župan. Ve světle svíčky se zaleskly zlaté obroučky jeho brýlí. Z očí za skly vyzařovala láska a touha. Cestou k ní se s hlubokým uspokojením rozhlédl po pokoji.

„Teplá místnost, pohodlná postel a celková pohoda. Řekl jsem ti, že manželství bude pro muže mé národy mnohem pohodlnější než nějaký románek,“ prohlásil.

„Připouštím, že není nad pohodlí.“ S úsměvem mu ovinula paže kolem krku. „Přesto doufám, že sis mě nevzal jen kvůli službám, které ti v naší domácnosti bude poskytovat paní Wittyová.“

Jen se šťastně usmál a přivinul ji k sobě ještě těsněji. „Přiznávám, že jsem nikdy neměl příliš štěstí na služebnictvo, ale rozhodně bych

byl nezašel tak daleko, že bych se oženil jen proto, abych tím získal hospodyní, třebaže tak obdivuhodnou, jako je paní Wittyová.“

„To se mi ulevilo.“

Dotek jeho silného, pevného těla vyvolal v Charlottě přívál vřelé touhy. Položila si hlavu na jeho rameno a vychutnávala pocit štěstí, jež ji celou prostupovalo.

Část jejího já tohoto muže vždycky hledala, říkala si. Byl součástí její duše. Tenhle pocit nedefinovatelného připoutání k němu tu byl od samého začátku, kdy se poznali. Osud? To se nikdy nedozví. A vlastně na tom ani nezáleželo. Ona a Baxter se našli vzájemně.

„Musím ti něco povědět,“ zašeptal Baxter s ústy u jejího hrdla, „došel jsem k přesvědčení, že chemie přece jen nedokáže vysvětlit všechno na světě.“

„Třeba je to tak zařízeno, aby veškerá síla vědy některé záhady nedokázala odhalit.“

„Asi máš pravdu.“ Prudkým pohybem ji vzal do náručí a nesl k lůžku zahalenému stíny.

„Od samého začátku mi bylo jasné, že jsi muž silných vášní a nebezpečných sklonů, můj pane.“

Něžně ji položil na lůžko. Naklonil se nad ni s rukama opřenýma o bílé přikrývky. Jeho oči teď měly barvu roztaveného zlata.

„Jaká zvláštní shoda náhod,“ řekl velmi tiše. „I mě něco podobného před tebou varovalo. Dáma se silnými vášněmi a nebezpečnými sklony, říkal jsem si. Nic pro mě.“

Charlotta vztáhla ruce, aby ho k sobě přivinula. „Zřejmě jsme si byli vzájemně souzeni.“

„Zřejmě.“ Sevřel ji do náruče.

Jeho polibek odhalil tajemství trvalého ohně, základu alchymie lásky.